

karanlık kitaplık

JOE HILL

tuhaf hava

ithaki

"Joe Hill muhteşem bir yazar. Tekinsiz, hızlı, zeki maceralar yazıyor ve bunu kendi üslubuyla, asaletle beceriyor."

—*Neil Gaiman*

Bram Stoker En İyi Öykü Kitabı Ödülü
Britanya Fantazi En İyi Öykü Kitabı Ödülü

Çağımızın en iyi korku yazarlarından Joe Hill, her yazdığıyla beraber modern korku edebiyatının vazgeçilmez isimlerinden olduğunu bir kere daha kanıtlıyor. *Tuhaf Hava*'da hem güncel dertlere hem de ruhumuzun derinliklerinde kök tutmuş kaygılara dokunan dört uzun öykü bulacaksınız.

İlk öykü "Fotoğraf"ta mühendislik hayalleri kuran bir ergen, insanların anılarını silen bir Polaroid kameraya sahip. "Şarjör Dolu"da ise güvenlik görevlisi olarak çalışan, öfke kontrolü sorunları yaşayan bir adam silahlı bir çatışmayı durdurup modern silah hakları hareketinin kahramanı oluyor, ta ki yalanları ortaya çıkana dek. "Bulut"ta genç bir adam ilk paraşütle atlama tecrübesinde, imkânsız şekilde katı olan bir bulutun üstünde mahsur kalıyor. "Yağmur"da, kıyamet gökyüzünden yağan ölümcül çivilerle geliyor.

Bu kitap, dört odalı bir korku bir evi.
İçeri buyurmaz mısınız?

Çeviren: Esat Ören

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 913690
/ithakiyayinlari

JOE HILL

ŞE7T4N, İtfaiyeci, Boynuzlar ve *Kadife Kutudaki Hayalet* romanlarının yanı sıra *20th Century Ghosts* ve *Tuhaf Hava* adlı öykü derlemeleriyle 21. yüzyılın en iyi korku yazarlarından biri olan Joe Hill bu eserleriyle hem çoksatanlar listesinde zirvede yer aldı hem de ödüller kazandı. *Locke & Key* adlı çizgi roman serisiyle de Eisner Ödülü'ne layık görülen yazar New Hampshire'da yaşıyor.

İthaki, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecek.

Tuhaf Hava

Joe Hill
Orijinal Adı: *Strange Weather*

İthaki Yayınları - 1696
Karanlık Kitaplık - 34

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın, Mustafa Güdük*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca, Ömer Ezer*
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyonu: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ağustos 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7913-69-0

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Esat Ören, 2020
© İthaki, 2020
© Joe Hill, 2017

Çizimler: *Gabriel Rodriguez* - Fotoğraf, *Zach Howard* - Şarjör Dolu, *Charles Paul Wilson III* - Bulut, *Renae De Liz* - Yağmur

Bu eserin hakları HarperCollins Publishers'ın bir alt markası olan Wiliam Morrow ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

Joe Hill

Tuhaf Hava

Çeviren
Esat Ören

ithaki

İÇİNDEKİLER

FOTOĞRAF
7

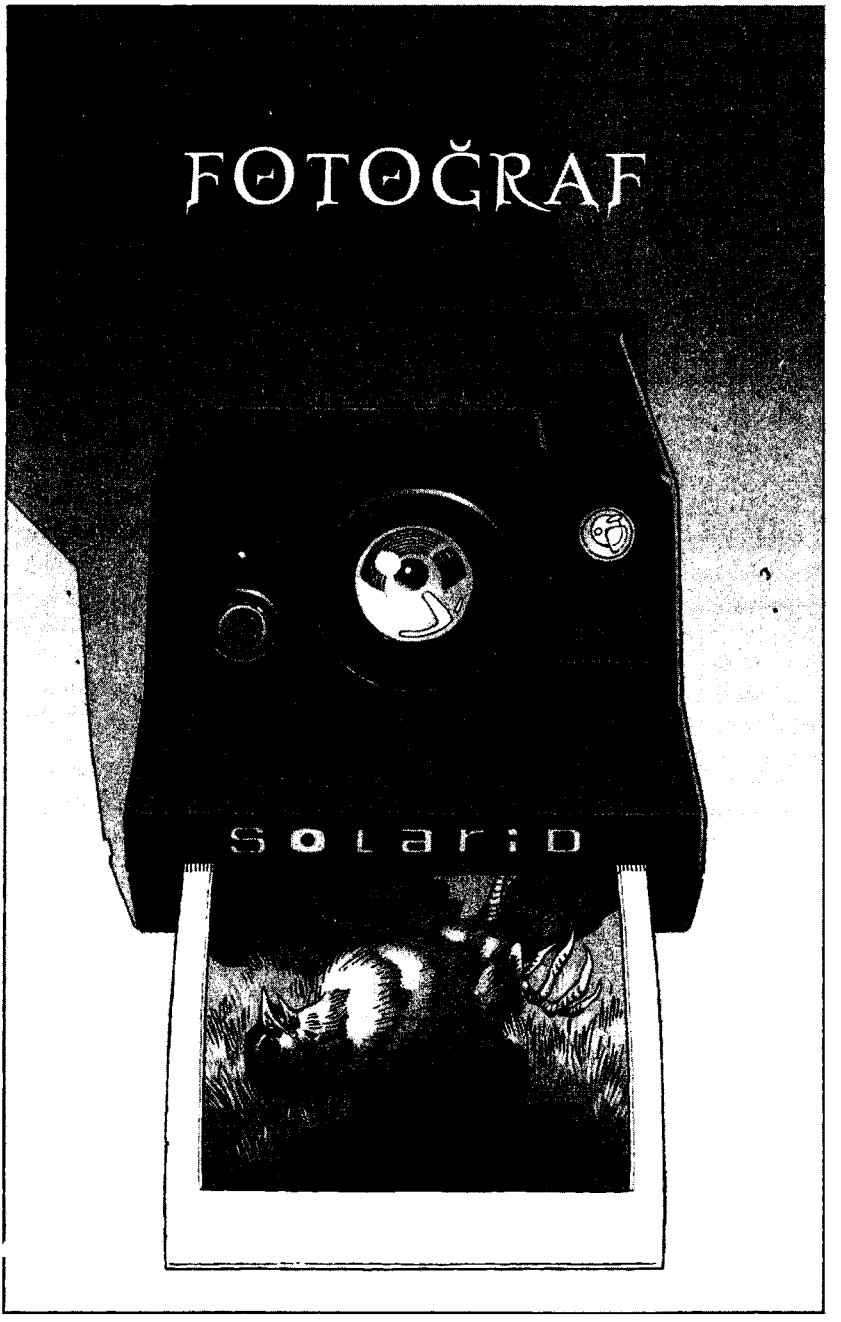
ŞARJÖR DOLU
99

BULUT
253

YAĞMUR
349

SONSÖZ
444

Bay Mavi Gökyüzü için:
Aidan Sawyer King. Seni seviyorum, evlat.

FOTOČRAF
Solarid

Bir

Shelly Beukes garaj yolunun başında durdu, sanki daha önce hiç görmemiş gibi pembe kumtaşı evimize baktı. Humphrey Bogart'a yakışacak bir trençkot giymişti, elinde ananas ve tropik çiçek resimleri olan kumaş bir çanta vardı. Görünüşte alışveriş için süpermarkete gidiyor gibiydi ama yürüyüş mesafesi içinde hiç süpermarket yoktu. Gördüğüm tabloda neyin ters olduğunu anlayabilmem için iki kere bakmak zorunda kaldım. Shelly ayakkabılarını giymeyi unutmuştu ve çıplak ayakları kir tabakasıyla neredeyse kapkaraydı.

Ben garajdaydım, bilim yapmakla meşguldüm – pekâlâ düzgün çalışan bir elektrikli süpürgeyi veya bir uzaktan kumanda cihazını bozmaya karar verdiğim zamanlar için bu yakıştırmayı babam yapmıştır. Yaptığımdan daha çoğunu bozduysam da bir Atari kumanda kolunu bir radyoya bağlamayı başarmıştım, böylece Ateş düğmesine basarak kanallar arasında dolaşabiliyordum. Pek matah bir şey değildi ama yine de sekizinci sınıflar arası bilim fuarındaki jüriyi etkilemiştim ve yaratıcılığım mavi kurdeleyle ödüllendirilmişti.

Shelly garaj yolumuza geldiğinde parti tabancamı yapıyordum. İkinci sınıf bilimkurgu romanlarındaki öldürücü ışın silahlarına benziyordu; kabzası ve tetiği bir Luger'dan çıkma, çubuklu bir boruydu (aslında gövdesini yapmak için oyuncak tabancayı bir trompete lehimlemiştim). Tetik çekildiğinde havalı korna sesi çıkıyor, namlusundan konfeti ve kâğıt şeritler püskürüyordu. Bu tabancayı istediğim şekle getirebilirsem, babamla beraber oyuncak imalatçılarına götürür, belki Spencer Gifts hediye şirketinden bir patent alabiliriz diye düşünmüştüm. Çoğu çiçeği burnunda mühendis gibi

ben de zanaatımı bir dizi çocukça muziplikler üzerine odaklamıştım. Google'a bakacak olursanız, kızların eteklerinin içini gösteren X-ışınlı gözlük tasarlamayı hayal etmiş birçok insan bulursunuz.

Shelly görüş alanıma girdiğinde parti tabancamın namlusunu sokağa doğrultmuştum. Dandik silahımı indirdim, gözlerimi kısıp ona baktım. Ben onu görebiliyordum ama o beni göremiyordu. Shelly için garajın içine bakmak, bir maden ocağının kopkoyu karanlığına bakmaktan farksızdı.

Ona seslenmek üzereyken ayaklarını gördüm ve soluğum kesildi. Bir süre hiç ses çıkarmadan onu izledim. Dudakları kıpırdıyordu. Kendi kendine fısıldar gibiydi.

Birisinin arkasından gelip ona çullanacağından korkar gibi geri döndü, gelmiş olduğu yola baktı. Ama yolda yapayalnızdı, bulutların kapladığı gök kubbenin altındaki hava nemliydi. Tüm komşuların çöplerini dışarıya çıkarmış olduklarını, çöp kamyonu geciktiği için sokağın fena halde koktuğunu hatırlıyorum.

Daha ilk anda onu korkutacak herhangi bir şey yapmamanın önemli olduğunu hissetmiştim. Temkinli olmam için belirgin bir neden yoktu – ama en parlak düşüncelerimiz bilinçli düşünme düzeyinin bir hayli altındadır ve akılcılıkla hiç ilgisi yoktur. Maymun beyni, algıladığımızın farkında bile olmadığımız pek çok bilgiyi, belli belirsiz ipuçlarından özümser.

Böylece, başparmaklarımı ceplerime takıp garaj yolundan aşağıya yürüdüm; ona bakmıyordum. Gözlerimi kısmış, epey uzakta uçan bir uçağı seyreder gibi göğe bakıyordum. Sevgiyle elinizi mi yalayacağını yoksa dişlerini gösterip üzerinize mi atlayacağını kestiremediğiniz, topallayan bir sokak köpeğine yaklaşır gibi yanına gittim; o köpeğin sevgiyle elinizi yalayacağını veya dişlerini göstererek üstünüze atılacağını kestiremezsiniz. Shelly'nin bir metre yakınına kadar yaklaştım.

"Aaa, selam, Bayan Beukes," dedim sanki onu ilk kez fark etmişim gibi. "İyi misiniz?"

Başı hızla bana döndü, hemen o anda tombul yüzünde dostane, hoş bir ifade belirdi. "Yani, aklım karıştı iyice! Buraya kadar onca yolu yürüdüm ama nedenini bilmiyorum! Temizlik günüm de değil!"

Bunu hiç beklemiyordum.

Bir zamanlar Shelly her salı ve cuma öğlen sonraları saatlerce evimizi paspaslar, elektrik süpürgesiyle süpürür ve köşe bucak temizlerdi. O zamanlar bile yaşlı sayılırdı ama bir Olimpik sporcunun dinçliği ve enerjisi vardı. Cumaları üstü streç filmle kapalı, pasta gibi yumuşak, leziz hurmalı kurabiyeler yapıp bırakırdı bize. Ne kurabiyelerdi ama. Artık onlar gibisini hiçbir yerde bulamazsınız ve Four Seasons'taki hiçbir crème brûlée, çayın yanında öyle lezzetli olamaz.

1988'in Ağustos ayında, liseye başlamamdan altı hafta önceydi ve hayatımın yarısı boyunca Shelly bize temizliğe gelmişti. 1982'de üçlü bypass ameliyatından sonra doktor ona dinlenmesini söyleyince, bizde çalışmayı bırakmıştı. O zamandan beri dinleniyordu. Üstünde pek düşünmemiştim ama düşünseydim, neden bu işi kabul ettiğini merak edebilirdim. Paraya ihtiyacı olduğundan değildi.

"Bayan Beukes? Marie'ye yardım etmeniz için bize gelmenizi babam mı istedi?"

Marie onun yerine gelen kadındı; güçlü kuvvetli, pek zeki olmayan, yirmili yaşlarında, geceleri yaptığım doldur boşalt seanslarına malzeme olan karpuz gibi bir kıçı olan, güler yüzlü bir genç kadındı. Babamın, neden onun yardıma ihtiyacı olacağını düşündüğünü kestiremedim. Bildiğim kadarıyla misafir falan beklediğimiz yoktu. Zaten bize hiç *misafir* geliyor muydu ondan da emin değilim.

Shelly'nin gülümsemesi biraz söndü. Bir kez daha omzu üzerinden endişeli gözlerle yola baktı. Bakışları tekrar bana döndüğünde yüzündeki o hoş ifadeden eser kalmamıştı; gözleri korku içindeydi.

"Bilmiyorum ki delikanlı – sen söyle! Küveti temizlemem mi gerekiyordu? Biliyorum, geçen hafta o işle ilgilenemedim ve küvet bayağı pisti." Shelly Beukes kumaş çantasını sımsıkı kavrayıp kendi kendine mırıldandı. Başını kaldırdığında hayal kırıklığıyla büzül-

müştü dudakları. "Ağzına sıçayım. Evden çıkarken o koduğumun Ajax'ını almayı unuttum."

Birden irkildim; Shelly trençkotunun önünü açıp çıplak vücudunu gösterseydi, bu kadar şaşırmazdım. Shelly Beukes muhafazakâr bir kadın sayılmazdı –üstünde John Belushi tişörtüyle temizlik yaptığını hatırlıyorum– ama ağzından "koduğumun" kelimesinin çıktığını hiç duymamıştım. Hatta "ağzına sıçayım" bile olağan konuşma üslubuna göre epey bir sertti.

Benim şaşırdığımı fark etmeyen Shelly konuşmaya devam etti. "Babana söyle, küvetle yarın ilgilenirim. Pırıl pırıl yapmam için on dakika yeter."

Kumaş çantasının ağzı açılınca başımı eğip baktım; üstü kirli bir bahçe biblosu, birkaç tane boş gazoz kutusu ve eskimiş spor ayakkabı teki vardı.

"Eve gitsem iyi olacak," dedi birden. "Afrikaner* beni merak eder."

Afrikaner dediği kişi kocası Lawrence Beukes'tu; ben doğmadan önce Cape Town'dan Amerika'ya göç etmişti. Yetmiş yaşındaki Lawrence Beukes hayatımda gördüğüm en güçlü yapısı olan bir adamdı; gençliğinde halterciydi, kaslı kolları ve damarlı boynuyla sirklerde boy gösteren tiplere benzerdi. İri yarı olmak, temel mesleki sorumluluğuydu. Yetmişli yıllarda Arnold Schwarzenegger'in kamu bilince kaslarıyla yer etmeye başladığı günlerde, Lawrence Beukes da bir dizi spor salonu açmıştı. Larry ile Arnie bir keresinde aynı takvimde poz ver vermişlerdi. Larry şubat sayfasında üstünde sadece çükünü örten sımsıkı bir siyah külotla karlar içinde yatmaktaydı. Arnie ise haziran sayfasındaydı, kumsalda, iki devasa koluna iki bikinili kız takmış, kaslı vücudunu sergiliyordu.

Shelly son bir kez daha arkasına baktıktan sonra yürümeye başladı ama evine giden yolun tersine bir yön tutmuştu. Bana arkasını döndüğü anda beni unuttu. Bunu yüzündeki ifadenin kayboluşun-

* Afrikaner: Hollanda asıllı Güney Afrikalı. *–çn*

dan anlayabiliyordum. Kendi kendine fısıldarken dudakları kıpırdıyordu.

"Shelly! Hey, Bay Beukes'a sormak istediğim bir şey vardı..." Larry Beukes'la nasıl bir konu hakkında konuşabileceğimi düşünmeye çalıştım. "Bahçedeki çimleri biçmek için birini tutmayı düşünür mü acaba? Yani, o işle uğraşacak vakti yoktur, değil mi? Evine kadar seninle yürüyebilir miyim?" Yetişip dirseğini tuttum.

Beni gördüğü anda yerinde sıçradı –sanki arkasından saldırmıştım– sonra da bana meydan okurcasına gülümsedi. "O yaşlı herife, şey için birisini tutmamız gerektiğini söylemiştim, şey için..." Gözleri donuklaştı. Ne için birisini tutmaları gerektiğini hatırlayamıyordu. Neden sonra başını yavaşça iki yana sallayıp devam etti: "...o şey için işte. Hadi, benimle gel. Bak, ne diyeceğim." Elini elimin üstüne koydu. "Galiba senin bayıldığın o kurabiyelerden var."

Göz kırpınca, bir an beni tanıdığına ama daha önemlisi, kendi kendini tanıdığına emin oldum. Shelly Beukes'un zihni bir anda netleştikten sonra yine buğulandı. Farkındalığının giderek buharlaştığını görebiliyordum; çevrilen bir azaltıcı düğmesiyle ışığı sönükleşmiş bir lamba gibiydi.

Böylece onunla eve doğru yürümeye başladım. Sıcak kaldırımda ayakları çıplak olduğu için acıyordum ona. Bunaltıcı bir hava vardı, sivrisinekler piyasaya çıkmıştı. Bir süre sonra yanaklarının kızardığını, terlediğini fark ettim, belki de trençkotunu çıkarsa daha iyi olur diye düşündüm. Ama itiraf edeyim, o trençkotun altında çıplak olabileceği ihtimalini düşünmedim değil. Aklının ne kadar karışık olduğu göz önüne alınırsa, gayet mümkündü bu. Cesaretimi toplayıp trençkotunu taşıyabilir miyim, diye sordum. Hemen başını iki yana salladı.

"Tanınmak istemiyorum."

Bu öylesine inanılmaz bir cevaptı ki, bir an durumunu unutup Shelly sanki bilinci yerinde, televizyondaki yarışma programlarını seyreden ve köşe bucak temizlik yapan o aklı başında kadınmış gibi karşılık verdim.

"*Kim* tarafından?"

Bana doğru eğildi, tıslamaya benzeyen bir sesle, "Polaroid Adam," diye fısıldadı. "Üstü açık otomobilli puşt herif. Afrikaner yakında olmadığı zamanlarda fotoğraf çekiyor adam. O kamerasıyla kaç fotoğraf çekti bilmiyorum ama artık çekemeyecek." Bileğimi tutu. Shelly'nin vücudu hâlâ iriydi, büyük memeliydi ama eli tıpkı masal cadılarınınki gibi kemikli bir pençeye benziyordu. "Fotoğrafını çekmesine izin verme. Senden bir şeyler almasına izin verme."

"Dikkat ederim. Yahu, Bayan Beukes o pardösü içinde eriyor gibisiniz. Verin bana taşıyayım, o adamı birlikte kollarız. Eğer geldiğini görürseniz, pardösünüzü hemen yine üstünüze geçirirsiniz."

Başını geri atıp gözlerini kıstı ve kuşkulu bir sözleşmenin küçük puntolu yazılarını okumaya çalışır gibi bana baktı. Neden sonra burnunu çekip pardösüyü çıkardı ve bana uzattı. Çıplak değildi ama üstünde sadece siyah bir spor şort ile ters giydiği bir tişört vardı. Tişörtün etiketi çenesinin altında sallanıyordu. Bacakları boğum boğumdu ve şaşılacak kadar beyazdı, baldırları varis damarlarıyla kaplıydı. Terle ıslanmış ve buruşmuş trençkotu katlayıp koluma aldım, elini tuttum ve yürümeye devam ettik.

Cupertino'nun kuzeyinde küçük bir site olan Golden Orchards'taki yollar birbirinin üstünden geçen halat rulolarına benzer. İlk bakışta evler karmakarışık stillerde yapılmış gibidir – bazısı İspanyol ustukası, bazısı da Koloni dönemi mimarisi. Yine de semtte bir süre gezinirseniz aşağı yukarı hepsinin aynı tip ev olduğunu görürsünüz; aynı sayıda banyo, aynı stil pencereler, aynı plan – değişik kostümler giymiş birbirine benzer evler.

Beukes'ların evi Viktoryen taklidiydi ama bir çeşit deniz kenarı teması işlenmişti; merdivene uzanan beton yola deniz kabukları döşenmiş, ön kapıya rengi solmuş bir denizyıldızı asılmıştı. Bay Beukes'un spor salonlarının adı Neptün Fitness mıydı acaba? Atlantis Atletik? Artık pek hatırlamıyorum. O gün –15 Ağustos 1988– yaşanan pek çok şey hâlâ belleğimde ama o zaman bile bu ayrıntıları tam olarak bildiğimden emin değilim.

Shelly'yi kapıya getirdim ve zili çaldım. Onu doğruca içeriye sokabilirdim –ne de olsa kendi eviydi– ama o durumda uygun olmayacağını düşündüm. Larry Beukes'a eşinin kaybolmuş gibi dolandığını ve aklının ke kadar karışık olduğunu usturuplu bir dille anlatmam gerektiğini düşünüyordum.

Shelly'de evini tanıdığını gösteren en küçük bir belirti yoktu. Basamakların başında durmuş, boş gözlerle bakınıyor, sabırla bekliyordu. Birkaç dakika önce biraz kurnaz, hatta tehditkâr gibi görünmüştü. Şimdiyse dergi aboneliği satmak için izci torunuyla kapı kapı dolaşan, bezgin bir nineye benziyordu.

Bahçedeki çiçeklerin üstlerine arılar üşüşmüştü. İlk kez Larry Beukes'un gerçekten çimlerin biçilmesi için birini tutması gerektiğini fark ettim. Bahçe bakımsızdı ve yabani otlar sarmıştı. Evin basınçlı suyla yıkanması lazımdı, saçakların altında küf lekeleri vardı. Buradan geçeli epey olmuştu, kimbilir en son ne zaman dikkatle bakmıştım bu eve.

Larry Beukes mülkünün bakımını Prusyalı bir mareşal gibi titizlikte yapan bir adamdı. Haftada iki kere kaslarını sergileyen bir tişört içinde çimlerini biçer, bahçesini süslerdi. Diğer evlerin bahçeleri yeşildi ve tertipliydi. Larry'ninki *titizlik* numunesiydi.

Tabii, tüm bunlar olurken ben sadece on üç yaşındaydım ve şimdi, o zaman anlamamış olduğum şeyi anlıyorum: Larry Beukes ipin ucunu kaçırmıştı. Banliyö hayatının en basit gereklerini bile karşılayamıyordu, artık kendine bakamayacak haldeki bir kadının bakımının zorluğu onu çok yıpratmıştı. Sanırım iyimser tabiatı ve kuvvetli yapısı sayesinde ayakta kalabiliyor, kendisini her şeyi halledebileceğine inandırıyordu.

Ben Shelly'yi kendi evime götürmeyi düşünürken, Bay Beukes'un on yaşındaki, şarap rengi limuzini hızla garaj yoluna girdi. Otomobilini polisten kaçan bir haydut gibi sürüyordu, garaj yoluna girerken bir tekerleğini kaldırıma çarptı.

"Tanrım, demek buradasın! Her yerde aradım seni! Kalbim duracak sandım." Larry'nin aksanı insana Güney Afrika'daki ırk-

çılığı, işkenceleri, yaldızlı tahtlarda oturan diktatörleri hatırlatırdı. Çok yazıktı. Adam servetini kan pırlantasıyla değil, demir taşıyarak kazanmıştı. Kusurları vardı tabii –oyunu Reagan'a vermişti, Carl Weathers'ın müthiş bir aktör olduğuna inanıyordu, ABBA'yı dinlerken duygulanırdı– ama eşine büyük saygısı vardı, ona hayrandı. Böyle olunca da kusurları kolayca göz ardı edilebilirdi. "Ne yaptın sen?" diye devam etti. "Deterjan istemek için komşumuz Bay Bannerman'a uğradım, döndüğümde David Cobberfelt numaralarındaki kızlar gibi yok olmuştun!"

Kadını kollarından yakaladı, sanki onu sertçe sarsacak gibi görünüyordu ama sadece sarıldı. Eşinin omzu üzerinden bana baktı; gözleri yaşarmıştı.

"Sorun yok, Bay Beukes," dedim. "Sadece biraz... aklı karışmış gibiydi."

"Aklım karışmamıştı," dedi Shelly, kocasına bilmiş bir gülücük çıkararak. "Polaroid Adam'dan saklanıyordum."

Bay Beukes başını iki yana salladı. "Tamam, tamam, canım. Güneşin altında kalma artık. Tanrım, ayakların. İçeriye girmeden ayaklarını çıkartmam gerekecek. Kirleri her yere bulaştıracaksın."

Bu sözler insana çok acımasız ve sert gibi geliyor ama Larry'nin gözleri nemliydi, sesi şefkatle bezenmişti, sokak kavgasında bir kulağını kaybetmiş çok sevdiğiniz yaşlı kedinizle nasıl konuşursanız aynen öyle konuşuyordu.

Eşini merdivenden çıkarıp evin içine soktu. Artık unutulduğumu sandığım için oradan gitmek üzereydim ama o anda Larry dönüp titreyen parmağını burnuma doğru uzattı.

"Sana bir şey vereceğim," dedi. "Sakın ortadan kaybolma, Michael Figlione."

Kapıyı çarparak kapattı.

İki

Larry'nin söylediği şey bir bakıma komikti. Zaten ortadan kaybolmam gibi bir şey söz konusu olamazdı. Henüz odadaki fil konusuna değinmemiştik, ki on üç yaşındayken nereye gitsem odadaki fil ben oluyordum. Şişmandım. "Kemiklerim iri" değildi. "Sağlam yapılı" değildim. Kesinlikle "kapı" gibi değildim. Mutfakta yürüdüğüm zaman raftaki bardaklar şıngırdardı. Sekizinci sınıftaki diğer çocukların yanındayken çoban köpekleri arasına karışmış bir öküze benziyordum.

Sosyal medya ve zorbalığa karşı hassasiyetin olduğu şimdiki dönemde birisine koca götlü derseniz, birisinin vücuduyla alay ettiğiniz için ayıplanırsınız. Ama 1988 yılında, Twitter sadece kuşların cıvıltısını ifade eden bir kelimeydi. Ben şişmandım, yalnızdım; o günlerde sadece yalnız olmak daha matah bir şeydi. Yaşlı kadınlara evlerine kadar eşlik etmek için çok zamanım vardı. Arkadaşlarımı ihmal ediyor değildim. Hiç arkadaşım yoktu ki. En azından, akranım olan bir arkadaşım yoktu. Babam bazen beni San Francisco'daki Robotik Bilimi Kullanıcıları ve Meraklıları kulübüne götürürdü ama oradaki çocuklar benden çok daha büyüktü. Onları tarif etmeme gerek yok herhalde, hepsini hayalinizde canlandırabiliyorsundur: bozuk ciltler, şişe dibi gözlükler, açık kalmış fermuarlar. Bu gruba girince sadece devre levhalarını öğrenmiyordum. Geleceğime baktığıma inanıyordum: geç saatlere kadar süren *Uzay Yolu* tartışmaları ve ömür boyu bekâret.

Soyadımın Figlione oluşu da dezavantajdı, bu soyadı 1980'lerin

ilkokulu dilinde önce Şişko Sidiklione, sonra Top Sigli, en sonunda da Filgötlü oldu, bu lakaplar yirmili yaşlarıma kadar, spor ayakkabısına yapışan sakızlar gibi üstüme yapıştı. Beşinci sınıftayken en sevdiğim fen öğretmenim Bay Kent bile kazayla ağzından Filgötlü lafını kaçırmış, bütün sınıf kahkahalara boğulmuştu. Adam bunun üzerine hiç değilse utanıp kızarmış ve özür dileme nezaketini göstermişti.

Varlığım çok daha kötü de olabilirdi. Temizdim, tertipliydim ve hiç Fransızca çalışmadığım için onur listesine girmiyordum; yani, öğretmenlerin popolarından ayrılmayan, külotlarının pantolonlarından yukarı çekilmesi kaçınılmaz olan ukala veletlerin listesine... Arada bir alt-düzey aşağılanmalar dışında kötü bir şeyle karşılaşmadım; benimle alay ettikleri zaman, sanki sevdiğim bir arkadaşım bana takılıyormuş gibi, tebessüm ettim. Shelly Beukes dün ne olduğunu hatırlayamıyordu. Bense, prensip olarak hatırlamayı hiç istemiyordum.

Kapı bir kez daha ardına kadar açıldı; dönüp baktığımda Larry Beukes'un kocaman, nasırlı eliyle yanağını silişini gördüm. Mahcup oldum, başımı sokağa doğru çevirdim. Ağlayan yetişkinlere alışkın değildim. Babam pek duygusal bir insan değildi; her ne kadar emin değilsem de, annemin de sulu göz olduğundan şüpheliydim. Annemi sadece yılda iki üç ay görürdüm. Larry Beukes Afrika'dan gelmişti, oysa annem antropolojik çalışmalar için oraya gitmişti ve asla evine dönmüş sayılmazdı. Evde olduğu zamanlarda bile, bir yanıyla sanki çok uzaklarda, on bin kilometre ötedeymiş gibi olurdu. O zamanlar buna kızmazdım. Çocukların kızması için biraz yakınlık duygusu lazım. Zamanla değişiyor bu da.

"Onu aramak için semtin altını üstüne getirdim. Bu üçüncü. Bu defa trafiğin içine yürüyecek, diye korktum! Salak kadın... onu buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim. Tanrı seni kutsasın! Çok yaşa, e mi?" Elini cebine sokup içini boşaltınca banknotlar ve madeni paralar yere saçıldı. Bana bahşiş vereceğini tahmin edip telaşlandım.

"Lütfen, Bay Beukes. Gerek yok. Bunu yapmanız gerekmez. Yardımcı olduğum için memnunum. Sizden para almak... istemiyorum."

Tek gözünü kısıp diğeriyle bana öfkeli bir bakış attı. "Bu bir ödülden ibaret değil. Bu sadece bir avans." Eğilip yerden on dolarlık bir banknot aldı. "Hadi, bunu al." Ben almayınca, parayı Hawaii gömleğimin göğüs cebine tıkıştırdı. "Michael, benim bir yere gitmem gerekirse, ona bakman için seni arayabilir miyim? Bütün gün evdeyim, tek işim bu kaçık kadına bakmak ama bazen alışveriş yapmam gerekiyor veya spor salonlarından birinde kriz çıkınca oraya gitmek zorunda kalıyorum. Bitmiyor krizler, orman yangını gibi. Salonlarımda çalışan kaslı ahmaklar iki yüz kiloyu kaldırabiliyorlar ama hiçbiri on sayısının ötesini sayamaz. Daha fazla parmakları yok ya, ondan." Gömlek cebimdeki paranın üstüne dokunduktan sonra kolumdan karısının trençkotunu aldı. Bir garsonun havlusu gibi, kolumda unutulup kalmıştı. "E? Anlaştık mı?"

"Tabii, Bay Beukes. Bebekken eşiniz bana bakardı. Herhalde ben de ona..."

"Evet, bebek bakıcılığı yaparsın. Shelly ikinci bebeklik dönemine girdi. Ona da, bana da Tanrı yardım etsin. Kafası dağılıp yollara düşmemesi için birinin olması lazım. *Onu* aramaya çıkmaması için."

"Polaroid Adam'ı mı?"

"Sana ondan bahsetti mi?"

"Evet."

Larry başını iki yana sallayıp bir elini seyrelmiş saçlarından geçirdi. "Bir gün yoldan geçen birinin o olduğuna karar verip mutfak bıçağını adama saplayacak diye korkuyorum. Tanrım! Ne yaparım ben o zaman?"

Aslında bu yaşlı ve aklını giderek kaybeden eşine bakmasını istediğin bir çocuğa söylenecek şey değildi. Shelly'nin benim Polaroid Adam olduğuma karar verip beni bıçaklaması ihtimali de vardı. Ama Larry Beukes çok üzgündü ve düşünmeden konuşuyordu. Benim için sorun değildi. Shelly Beukes'tan korkmuyordum. Her şeyi

unutabilir, beni, kendisini unutabilirdi ama özünde kimseye kötülük yapamayacak, şefkatli ve iyi bir insandı.

Larry Beukes kan çanağı olmuş kederli gözlerini gözlerime dikti. "Michael, bir gün çok zengin bir adam olacaksın. Geleceği icat ederek, muhtemelen büyük bir servet yapacaksın. Bana bir iyilik yapar mısın? Son yıllarını beyni sulanmış, ona hak ettiğinden çok daha fazla mutluluk vermiş olan eşi için korkarak yaşayan, çaresizlik içindeki eski dostuna?"

Yine ağlıyordu. Saklanmak istedim. Onun yerine başımı yukarı aşağı salladım.

"Elbette, Bay Beukes. Elbette."

"Yaşlanmamanın yolunu bul," dedi. "Birisinin başına gelebilecek en korkunç şey. Yaşlanmak genç kalmaya engel olmamalı."

Üç

Bırakın nereye gittiğimi, hareket ettiğimin bile farkında olmadan, hiçbir şey düşünmeden yürüyordum. Sıcaktan bunalmıştım, sersemlemiştim ve gömlek cebimde hiç istemediğim bir para, buruşmuş bir on dolar vardı. Ayaklarımdaki eskimiş Run DMC Adidas'larım beni bu paradan kurtaracak en yakın yere yönlendirdi.

Golden Orchards'ın girişi karşısındaki otoyolda bir Mobil benzin istasyonu vardı: kurutulmuş et, Funyuns cipsi, yaşınız tutuyorsa satın alabileceğiniz porno dergilerin bulunduğu bir market ve bir düzine benzin pompası. O yaz ben kendi formülüm olan bir karışım içiyordum: Dokuz yüz mililitrelik bir bardağa doldurulmuş buza, vanilyalı Coca-Cola dökülür, onun üstüne de az miktarda Arctic Blu eklenir. Arctic Blu cam sileceği sıvısı rengindeydi ve tadı biraz kiraza biraz da karpuza benziyordu. Hastasıydım bu içeceğin ama şimdi önüme gelse ağzıma bile sokmam. Bu içecek, kırk yaşımın damak zevkine ergenlik kasvetini hatırlatabilir herhalde.

Mobil'in önünde on metrelik direğin tepesindeki kırmızı Pegasus'u görene kadar aslında Arctic Blu–Coca-Cola Özel Kokteyl'den istediğimin farkında değildim. Otoparka kısa süre önce katran dökülmüştü; pasta gibi siyah, kalın bir katman. Bu yüzeyden yansıyan sıcaklık görünüşü titrek bir hale getiriyor, susuzluktan ölmek üzere olanların gördüğü bir vaha serabı oluşturuyordu. On numaralı pompada duran beyaz Cadillac'ı fark etmediğim gibi, bana bir şey söyleyene kadar yanında duran adamı da görmedim.

"Hey," dedi adam; ben tepki göstermeyince –güneş çarpmış, sersemlemiş bir haldeydim– bir daha seslendi. "Hop, Dombili."

Bu defa onu işittim. Radarım bana tehdit oluşturabilecek herhangi bir sinyali almaya ayarlıydı ve "Dombili" lafıyla adamın güler yüzlü küçümseme tonunu duyunca hemen alarm verildi.

İnsanların görünüşleriyle alay edecek bir tipi yoktu. Her ne kadar kıyafeti buraya uygun değilse de iyi giyimli sayılırdı: Bu kıyafetiyle bir California banliyösünün ücra bir köşesindeki Mobil istasyonundan çok, San Francisco'daki bir gece kulübüne yakışırdı. Üstünde kırmızı parlak düğmeleri olan kısa kollu siyah bir ipek gömlek, altında bıçak gibi ütülenmiş siyah bir pantolon ve kırmızı beyaz şeritleri olan siyah kovboy çizmeler vardı.

Ama felaket çirkindi; çenesi uzun boynunun altına kadar gömülüydü, yanakları sivilce izleriyle kaplıydı. Güneşten adamakıllı esmerleşmiş kollarında bileklerine kadar inen siyah dövmeler vardı. Bir çeşit el yazısı gibiydi. İp kravatında –seksenli yıllarda modaydı– içinde kıvrılmış sarı bir akrep olan bir Lucite iğne görünüyordu.

"Buyurun, efendim?" dedim.

"İçeriye mi gireceksin? Kendine Twinkie falan mı alacaksın?" Pompanın musluğunu beyaz, kocaman bir tekneye benzeyen arabasının benzin deposuna taktı.

"Evet, efendim," dedim, *Vereceğim Twinkie'yi* ağzına, *göt herif*, diye geçirdim içimden.

Elini ön cebine sokup bir avuç sararmış kirli banknot çıkardı. İçinden bir yirmilik çekti. "Bak ne diyeceğim... Bununla içeriye gir, on numaralı pompayı açmalarını söyle ve... Hey, Uyuyan Güzel, sana söylüyorum. Dinle beni."

Dikkatim bir anlığına Cadillac'ın bagajı üstünde duran nesneye takılmıştı: Bir Polaroid Şipşak Kamerası.

Böyle bir şeyin kullanıldığını görmüş veya kullanmış olamayacak kadar genç olabilirsiniz ama herhalde nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Özgün Polaroid Şipşak Kamera o kadar akılda kalıcıdır ki çıktığı dönemin en popüler ikonuna dönüşmüştür, teknoloji hayatında da ileriye atılan dev bir adımı teslim eder. Seksenli yıllara *aittir*; Pac-Man ve Reagan gibi...

Bugünlerde herkesin cebinde bir kamera var. Şipşak bir fotoğraf çekmek ve bunu hemen görmek hiç kimseye ilginç gelmez. Ama 1988 yazında bir Polaroid, fotoğraf çektikten sonra bunu hemen görebileceğiniz halde çıkaran, sadece birkaç düzenekten biriydi. Ortasında gri bir dikdörtgen şeklindeki film olan kalın, beyaz bir kare vardı ve birkaç dakika sonra –o kareyi sallarsanız, daha da çabuk– önce bulanık, sonra giderek netleşen bir görüntü ortaya çıkardı. O günler için ileri teknolojiydi.

O kamerayı görünce onun Bayan Beukes'un saklandığı Polaroid Adam olduğunu anladım. Üstü açılan, kırmızı tavanlı ve kırmızı koltuklu beyaz Cadillac'ı olan züppe. Puşt renk düzenini de abartmıştı.

Bayan Beukes'un bu adam hakkında söylediklerinin bir temeli olmadığını biliyordum, tabii ama bana dediği bir şey aklımdan çıkmamıştı: *Fotoğrafını çekmesine izin verme.* Tüm bunları bir araya getirdiğim zaman Polaroid Adam'ın bunamış bir kafanın ürünü bir hayal olmadığını, karşımda duran gerçek bir kişi olduğunu anlayınca tüylerim diken diken oldu.

"Eee... buyurun, beyefendi. Sizi dinliyorum."

"Gel," dedi. "Şu yirmiliği al, pompayı açmalarını söyle. Cadillac'ım susadı. Ama bak ne diyeceğim, evlat. Paradan artarsa, sende kalsın. Kendine bir diyet kitabı alırsın."

Bu lafa yüzüm bile kızarmadı. Çirkin bir şey demişti ama dikkatim başka yerde olduğu için doğru dürüst algılamamıştım bile.

Bir kez daha bakınca kameranın Polaroid olmadığını anladım. Bu düzenekleri epey iyi bilirim –bir keresinde birini sökmüştüm– ama biraz farklıydı bu. Bir kere, yüzeyi kırmızı, gövdesi siyahtı – renkler otomobiline ve kıyafetine uyuyordu. Ama... farklıydı işte. Bagaj kapağının üstünde, Bay Züppe'nin çok yakınındaydı ve ön kısmı yana dönük olduğu için markasını göremiyordum. Konika mıydı? Kestiremedim. Ama hemen dikkatimi çeken şey vardı: Bir Polaroid'in önünde film yerleştirilmesi için menteşeli bir çekmecesi olurdu. Oysa bu makineye filmin nasıl konulacağını görememiştim. Alet tek parçadan oluşmuş gibiydi.

Adam kameraya baktığımı görünce, tuhaf bir şey yaptı: Onu korur gibi, elini üstüne koydu; tipi bozuk serserilerin arasından geçerken çantasını sımsıkı kavrayan yaşlı bir kadındı sanki... Diğer eliyle pis görünen yirmiliği uzattı.

Arka tamponun etrafından dolanıp parayı almak için elimi uzatırken gözüm ön kolundaki yazıya takıldı. Alfabeyi tanıyamadım ama İbraniceye benziyordu.

"Güzel dövme," dedim. "Hangi dil oluyor bu?"

"Fenike dili."

"Ne yazıyor?"

"'Bana bulaşma,' diyor. Aşağı yukarı."

Parayı gömlek cebime sokuşturdum, geri geri yürümeye başladım. Sırtımı adama dönmeye korkuyordum.

Tabii, nereye gittiğimi görmediğim için yönümü şaşırdım ve arka tampona çarptım; az kalsın düşüyordum. Dengemi sağlamak için elimi bagaj kapağına dayadım ve işte o anda fotoğraf albümlerini gördüm.

Arka koltukta üst üste konmuş belki bir düzine albüm vardı; bir tanesi açıktı. Her sayfasında naylonla kaplı dört Polaroid fotoğraf vardı. Fotoğrafların herhangi bir özelliği yoktu. İhtiyar bir adam doğum günü pastasının mumlarını üflüyordu. Yağmurdan sırılsıklam olmuş bir sokak köpeği aç gözlerle kameraya bakıyordu. *Kara Şimşek* dizisinden çıkmış gibi duran bir Trans Am'in kaputunda oturan turuncu renkli bir atlet giymiş kaslı bir erkek.

Sonuncusu dikkatimi çekti. Atletli genç adamı tanır gibiydim. Onu televizyonda mı görmüştüm, güreşçi falan mıydı?

"Ne çok fotoğrafınız var," dedim.

"Benim işim bu. Yetenek avcısıyım."

"Avcı mı?"

"Sinema için. İlginç bir yer görünce fotoğrafını çekerim. İlginç bir yüz görünce onun da fotoğrafını çekerim." Güldü. "Neden sordun? Sen de filmlerde oynamak mı istiyorsun, evlat? Fotoğrafını

çekmemi ister misin? Hiç belli olmaz. Belki bir oyuncu ajansı yüzünü beğenir. Bir de bakmışsın... *Hollywood'dasın* bebeğim." Parmaklarıyla kameraya dokunuşunda hoşuma gitmeyen bir şey vardı, endişeli bir heves.

Teorik olarak daha masum bir dönem olan seksenli yılların sonunda bile elbiselerini Sübyancılar Konfeksiyon mağazasından almışa benzeyen birine poz vermek istemiyordum. Tabii, bir de Shelly'nin bana söylediği şey vardı: *Fotoğrafını çekmesine izin verme.* O uyarı kıllı bacaklarıyla sırtımda dolaşan zehirli bir örümcek gibiydi.

"Sanmıyorum," dedim. "Tek çekimde baştan ayağa sığdırmanız zor olur beni." İki elimle göbeğimi gösterdim.

Bir an gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra da anırmaya benzeyen bir kahkaha attı. Parmağını tabanca namlusu gibi bana doğru uzattı. "Seni sevdim, evlat. Şimdi yolunu kaybetmeden kasaya git hadi."

Titrek bacaklarla yanından ayrıldım; bunun sebebi sadece çok çirkin suratı ve ağzı olan bir adamdan kaçtığım için değildi. Aklı başında bir çocuktum. Isaac Asimov'u okurdum, Carl Sagan taptığım kahramanlardandı ve Andy Griffith'in Matlock'una çok yakın hissediyordum kendimi. Shelley Beukes'un Polaroid Adam (onu şimdiden Fenikeli olarak kabul etmiştim) hakkındaki düşüncelerinin giderek buharlaşan bir beynin ürünü olduğunu biliyordum. Sözleri dikkate almaya değmezdi ama ben alıyordum işte. Özellikle son dakikalar içerisinde kehanete benzeyen bir güce bürünmüştü sözleri; 13. Cuma'da, 1313 sefer sayılı uçakta 13 numaralı koltukta oturacağımı öğrenmişim gibi tedirgindim (13 aslında epey havalı bir sayı, sadece asal ya da bir Fibonacci değil, aynı zamanda bir lasa sayı, bu da rakamları ters çevirip 31 yaptığınızda da asal sayı olarak kaldığı anlamına geliyor).

Küçük markete girdim, cebimdeki parayı çıkarıp tezgâhın üstüne bıraktım.

"Cadillac'taki nazik adam için on numaralı pompayı açın," dedim, kasada oğlu Yoshi'nin yanında duran Bayan Matsuzaka'ya.

Ancak o çocuğa annesinden başka kimse Yoshi demezdi; Mat adıyla tanınırdı. Mat'in saçları kazınmış bir başı, halatlar gibi kolları vardı ve az konuşurdu. Benden beş yaş büyüktü ve o yaz sonunda Berkeley Üniversitesi'ne gidecekti. Benzin gerektirmeyen bir otomobil icat ederek, anne babasının işine son vermeyi umuyordu.

"Selam, Filgöt," dedi başıyla selam vererek. Tamam, bana Filgöt demişti ama bunu hakaret olarak kabul etmedim. Çoğu çocuk için benim adım buydu. Bugünlerde bu laf ağır hakaret gibi algılanır ama 1988'de Eddie Murphy ve AIDS döneminde birisine filgötlü veya ibne demek şaka gibi kabul edilirdi. Mat hassas bir gençti. *Popular Mechanics* dergisinin sadık bir okuruydu, bazen yolum Mobil mini-markete düştüğünde, hoşuma gideceğini düşündüğü bir yazı gördüyse bana eski sayılardan birini verirdi: bir sırt roketi prototipi veya tek kişilik bir denizaltı. Onu yanlış tanıtmak istemem. Arkadaş değildik. On yedi yaşındaydı o, havalıydı da. Bense on üç yaşındaydım ve *hiç* havalı değildim. Onunla arkadaş olmamız, benim Tawny Kitaen'le* sevgili olmam kadar ihtimal dışıydı. Ama sanırım, acımayla karışık bir sevgi duyuyordu bana ve ikimiz de teknoloji meraklısı olduğumuz için beni kollamak istiyordu. O günlerde başka bir çocuktan gelecek her türlü iyiliği minnetle karşılardım.

Arctic Blu–Coca-Cola Özel Kokteyl'imi aldım. Her zamankinden fazla ihtiyacım vardı ona. Midem tuhaftı, gurulduyordu, sakinleştirmek için biraz asitli bir şeyler istiyordum.

Blu'nun neon parlak sıvısından son damlayı tam eklediğim sırada, Fenikeli, sanki özel bir husumeti varmış gibi sertçe vurarak açtı kapıyı. Ben Coca-Cola musluğunun arkasında kaldığım için gözleri öfkeyle odayı tararken beni görmedi. Doğruca Bayan Matsuzaka'nın karşısına geçti.

"Bu koduğumun istasyonunda benzin deposunu doldurmak için ne yapması lazım insanın? Neden pompayı kapattın?"

Bayan Matsuzaka bir altmış boyunda, narin yapılı bir kadındı ve

---

* Seksenli yıllarda ünlü olan komedyen, oyuncu. *–yhn*

konuşulan dili anladığı halde, anlamamış gibi yapan birinci kuşak göçmenlere özgü afallamış ifadeyi ustaca takınırdı. Cılız omuzlarını kaldırdı, konuşma işini Mat'e bıraktı.

"Kardeşim on dolar verirsen, on dolarlık benzin alırsın," dedi Mat tezgâhın ardındaki, sigaralar raflarının altında duran tabureden.

"İkinizden biri İngilizce saymayı biliyor mu?" dedi Fenikeli. "Çocuğu buraya bir yirmilikle gönderdim ulan."

Arctic Blu–Coca-Cola Özel Kokteyl'imi tek yudumda içip bitirmiştim sanki. Kanım donmuştu. Korkarak elimi gömlek cebime götürdüm. O anda ne yaptığımı anladım. Elimi cebime atıp parayı almış ve hiç bakmadan tezgâhın üstüne bırakmıştım. Ama bu para Larry Beukes'un verdiği on dolardı, Fenikeli'nin otoparkta verdiği yirmilik değildi.

Aklıma gelen tek şey kuyruğumu kıstırıp hızlıca özür dilemekti. Ağlamak üzereydim, oysa Fenikeli daha bana bağırmamıştı bile. Marketin ön tarafına yürürken kalçam patates cipslerinin bulunduğu rafa çarptı, paketler yere saçıldı. Gömlek cebimden yirmiliği çıkardım.

"Eyvah, abi, çok özür dilerim abi. Fena çuvalladım. Çok üzgünüm. Tezgâhın üstüne bırakırken paraya hiç bakmadım. Beyefendi, herhalde sizin yirmiliğiniz yerine kendi onluğumu koydum. *Yemin* ederim, bilmiyor..."

"Kilo verme hapları alasın diye paranın üstü sende kalabilir derken beni kazıklayabileceğini kastetmemiştim." Başıma vuracakmış gibi elini kaldırdı.

İçeriye fotoğraf makinesiyle gelmişti –diğer elindeydi– ve o gerginlik içindeyken bile bunu arabasında bırakmayışının tuhaf olduğunu düşündüm.

"Hayır, gerçekten, asla sizi... Yemin ederim..." Her an ağlayacak gibi geveleyip duruyordum. O telaşım içinde kocaman bardağımı tezgâhın tam ucuna koymuştum; bunu elimden bıraktığım anda

zaten kötü olan durum daha da kötüleşti. Bardak yere düştü, mavi buzlu sıvı her yere yayıldı. Parlak mavi buz parçaları Fenikeli'nin bıçak gibi ütülü siyah pantolonuna sıçradığı gibi, birkaç damla da fotoğraf makinesinin üstüne geldi.

"*Siktir*!" diye bağırdı, kovboy çizmelerinin ucunda gerileyerek. "Siktiğimin şişkosu, geri zekâlı mısın lan sen?"

"Hey!" diye bağırdı Mat'in annesi Fenikeli'ye. "Dükkânda kavga yok, ben polis çağırmak!"

Fenikeli önce mavi lekeler oluşmuş pantolonuna, sonra bana baktı. Yüzü kararmıştı. Aslında Polaroid olmayan o şeyi tezgâhın üstüne bırakıp bana doğru bir adım attı. Niyetinin ne olduğunu anlamadım ama sol ayağı yerde giderek yayılan Arctic Blu–Coca-Cola karışımı üstünde kaydı. Çizmelerinin yüksek Küba topukları vardı ve herhalde bunlarla yürümek on santimlik yüksek topuklu ayakkabılarla yürümek kadar dikkat isteyen bir işti. Az kalsın bir dizinin üstüne düşecekti.

"Ben temizlerim!" diye bağırdım. "Çok özür dilerim abi, hepsini temizlerim, inanın bugüne kadar kimseye kazık atmaya çalışmadım. Gerçekten dürüstümdür, osurduğum zaman okul otobüsünde olsam bile üstlenirim hemen, Tanrı adına yemin ederim ki..."

"Tamam, kardeşim, sakin ol sen," dedi Mat taburedeki yerinden. Sırım gibiydi ve uzun boyluydu; kapkara gözleri ve kazınmış kafasıyla hiçbir şey demese bile ürkütücü bir görünümü vardı. "Sakin olun, beyefendi. Filgöt düzgün çocuktur. Sizi kazıklamaya çalışmadığına eminim."

"Kendi işine bak lan sen," dedi Fenikeli. "Ya da taraf tutmadan önce dikkat etmeye çalış. Bu velet on dolarımı tokatladığı gibi, içkisini üstüme döktü, az kalsın şu pisliğin üstünde kayıp kalçamı kıracaktım..."

"Bunlarla yürümesini beceremiyorsan, o çizmeleri giyme," dedi Mat, adamın yüzüne bakmadan. "Bir gün canın yanabilir."

Mat tezgâhın üstünden büyük bir rulo kâğıt havlu uzattı; ben

bunu alırken de belli belirsiz göz kırptı. İçimden taşan minnet duygusuyla titriyordum. Mat'in benim safımda olması çok rahatlatmıştı.

Rulodan bir tutam kâğıt koparıp hemen dizlerimin üstüne çöktüm, Fenikeli'nin pantolonunu silmeye başladım. Beni o vaziyette görüp de, özür dileme yolu olarak saksafon çalacağımı düşünseydiniz, sizi ayıplamazdım.

"Beyefendi, hep böyle sakarımdır, paten kaymasını bile beceremem..."

Dans eder gibi geri çekildi (az kalsın yine kayacaktı) ve ıslanmış kâğıt havluyu elimden kaptı. "Hey! Hey! Dokunma! Diz çöküşüne bakılırsa bunu yapmaya çok alışkınsın. Çek ellerini sikimden. Ben temizlerim."

Sınırı aştığımı, kıçını tekmelemeyi isteyebileceği birinden, yakınına bile gelmesini istediği birine döndüğümü söyleyen bir tavırla baktı bana. Öfkeli bir şekilde tıslayarak pantolonunu ve gömleğini sildi.

Kâğıt havlu hâlâ elimdeydi; yerdeki birikintinin üstünden geçtim, temizlemek için fotoğraf makinesini aldım.

Ama artık o kadar gergin, sarsılmış bir haldeydim ve öyle spastik hamlelerle hareket ediyordum ki makineyi elime aldığımda çekim yapmaya yarayan o kırmızı düğmeye basıverdim. Fotoğraf makinesi tiz bir mekanik inleme ve beyaz bir flaş ışığı patlatarak çalıştığı anda mercek tezgâhın karşısına, Mat'in yüzüne dönüktü.

Fotoğraf sadece dışarıya çıkmadı; kamera bunu tezgâhın üstünden uzak köşeye fırlattı. Flaş ışığından kamaşan gözlerini kırpıştıran Mat hemen başını geri çekti.

Benim de dünyam biraz kararmıştı; gözlerimin önünde ateş böcekleri dans ediyordu. Başımı iki yana sallayıp sağ elimdeki fotoğraf makinesine baktım. Markası "Solaroid" idi; ne bu ülkede ne de başka bir yerde böyle bir markanın varlığını duymuştum.

"Onu elinden bırak," dedi Fenikeli bambaşka bir ses tonuyla.

En korkunç sesinin bana bağırırken çıktığını sanmıştım ama bu defaki çok daha kötüydü. Bu, bir revolverin silindirinin dönüp horozu kalkarken çıkardığı sese benziyordu.

"Ben sadece..." diye başladım, dilim damağıma yapışmıştı.

"Sopa yemeye çalışıyorsun. Ve bunu başarmak üzeresin."

Elini uzattı, Solaroid'i avucuna bıraktım. Kamerayı terli elimden kaydırıp düşürseydim, herhalde öldürürdü beni. Boğazıma sarılıp sıkardı. O an buna inanmıştım; hâlâ da inanırım. Gri gözleri bana katmerli bir öfkeyle bakarken, çiçek bozuğu yüzünde en küçük bir ifade yoktu.

Kamerayı elimden çekip aldıktan sonra o an geçti. Gözlerini tezgâhın ardındaki genç adama ve yaşlıca kadına çevirdi.

"Fotoğraf. Ver onu bana," dedi Fenikeli.

Mat hâlâ kamera flaşının etkisiyle sersemlemiş haldeydi. Bana baktı. Sonra annesine baktı. O âna kadar geçen konuşmalardan habersiz gibiydi.

Fenikeli onu yok sayıp dikkatini Bayan Matsuzaka'ya çevirdi. Elini uzattı. "O fotoğraf benimdir, istiyorum. Kamera, film ve fotoğraf bana ait."

Kadın önce yere baktı, sonra başını kaldırıp omuzlarını salladı.

"Makineden fırlayıp tezgâhın sizin olduğunuz tarafına düştü," dedi Fenikeli yüksek sesle ama yavaş yavaş konuşarak. Yabancı biriyle müthiş bir öfke duyarken konuşacağınız gibi... Sanki ses tonu tercümeye yardımcı olurmuş gibi... "Hepimiz bunu gördük. *Arasana şunu*. Ayaklarının dibine bak."

Mat avuçlarıyla gözlerini ovuşturduktan sonra, "Ne oldu?" diye sordu. Olan bitenden habersiz gibi görünüyordu.

Annesi gergin bir sesle, hızlı hızlı, Japonca bir şeyler söyledi. Mat bir süre ona baktıktan sonra çenesini kaldırıp Fenikeli'ye döndü.

"Sorun nedir, kardeşim?"

"Fotoğraf. Şişman oğlanın çektiği fotoğrafın. Bunu istiyorum."

"Çok mu önemli? Bulursam, sana imzalayıp vermemi ister misin?"

Fenikeli artık konuşma aşamasını aşmıştı. Tezgâhın ardına ve kasaya geçişi sağlayan bel hizasındaki kapıya yürüdü. Mat'in annesi yine gözlerini yere çevirmiş, aranıyordu ama onu görünce hemen irkildi ve elini döner kapının iç kısmına dayadı. Yüzünde şiddetle onaylamayan bir ifade vardı.

"Hayır! Müşteri buraya giremez. Hayır, hayır!"

"O fotoğrafı istiyorum ulan," diye gürledi Fenikeli.

"Hop, kardeşim!" O âna kadar sersemlemiş halde olan Mat, silkinmişti. Annesiyle Fenikeli'nin arasına girdi; bir anda çok iri görünür olmuştu. "Annemi duydun. Bas geri. Şirket prensibidir, burada çalışmayan kimse tezgâhın bu tarafına geçemez. İtirazın mı var? Bir kartpostal satın alıp şikâyetini Mobil'e bildir. Seni can kulağıyla dinlerler."

"Bu işi bir an önce bitirebilir misiniz? Bebeğim otomobilde," dedi arkamdaki elleri kedi maması kutularıyla dolu kadın.

Ne? Onca zaman Mobil Mart'ta sadece dördümüz mü var sanıyordunuz? Ben Arctic Blu özel koktelyimi Fenikeli'nin üstüne dökerken, o bana sövüp tehditler savururken, insanlar markete girip alacaklarını almışlar, arkamda sıraya geçmişlerdi. O anda kuyruk dükkânın karşı ucuna kadar uzamıştı.

Mat kasaya geçti. "Sıradaki müşteri."

Fenikeli hayretler içinde bakıyordu. Mat'in onu yok sayışı, en az pantolonuna döktüğüm soğuk Blu kadar ağır bir darbeydi.

"Sikerler böyle işi! Dükkânını da sikeyim, bu şişko bok yiyeni de sikeyim, seni de sikeyim çekik gözlü. Bu bok çukurundan uzaklaşacak kadar benzinim var, bu da bana yeter. Bu kokmuş kenefe bir peni daha harcamak istemem."

"Bir dolar, seksen dokuz sent," dedi Mat kedi mamaları alan kadına. "Bugünün eğlencesi için ekstra ücret istemiyoruz."

Fenikeli tam kapıdan çıkacakken durup döndü, öfkeli bir bakış attı bana. "Seni unutmayacağım, velet. Caddenin karşısına geçeceğin zaman sağına soluna çok dikkatli bak; anlıyorsun, değil mi?"

Korkudan soluk alamaz durumda olduğum için bir karşılık veremedim. Cadillac, Bir dakika sonra lastiklerinden çığlıklar çıkararak pompalardan ayrıldı ve iki şeritli otoyola girdi.

Kalan kâğıt havluyu yerdeki sıvıyı temizlemek için kullandım. Dizlerimin üstünde, başka gözlerin hizasından aşağıda olmak rahatlatmıştı beni. Yarı gizli bir şekilde ağlayabilirdim. Yahu, *on üç* yaşındaydım be! Müşteriler yanımdan dolanıp kasaya gidiyorlar, burnumu çekişimi görmezden geliyorlardı.

Temizliğimi bitirdikten sonra (yer kurumuştu ama yapış yapıştı) ıslak kâğıt havluları tezgâha götürdüm. Bayan Matsuzaka kaşları çatık bir halde oğlunun yanında duruyordu ama beni elimdeki kâğıt yığınıyla görünce, tezgâhın arkasındaki sanayi tipi çöp kovasına uzandı. Kovayı bana uzatırken onu gördüm: Şipşak fotoğraf tersyüz olmuş bir halde kovanın altında, kimsenin göremeyeceği bir yerde kalmıştı.

Bayan Matsuzaka da gördü; almak için eğilirken ben de ıslak kâğıt havluları kovaya boca ettim. Kadın hiçbir anlam veremediği fotoğrafa baktıktan sonra bakmam için bana uzattı.

Bu fotoğrafta Mat'in olması gerekirdi. Mercek doğrudan onun yüzüne dönüktü.

Oysa fotoğrafta *ben* vardım.

Ne var ki, benim birkaç dakika önceki fotoğrafım değildi. Birkaç hafta öncesine aitti. Bu fotoğrafta Coca-Cola makinesinin yanındaki bir plastik koltukta oturmuş, devasa bir plastik bardaktan gazozumu içiyor, *Popular Mechanics* dergisini okuyordum. Polaroid'de (Solaroid'de?) beyaz bir Huey Lewis tişörtü ve bir kot şort giymiştim. Oysa bugün haki şort ve cepleri olan bir Hawaii gömlek vardı üstümde. Fotoğrafı çeken kişi tezgâhın arkasında duruyor olmalıydı.

Bir türlü anlam veremeden, hayretler içinde fotoğrafa bakakaldım, bunun nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum. Kazayla çektiğim bir fotoğraf olamazdı ama nasıl birkaç hafta öncesine ait olabileceğini kestiremedim. Ben Mat'in dergilerinden birini okurken,

Mat'in veya annesinin benim fotoğrafımı çektiğini hatırlamıyordum. Neden böyle bir şey yapacaklardı ki? Üstelik onları ellerinde bir Polaroid kamerayla hiç görmemiştim.

Yutkundum, "O fotoğrafı alabilir miyim?" dedim.

Bayan Matsuzaka şaşkınlık içinde resme son kez baktıktan sonra dudaklarını büzdü, tezgâhın üstüne bıraktı. Fotoğrafı bana doğru ittikten sonra, elini geri çekip parmaklarını birbirine sürttü, sanki derisinin üzerinde pis bir katman kalmıştı.

Kendimi son derece huzursuz ve endişeli hissederek bir süre daha inceledim fotoğrafı; bu endişem sadece Fenikeli'nin öfkesinden ve tehditlerinden kaynaklanmıyordu. Fotoğrafı gömlek cebime sokup kasaya yaklaştım. Yirmiliği tezgâha bırakırken düşünüyordum. *Bu para onun parası, geri vermediğimi anlayınca ne yapacak? Caddenin karşısına geçerken iki yanına da iyi bak. Filgöt, iyi bak ulan sağına soluna.* Görüldüğü gibi kendime de hakaret ediyordum.

"Etrafı kirlettiğim için özür dilerim," dedim. "Bu para içki karışımım için."

"Boş ver, kardeşim. Senden bunun parasını almayacağım. Alt tarafı yere biraz şekerli su döktün." Mat parayı bana doğru geri itti.

"Peki. Eh. Beni dövmesine izin vermediğin için sana borçluyum. Az önce hayatımı kurtardın, Mat. Harbiden."

"Tabii, tabii," dedi Mat ama sanki ne dediğimi pek anlayamamış gibi bana şaşırmış bir ifadeyle gülümsedi. Bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, sor, Mat."

"Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi konuşuyorsun. Daha önce hiç karşılaştık mı?"

Dört

Oradan dışarıya çıkarken sinirlerim altüst olmuş, kafam zonkluyordu. O anda Mat'in benim kim olduğum hakkında en küçük bir fikri olmadığını ve bir yıldan fazla süredir her gün o Mobil markete geldiğimi, onun eski *Popular Mechanics* dergilerini okuduğumu kesinlikle hatırlamadığına kanaat getirdim. Artık resmen beni tanımıyordu – bu gerçek de beni fena halde sarstı.

Bunu anlamadığımı, akıl dışı delice bir şey olduğunu söyledim kendi kendime ama tamamen doğru değildi bu. Mat'in ani unutkanlığı hakkında bilincimin bir köşesinde bir fikir oluşmuştu. Tıpkı duvarların içinde koşturan bir farenin farkına varmak gibi... Pençelerinin zemini sıyıran seslerini, gövdesinin duvara çarpışını duyabilirsiniz. Onun orada olduğunu bilirsiniz ama gözlerinizle görmemişsinizdir. Mat ve Solaroid'le ilgili fikrim öylesine bir korku filmi korkunçluğundaydı ki –Steven Spielberg'e özgü bir imkânsızlık– üstünde daha fazla düşünmeye cesaret edemiyordum. Henüz değil.

Alt düzey bir panik içinde eve döndüm. Mobil'le, Plum Sokağı'ndaki evim arasındaki mesafeyi yürümem on dakikamı aldı. O yol boyunca, hayalimde tam yedi kez öldüm.

İki kez Fenikeli'nin lastiklerinden çıkan sesi duyup döndüm ve Cadillac bana çarpmadan yarım saniye önce parlak ön ızgarasını gördüm.

Bir defasında Fenikeli arabasını arkamda durdurdu, elinde bijon anahtarıyla beni ormana kadar kovaladıktan sonra çalıların arasında döverek öldürdü.

Thatcher ailesinin evinin önünden karşıya geçerken beni çiğnedi, bir keresinde de beni şişme havuzun içinde boğdu. Gördüğüm son şey kafası olmayan bir G.I. Joe oyuncağının havuzun tabanına doğru süzülüşüydü.

Fenikeli yolda yanımdan geçerken tabancalı elini pencereden çıkardı, biri enseme, biri yanağıma isabet eden iki kurşunla beni öldürdü.

Yanımdan geçerken yavaşladı ve paslı bir palayla kellemi uçurdu. *TAK DİYE.*

Yanımdan yavaşça geçerken, *Hey, velet, nasılsın?* dedi, şişman göğsümdeki zayıf kalbim durdu ve daha on üç yaşındayken, o kadar genç ve geleceği parlak bir çocukken, kalp krizinden öldüm.

O şipşak fotoğraf gömlek cebimdeydi. Beni kanser edecek radyoaktif, sıcak bir madde gibi hissediyordum onu. Sübyancı pornosu olsaydı, bu kadar huzursuz etmezdi. Yanımda taşıdığım için kendimi bir cani gibi hissediyordum. Sanki bu bir delilmiş gibi... ama nasıl bir suç delili olduğunu söyleyemezdim.

Çim bahçenin üstünden yürüyüp eve girdim. Mekanik bir uğultu duyunca sesin geldiği mutfağa gittim. Babam uyanmış, içinde portakal renkli kremşanti olan bir kâsede mikseri kullanıyordu. Fırında pişen bir şey vardı ve havayı sos kokusu kaplamıştı, yeni açılmış bir kutu köpek mamasına benziyordu bu koku.

"Burnuma akşam yemeği kokuları geliyor," dedim. "Fırında ne var?"

"Stalingrad Savaşı," dedi babam.

"Çırptığın portakallı şey ne?"

"Panama Gerilimi için krema."

Kool-Aid içeceği bulmak için buzdolabını açtım ve Panama Gerilimi'ni gördüm; içinde kirazlar bulunan dağ gibi bir jöle. Babam sadece birkaç şey yapmasını bilirdi: jöleli ve içinde öğütülmüş et olan makarna yemekleri, Campbell konserve çorbalarından yaptığı sosla bezenmiş tavuk yemekleri. Mutfaktaki asıl hüneri bu ye-

meklere verdiği isimlerdi. Bir gece Stalingrad Savaşı olur, ertesi gece kan kırmızısı bir sos içinde etli kuru fasulye olan Testere Katliamı. Öğlen yemeğinde doğranmış domuz eti ve ananas parçalarından oluşan Fidel'in Purosu. Babam benim gibi şişman değildi ama bu diyetimiz sayesinde o da epey kilolu sayılırdı. Eğer koridorda karşılaşırsak, ikimiz de yan dönmek zorunda kalıyorduk.

Kool-Aid'i bardağa doldurup dört yudumda bitirdim. Kesmedi. Bir bardak daha doldurdum.

"Neredeyse hazır," dedi babam.

Onaylayan bir ses çıkardım. Stalingrad Savaşı mantar sosuna bulanmış biftek ve patates püresiydi. Bunu yemek bir kova dolusu sıvı çimentoyu yemeğe benziyordu. Mobil'e kadar gidip gelmenin sonucunda üzerime hararet basmıştı ve yemeğin köpek-mamasını andıran kokusu midemi bulandırıyordu.

"Pek hevesli görünmüyorsun?" dedi babam.

"Hayır, hevesliyim."

"Annenin elmalı turtası gibi olmadığı için üzgünüm. Ama söylemeden edemeyeceğim, annen de turta yapmazdı."

"Turta isteyen birine benziyor muyum?"

Bana yan gözle baktı, "Hayır," dedi. "Mide ilacına ihtiyacı olan bir çocuk gibi görünüyorsun. İyi misin?"

"Karanlık bir köşeye çekilip serinlemek istiyorum. Khe Sanh'da Vietcong askerleriyle çarpıştığımızdan beri hiç bu kadar pişmemiştim."

"Bunu hiç konuşmayalım," dedi babam. "Geride bıraktığımız gençleri düşünmeye başlarsam, gözyaşlarım yemeğin içine dökülecek."

"Goodnight Saigon"u ıslıkla tüttürerek dışarıya çıktım. Babamla aramızda süregelen bir şakaydı bu; birlikte Kuzey Vietnamlılarla savaşmış, Kontrgerillalara silah kaçırmış, İran'daki rehineleri kurtarmaya giderken helikopter kazasından kıl payı kurtulmuştuk güya. İşin gerçeği, hâlâ geleneksel anlamda bir aileyken bir kez Hawaii'ye

yaptığımız gezi dışında ikimiz de California dışına çıkmamıştık. Uzak diyarlarda macera yaşayan kişi annemdi.

Annemle babam kâğıt üstünde hâlâ evliydiler ama annem güneybatı Afrika sahilindeki kabilelerle yaşıyor, yılda bir ya da iki ay evde oluyordu. Evde olduğu zamanlar beni huzursuz ederdi. Onunla konuşmak, bir dizi sözlü sınava girmeye benzerdi; konular feminizmden sosyalizme, oradan benim cinselliğimle ilgili duygularıma geçer, bazen kanepeye oturmamı ister ve bana *National Geographic* dergisinden kadın sünnetiyle ilgili bir makale okurdu. Bana kadınların koltukaltı tıraşı olmalarının bir çeşit ataerkil kontrol şekli olduğunu söyleyip sanki kendi koltukaltındaki gri kılları ayıplamamı bekliyormuş gibi, düşmanca bir bakış atardı. Bir gün babama neden birlikte yaşamadıklarını sorduğumda, bana annemin fazla zeki olduğunu söylemişti.

Gerçekten de öyleydi sanırım. Yazdığı kitapları okudum, öyle sürükleyici şeyler değiller ama irili ufaklı birçok gözlemini bir araya getirip hepsini insanın önüne sermesine ve ortaya tek bir fikir çıkarmasına hayranım. İlgi duyduğu konuları sonuna kadar incelerdi. Kafasının içinde kocasına ve oğluna yer yoktu sanırım.

Loş oturma odasında, pencerenin hemen altındaki kanepeye serildim. Başparmağımın gömlek cebimdeki fotoğrafın ucunda dolandığını neden sonra fark ettim. Bir yanımla buna bakmak istemiyordum; ne şimdi ne de herhangi bir zaman; aslında çok tuhaf bir duyguydu bu. Ne de olsa benim Coca-Cola makinesinin yanında oturmuş, dergi okurken çekilmiş fotoğrafımdı. Fotoğrafın bugün çekildiğini ama haftalar öncesi olan bir şeyi gösterdiğini bilmiyorsanız, bunda ters bir şey yoktu.

Bir yanımla bakmak istemiyordum – ama bir yanımla da kendimi tutamıyordum.

Fotoğrafı cebimden çıkarıp öğlen sonrası aydınlığında incelemeye başladım. Hayaletlerin bir rengi varsa, bu az sonra patlayacak bir ağustos fırtınasının rengi olmalı. Gökyüzü banyo edilmeye başlayan bir Polaroid'in kirli grisi rengindeydi.

Fotoğrafta iki büklüm olmuş, *Popular Mechanics* dergisini okuyor, şişman ve sevimsiz görünüyordum. Tepemdeki floresan ışık, George Romero filmlerindeki zombilerdeki gibi mavimsi bir renk vermişti bana.

Fotoğrafını çekmesine izin verme, demişti Shelly Beukes. *Senden bir şeyler almasına izin verme.*

Ama adam benim fotoğrafımı çekmemişti ki. Fotoğrafta ben vardım ama kamerayı bana çevirmemiş, düğmeye o basmamıştı. Dahası, adam hiç fotoğraf çekmemişti. Çeken bendim ve Solaroid'in merceği Mat'a dönüktü.

Sanki kıvıl kıvıl kıpırdayan bir kurtçuk tutuyormuşum gibi, tiksinerek fotoğrafı elimden bıraktım. Bir süre gölgenin serinliğinde uzanırken, düşünmemeye çalıştım çünkü kafamın içindeki her şey tuhaf ve kötüydü. Hiç düşünmemeye çalıştığınız oldu mu? Nefes almamaya çalışmak gibi bir şey – kimse bunu uzun süre yapamaz.

Olgunluk bir anda oluveren bir şey değildir. İki ülke arasındaki o görünmez hattın karşısına geçince yetişkinliğin yeni topraklarında olduğunuz, yetişkinlere özgü yabancı dili konuştuğunuz bir sınır değildir bu. Daha ziyade uzaktan gelen bir yayın gibidir, siz ona doğru ilerlerken bazen parazit gürültüsünden iyi alamazsınız, bazen de kısa bir anlığına alım netleşir ve sinyali rahatça duyabilirsiniz.

Sanırım, o sıralarda Yetişkinlik Radyosu'nu dinliyor, hiç kımıldamadan faydalı haberleri ve acil durum talimatlarını bildiren bir yayın yakalamayı umuyordum. Herhangi bir şey yakalayabildiğimi söyleyemem ama o hareketsiz halimdeyken gözüm babamın kitaplığın en üst rafına yerleştirdiği aile albümlerine takıldı. Babam çok tertipliydi. Çalışırken bir alet kemeri takar, her şey daima doğru yerde bulunurdu – kerpeten kendi kılıfının, kablo sıyırıcısı da ona ayrılmış gözün içinde.

Rasgele bir albüm alıp kanepeye gömüldüm ve sayfaları çevirmeye başladım. Parlak, dikdörtgen şeklindeki en eski resimler –hazır olun çocuklar, dalga geçmiyorum– siyah beyazlardı. Daha da

eskilerinde henüz evlenmemiş olan annemle babam vardı. Hippi olamayacak kadar yaşlı ve sıkıcı görünüyorlardı; onları sevimli bir çift olarak tanımlamam çok zor. Babamın o döneme yakışan tek özelliği uzun favorileri ve renkli güneş gözlüğüydü. Büyük Afrika antropoloğu annemin üstündeyse, aile toplantılarında bile giydiği, göbek deliğine kadar çekilmiş haki bir şort, ayaklarındaysa postallar vardı. Onları birbirlerine sarılırken, hatta birbirlerine bakarken gösteren tek bir poz bile yoktu.

Beni tutarlarken çekilmiş birkaç fotoğraf vardı. Birinde annem yere oturmuş, sırtına aldığı tombul bebeği oynatıyordu. Başka bir fotoğrafta babam beline kadar birisinin yüzme havuzuna girmiş, çıplak bebeğini kollarının arasına almıştı. Daha o zaman bile tosundum.

Ama birlikte en çok fotoğrafım olan kişi babam veya annem değildi... Shelly Beukes'tu. Şaşırtıcıydı aslında. Beş yıl önce emekli olduğunda herhangi bir şey hissetmemiştim; babam yemek masasını değiştireceğini söyleseydi, ancak o kadar kayıtsız kalabilirdim. Bu sizi şaşırttı mı? Babam o zaman bana Shelly'nin bir açık kalp ameliyatı geçirdiğinden bahsetmemiş, sadece kadının artık ihtiyarladığını ve o yaştaki insanların daha çok dinlenmeleri gerektiğini söylemişti. Ne de olsa aynı semtteydik ve istediğim zaman gidip onu ziyaret edebilirdim.

Peki, ziyaret ettim mi? Eh, sık olmasa da, kurabiyelerini yemek ve birlikte televizyondaki *Cinayet Dosyası* dizisini seyretmek için ona uğrardım. Hatırımı sorardı. Tabii, çok nazik olurdum ve bir an önce oradan gidebilmek için kurabiyelerimi hızla yerdim. İnsanın çocukken öğlen sonrasını aşırı sıcak bir oturma odasında ihtiyar bir kadınla televizyon seyrederek geçirmesi, Guantánamo Körfezi'ne bilet kazanmaktan farksızdır. Sevginin bununla alakası yok. Ona ne kadar borçlu olduğum ya da onun için ne ifade ettiğim aklıma bile gelmezdi.

Ama orada, fotoğraf üstün fotoğraftaydı işte.

Birinde Alcatraz'da bir hücrenin parmaklıklarını tutmuş, birbirimize yapmacık bir dehşetle bakıyorduk.

Bir şeftali ağacının dalından şeftali koparmak için omzunda oturmuşum – serbest elim hasır şapkasını yüzüne kadar bastırmış...

Alkışlamaya hazır halde ellerini açmış, arkamda dururken, ben pasta üstündeki mumları üflüyorum. Ve evet, bu fotoğrafların hepsi Polaroid'di. Tabii, bizim de bir Polaroid'imiz vardı. Herkeste vardı. Tıpkı herkeste bir video oynatma makinesinin, mikrodalga fırınının ve üzerinde BİFTEK NEREDE? yazan bir tişörtün olması gibi...

Bu fotoğraflardaki kadın yaşlıydı ama zeki bir kız çocuğuna özgü parlayan gözleri ve buna uyan muzip bir gülümsemesi vardı. Polaroid'lerden birinde Shelly'nin saçları bir bardaki neon bira reklamı gibi kırmızıydı. Bir diğerinde havuç rengindeydi, tırnakları da aynı renge boyanmıştı. Fotoğrafların hepsinde bana sarılıyor, saçlarımı karıştırıyor, üstümde Örümcek Adam kostümü, çenemde üzüm suyu lekesi, onun kurabiyelerinden birini yerken beni kucağında oturtuyordu.

Albümün son sayfalarında arka bahçemizde çoktandır yapılmayan bir mangal partisi vardı. Bu defa Shelly'nin saçları Arctic Blu rengindeydi. Yanındaki Afrikaner Larry kolları sıvalı beyaz bir gömlek giymiş, Temel Reis kaslarını sergiliyordu. İki eliyle kollarımdan tutmuş beni sallıyordu – günbatımında, kolların arasında uçuşan bir fluluktan ibarettim. Shelly ise bağırdığı bir anda donakalmıştı. Ellerinde beyaz şarap dolu plastik bardaklar olan bir grup insan gülerek bu sahneyi seyretmekteydiler.

Bu günlere ait anıların Shelly'den koparıldığı fikri zalimceydi bence. Ekşimiş bir süt yutmuş gibi oldum. Ahlaksızcaydı.

Hafızasını kaybetmesini haklı gösterecek, zihninin çöküşünü gerekçelendirecek hiçbir şey yoktu. Her ne kadar bunun değerini anlamayacak kadar hödük olsam da beni sevmişti. Bu fotoğraflara kim baksa, şişman yanaklarıma, boş bakışlarıma ve bir şeyler yerken tişörtüme sıçratma eğilimime rağmen onun beni ne kadar sevdi-

gini, bir şekilde onu mutlu ettiğimi anlardı. Onun bu şefkatini en doğal hakkımmış gibi görmeme rağmen. Ve artık tüm bunlar eriyip gidiyordu, her doğum günü partisi, her mangal partisi ve ağaçtan koparılan şeftaliler... Bir kanser günbegün Shely'nin vücudunu değil ama iç yaşamını, kendine özel mutluluk deposunu siliyordu. Bunu düşünürken içimden albümü duvara fırlatmak geldi. Ağlayacak gibi oldum.

Gözlerimdeki yaşları elimle silip bir sonraki sayfaya geçtim – ve burada gördüğüm şey beni şoke etti.

Fenikeli'nin otomobilinin arkasına baktığımda bir vücutçunun fotoğrafını görmüştüm; turuncu renkli bir atlet giymiş, güneşten esmerleşmiş bir genç, bir Trans Am'in kaputunun üstüne tünemişti. O anda da bu adamı daha önce gördüğümü düşünmüş ama nerede karşılaştığımızı çıkaramamıştım. Ve işte yine buradaydı, bana ait bir fotoğraf albümünde.

Her birini tek bacağından tuttuğu iki iskemleyi havaya kaldırmıştı. Bunlardan birinde neşeli bir korkuyla çığlık atan ben vardım. Üstümde ıslak bir mayo vardı ve tombul memelerimde su damlacıkları parlıyordu. Diğerinde, iskemlenin oturma yerine iki eliyle tutunan Shelly Beukes oturmuş, gülüyordu. Bu fotoğrafta o adamın üstünde atlet değil, beyaz bahriyeli üniforması vardı. Tom Selleck tipi bıyığının altından sırtlan gibi sırıtmaktaydı. Ve –*bak*– Trans Am bu fotoğrafta da vardı, Shelly'nin garaj yolunda duruyordu.

"Kimsin be sen?" diye mırıldandım.

Kendi kendime konuştuğum için bir cevap beklemiyordum ama babam, "Kim?" dedi.

Mutfak kapısı önündeydi; bir elinde fırın eldiveni vardı ve ne kadar zamandır beni seyrettiğini bilmiyordum.

"Şu kaslı adam," dedim odanın karşısındayken göremeyeceği fotoğrafı işaret ederek.

Yanıma gelip resme baktı. "Hee. *O* hıyar. Shelly'nin oğlu. Sinbad mıydı? Akhilleus mu? Buna benzer bir adı var. Kızıl Deniz'e gitme-

sinden önceki gün. Shelly evinde bir veda mangal partisi vermişti. Savaş gemisine benzeyen kocaman bir pasta yapmıştı. Arta kalanı eve götürdük, sen bir hafta boyunca kahvaltıda o savaş gemisini yedin."

O pastayı hatırladım: üç boyutlu bir uçak gemisi (savaş gemisi değil). Hatırladığım başka bir şey de Shelly'nin bana bu partinin benim mezuniyetim için verildiğini söylemesiydi. Üçüncü sınıfı bitirmiştim. Tam Shelly Beukes'a yakışan bir şey: Aslında hiç onunla ilgisi olmadığı halde, yapayalnız bir çocuğa o partinin onun için verildiğini söylemek...

"Çok da kötü biri gibi görünmüyor," dedim. Babamın ona hıyar demesi hoşuma gitmemişti. Sanki Shelly'yi ayıplar gibi bir şeydi ve bunu kaldıracak ruh halinde değildim.

"Of, bayılırdın ona. Tepeden tırnağa Larry'nin oğluydu. Vücut geliştirme yarışmalarına katılır, kuvvetiyle gösteriş yapmaktan büyük zevk alırdı. Onun Yeşil Dev Hulk olduğunu sanırdın. Fotoğraftaki o sahneyi hatırlıyorum. Siz ikiniz o iskemlelerin üstündeyken yürümüştü. Shelly'yi kafasının üstüne düşürecek de yeni bir bakıcı bulmak zorunda kalacağım diye korkmuştum. Ya da seni düşürecek, ben de Panama Gerilim'imi yedireceğim yeni bir çocuk bulmak zorunda kalacağım diye... Hadi, gel. Yemek hazır."

Tabaklarımızda Stalingrad Savaşı, yemek masasında karşılıklı oturduk. Aslında aç değildim ama ekmeğimle tabağımdaki sosu sıyırdığımı fark edince şaşırdım. Bunu yaparken Fenikeli'nin otomobilindeki fotoğraf albümlerini düşünüyordum. Cebimdeki, o göstermesi mümkün olmayan şeyi gösteren fotoğrafı düşünüyordum. Nasıl bir Polaroid yavaş yavaş, kaçınılmaz bir şekilde netleşir, benim aklımda da aynen o şekilde bir fikir beliriyordu.

"Bugün Bayan Beukes'u gördüm," dedim sakin bir sesle.

"Öyle mi?" Babam bana düşünceli bir bakış attıktan sonra, "Görünüşü nasıldı?" diye sordu.

"Kaybolmuştu. Evine kadar eşlik ettim ona."

"Memnun oldum. Senden de bunu beklerdim zaten."

Babama Shelly'yi sokakta bulduğumu, bugün işe gelmek zorunda olduğunu sandığını ve adımı hatırlamadığını söyledim. Larry Beukes'un panik içinde garaj yoluna girdiğini, eşinin trafiğin içine dalacağından korktuğunu anlattım.

"Onu eve getirdiğim için bana para verdi. Almak istemedim ama zorla verdi."

Babamın bundan hoşlanmayacağını sanmış, utanacağını düşünmüştüm. Oysa babam Panama Gerilim'ini almak için sofradan kalktı, "Güzel," dedi.

"Güzel mi?"

Tatlı tabağını sofraya koydu. "Tabii. Sana para vermekle Larry Beukes kendini yine her şeyin kontrolü altında olduğunu hissetti. Bunamış eşine kendisi bakamayacak kadar yaşlı olduğu için değil. Bir sorunu çözmesi için birine ödeme yapmasını bilen bir insan olduğu için."

"Ona bazen yardımcı olabilir miyim, diye sordu. Dışarıya çıkmak zorunda olduğu zamanlarda eşinin yanında kalabilir miyim, diye. Markete falan gideceği zamanlarda."

Babam tatlı kaşığını ağzına götürürken durdu. "Memnun oldum. Ona yardım ettiğine sevindim. O kadını sevdiğini bilirim."

Ne tuhaf, değil mi? Birkaç dakika öncesine kadar ben bilmediğim halde, babam Shelly Beukes'u sevdiğimi bilmişti.

"Bu sabah başka bir şey oldu mu?" diye sordu.

Başparmağım gömlek cebimdeki Polaroid'in (Solaroid?) ucunda gezindi. Babama Fenikeli'yi ve Mobil mini-marketteki hadiseyi anlatmayı düşündüm ama çok saçmalamış gibi olacağımdan korkup vazgeçtim.

Bir de farkındalığımın kıyılarında dolanan ve inatla yok saymaya çalıştığım o fikir vardı. O fikrin yanından bile geçmek istemiyordum ama Fenikeli'den bahsedersem, bu kaçınılmaz olacaktı.

Böylece benzin istasyonundaki kavgayla ilgili hiçbir şey demedim. Bunun yerine, "Parti tabancam bitmek üzere," dedim.

"Harika. Bitirdiğin zaman bunu kutlamak kolay olacak. Yapacağın tek şey tetiği çekmek." Kalkıp tabaklarımızı mutfağa götürdü. "Mike?"

"Efendim?"

"Shelly seni tanımazsa veya anlamsız şeyler söylerse dert etme."

"Etmem."

"Bu bir çeşit... birisi başka bir yere taşındıktan sonraki eve benzer. Ev hâlâ aynı yerdedir ama artık giden kişinin hiçbir eşyası yoktur. Birisi tüm mobilyaları, halıları götürmüştür. Nakliye şirketi Shelly'ye ait tüm parçaları sandıklara koyup başka bir yere naklet-miş. Shelly'den geriye sadece o bomboş ev kaldı." Tabakta kalanları çöp tenekesine sıyırdı. "O, bir de eski fotoğraflarda olanlar."

Beş

"Tek başına kalman sorun olmaz, değil mi?" diye sordu babam tam kapıdan çıkmak üzereyken. Bir ayağı kapının dışında, diğeri bezelye yeşili halımızın üstündeydi. Arkasındaki kara bulutları aydınlatan bir şimşek çaktı.

"Shelly yatarken üstümü örtmeyeli epey oluyor," dedim.

"Doğru. Keşke öyle olmasaydı ama öyle işte."

Babamdan duymaya alışkın olduğum bir şey değildi bu. Üstü kapalı da olsa, hayatımızın pek de ideal olmadığını itiraf ediyordu. Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama diyecek bir laf bulamadım.

Babam fırtına bulutlarıyla kaplı alacakaranlığa baktı. "Gece vardiyasında çalışmak hiç hoşuma gitmiyor. Al tekrar devreye girince, gündüz programına geçeceğim."

Babam o kamu hizmeti şirketinde bütün yaz gece vardiyasında çalışmıştı. Şirketin personel sıkıntısı vardı. Babamın en iyi arkadaşı Al Murdoch lenfoma tedavisi görmekte olduğu için işe gelemiyordu. Hat mühendislerinden bir olan John Hawthorne eşini darp etme suçuyla tutuklanmıştı. Piper Wilson bebeği doğduğu için izindeydi. Bir anda babam kıdemli hat mühendisi olarak kendini haftada altmış saat çalışır bulmuştu ve bu saatlerin çoğu da ben yattıktan sonraki zamanlardı.

Önce hoşuma gidiyordu. Uyumam gereken saatlerde uyumamak, o günlerde Skinemax dediğimiz kanalda ılımlı porno filmleri seyretmeyi seviyordum. Ama temmuz ortasına gelindiğinde geceleri evde yalnız kalmanın bütün eğlenceli yanı kayboldu. Çok zengin

bir hayal gücüm vardı ve temmuz sonlarına doğru *Zodiac*'ı okuma hatasını yapmıştım. Bundan sonra da evin ıssızlığı beni ciddi olarak ürkütmeye başladı. Sabahın ikisinde ağzı kurumuş bir halde yatmış, sessizliğe kulak kabartmışken, her an Zodiac'ın bir levyeyle pencereyi zorlama sesini duymayı bekliyordum. Mutfak bıçaklarından biriyle yağ fıçısı karnımda burç simgelerini kazıyacaktı; öldükten sonra değil, hâlâ canlıyken, böylece çığlıklarımı duyabilecekti.

Bu durumumdan babama hiç söz etmedim çünkü geceleri yaşadığım korku nöbetlerinden daha kötü olabilecek tek şey babamın bana bir bakıcı tutmaya karar vereceği düşüncesiydi. Zodiac katilinin yapacağı tek şey beni işkenceyle öldürmekti. Babam beni gece dokuz buçukta yatırıp gecenin kalan zamanını telefonumuzda arkadaşlarıyla konuşarak geçirecek bir genç kızı bakıcı olarak tutarsa, öleyim, daha iyiydi. Bu, on üç yaşımın kırılgan gururunu paramparça ederdi.

Fenikeli'yle karşılaşmamdan sonra, özellikle o gece yalnız kalmaktan korkuyordum. Üstelik elektrik yüklü havada ikide bir patlayan şimşekler ve gök gürültüsü tüylerimi diken diken ediyordu. Gök gürültüsü bütün o öğlen sonrası duyulmuştu ve çok yakında bir şeyin fena halde patlayacağını hissedebiliyordunuz.

"Parti tabancası üzerinde biraz daha çalışacak mısın?" diye sordu babam.

"Herhalde. Ben..."

O anda patlayan gök gürültüsü korku filmlerindeki gibi melodramatik değildi, daha ziyade bilimkurgu filmlerindeki dünyayı parçalayan bir roket patlamasına benziyordu. Öylesine yüksek bir sesti ki içimdeki bütün havayı boşalttı.

Babamın o geceyi demir bir vinç üstünde, elektrik kablolarını onararak geçireceğini düşününce midem kaygıyla büzüldü. O gök gürültüsü ona, sadece arabanın arka koltuğunda kavga eden çocukların gürültüsü gibi sevimsiz bir şey gibi gelmişti. Beni işitmediğini belirtmek için bir elini kulağına götürdü.

"Bu öğlen sonrası Shelly'yi gördüğümde bitirmek üzereydim. Bitirirsem, yarın sana gösteririm."

"Güzel. Acele edip ilk milyon dolarını kazan ki, ben de emekli olup gerçekten sevdiğim işlerle uğraşayım – çeşitli jöle tatlıları yaparak." Babam panelvanına doğru birkaç adım attıktan sonra kaşları çatık bir halde bana döndü. "Bir şey olursa, beni..."

Bombardımanı andıran bir gök gürültüsü daha oldu. Babam konuşmaya devam etti ama ben tek kelimesini bile duymadım. Babam hep böyleydi işte. Geri planda onu ilgilendirmeyen şeylere kulak tıkama konusunda benzersiz bir yeteneği vardı. Dallas Cowboys amigo kızları ponpon danslarını anadan üryan yapacak olsalar ve o sırada babam vincinin üstünde bir transformatörü onarıyorsa, başını eğip bakmazdı bile.

Sanki onu işitmiş gibi başımı salladım. Herhalde bir şey olduğu takdirde, ona telsizle haber vermeleri için ofisini aramamı söylemişti. Bana el sallayıp aracına yürüdü. Bulutların tepesinde mavi bir ışık patladı; dünyanın en büyük kamerasının flaşı gibiydi. Ürktüm (*Fotoğrafını çekmesine izin verme*) kapıyı yarısına kadar kapadım.

Panelvanın farları yandığı anda da öğlen sonrası bitti. Ağustos ortasındaydık, saat daha altıyı çeyrek geçiyordu ve güneşin batmasına üç saat vardı ama gün boğucu bir karanlığa gömülmüştü. Panelvan yola koyulunca, kapıyı kapadım.

Altı

Nabzımın kulaklarımda atışını dinleyerek holde ne kadar süre durduğunu bilmiyorum. Bir ara sanki bağlılık yemini ediyormuşum gibi, elimin kalbimin üstünde olduğunu fark ettim.

Hayır – kalbimin üstünde değil. Polaroid'in üstünde.

İçimde bundan kurtulmak, fırlatıp atmak için kuvvetli bir dürtü vardı. Onun cebimde durması çok kötü bir şeydi – kötü ve tehlikeli. Mikroplu bir kan şişesiyle dolaşmaya benziyordu. Hatta bir ara bunu çöpe atmak için mutfağa bile gittim.

Ama cebimden çıkarınca, durup resme baktım; Huey Lewis tişörtü içinde, iki büklüm olmuş, *Popular Mechanics* okuyan kırmızı yüzlü, tombul bir çocuk.

Daha önce karşılaştık mı? diye sormuştu Mat özür diler gibi gülümseyerek.

Dışarıda bir flaş patlayınca yerimde sıçradım ve fotoğrafı elimden düşürdüm. Başımı kaldırdığım zaman bir an *onu* gördüm, Fenikeli'yi, mutfak penceresinin öbür tarafındaydı. Fotoğrafını çekmesine izin verme, Tanrım, n'olur fotoğrafımı...

Ama bu, elinde Solaroid'i olan Fenikeli değildi. O flaş sadece başka bir şimşeğin mavi ışığıydı. Pencerede gördüğüm yüzse, camda yansıyan kendi yüzümdü.

Bir sonraki gök gürültüsü patladığında garajdaydım. O şipşak fotoğrafı iş tablamdan uzak bir yere koydum. Masa lambamı yaktım ve fotoğrafı beyaz bir ışık çemberi içine alacak şekilde ayarladım. Sonra da, hınzır bir zevk duyarak, tepesine bir toplu iğne saplayıp

fotoğrafı sabitledim. O zaman kendimi daha iyi hissettim. Artık benim ameliyat odamda, otopsi masamdaydı. Her şeyi söküp parçalara ayırdığım ve o şeylere tüm kuvvetlerini, zafiyetlerini anlattırdığım yer burasıydı.

Özgüven ve hâkimiyet duygumu artırmak için pantolon düğmelerimi çözdüm, ayak bileklerime inince, içinden çıktım. Daha önce keşfettiğim bir şeydi; insanın zihnini boşaltması için en etkili yol pantolon çıkarmaktı. İnanmıyorsanız, deneyin. Herkes pantolonsuz çalışırsa, Amerikan üretkenliği ikiye katlanır bence.

Resme patronun kim olduğunu göstermek için onu yok sayıp parti tabancamın üstünde çalıştım. Kasası içindeki pır sesini duymak için tetiği çektim. Yan tarafındaki vidaları söküp devre kartını çıkardım, elimde dolaştırdım. Önceleri dikkatimi veremiyordum. İkide bir var olmayı hak etmeyen o resme bakıyor, sonra da tekrar yeni oyuncağıma dönüyordum. Ama bir süre sonra odaklama kapsülümün içine yerleştim ve Fenikeli, Shelly Beukes, Solaroid tamamen birbirlerine karışıp grileşti.

Lehimleyip telleri döşedim. Garajın içi sıcaktı ve hâlâ sevdiğim o koku hâkimdi; erimiş lastik, sıcak bakır ve yağ. Bir elime yağ bulaşmıştı, biraz WD-40 pas sökücü sprey; bunu bir bezle sildikten sonra bezi inceledim. Yağ lekesi kumaşın içinde eriyip gitti.

Mobil benzin istasyonu marketinde Mat'in fotoğrafını çekmiştim ama Solaroid kendi kafasına göre bir şeyi – beni çekmişti. Elimdeki bezin yağı içine çekişi gibi, görüntümü almıştı.

Pencerelerin dışında mavi bir ışık parladı.

Telaşlanmadım. O fikir aklıma geldiği zaman şoke olmadım. Sanırım, bilincimin diplerinde bir yerde bunu zaten biliyordum. Bence bilinçaltımız, beynin üst katlarına çıkarmadan saatler, günler, haftalar, hatta yıllar önce fikirleri oluşturuyor. Ve ne de olsa, Shelly bana her şey açıklamıştı.

Fotoğrafını çekmesine izin verme. Senden bir şeyler almasına izin verme.

Bunu bildiğim –anladığım– zaman daha çok korkmayışım tuhaftı. Titremedim, debelenip keçileri kaçırıyorum gibi bir endişeye kapılmadım. Tam tersine, olabildiğince sakindim. Omzumu resme çevirip dikkatimi tekrar parti tabancama verdiğimi hatırlıyorum. Tekrar monte ettim, tıpkı bir misket tüfeğini doldurur gibi konfeti paketini namlusundan içeri boşalttım. Çok da önemli olmayan bir matematik problemini çözmüş gibi davranıyordum.

Tabancanın son parçası bir keskin nişancının dürbünü gibi, üst kısma monte edilecek olan flaştı. Bu amaçla Polaroid'imizin flaşını sökmüştüm. Bunu elimde tutarken, kameranın Mat'in yüzünü çekişini ve parlayan beyaz ışıkla onun geri sendelemesini ve gözlerini kırpıştırışını düşündüm.

Tıpkı o flaş *onun* yüzünde parlamış gibi, en az yirmi yıldan beri yaşamakta olduğu semtte boş gözlerle bakınan Shelly Beukes'u düşündüm. Fenikeli'nin Cadillac'ının arka koltuğundaki siyah fotoğraf albümlerini düşündüm. O albümlerden birinin içinde gördüğüm bir fotoğrafı düşündüm; kesinlikle Shelly'nin oğlu olan o gencin fotoğrafını...

Uzun süren bir gök gürültüsüyle bütün garaj titrer gibi oldu ve ardından havada tuhaf bir çınlama sesi duyuldu. Sonra aslında benim titrediğimi anladım ve ayağa kalktım; başım dönüyordu. Masa lambamı söndürüp bakır kokan havadan derin soluklar çekerek karanlıkta durdum. Yoksa kusacak mıydım?

Kulaklarımın çınlaması epey uzun sürünce, bunun gök gürültüsünün artçı şoku olmadığını fark ettim. Birisi kapı ziline yaslanıyordu.

Kapıyı açmaya korktum. On üç yaşımdaki mantığımla bu kişinin Fenikeli olduğuna emindim; Solaroid'inin bilmecesini çözdüğümü bir şekilde anlayıp beni ebediyen susturmak için gelmişti. Silah gibi kullanabileceğim bir şey bulmak için bakındım, önce tornavidayı düşündüm, sonra da parti tabancasında karar kıldım. Antrenin loş aydınlığında bunu gerçek bir tabanca sanabilirdi.

Ön kapıya yaklaşırken fırtına bulutları art arda gök gürültüleri savurdu ve o sırada Güney Afrikalı aksanıyla bir küfür edildiğini duydum. Endişem buhar oldu ama bacaklarım hâlâ pelte gibiydi.

Kapıyı aralayıp, "Selam, Bay Beukes," dedim.

Rock Hudson'a benzeyen yüzünde derin çizgiler oluşmuş, sonuçta uzun bir süre yürümüş gibi dudakları morarmıştı. Onu son gördüğümden beri on yıl daha yaşlanmış gibiydi.

Onca şimşek ve gök gürültüsüne rağmen hâlâ yağmur yağmıyordu. Ama rüzgâr çok şiddetliydi ve trençkotunun etekleri dar kalçalarının etrafında uçuşmaktaydı. O sabah Shelly'nin üstünde gördüğüm trençkottu bu. Ona daha çok yakışmıştı.

"Michael," dedi, "sana bu kadar çabuk ve böyle bir gecede gerek duyacağımı beklemiyordum. Kusura bakma. Tanrım. Ne gün bu! Eminim meşgulsündür, arkadaşlarınla bir şeyler yapıyorsundur. Önceden haber vermeksizin sana..."

Başka koşullar altında olsaydık, sosyalliğimle ilgili bu sözleri ciddiye alırdım ama hızla kararan o fırtına havasında arkadaşlarımla bir şeyler yaptığım varsayımı üstünde durmadım.

Fırtına, elektrik yüklü hava, Bay Beukes'un hırıltılı soluması ve o gün yaşananların tuhaflığı beni fena halde germişti. Ama buna rağmen, adamı kapımda görmek beni şaşırtmadı. Bir yanımla onun bu öğleden sonra geleceğini, hem baş aktörü hem de seyircisi olduğum o absürt piyesin üçüncü perdesinin başlayacağını beklemiştim.

"Hayrola, Bay Beukes? Shelly iyi mi?"

"İyi mi? Evet. Hayır." Buruk bir şekilde güldü. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Şu anda uyuyor. Benim dışarıya gitmem lazım. Bir şey oldu. Bugün ben batan bir kayıkta, bir kaşıkla suyu boşaltmaya çalışan bir adamım."

"Ne oldu?"

"Sana spor salonlarımdan söz ettiğimi hatırlıyor musun? İkide bir, orman yangını gibi kriz çıktığını?" Bir daha acıyla güldü. "Böyle benzetmeler yapmamalıyım. Microcenter'ın yanındaki spor salonu-

mu biliyorsun. Orada gerçek bir yangın çıktı. Çok şükür, yaralanan yok. Zaten kapalıydı. İtfaiye gelip alevleri söndürdü ama oraya gidip hasar tespiti yapmam gerekiyor."

"Nasıl bir yangınmış?"

Bu soruyu beklemiyordu; şaşkınlığının geçmesi biraz zaman aldı. Şaşırdığı için onu ayıplamıyorum. Ben de şaşırmıştım. Kelimeler ağzımdan çıkana kadar ben de bunu soracağımı bilmiyordum.

"Sanırım... sanırım, yıldırım olmalı. Bir şey söylemediler. Umarım, eskimiş elektrik tesisatı değil de yıldırımdır. Sigorta şirketi ihtiyar taşaklarımı söküp alır yoksa."

Bu lafına kahkahalarla güldüm. Yetişkin birinin –bırakın Lawrence Beukes gibi yaşlıca bir adamı– benimle bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Küfürlü, çaresiz bir dürüstlük içinde kara mizah ve gizlenmemiş bir kırılganlık barındıran bir söylem... Sarsıcı bir tecrübeydi. Aynı zamanda aklıma gelen şeyle başım döndü: *Bu oydu!*

Kafamdan art arda düşünceler geçti, tıpkı bir krupiyenin kardığı kartlar gibi.

Ona gitmemesini söyle, dedim içimden. Ama bir yangın çıkmıştı ve gitmesi lazımdı; gitmemesini sağlamak için mantıklı hiçbir şey öne süremezdim. Ona düşünceleri çalan kameralı bir adamın, eşine musallat olduğunu söyleyecek olsaydım, beni bir daha Shelly'nin yanına yaklaştırmazdı. Bu durumda eşini *benden* korumak için evden çıkmazdı.

Larry oraya gidecek, diye düşündüm, *ben de polisi arayıp eşinin tehlikede olduğunu bildireceğim.* Sonra kendime sordum. Ne tehlikesi? Tehlike kimden geliyor? Polaroid'li bir adamdan mı? On üç yaşındaydım, otuz değil ve benim korkularımla endişelerim polise hiçbir şey ifade etmezdi. İsterik bir çocuğun konuşması gibi algılanırdı.

Bir yandan da beynimin bir çeyreği bu hortlak hikâyesiyle sadece kendi kendimi korkuttuğum ümidine sarılıyordu; çok fazla çizgi

roman okuyarak, çok fazla korku dizisi seyrederek geçirilen bir çocukluğun sonucuydu. Bunu destekleyen akılcı karşı sav çok kuvvetliydi: Shelly Beukes çakma bir Polaroid kurbanı değildi. Alzheimer hastalığının kurbanıydı, o durumu için esrarengiz bir açıklamaya gerek yoktu. Beni *Popular Mechanics* okurken gösteren resme gelince – e, ne olmuş yani? Haftalar önce ben fark etmeden birisi fotoğrafımı çekmiş olmalıydı. Basit açıklamaların hüsran verecek kadar en iyi açıklamalar olma eğilimi vardı.

Ne var ki akılcı karşı sav beş para etmezdi ve ben bunu biliyordum. *Biliyordum*, işte. Ama sadece bilmek *istemiyordum.*

Tüm bunlar birkaç saniye içinde geçti aklımdan. Rüzgâr bir konserve kutusunu tıngırdatarak yolda savurunca, Bay Beukes buna bakmak için döndü. Sonra da motoru rölantide çalışan limuzinine baktı.

"Seni arabamla götürürüm. Hava çok kötü. Bu gece onu bir başına bırakmayı göze alabilirdim; arteriti için hapını aldı. Bu ilaç onu çok derin uyutuyor, bazen on saat. Ama bu gece gök gürültüleri var. Ya birden uyanıp korkarsa? Onu bir dakikalığına bile yalnız bıraktığım için benim çok kötü bir adam olduğumu düşünüyorsundur."

Daha tam on üç yaşımda bile değilken, kendinde suç bulan yaşlıca bir adama karşılık verecek kadar donanımlı değildim. Onu teselli etmek için uygun birkaç kelime geveledim. "A, hiç de öyle değil."

"Seni telefonda aramaya çalıştım ama telefon açılmadı. Herhalde o garajda telefon sesini duymuyorsun. Shelly'ye bir öpücük kondurup doğruca buraya geldim." Yüzünü buruşturan bir gülümseme çıkardı. "Uyurken eski haline benziyor. Bazen rüyalarında belleğini bulduğunu düşünüyorum. Eski haline giden yol aşırı büyümüş bitkilerle kapanmış. Ama uyuyan zihni... uyuyan zihninin kendine ait yolları mı var acaba? Daha önce uyanık halinin hiç kullanmadığı yollar? Ne dersin?"

"Bilmiyorum, Bay Beukes."

Başını sallayarak sorduğu soruyu savuşturdu. "Gel, seni götüre-

yim. Yanına bir kitap falan al istersen." Gözlerini aşağıya çevirince üstümde sadece külot ve çoraplarımın olduğunu gördü. Beyaz kaşlarından biri kalktı. "Pantolon da giyersin herhalde."

"Beni o kadar yakın bir yere otomobilinizle götürmenize gerek yok. Siz spor salonunuza gidin. Shelly'yi de merak etmeyin. Beş dakika sonra orada olurum."

Bir gök gürültüsü daha patladı. Larry dönüp göğe baktı, sonra kapıya yaslanıp elimi elleri arasına aldı.

"Sen çok iyi bir çocuksun," dedi. "Shelly hep bunu söylerdi. Eve her gelişinde. 'O çok iyi bir çocuk, Larry. Hep yaratacağı tuhaf şeyleri anlatır. Seni uyarıyorum, Afrikaner. Bir gün ondan bana yeni bir koca yaratmasını isteyeceğim; duşta tıraş olup küveti tıkamayan bir koca.'" Yüzünün bir yanı bu anıyla gülümserken, diğer yanı buruştu ve bir an yine ağlayacak diye korktum. Ama elini kaldırıp enseme götürdü. "Çok iyi bir çocuk olduğunu söylüyordu. İçinde yücelik olan birini hemen tanırdı. Asla ikinci sınıf insanlarla zamanını harcamazdı. Sadece en iyileriyle. Her zaman."

"Her zaman mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Yani, benimle evlendi, değil mi?" deyip göz kırptı.

Yedi

Pantolonumu almaya giderken mutfağa uğradım ve babamın çalıştığı NorWes şirketini aradım. Santralin numarasını ezbere biliyordum, belki beni doğrudan babamın telsizine bağlarlar diye umdum. Nereye gideceğimi bildirmek istedim –büyük ihtimalle o geceyi oradaki kanepede geçirecektim. Telefona cevap veren olmadı çünkü hiç çalmadı. Sadece uzun bir tıs sesi. Kapatıp bir daha denemek istedim ama sinyal sesi yoktu.

O anda mutfağın çok karanlık olduğunu fark ettim. Işık düğmesine bastım. Hâlâ karanlıktı.

Oturma odasının büyük penceresine gidip sokağa baktım; havanın kararmış olmasına rağmen tek bir pencerede bile ışık yoktu. Yolun karşısındaki Amberson'ların televizyonu öğlen ortasından itibaren açık olurdu ama bu akşam pencerelere vuran o mavimsi ışık görünmüyordu. Bay Beukes'la konuştuğum sırada bir yerlerde bir hat kopmuş, bütün semti karanlığa gömmüştü.

Hayır. Bu o, diye düşündüm.

Midem takla attı. Birden oturma ihtiyacı hissettim. Panama Gerilimi'nin damağımda kalan tadı safra gibiydi.

Rüzgârın şiddetiyle evden çatırdama sesleri yükseliyordu. Bu gece muhtemelen pek çok hat kopmuştu. Bu ihtimali düşününce, spor salonundaki yangının da fırtınadan kaynaklandığını düşünmek mümkündü – Shelly'yi tek başına bırakacak bir yangın... bir sorun olursa yardım istemesi imkânsızdı; polisi aramayı hatırlayabilse bile, onun telefonu da benimki gibi ölü olacaktı.

Yolun karşısına koşup Bay Amberson'ın kapısını yumruklamayı, ondan yardım istemeyi düşündüm, sonra da...

Sonra ne? Ona ne diyecektim ki? Dövmeleri olan zalim bir adamın yaşlı ve bunak bir kadının Polaroid fotoğraflarını çekmek için yangın çıkardığını ve elektrik kesintisine sebep olduğunu mu? Bunu yaparsam nasıl görüneceğimi söyleyeyim: biraz gök gürlediği ve şimşek çaktığı için korkudan aklını yemiş, kafası korku filmleriyle dolu şişman bir çocuk.

Acaba evden hiç çıkmasam mı, diye düşündüm. Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama aklımdan geçmedi değil. Bay Beukes eşine bakmak için evine gidip gitmediğimi hiç bilemeyecekti. Tamam, birkaç saat sonra spor salonundan döner ve beni evde bulamazdı. Ama ona bir maval okuyup yastığımı almak için eve gittiğimi, niyetimin hemen dönmek olduğunu söyleyebilirdim.

Bu fikir kısa bir an için beni utanç verici bir şekilde rahatlattı. Evde kalabilirdim ve Fenikeli gelip Shelly'ye kötü bir şey yaparsa ben orada olmaz, ne yaptığını bilmem gerekmezdi. Daha on üç yaşındaydım ve kimse benden zihnen sakat, ihtiyar bir kadını vücudunda bir kilometre mürekkep olan sadist bir sapıktan korumamı bekleyemezdi.

Gitmeye korkuyordum – ama evde kalmaktan daha çok korkar oldum. Gözlerimin önüne Bay Beukes'un evine döndüğünde Shelly'yi yatağından atılmış, boynu kırılmış bir halde buluşu geldi. Shelly'nin başı kürek kemiklerine kadar döndürülmüş, dudakları acı ve dehşet içinde büzülmüş halini görür gibi oldum; katılaşmaya başlayan cesedinin etrafına saçılmış yüzlerce Polaroid fotoğraf vardı. Ben evde korkuyla sinmiş bir haldeyken, Fenikeli, Shelly'ye gelirse, Bay Beukes'a yalan söyleyerek kendimi aklayabilirdim. Ama bu yalanla kendi kendimi aklayamazdım. Çok ağır bir suçluluk duygusu olurdu. İç organlarımı çürütür, hayatımdaki her güzel şeyi bozardı. En kötüsü de babam korkaklığımı sezer, bir daha onun gözlerine bakamazdım. Aslında Bayan Beukes'a bakmaya gitmediğimi

anlardı. O güne kadar ona önemi olan hiçbir konuda yalan söyleyip yutturmuş değildim.

Aklıma gelen bir fikirle hemen pantolonumu giydim. Eve gizlice yaklaşıp pencerelerden içeri bir göz atabilirdim. Bayan Beukes yalnızsa ve yatağında uyuyorsa, –evin içi güvenliyse– bir elimde bir bıçak, diğerinde parti tabancamla mutfakta, arka kapının hemen yanında konuşlanır, birisi eve zorla girmeye kalkışırsa, çığlığı basıp oradan kaçmaya hazır bir şekilde bekleyebilirdim. Hâlâ, o gün sonu karanlığında bile, o parti tabancasının birini duraksatabileceğine inanıyordum. Kandıramasam bile birinin kafasına fırlatabilirdim silahı.

Evden çıkmadan önce babama bir not yazmak için mutfak masasına oturdum. Fenikeli geldiği takdirde hiçbir zaman babama söyleme fırsatım olmayacak şeyleri yazmak istedim. Onu ne kadar çok sevdiğimi ve sonunda kasap bıçağıyla doğrandığım âna kadar bu dünyada çok güzel bir zaman geçirdiğimi bilmesini istedim.

Ama aynı zamanda da bu yazıyı yazarken ağlayacak hale gelmeyi de istemiyordum. Hem sonunda hiçbir şey olmaz ve geceyi Bayan Beukes'un mutfak masasında bulmaca çözerken geçirirsem, böyle utanç verici bir şekilde zırvalamış olmak da istemedim. En nihayetinde şöyle yazdım:

> BEN İYİYİM. BAY BEUKES SHELLY'NİN YANINDA KALMAMI İSTEDİ. SPOR SALONUNDA YANGIN ÇIKMIŞ. ADAMIN GÜNÜ NASIL DA KÖTÜ GEÇTİ. SENİ SEVİYORUM. PANAMA GERİLİMİ HARİKAYDI.

Sekiz

Kapıyı açtığım anda rüzgâr bana bir omuz atıp yanımdan geçerek evin içine daldı. Rüzgâra karşı sırtımı verip geri geri dışarıya çıkmak zorunda kaldım.

Ama köşeyi dönüp Beukes'ların evine yaklaşırken rüzgârı arkama almıştım. Bu şiddetli esinti üstümdeki ince montumu yelkene dönüştürdü ve beni uçar adım koşturdu. Köşedeki bir ev satılığa çıkarılmıştı ve yanından geçerken emlakçının metal tabelası bağlı olduğu zeminden sökülüp altı metre havalandı, sonra da birinin ön bahçesine düştü. Shelly'nin evine yürümekten ziyade oraya uçuruluyor gibiydim.

Yüzümün yanına tombul, ılık bir damla su çarptı; ağız dolusu tükürük yemiş gibi oldum. Yağmur damlaları önümdeki asfalta çarparak o harika kokunun yayılmasına yol açtı: bir yaz sağanağında sıcak asfaltın çıkardığı koku...

Arkamda bir ses giderek yükseliyordu; dişlerimde bile hissedebildiğim müthiş bir uğultu. Ağaçların, çatıların ve park halindeki otomobillerin üstüne düşen şiddetli bir sağanak başlamıştı: bilinçsiz, bitmek bilmeyen bir kükreme.

Adımlarımı hızlandırdım ama gelmekte olan şeyden hızlı kaçamazdım ve üç adım attıktan sonra yakalandım. Yağmur suları nehir gibi rögarlara doğru akıyordu. Sele bu kadar çabuk dönüşmesi hayret vericiydi. Daha on adım bile atamamışken, ayak bileklerime kadar suyun içindeydim. Akıntıya kapılan pembe, plastik bir flamingo yanımdan geçti.

Şimşek çaktı ve o anda dünya kendi kendisinin bir röntgen filmi gibi oldu.

Planımı unutmuştum. Planım falan var mıydı? Böyle bir fırtınada insan düşünemiyordu.

Suda bata çıka yürüyerek Shelly'nin bitişiğindeki evin bahçesinden geçtim. Ama bahçe eriyordu. Topuklarımın altında dağıldı, uzun çimler sıyrılınca altındaki sulu toprak göründü. Dizimin üstüne düşerek ellerimle yerden destek aldım ve çamura batmış, sırılsıklam halde ayağa kalktım.

Beukes'ların artık geniş ve sığ bir su kanalı halindeki garaj yolunda sendeleyerek yürüyüp evin arka tarafına ulaştım. Sanki peşimde vahşi köpekler varmış gibi, sineklik kapısını açıp kendimi içeriye attım. Arkamdan kapanan kapı çok gürültü çıkarınca, sessiz olmamın gerektiğini hatırladım.

Üstümden ve tabancamdan sular damlıyordu. Elbisem sırılsıklamdı.

Mutfakta loş bir aydınlık vardı, sessizdi. Geçmişte burada defalarca oturmuş, Shelly'nin kurabiyelerini yiyip çayını içmiştim ve bu mutfak benim için daima hoş kokularla kaplı, tertipli bir mekân olmuştu. Oysa şimdi, lavabonun içi kirli tabaklarla doluydu. Çöp tenekesi tepeleme dolmuş, buruşmuş kâğıt havluların ve plastik şişelerin üstünde sinekler uçuşuyordu.

Kulak kesildim ama çatıya vuran yağmurun sesinden başka bir şey duymadım. Sanki üstünden bir tren geçiyor gibiydi.

Arkamdaki sinek kapısı kendiliğinden açılıp sertçe çarparak kapanınca az kalsın çığlığı basacaktım. Diz çöküp yalvarmaya başlamak için hazırlanarak kapıya döndüm ama kimse yoktu. Sadece rüzgâr. Sinek kapısını sıkıca çektim ama o anda patlayan bir rüzgâr eskimiş kapı mandalına baskın çıktı ve sinek kapısını bir kez daha açıp kapadı. Bir daha sıkılaştırmaya gerek görmedim.

Evin daha içine girmenin düşüncesi bile içimi korkuyla doldurmaya yetiyordu. Bir yanımla Fenikeli'nin içeride olduğunu, geldiği-

mi duyduğunu ve koridorun ilerisinde, köşenin hemen ötesinde sabırla beni beklediğine emindim. Merhaba demek için ağzımı açtım ama hemen vazgeçtim.

Neden sonra harekete geçmemi sağlayan şey cesaretim değil, terbiyemdi. Ayaklarımın dibinde bir su birikintisi oluşmuştu. Bir bulaşık bezi alıp yeri sildim. Bu da evin iç kısımlarına gitmemi geciktirmem için bahane oldu. İki adımda kendimi dışarıya atabileceğim bir yer olan sineklik kapısının yanında olmak hoşuma gidiyordu.

Sonunda yer kurulandı ama ben hâlâ ıslaktım ve kendim için de bir havlu lazımdı. Kapı eşiğine gidip başımı köşeden uzattım. Loş ve ıssız bir koridor beni bekliyordu.

Koridor boyunca ses çıkarmadan yürüdüm, tabancamın namlusuyla yanından geçtiğim her odanın kapısını araladım; her odada Fenikeli vardı. Küçük çalışma odasının bir köşesinde kıpırdamadan duruyordu. Onu fark edince nabzım birkaç takla attı ama bir daha bakınca sadece palto askısı olduğunu gördüm. Misafir yatak odasında da vardı. İlk bakışta oda boş görünüyordu. Tertipli toplanmış çift kişilik yatağı, çizgili duvar kâğıdı ve mütevazı televizyonuyla Motel 6'nın bir odası gibiydi. Ama gardırobun kapısı hafifçe aralıktı ve ben buna bakarken kımıldar gibi oldu; sanki az önce kapanmıştı... Fenikeli'nin soluğunu tutmuş bir halde orada olduğunu hissedebiliyordum. Gardıroba olan üç adımlık mesafeyi kat etmek için bütün irade gücümü kullanmak zorunda kaldım. Kapıyı açtığım zaman ölmeye hazırdım. Dolabın içinde tuhaf kostümlerden başka hiçbir şey yoktu –yakası kürklü bir eşofman, Elvis Presley'nin yetmişli yıllarda giydiği beyaz, ipekli elbiseler– ama psikopat falan yoktu.

Ana yatak odası sona kalmıştı. Kulpunu yavaşça çevirip kapıyı hafifçe ittim. Mutfaktaki sineklik kapısı tabanca atışı gibi bir ses çıkararak kapanmak için tam o zamanı buldu.

Arkama bakıp bekledim. O anda bu koridorun sonunda kapana kısıldığım gerçeği dank etti kafama. Evden çıkabilmemin tek yolu (bir pencereden atlamak hariç) geldiğim yoldan geri yürümekti. Her

an Fenikeli'nin kaçış yolumu kapatmak için koridorda belireceğini düşünerek bekledim. Saniyeler hızla geçiyordu.

Gelen giden yoktu. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Yağmur çatıyı dövmeye devam etti.

Başımı yatak odasının içine uzattım. Shelly beyaz bir yorganın içinde, yan dönmüş halde uyuyor, beyaz saçlarından başka hiçbir yeri görünmüyordu. Sağanak yağmur gürültüsü içinde zorlukla duyulabilen bir sesle horlamaktaydı.

Küçük adımlarla odaya girerken kendimi çok güçsüz, gergin hissediyordum ama eve ilk girişimde olduğu kadar güçsüz ve gergin değildim. Perdeleri kenara itmek için parti tabancamı kullandım. Perdelerin arkasında kimse yoktu. Gardırobun içinde de.

Sinirlerim hâlâ gergindi ama artık evden korkmuyordum. Zaten Fenikeli gibi bir adam neden gardırobun içine saklanacaktı ki? Hangi canavar bir megafondan daha tehditkâr görünmeyen plastik bir tabanca tutan on üç yaşındaki şişko bir çocuktan saklanırdı ki?

Yetişkinlik Radyosu'nun sinyalleri o sırada yeni yeni keskinleşiyor, ergenliğin olağan parazit seslerini aşıyordu. Haber sunucusu tekdüze bir sesle bu gecenin haberlerini okumaktaydı. Bana Carl Sagan'ın bir düsturunu hatırlattı: Olağanüstü iddialar olağanüstü deliller gerektirir. Haber sunucusu geçmişte sırf bir kere onun hakkında bir kitap okudum diye Zodiac katilinin evime girip beni öldüreceğine inandığımı bildirdi. Dinleyicilerine Michael Figlione'nin on iki yaşındayken arka bahçesinde gömülü İspanyol altınları bulacağına inandığı için altı hafta boyunca harçlığını biriktirip bir metal detektörü aldığını hatırlattı. Yetişkinlik Radyosu, dinleyicilerinin, benim şu anki teorimin –Fenikeli'nin düşünceleri çalabilen bir fotoğraf makinesine sahip olması– yaşlı, bunamış bir kadının zırvaları ile bir çöp kutusunun altında bulunan bir şipşak resme dayandığını bilmelerini istiyordu.

Ama, ama ama – ya spor salonundaki yangın? Evet, diye itiraf etti Yetişkinlik Radyosu, Bay Beukes'un spor salonunda bir yangın

çıkmıştı. Onca yıldırım düştüğü bir fırtınada Cupertino itfaiyesi muhtemelen o akşam çıkan birçok yangına müdahale ediyordu. O fırtınayı da Fenikeli'nin çıkardığını düşünüyor olabilir miydim? Bu da onun süper güçlerinden biri miydi? Zihinleri hoşaf eden bir kamerası vardı. Gökte şimşekler çaktıran bir şemsiyesi de var mıydı? Gökten yağmur gibi çivi yağdırmadığı için kendimi talihli addetmeliydim.

Artık Yetişkinlik Radyosu'ndan daha fazla taşlama işitmek istemedim. Islaktım, üşüyordum ama emniyetteydim, bu kadarı da yeterliydi. Daha sonra –evet, daha sonra– belki programın geri kalanını dinlemek için Yetişkinlik Radyosu'na dönebilirdim. Galiba bir yanımla, *Alacakaranlık Kuşağı*'nda hayal gücümü yerle bir etmek ve kendimi ayıplamak istiyordum.

Islak elbiselerim beni iyice rahatsız eder olmuştu; başımı banyo kapısından içeri uzattım. Duşun yanında büyük bir beyaz bornoz vardı; beş yıldızlı otellerde görülebilecek cinsten... Bir yatakta kıvrılıp uyumaktan sonra en iyi ikinci seçenekti.

Parti tabancamı silip lavabonun yanına koyduktan sonra ıslak gömleğimi çıkardım. Yatak odasıyla banyo arasındaki kapıyı açık bırakmıştım ama Shelly uyanıp benim pembe göbeğimi görür de korkar diye kapının arkasında durdum.

Yağmurun şiddeti azalmış, çatıda çıkardığı ses hafiflemişti. Havluyla sırtımı ve memelerimi kurularken rahatladığımı hissettim. İlk planıma göre sapığı görür görmez hemen kaçmak için mutfakta, sineklik kapısının yanında oturacaktım ama şimdi hayallerimi sıcak çikolata ve izci kurabiyeleri süslüyordu.

Her ne kadar yağmurun şiddeti azalmışsa da şimşekler ve yıldırımlar tam gaz faaliyete devam ediyordu. Çakan bir şimşekle banyonun içi gözleri kör eden bir ışıkla doldu. Islak pantolonumu ve çoraplarımı da çıkardım. Bir kez daha şimşek çaktı. Bornozun içine girdim; tahmin ettiğimden de yumuşaktı. Bir Ewok'u üstüme giymiştim sanki.

Havluyla saçlarımı ve boynumu kurularken üçüncü kez şimşek çaktı; Shelly'nin buna tepkisi alçak sesli bir inilti oldu. O anda durumu anlayınca benim de içimden inlemek geldi. Onca şimşek çakıp parlamıştı ama gök hiç gürlememişti.

Korku, içimde şişen bir balon gibiydi; gövdemin orta yerinde genişliyor, oradaki organlarımı bir yana itiyordu. Beyaz flaş bir kez daha parladı ama bu defa dışarıdan değil, yatak odasının içinden geliyordu.

Banyoda tek bir pencere vardı ama oradan kaçamazdım; cam tuğlalardan yapılmıştı, duş kısmının içindeydi ve açılmıyordu. Tek çıkış yolu, *onun* yanından geçmekti. Titreyen elimle parti tabancamı aldım. Belki de adamın yüzüne fırlatıp kaçabilirdim bunu.

Nabzım deli gibi atarak kapının kenarından bir göz attım. Bir flaş daha patladı.

Fenikeli yatağın kenarında duruyordu; fotoğraf makinesiyle Shelly'nin üstünde eğilmiş kadrajdan bakmaktaydı. Kadının üstündeki yorganı tamamen açmıştı. Shelly yan dönüp kıvırılmış halde eliyle yüzünü korumaya çalışıyordu ama Fenikeli onu bileğinden tutup kolunu aşağıya çekti.

"Yapma şunu," dedi. "Yüzünü görelim."

Bir flaş daha patladı ve kamera guruldadı. Solaroid yere bir fotoğraf tükürdü.

Shelly bunu onaylamayan kırgın bir ses çıkardı; neredeyse *Hayır* diyen ama net olmayan bir ses

Fenikeli'nin yüksek topuklu çizmelerinin etrafı şipşak fotoğraf yığınıyla dolmuştu. Flaş bir kez daha çaktı ve bu yığının üstüne bir fotoğraf daha düştü.

Yatak odasının içine doğru küçük bir adım attım. Bu kadarı bile benim gibi hantal biri için çok fazla koordinasyon gerektirmişti. Parti tabancam kapıya sürtünürken bir tıkırtı çıkardı. Bu sesi duyunca ağlamak istedim ama kendini yaptığı işe kaptıran Fenikeli dönüp bakmadı bile.

Kamera bir kez daha guruldayıp fotoğraf püskürttü. Shelly yüzünü korumak için bir kez daha elini kaldırmaya çalıştı.

"Kaltak, yapma şunu," dedi Fenikeli, Shelly'nin bileğini tutup elini aşağıya indirdi. "Sana ne dedim? Örtünmek yok."

"Kes şunu," dedim.

Ağzımdan çıkıvermişti. Shelly'nin elini ikide bir aşağıya çekmesi beni çok kızdırmıştı. Ne mantıklı değil mi? Aslında her şeyden çok, oradan kaçmak istiyordum ama kaçamazdım çünkü Fenikeli'nin Shelly'ye o şekilde dokunmasına tahammül edemiyordum. Ahlaksızcaydı.

Fenikeli omzu üzerinden baktı ama hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. Gözleri parti tabancama çevrilince tiksintiyle burnundan güldü. O oyuncakla kimi kandırıyordum ki?

"Bak şu işe," dedi Fenikeli. "Şişman çocuk gelmiş. O yaşlı puşt, karısına baksın diye birisini gönderir sanmıştım. Bana dünyadaki tüm insanlar arasından bir kişi seç, deselerdi, seni seçerdim, şişman çocuk. Birazdan olacakları hayatım boyunca büyük bir zevkle hatırlayacağım. Ama sen değil."

Kamerasıyla bana döndü. Tabancamı kaldırdım. Aslında niyetim onu atmaktı ama nasıl olduysa, parmağım tetiği buldu.

Havalı korna gürledi. Pırıltılı konfetiler patladı. Flaş ampulü parladı. Fenikeli sanki birisi göğsüne çarpmış gibi gerilerken sağ topuğu o fotoğraf yığını –kaygan, plastik kareler – üstünde kaydı. Bacaklarının arkasıyla sehpaya çarpınca, üstündeki lamba yere devrildi ve ampulü patladı. Fenikeli öne doğru bir adım atarken Shelly adamın pantolon bacağından tutup çekti. Fenikeli gözleri kapalı halde bana doğru tökezledi.

Hırlamakla gürlemek arası bir ses çıkardı. Yanakları, gözkapakları parlak konfetilerle dolmuştu. Ağzının içinde bile vardı. Bir eliyle tıpkı bir annenin bebeğine sarılması gibi, kamerasını göğsüne bastırdı, diğer elini bana uzattı. O anda çok önemli bir karar verdim.

Flaşın etkisiyle köreldiği için beni göremediğini biliyordum; üs-

tüne çullandım. O sırada Solaroid kaydı. Dizim kasığına çarptı, sıkı bir darbe değildi ama içgüdüsel olarak dizlerini birleştirdi. Kamerayı elinden kaptım. Boğuk bir çığlık atarak Solaroid'i almak için uzandı. Bunun yerine ona parti tabancasını verdim. Eli tetiğine gidince havalı korna bir kez daha gürledi. İki adımda onun yanından yürüyüp yatağın yanında, onun arkasında durdum.

Ne olduğunu anlayana kadar neredeyse yatak odası kapısına varmıştı. Kapı çerçevesine tutunarak dengesini sağladı. Büyük bir şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırmış, parti tabancasına bakıyordu. Sonra bunu öfkeyle yere fırlatıp ayağıyla itti.

Bir el uzanıp hafifçe dizimi okşadı. Shelly. Rahatlamıştı, sevgi dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Fenikeli'nin solucana benzeyen dudakları öfkeyle büzülmüştü.

"Sana ne yapacağımı hayal bile edemezsin. Seni öldürmeyeceğim. Canını yakacak da değilim. Bunlardan birini bile yapsam, sana hak etmediğin saygıyı göstermiş olurum. Seni *sileceğim*." Gözleri önce elimdeki fotoğraf makinesine, sonra yine yüzüme çevrildi. "Makineyi yere bırak, kodumun şişko bok yiyeni. Onun neler yapabileceğini biliyor musun?"

"Evet," dedim, kadrajı gözlerimin önüne kaldırdım. "Evet, biliyorum. Hadi, gülümse."

Dokuz

O geceyle ilgili anlamadığım pek çok şey var.

Art arda fotoğrafını çektim. Solaroid fotoğraflar art arda yere düşüp ayaklarımın dibinde yığın oldu. Standart bir Polaroid kamera kartuşunda on iki fotoğraf vardır. Ekstra büyük kartuşlarla on sekiz fotoğraf çekebilirsiniz. Ama Solaroid'in tekrar doldurulması gerekmiyor, filmi bitmiyordu.

Fenikeli bana doğru hamle yapmadı. İlk fotoğraf onu tıpkı Mat gibi sersemletti. Boş gözlerle uzaklara, bir daha hiç göremeyeceği bir şeye bakıyordu. Çalışmaya başlayan bir bilgisayar gibi, durduğu yerde kazık çakmıştı. Bir türlü kendini toplayamıyordu çünkü hiç ara vermeden kamerayla ona ateş ediyordum.

İlk on iki fotoğraftan sonra, nihayet hareket etti. Ama bana saldırmak için değil. İnzivaya çekilmiş bir Hindu gibi oturup bağdaş kurdu. Yirmi fotoğraf sonra bir yana doğru eğilmeye başladı. On fotoğraf daha sonra yerde kıvrılıp cenin pozisyonu aldı. Bu süre içinde yüzünde kurnazca bir gülümseme vardı ama daha sonra akan salyasıyla ağzı parlamaya başladı.

Shelly, Solaroid'in neden olduğu narkotik etkiden sıyrıldı, doğrulup gözlerini kırpıştırdı. Saçları darmadağındı.

"Kim bu?" diye sordu Fenikeli'ye bakarak.

"Bilmiyorum," dedim ve bir fotoğraf daha çektim.

"Alamagüselum mu? Babam Alamagüselum'un duvarların içinde yaşadığını ve gözyaşları içtiğini söylerdi."

"Hayır," dedim. "Ama belki bir yakınlıkları vardır." Fenikeli'nin

gözyaşı içtiğini sanmıyordum ama bunu görmekten zevk aldığına emindim.

Yaklaşık elli fotoğraf sonra Fenikel'inin gözkapakları yarılandı, gözleri geri kayarak akları göründü ve titremeye başladı. Kısa, kesik soluklar alıyordu. Nöbet geçirecek korkusuyla kamerayı indirdim. Pürdikkat ona bakarken, titremeleri kesildi. Artık bir bez bebek gibi hareketsizdi ve yüzünde kederli bir ahmaklık ifadesi vardı.

Belki de bir elektroşok terapisi gibi bu. Beyne ancak belli bir süre elektrik verilebilir, bu süre aşıldığı takdirde sisteme aşırı yük biner ve kalp durdurur. Tekrar nefes alabilmesine fırsat vermek istedim. Eğilip yerden bir avuç fotoğraf aldım. Bunlara bakmanın yanlış olacağını bildiğim halde baktım.

- Bir garaj yolu üstünde diz çökmüş, ağlayan ellili yaşlarının ortasındaki çıplak bir adam otomobil anahtarlarını birisine doğru uzatıyor. Vücudunun her yeri kesiklerle kaplı, yaralardan kan sızıyor. Geri planda Fenikeli'nin beyaz Cadillac'ı var; bir söğüt ağacının altına park edilmiş. Öylesine temiz ve parıltılı ki 1950'li yılların reklam fotoğraflarını andırıyor.
- Cadillac'ın sürücü tarafındaki dikiz aynasından yansıyan bir fotoğraf: toprak bir garaj yolu üstünde yüzüstü yatan, ensesinde küçük bahçe küreği görünen çıplak bir adam. Bu fotoğrafın neden bu kadar neşeli, bu kadar rahat göründüğünü anlatmam. Bahar sonu ışığına dair bir nitelik. Uğraşsız bir ivme, bir kaçış duygusu.
- Elinde muazzam büyüklükteki bir lolipop, başında kulaklıkları olan bir başlık giymiş bir kız çocuğu. Çekingen bir ifadeyle fotoğrafçıya bakıyor. Bir kolunun altına, Ayı Paddington oyuncağını sıkıştırmış.
- Aynı çocuk bir tabutun içinde; tombul elleri önünde kavuşturulmuş, yüzünde rüyalardan azade, huzurlu bir ifade. En koyu

şarap renginde bir kaşkol ustaca boğazına sarılmış. Ayı Paddington yine kolunun altında. Herhalde kızın kaşı üstüne düşen sarı saçını itmek için uzanan bir el görünüyor.

- Bodrum katı. Geri planda beyaz badanalı bir duvar ve zeminden iki metre yukarıda dar bir pencere. Birisi bu pencerenin altına siyah işaretler çizmiş; herhalde Fenike dilinden bir yazı. Yere hafifçe birbirinin üstünden geçen üç halka çizilmiş. En soldakinde parçalanmış bir ayna, en sağdakinde oyuncak ayı, ortadaki halkadaysa bir Polaroid kamera var.
- İhtiyar insanlar, daha fazla ihtiyar insanlar. En az on iki tane. Burnunda bir oksijen tüpü olan sıska, yaşlı bir adam. Burnu güneş yanığıyla soyulmuş, şişman bir adam. Ağzının bir kenarı şiddetli bir inme sonucu yamuk kalmış, uyuşuk gözlerle bakan şişman bir kadın.
- Ve son olarak... ben. Michael Figlione. Shelly'nin yatağının yanında duruyorum. Mehtap şeklindeki yüzümde korku ifadesi, ellerimde Solaroid var. Ben çekime başlamadan önce Fenikeli'nin gördüğü son şey.

Yerdeki fotoğrafları toplayıp beyaz bornozun derin ceplerine soktum.

Fenikeli yattığı yerde yan dönmüş, kendine gelmiş gibiydi. Beni büyülenmiş gibi seyrediyordu. Altını ıslatmıştı; apış arasından bacaklarına doğru inen ıslak bir leke vardı. Galiba farkında değildi.

"Ayağa kalkabilecek misin?" diye sordum.

"Neden?"

"Çünkü artık gitme zamanı."

"Peki."

Ama ben eğilip omzunu tutana kadar hiç kımıldamadı. Sonra hareket ettiğinde çok uysal ve şaşkın bir hali vardı.

"Kayboldum galiba," dedi. "Biz... seninle... tanışıyor muyuz?" Doğru kelimeleri bulmakta zorluk çektiği belliydi.

"Hayır," dedim. "Hadi, gel."

Onu koridordan geçirip ön kapıya götürdüm.

O gece yaşanabilecek tüm şokları geçirdim sanıyordum ama sırada yeni bir tanesi vardı. Ön kapıdan başımı uzattığım anda dondum kaldım.

Bahçe ve sokak ölü kuşlarla doluydu. Galiba serçeydiler. En az bin tane vardı. Ve çimlerin üstü ince, parlak çakıllarla kaplıydı. Basamaklardan inerken ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Dolu. Bir dizimin üstüne çöküp ölü kuşlardan birine baktım. Parmağımla yoklayınca, bunun şok dondurulmuş olduğunu anladım, sanki derin dondurucudan çıkarılmıştı. Ayağa kalkıp sokağa baktım. Gözlerimin görebildiği uzaklığa kadar tüylü cesetlerle kaplıydı.

Fenikeli topukları üstünde sallanıyor, uyuşmuş beyniyle bu katliamı seyrediyordu. Açık ön kapının hemen ardında Shelly vardı; yüzündeki ifadeden tamamen kendine geldiği belliydi.

"Otomobilini nereye park ettin?" diye sordum.

"Park mı?" dedi. Eli pantolonunun önüne gitti. "Islanmışım." Bundan rahatsız olmuş gibi konuşmamıştı.

Fırtına bulutları, dağ gibi adalar halinde doğu yönüne kaymıştı. Batı yönündeki gök, ufukta koyu kırmızı renge bürünmeye başlayan parlak bir altın gibiydi. İnsan kalbinin renginde korkunç bir manzaraydı. Korkutucu bir zamandı.

Fenikeli'yi bahçede bırakıp otomobilini aramaya gittim. Buna şaşırdınız mı? Fenikeli'yi bahçede Shelly'yle yalnız bıraktığım için? Endişelenmek aklımın ucundan bile geçmedi. Artık makine her çalıştığında Solaroid'e çok kere maruz kalmanın sersemletici bir etkisi olduğunu anlamıştım. Elli kereden çok fotoğrafını çektiğim için beynini tamamen uyuşturmuştum – hiç değilse geçici olarak. Şimdi bile düşündüğüm zaman onun beyninde kalıcı bir sakatlık bıraktığımı sanıyorum.

Shelly hiç düzelmedi elbette. Bunu biliyordunuz, değil mi? Bu sevgi dolu, yürekli kadının bir şekilde tekrar eski haline döneceğini

umduysanız, bu hikâye sizi hayal kırıklığına uğratacaktır. Ne o ölü kuşlardan biri canlanıp uçmaya başladı ne de Shelly'nin kaybettiği şeyler ona geri döndü.

Sokakta yürümeye başladığımda ağlayacağım tuttu. Öyle hüngür hüngür ağlamak değildi, sadece gözlerimden aşağı ince yaşlar iniyor, kesik soluklar alıyordum. Önceleri ölü kuşlara basmamaya gayret ettim ama bir on metre yürüdükten sonra vazgeçtim. Çok fazlaydılar. Ayaklarımın altında boğuk, kırılma sesleri çıkarıyorlardı.

Ben içerideyken sıcaklık biraz azalmıştı ama yine artmaya başlıyordu. Fenikeli'nin Cadillac'ını bulduğumda asfalttan buhar çıkmaya başlamıştı. Fenikeli çok uzak bir yere park etmemişti; köşeyi döner dönmez hemen kaldırımın yanındaydı. Yolun bir yanında, birbirlerinden uzak çiftlik evleri vardı ama yolun öbür yanında sık ağaçlıklı ve çalılıklarla kaplı bir orman görünüyordu. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyorsanız, ideal bir park yeriydi.

Tekrar Beukes'ların evine döndüğümde, Fenikeli kaldırıma oturmuş, bacağından tuttuğu bir ölü kuşu inceliyordu. Shelly uzun saplı bir süpürge bulmuş, bahçeyi süpürüyor, ölü kuşları topluyordu.

"Hadi," dedim Fenikeli'ye. "Gidelim."

Fenikeli ölü kuşu gömlek cebine sokup uysalca kalktı.

Onu sokağa çıkardım, sonra köşeyi döndük. Fenikeli'nin Cadillac'ına gelene kadar Shelly'nin süpürgesiyle bizi takip ettiğini fark etmemiştim.

Otomobilin kapısını açtım, Fenikeli bir süre boş gözlerle baktıktan sonra sürücü koltuğuna oturdu. Şimdi ne yapacağım, der gibi ümitle bana baktı.

Otomobil kullanmasını hatırlıyor muydu? Merak ettim. Anahtarlarını bulmak için pantolon ceplerini yoklarken burnuma gözleri yaşartacak kadar yoğun bir benzin kokusu geldi. Arka tarafa bakınca, fotoğraf albümlerinin yanında kırmızı bir benzin bidonu gördüm. O anda, kundaklama soruşturmacılarının ortaya çıkarmaları

üç hafta sürecek bir şeyi anladım: Bay Beukes'un Cupertino spor salonundaki yangın yıldırım düşmesi sonucu değil, habis bir eylemin eseriydi.

Diğer yandan, elektrik kesintisi gerçekten de fırtınanın bir yan etkisiydi. Ama fırtınanın yüzde yüz doğal bir olay olduğuna o kadar emin değilim. Bir saat önce Fenikeli'nin havayı etkileyecek doğaüstü bir gücü olma ihtimalini düşünmüş, sonra da bu fikri saçma bulup kafamdan çıkarmıştım. Ama her yanı kaplayan kuş cesetlerine bakarken o fikir bana daha az saçma geldi. Yoksa fırtınada da onun parmağı var mıydı? Belki vardı, belki yoktu. Dedim ya, o geceyle ilgili anlayamadığım çok şey var.

Aklımdan o benzin bidonunda ne kaldıysa, bunu Fenikeli'nin üstüne dökmek ve otomobilin çakmağını kucağına bırakmak geçti. Ama bunu yapacak değildim tabii. Ölü bir serçenin üstüne bile basmak beni rahatsız ederken, canlı bir adamı öldüremezdim. Benzin bidonunu olduğu yerde bıraktım ama en üstteki fotoğraf albümünü alıp kolumun altına sıkıştırdım. Anahtarları gösterge panelinin altındaki küllükte bulup motoru çalıştırdım.

Fenikeli bana bakıyordu.

"Artık gidebilirsin," dedim.

"Nereye gideyim?"

"Umurumda değil. Yeter ki, buradan uzak bir yer olsun."

Yavaşça başını sallarken cüzzamlı gibi yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. "O İspanyol cini adamı fena çarpıyor, değil mi? Bir kadehle yetinmem gerekirdi. Galiba yarın sabah bu olanları hiç hatırlamayacağım."

"Senin bir fotoğrafını çeksem iyi olacak," dedi arkamda duran Shelly. "Ki, unutmayasın."

"Hey," dedi Fenikeli. "Bu çok iyi bir fikir."

"Gülümse," dedi Shelly, Fenikeli gülümseyince süpürgenin sapını adamın dişlerine indirdi.

Kemik sesleri çıkarken Fenikeli'nin başı bir yana savruldu. Shelly

kıkırdadı. Fenikeli başını kaldırdığında eli ağzının üstündeydi ama parmaklarının arasından kan sızıyordu. Gözlerinde çocuksu bir korku vardı.

"O kaçık cadıyı bana yaklaştırma," diye bağırdı. "Hey, cadı kurusu! Kendini kolla. Tanıdığım çok kötü adamlar var."

"Artık yok," dedim ve kapıyı suratına çarptım.

Fenikeli kilidi indirdikten sonra bize dehşet içinde baktı. Ağzına götürdüğü elini indirince dişlerinin kan içinde olduğunu ve üst dudağının hızla şişmekte olduğunu gördüm.

Onun gidişini görmek için beklemedim. Shelly'yi omzundan tutup eve doğru döndürdüm. Biz bahçeye gelmek üzereyken Fenikeli otomobili hareket ettirdi. Demek ki, o kocaman Cadillac'ını kullanmayı unutmamıştı. Şimdi yetişkin aklımla düşündüğüm zaman, buna şaşırmıyordum. Motor hafızası diğer düşünce işlemlerinden ayrı bir yerdedir. Bunamanın kör edici sisleri altında kaybolmuş pek çok insan, çocukken öğrendikleri piyano parçalarını kusursuz çalabilirler. Zihnin unuttuğu şeyi, eller hatırlar.

Fenikeli bize dönüp bakmadı bile. Bunun yerine endişeyle parlayan gözleri direksiyonun üstünden sağa, sola bakınmaktaydı. O günün sabahı aynı ifadeyi Shelly'nin yüzünde de görmüştüm; ümitsiz bir şekilde bulunduğu semti gözleriyle tarıyor, ona tanıdık gelen bir şey –herhangi bir şey– arıyordu.

Sokağın sonunda Fenikeli sağa dönüş sinyali verip otoyola yöneldi ve böylece hayatımdan çıkıp gitti.

On

Pikesini üstüne örttüğümde Shelly uykulu bir gülümsemeyle elimi tutmak için uzandı.

"Kaç kere senin üstünü örttüğümü biliyor musun, Michael? Hayatların iki ucu vardır ama bunları görebilmek için gözünü dört açman gerekir."

Eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. Shelly bir daha benim adımı hiç söylemedi ama bazı günler beni hatırladığına eminim. Hatırlamadığı günler daha çoktu ama arada bir gözleri parlayınca beni tanıdığını anlıyordum.

Ve son ânında beni tanıdığına eminim. Hiç şüphem yok.

On Bir

Bay Beukes eve döndüğünde saat 02.00 olmuştu. Kendimi toparlayıp elbiselerimi kurutucuda kurutmak için yeterli bir zaman. Bahçedeki tüm ölü kuşları toplamam için yeterli bir zaman. Bir bardak çilekli Quik içmenin zamanı. Bay Beukes bunu protein içkisinin karışımına katardı, bense sevdiğim için içiyor, şişko götüme katkı yapıyordum.

Çaldığım o fotoğraf albümüne bakmanın zamanı. İç kapağında, keçeli kalemle S. BEUKES yazılı olan albüm.

Herhangi birinin hatıra koleksiyonu olabilirdi; albümdeki en eski Polaroid'ler renkli fotoğrafların yaygın olmadığı zamanlara ait pozlardı. Çoğu fotoğraf kimsenin çekmeye değer görmediği şeylerdi.

Bir tanesinde, tahta tekerlekler üstünde bir tahta at vardı; kafasındaki delikten bir ip geçirilmiş, bir kaldırımın üstünde çekiliyordu.

Bir tanesinde, tek bir bulutun göründüğü güneşli bir gökyüzü vardı; bulutun şekli kuyruğu soru işareti biçiminde kıvrılmış bir kediye benziyordu. Fotoğrafın altında tombul ellerini göğe doğru uzatmış bir bebek vardı.

Bir tanesinde, lavaboda patates soyan yamuk dişli, kaslı bir kadın vardı; geri plandaki mutfak tezgâhı üstünde bir radyo duruyordu. Benzerliğe bakılırsa, bu kadının Shelly'nin annesi olduğunu tahmin ettim; yıl da 1940 civarıydı herhalde.

Bir tanesinde, olimpiyat yüzücüsü gibi vücudu olan, yirmili yaşlarda bir kadın vardı; üstünde beyaz iç çamaşırları. Ellerini çıplak göğsünde kavuşturmuş, boy aynasında kendini inceliyordu. Ayna-

nın yansıttığı görüntüde tamamen çıplak çok iri bir adam yatağın ucuna oturmuş, sırıtarak o kadını hayranlıkla seyrediyordu. Bu resme yarım dakika kadar baktıktan sonra o kadının Shelly, arkada görünen adamınsa onun müstakbel kocası olduğunu anladım.

Albümün yarısına geldiğimde beni fena halde afallatan art arda dört fotoğraf gördüm – izah edemediğim dört fotoğraf. Yine o kız vardı – kucağında Paddington'ı tutan kız. Fenikeli'nin zihnindeki fotoğraflarda gördüğüm ölü kız. İkisi de onu tanıyorlardı.

Bu görüntüler altmışlı yılların sonlarına, yetmişli yılların başlarına aitti. Bir tanesinde kız, yanakları gözyaşlarıyla ıslak bir halde mutfak tezgâhında oturuyordu; dizi sıyrılmıştı. Kız oyuncak ayısına sarılmışken Shelly'nin büyük, çilli eli kızın dizine yara bandı yapıştırmak için uzanmıştı. Başka bir fotoğrafta Shelly'nin kuvvetli, becerikli elleri oyuncak ayının şapkasını başına dikiyor, kız da ona kasvetli gözlerle bakıyordu. Üçüncü fotoğrafta kız etrafı oyuncak ayılarla çevrili bir yatakta yatıyordu ama uyurken göğsüne bastırdığı ayı Paddington'dı.

Son fotoğrafta kız bir merdiven boşluğunda ölmüş yatıyordu; yüzüstü yattığı yer kan gölüne dönmüştü; bir kolu sanki Paddington'a uzanmak için açılmıştı ama oyuncak birkaç basamak yukarıda kalmıştı.

Kızın kim olduğunu bilmiyorum. Shelly'nin kızı olamaz. Gençliğinde bakıcılığını yaptığı bir kız mıydı? O merdiven boşluğu Cupertino'ya benzemiyordu; belki de San Francisco'ydu.

Oyuncak ayısı olan kızın, Shelly ve Fenikeli'yle bağının ne olduğunu kestiremiyorum –dedim ya, anlamadığım pek çok şey var– ama hiç fikrim de yok değil. Sanırım, Fenikeli *kendini* silmeye çalışıyordu. Fenikeli haline gelmeden önce onu tanıyan, belki tanımış olan insanları ziyaret ediyordu. Bence otomobilindeki her albüm, vücudu o çoktan unutulmuş dilde çirkin yazılar olmadan önce onu hatırlama ihtimali olan birine aitti. Neden eski halini belleklerden kazımaya çalıştığı konusuna gelince, hiçbir tahminde bulunamıyorum.

Shelly'nin hatıra albümüne bakmak çok zordu. Neler göreceğimi biliyordum.

Birinde ben bir merdiven basamağına oturmuştum, Shelly eski fotoğraflara göre çok daha yaşlanmış ve buruşmuş elleriyle ayakkabımı bağlıyordu. Kucağındaydım, bana *Alexander and the Terrible, Horrible, No Good, Very Bad Day*'i okuyordu. Yedi yaşındaki gürbüz halimle, kâküllerimin altındaki umut dolu gözlerimle, ona doğru tuttuğum, çeyreklikten daha büyük olmayan bir kurbağa yavrusunu gösterip beni takdir etmesini istiyordum.

Aslında annemin kolları arasında olmalıydım, o kitapları bana babamın okuması gerekirdi ama öyle değildi. Shelly yaptı bunları. Fark edilmek için ümitsizce debelenen yapayalnız şişman bir çocuğa sevgi gösteren, onu oyalayan kişi hep Shelly'ydi. Annem bu görevi üstlenmek istemiyor, babamsa ne yapacağını bilmiyordu; dolayısıyla iş Shelly'ye kalmıştı. Ve bilgi yarışmasındaki en büyük ödülü kazanmış bir kadının coşkusuyla bana sevgisini gösteriyordu. Sanki benimle birlikte olduğu için çok talihliydi; bana kurabiye yapmak, iç çamaşırlarımı katlamak, çocukça huysuzluklarıma tahammül etmek memelerimi öpmek onun için büyük bir şanstı. Oysa şanslı olan bendim ve bunun hiç farkında değildim.

On İki

Bunu izleyen bir buçuk yıl içinde Shelly'nin iki çeşit günü oluyordu: kötü günleri ve daha kötü günleri. Bay Beukes'la ona bakmaya çalıştık. Bıçak kullanmayı unuttuğu için yiyeceği şeyi bizim kesmemiz gerekiyordu. Tuvaleti kullanmayı unuttuğu için alt bezlerini değiştiriyorduk. Larry'nin kim olduğunu unutmuştu ve bazen adam odaya girdiği zaman çok korkuyordu. Benden hiçbir zaman korkmadı ama çoğu kez kim olduğumu bilmiyordu. Ama herhalde bir yerlerde biraz hafıza kırıntısı vardı çünkü ben eve girdiğim zaman, "Baba! Televizyon tamircisi geldi!" diye bağırırdı.

Bazen Larry evde yokken onunla oturup Fenikeli'nin çalıntı hafızalar albümüne bakardık, Shelly'nin ilgisini fotoğraflara çekmeye çalışırdım. Ama çoğu kez surat asar, bu fotoğrafları görmemek için başını çevirir, "Neden bana bunları gösteriyorsun?" derdi. "Gidip televizyonu tamir etsene. Birazdan *Mickey Mouse Club* başlayacak. Kaçırmak istemiyorum."

Sadece bir kere albümdeki bir resme tepki verdiğini gördüm. Bir öğlen sonrası merdiven boşluğundaki ölü kızın fotoğrafına bakarken, aniden çocukça bir coşku gösterdi.

Parmağını fotoğrafa bastırıp, "İtilmişti," dedi.

"Öyle mi, Shelly? İtildi mi? Kimin ittiğini gördün mü?"

"Kayboldu," dedi ve parmaklarını *'puf* der gibi açtı. "Hayalet gibi. Artık televizyonu tamir edecek misin?"

"Elbette," dedim. "*Mickey Mouse Club* birazdan başlayacak."

Ben lise ikinci sınıftayken, Larry Beukes televizyonun önünde

uyuyakaldım, Shelly de evden çıktı. Ertesi sabahın dördüne kadar kimse onu bulamadı. İki polis memuru onu beş kilometre uzakta, Dairy Queen'in önündeki çöp konteynerinde yiyecek bir şeyler ararken görmüşler. Kanlı ayakları kirden simsiyah olmuş, sanki bir çukurdan yukarıya tırmanmaya çalışmış gibi, tırnakları kırılmıştı. Onun bu durumundan faydalanan birisi nişan ve nikâh yüzüklerini yürütmüştü. Larry onu almaya geldiği zaman, Shelly kocasını tanımadı. Kendi adını duyunca karşılık vermiyordu. Bir televizyon olduğu sürece nerede olduğu ve nereye gittiği umurunda değildi.

Ertesi öğleden sonra, onu görmeye gittiğimde, Larry açtı kapıyı. Üstünde çuval gibi bir MEXICO! tişörtü ve külot vardı; gümüş rengi saçları başının bir yanında dikilmişti. Shelly'ye bakmak için yardım edeyim mi, diye sorduğum zaman, çenesi titremeye başladı.

"Hector onu götürdü! Ben uyurken götürmüş!"

"Baba!" diye seslendi birisi. "Baba, kimle konuşuyorsun?"

Larry onu duymazlıktan gelip bir basamak aşağıya indi. "Kimbilir hakkımda ne düşünüyorsundur. Hector'ın onu götürmesine izin verdim, tüm belgeleri imzaladım. Bana ne denildiyse yaptım çünkü çok yorulmuştum ve Shelly çok sorun çıkarıyordu. Sence o pes edip beni böyle bırakır mıydı?" Sonra bana sarılıp ağlamaya başladı.

"Baba!" diye bağırarak kapıya geldi Hector.

İşte karşımdaydı: vücut geliştiricisi, bahriyeli genç, '82 model, *Kara Şimşek* dizisinden fırlamışa benzeyen Trans Am'in sahibi, Shelly ile Larry'nin sadece bazen hatırlayabildiğim oğulları. Annesi üstünde otururken bir iskemleyi tek elle kaldırarak kuvvet gösterisi yapan genç adam.

Vücudu biraz yağlanmış, Gemici Jerry dövmesinin mürekkebi biraz solmuştu. Kıvırcık saçları gözlerine düşmesin diye kırmızı bir alın bandı takmıştı, üstünde bir korsan resmi olan kolsuz bir atlet giyiyordu. Mahcup olmuş bir hali vardı.

"Tanrım, baba. Hadi. Çocuğu üzüyorsun. Annemi sahipsiz hayvan barınağına göndermiş değilsin. Onu her gün görebilirsin. İki-

mız de görebiliriz. Böylesi onu için çok daha iyi. Onun peşinden koşturarak kendini öldürüyordun. Sence o bunu ister miydi? Hadi. Hadi, gel." Kocaman kolunu babasının omzuna koyup onu yavaşça benim yanımdan çekti. Babasını eve doğru yöneltirken, dönüp bana bezgin bir gülümsemeyle baktı, "Hadi, delikanlı, içeriye gel," dedi. "Sevdiğin kurabiyelerden yaptım." Bana "delikanlı" dediğini duyunca ürperdim.

Shelly, Belliver House adındaki bir yerdeydi. Babası uyuklarken Hector onu götürmüştü. Burası Four Seasons oteli gibi bir tesis değildi ama haplarını doğru saatlerde alacaktı ve yiyecek için çöpleri karıştırmak zorunda kalmayacaktı. Hector babasının o andan itibaren hep ağladığını söyledi. Bunu bana söylediğinde Larry Beukes tekrar yatmıştı, günün geri kalanını yatağında geçirecekti. Hector'la ben televizyonun karşısında *The People's Court* diye bir programı izliyor, çay eşliğinde hurmalı kurabiye yiyorduk, kurabiyelerin içi tatlı ve yapış yapıştı, ceviz parçaları kıtır kıtır olmasını sağlıyordu.

Bir ara Hector sanki gizli bir sır veriyormuş gibi bana doğru uzandı; aslında fısıldamasına gerek yoktu çünkü sadece ikimiz vardık. "Biliyor musun, eskiden seni kıskanırdım. Annemin senden söz edişini. Her şeyi nasıl doğru yaptığını. Okuldaki başarını. Hiç kabalık etmediğini... Annemi Tokyo'dan arayıp imparatorun bir akrabasıyla suşi yediğimi söylediğimde bana, 'Çok iyi,' der, sonra, 'Bizim Mike, Lego parçaları ve lastik bantlarla bir nükleer reaktör yaptı,' diye devam ederdi." Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ama senin hakkında yanılmamıştı. Onun dediği gibi, dört dörtlük bir çocuktun. Sen olmasaydın, babam son bir buçuk yıl boyunca ne yapardı bilmiyorum. Ve annem... hafızası buhar olmadan önce, ona her sabah yataktan kalkması için bir neden verdin. Onu güldürdün. Galiba, ona benim hiçbir zaman veremediğim mutluluğu verdin."

Çok duygulanmıştım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Gözlerim televizyon ekranında, ağzım yarı dolu halde, "Kurabiyeler harika," dedim. "Tıpkı annenin yaptıkları gibi."

Hector başını salladı. "Evet. Defterlerinden birinde bunun tarifini buldum. Annem buna ne adı vermişti, biliyor musun?"

"Hurmalı kurabiye mi?"

"Mike'ın Gözdesi," dedi.

On Üç

Sonraki birkaç yıl içinde arada bir Shelly'yi ziyarete gittim. Bazen Larry'yle, bazen artık ailesine yakın olmak için San Francisco'ya taşınmış olan Hector'la. Daha sonralarıysa kendi otomobilimi kullanarak.

İlk yıl hâlâ televizyon tamircisi olduğumu sansa da beni gördüğüne hep sevinirdi. Ama lise son sınıf öğrencisiyken onu ziyaret ettiğimde artık beni tanımıyordu – ya da herhangi birini. Çok kalabalık bir ortak salonda, televizyon karşısında oturuyordu; burası güneş alan, sidik ve yaşlı insan kokusunun hâkim olduğu, kirli karo döşemeleri ve ikinci el satın alınmış eski mobilyaların bulunduğu bir salondu. Shelly'nin başı öne eğilmiş, çenesi göğsüne dayanmıştı. Arada bir kendi kendine, "Öbür kanal, öbür kanal," diye fısıldıyordu. Birisi kanalı değiştirdiği zaman çok heyecanlanır, oturduğu yerde birkaç dakika boyunca kıpırdandıktan sonra yine eski pelteleşmiş halini alırdı.

MIT Üniversitesi'ne gitmek üzere yola çıktığımda, evinde bilgisayar yapan meraklılarla buluşmak üzere San Francisco yönüne girdim ve Shelly'yi görmek amacıyla Belliver'e uğradım. Odasında yoktu; danışmadaki hemşire, eğer televizyon karşısında değilse, kimbilir nerededir, dedi. Biraz aradıktan sonra onu bir yan koridorda, otomatların yanında buldum. Bir tekerlekli sandalyede oturmuş, görevliler tarafından tamamen unutulmuş bir haldeydi.

Shelly'nin beni tanıması bir yana, varlığımı bile fark etmeyeli epey zaman olmuştu. Ama yanında diz çöktüğümde, donuklaşmış yeşil gözlerinde parlak bir farkındalık belirdi.

"Delikanlı," diye fısıldadı. Gözleri bir an etrafını taradı. "Bu durumdan nefret ediyorum. Keşke. Nefes almayı da unutsam." Sonra gözlerinde yine o pırıltı belirdi. "Hey. O kamerayı ne yaptın? Benim bir fotoğrafımı çeksene. En sevdiğin kızı hatırlatacak bir şey..."

Sırtımdan aşağıya bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim. Ayağa kalkıp onun arkasına geçtim ve tekerlekli sandalyeyi iterek koridordan çıktım, lobiye geldim. Shelly'nin ne demek istediğini anlamamıştım. Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Danışmadaki hemşirenin yanına gidip öfkemi boşalttım. Kim annemi otomatın yanında tek başına bırakmıştı ve ben tesadüfen gelip onu bulmasam, daha ne kadar süre o şekilde kalacaktı? Shelly'den annem diye bahsettiğim zaman, bunun hiç de yalan sayılmayacağına hükmettim. Ve öfkelenmek iyi geldi. Sevilmek kadar iyi değilse de, hiç yoktan daha iyiydi.

Hemşire utancından kıpkırmızı olana kadar ona bağırdım. Kâğıt mendille göz kenarlarını silişini, amirini aramak için telefona uzanırken ellerinin titreyişini görmek hoşuma gitti. Ben yaygarayı koparırken, tekerlekli sandalyesindeki Shelly'nin başı yine öne düşmüş, otomatların yanındayken olduğu gibi unutulmuş ve yok sayılmış haline dönmüştü.

Ne kolay unutuyoruz.

On Dört

O gece sıcak –kapağı açık bir fırından esen hava gibi– bir rüzgâr Cupertino'yu sarstı; gök gürledi ama yağmur yağmadı. Ertesi sabah otomobilime gittiğimde motor kapağı üstünde ölü bir kuş buldum. Şiddetli rüzgâr o serçeyi sertçe ön cama çarpınca boynu kırılmıştı.

On Beş

Babam Massachusetts'e gitmeden önce Shelly'ye uğramayı düşünüyor muyum, diye sordu.

Düşünüyorum, dedim.

On Altı

Solaroid yatak odası gardırobumda, Shelly'nin düşünceleri albümüyle, içinde Fenikeli'nin anıları bulunan zarfın yanındaydı. Ne yani – bunları atacağımı mı sandınız? Bunları atabileceğimi mi düşündünüz?

Bir keresinde, Fenikeli'yi son görüşümden birkaç hafta sonra, bu kameramsı şeyi gardırobumdan alıp garaja götürdüm. Ona dokunmak bile beni geriyordu. Sırf Solaroid'e temas etmekle bir şekilde Fenikeli'yi geri getireceğimden korkuyordum. *Hey, şişko. Beni hatırladın mı? Ha? Hatırladın, değil mi? Çok sürmez.*

Ama sonunda onu bir süre elimde evirip çevirdikten sonra tekrar gardırobuma koydum. Onunla hiçbir şey yapmadım. Sökmedim. Zaten nasıl sökülebileceğini anlayamadım. Ek yerleri, plastik parçaların birleştiği hiçbir yer yoktu. İmkânsız gibiydi ama tek parçadan oluşuyordu. Belki bununla bir fotoğraf çeksem, daha çok şey öğrenirdim ama cesaret edemedim. Gardırobun en uç kısmına sokup içinde kablolar ve devre kartları bulunan bir kutunun arkasına sakladım. Birkaç ay sonra, onu hiç düşünmeden on beş dakika falan geçirebilir hale geldim.

Boston'a yola çıkmadan önceki hafta sonu –babamla birlikte gidecektik– Solaroid'i aramak için gardırobumu açtım. Bir yanımla onu orada bulmayacağımı tahmin ediyordum; Fenikeli'nin, yıllar önce çok bunaldığım bir dönemde hayalimde canlandırdığım gibi birisi olduğuna neredeyse inanacaktım. Ama Solaroid orada, bıraktığım yerdeydi. O kör, cam gözüyle en üst raftaki yerinden bana bakıyordu.

Belliver House'a giderken ona bakmak zorunda kalmayayım diye, Honda Civic'imin arka koltuğuna yerleştirdim. Sırf onu görmek bile tehlikeliymiş gibi geliyordu. Sanki bir anda öfkeyle çalışmaya başlayıp onu dört yıl boyunca toz tutmaya mahkûm ettiğim için benden öcünü alacak, zihnimi silip süpürecekti.

Shelly bir hapishane hücresinden biraz daha büyükçe olan yatak odasındaydı. Birkaç saat önce Hector ile Larry'nin onu ziyaret ettiklerini biliyordum. Her cumartesi sabahı ona uğrarlardı. Onları son kez baş başa bırakmak düşüncesiyle kendi ziyaretimi onlarınkinden kısa bir süre sonrasına denk getirmiştim.

Onu bulduğumda tekerlekli sandalyesindeydi, yüzü pencereye dönüktü. Keşke güzel bir şeye bakıyor olsaydı... Güzel bir çeşmesi olan meşe ağaçlarıyla çevrili yemyeşil bir park, banklar, oynaşan çocuklar... Ama oda penceresinden sadece otopark ve çöp konteynerleri görünüyordu.

Walkman'i kucağında, kulaklıkları başındaydı. Hector oradan ayrılırken *Benimle Kal* filminin müziğini dinlesin diye kulaklıkları annesinin başına takardı. Shelly'nin liseyi bitirdiği, Larry'nin ülkeye yeni geldiği günlerde bu şarkılar eşliğinde dans etmişlerdi.

Kasetteki müzik çoktan bitmişti; Shelly'nin başı seğiriyor, çenesinden aşağıya salyası damlıyordu ve değiştirilmesi gereken alt bezinin üstünde oturuyordu. Kokusu bana kadar geldi. İhtiyarlık yıllarımızın saygınlığı işte.

Kulaklıklarını çıkarıp sandalyesini yatağa bakacak yönde çevirdim. Karşısına gelecek şekilde şilteye oturdum, dizlerimiz neredeyse birbirine değecekti.

"Doğum günü," dedi Shelly. Kısa bir an bana baktıktan sonra başını çevirdi. "Doğum günü. Kimin doğum günü?"

"Senin," dedim. "Senin doğum günün, Shelly. Fotoğrafını çekebilir miyim? Doğum günü kızının birkaç fotoğrafını çekebilir miyim? Sonra da – sonra da pastadaki mumları üfleriz. Birlikte bir dilek tutup üfleyerek tüm mumları söndürürüz."

Başı birden bana döndü ve gözlerinde o an bir ilgi pırıltısı belirdi. "Fotoğraf mı? Ah. Tamam, tamam, Mike."

Fotoğrafını çektim. Flaş parladı. Bir daha.

Bir daha. Bir daha.

Fotoğraflar banyo edilmiş halde tek tek yere düştü. Shelly'nin anneannesi eğilmiş, fırından kurabiye tepsisini çıkarıyor, ağzının bir köşesinde sigarası var; siyah beyaz bir televizyon ekranı, Mickey Mouse kulakları takmış çocuklar; pembe bir avucun içinde bir telefon numarasının altında siyah mürekkeple Beukes yazılmış; çenesine reçel bulaşmış, yumrukları havada tombul bir bebek. Hector'ın kıvırcık saçları o günlerde bile darmadağınık.

Otuz taneden fazla poz çektim ama son üçü banyo edilmedi; o zaman artık sonuna geldiğimi anladım. Son fotoğraflar gri boşluklar halindeydi.

Doğrulduğumda ağlıyordum, ağzımda bakır tadı vardı. Shelly öne doğru çökmüştü, gözleri açıktı ama bir şey gördüğü yoktu. Hırıltılı ve kesik soluklar alıyordu. Doğum günü pastasındaki mumları söndürmeye hazırlanır gibi, dudaklarını büzmüştü.

Alnına bir öpücük kondurdum, hayatının son yıllarını geçirdiği o odanın toz, dışkı, pas ve ihmal kokan havasını soludum. O anda kendimi berbat hissettiysem, nedeni kamerayı ona doğrultmam değil, bunu yapmak için neden o kadar zaman beklediğimdi.

On Yedi

Ertesi sabah Hector beni aradı, annesinin sabaha karşı ikide vefat ettiğini bildirdi. Ölüm nedeni nedir diye sormaya gerek görmedim ama o yine de söyledi.

"Ciğerleri iflas etmiş," dedi. "Sanki bütün vücudu nefes almayı unutmuş."

On Sekiz

Telefonu kapadıktan sonra mutfakta oturup saatin tik taklarını dinledim. Çok sıcak bir sabahtı. O sıralar gündüz vardiyasında çalışan babam evde yoktu.

Yatak odama gidip Solaroid'i aldım. Artık onu almaktan korkmuyordum. Dışarıya çıkarıp garaj yolunun üstüne, Honda Civic'imin tekerleğinin altına yerleştirdim.

Üstünden geçerken plastiklere özgü bir çatırtı işittim. Bakmak için vitesi parka geçirip otomobilden çıktım.

Ama garaj yolu üstünde gördüğüm şey kalbimi yerinden hoplattı; parçalanan kasası parlak kıymıklar haline gelmişti. Ama kasanın içinde bir mekanizma yoktu. Ne bir dişli aksamı, ne bir şerit ne de herhangi bir elektronik donanım. Bunların yerine, içi katran gibi yoğun bir siyah çorbaya benzeyen bir şeyle doluydu. Bu çorbamsı şeyin içinde bir *göz* vardı; ortasındaki gözbebeği kesik, sarı bir göz. O katran gibi çorbamsı şey etrafa yayılırken, yemin ederim, o tek göz bana bakıyordu. Çığlık atmak istedim. Ciğerlerimde yeterince hava olsaydı, çığlığı basardım.

Ama bunu seyrederken bu siyah sıvı katılaşmaya başladı; rengi hızla soluk bir gümüş rengine dönüştü. Kenarlarından büzülüp kırışarak taşlaştı. Bu parlak katılık içe doğru yayıldı, sonuna o sarı göze ulaşıp onu dondurdu.

Yerden aldığım zaman bütün o siyah çorba bir rögar kapağından biraz küçük, bir yemek tabağı inceliğinde bir çelik kütle halindeydi. Yıldırım, dolu ve ölü kuş kokuyordu.

Bunu çok kısa bir an elimde tutabildim. Daha fazla dayanamadım. Yerden aldığım an kafamın içi tıslamalar, parazit ve delice fısıltılarla doldu. Kafatasım bir radyo istasyonu olmuştu: Yetişkinlik Radyosu değil, Delilik Radyosu. Pers imparatoru Kiros'un Fenikelileri ayağının altında ezdiği günlerden bile eski zamanlara ait bir ses bana fısıldıyordu. *Michael, Ah, Michael, beni erit ve yeniden yap. Düşünen makinelerinden birini yap. Bir bilh-gi-sayhar yap, Michael ve ben sana bilmek istediğin her şeyi öğreteyim. Her sorunu cevaplarım, Michael, senin için her bulmacayı çözerim seni zengin ederim her kadının seninle sikişmeyi istemesini sağlarım seni...*

Büyük bir tiksintiyle onu fırlattım.

Bir dahaki sefere bir maşa kullanarak bir çöp poşetine soktum onu.

O öğlen sonrası okyanus sahiline gidip o sikik şeyi denize fırlattım.

On Dokuz

HA HA. TABİİ TABİİ, ÖYLE YAPTIM.

Yirmi

Onu tutmak için maşa kullandım ve çöp poşetine soktum ama denize atmadım – gardırobumun en arka kısmına, yıllarca Solaroid'i sakladığım yere koydum.

O sonbaharda annem benim MIT Üniversitesi'ne girişimi görmek için Amerika'ya geldi, babamla ve benimle Cambridge'de buluştu. Onu bir yıldan uzun süreden beri görmemiştim ve fare rengi saçlarının tamamen ağardığını görünce şaşırdım. Mass Avenue'daki Bay Bartley's Gourmet Burgers'te ailece yemek yedik; birlikte yediğimiz nadir yemeklerden biriydi. Annemin sipariş ettiği soğan halkalarını pek yediği yoktu.

"En büyük hedefin nedir?" diye sordu babam.

Annem benim yerime cevapladı. "Sanırım, artık saklamak zorunda olmadığı için memnundur."

"Neyi saklamak?" diye sordum.

"Ne yapabileceğini. İnsan bir kez tam kapasitesine erişmesini sağlayacak bir yerde olunca... eh, hiç oradan ayrılmak istemez."

Beni sevdiğini söylediği herhangi bir an hatırlamıyorum ama havaalanında bana sarılmış, korunmanın benim sorumluğum, müstakbel sevgililerimin sorumluluğu olmadığını söylemişti. Annem 1993'te, Kongo'nun kuzeybatı sınırındaki bir dağ yolunda Tanrı'nın Direniş Ordusu üyeleri tarafından öldürüldü. Onunla birlikte, son on yılını birlikte yaşadığını öğrendiğimiz Fransız sevgilisi de öldürüldü. Annemin ölümü *New York Times*'ta haber oldu.

Babam bu habere, tıpkı uzay mekiği Challenger faciasını öğren-

diği zaman olduğu gibi tepki gösterdi; üzülmüştü ama kişisel bir üzüntü değildi. Birbirlerini sevip sevmediklerini veya neden bir bebek yaptıklarını size açıklayamam. Bu durum, Shelly Beukes ve Fenikeli'yle ilgili tüm bilinmezlerden daha büyük bir gizemdir. Bildiğim kadarıyla, birbirlerinden ayrı oldukları onca yıl içinde, önce Afrika, daha sonra da onları ölüm ayırana kadar babamın hayatında hiç başka bir kadın olmadı.

Ve babam onun kitaplarını okurdu. Hepsini. Bunları fotoğraf albümlerinin altındaki rafta bulundururdu.

Babam benim MIT'den mezun oluşumu, yüksek lisans (sonra da Caltech'te doktora) için Batı Sahili'ne geldiğim zamana kadar yaşadı. Yirmi iki yaşıma bastığımda öldü. Yağmurlu, rüzgârlı bir gecede kopan canlı bir hat sırtına düştü ve 138 kilovoltluk akım ölümüne yol açtı.

Böylece yirmi birinci yüzyıla tek başıma, öfkeli bir yetim olarak girdim; anne babasını kınayan ("Annem hukuk okumuyorum diye bana kızıyor," "Babam mezuniyet törenimde uyuyakaldı" – böyle saçmalıklar işte) yaşıtlarımdan nefret ediyordum. Ama ebeveynlerinden yakınmayıp onlardan sevgiyle bahseden yaşıtlarımdan da nefret ediyordum. ("Annem ben mutlu olduğum sürece ne yaptığıma karışmaz," "Babam hâlâ yumurcak, der bana.")

Genç ve tek başımayken kalbimde ne miktarda nefret barındırdığımı eksiksiz olarak ölçebilen bir sistem yok. İçimde duyduğum kişisel keder beni kanser gibi kemirip içimi boşalttı, bir deri bir kemik bıraktı. Altı yıl sonra elli kiloya düşmüştüm. Egzersizle falan değildi. Kırgınlık ve nefret bir çeşit açlıktan ölmek gibidir. Ruhun açlık grevi yapmasıdır.

O yavan ve boğucu nisan tatilinin büyük kısmını Cupertino'daki evi boşaltmakla geçirdim; elbiseleri ve kenarları çentikli tabakları kolilere doldurup Goodwill hayır kurumuna, kitapları da kütüphaneye götürdüm. O ilkbahar polenler azmış, camlar parlak sarı bir bulutla kaplanmıştı. Eve gelen birisi beni burnumun ucundan yaş-

lar damlarken görecek ve bunun üzüntüden olduğunu sanacaktı; aslında alerjimdendi. Bütün çocukluğumu geçirdiğim evi boşaltmak benim için şaşılacak kadar duygusuzca yapılan bir işti. Sıradan mobilyalarımız ve göze çarpmayan, çizgili duvar kâğıtlarımızla, bu evde neredeyse hiçbir iz bırakmamıştık.

Gardırobumun arka kısmına elimi uzatıp da dokunana kadar o tuhaf metal plakayı unutmuştum. Hâlâ çöp torbası içindeydi ama yüzeyindeki çıkıntılar plastik torbaya dokununca ele geliyordu. Kaldırdım ve uzun bir süre iki elimle tuttum; gerilimli bir sessizlik vardı; tıpkı sıkı bir yaz fırtınası başlamadan önceki sessizlik gibi.

O fısıldayan demir plaka bir daha benimle hiç konuşmadı – en azından ben uyanıkken. Bazen rüyalarımda konuştuğu oluyordu; bazen rüyalarımda onun ezilmiş Solaroid'den çıkarkenki halini görüyordum... içinde bir gözbebeği olan katran gibi bir sıvı. Bildiğimiz gerçeklere sığmayan, düşünebilen, tuhaf bir protoplazma.

Rüyalarımdan birinde yemek sofrasında babamın karşısında oturmuştum. Babam iş kıyafeti içindeydi ve tabağındaki Panama Gerilimi'ne iştahsızca bakıyordu.

Tatlı yemeyecek misin? diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı; gözleri sarıydı ve kedi gözbebekleri vardı. Gergin ve mutsuz bir sesle, *Yiyemem*, dedi. *Galiba kusacağım.* Sonra da ağzını açıp yemek masasına kustu; ağzından o siyah sıvı madde fışkırıyordu. Aynı anda bir parazit tıslaması çıkararak, delice şeyler söyledi.

Caltech'teki son yıllarımda yeni bir çeşit hafıza sistemi tasarlamaya başladım; entegre devre kartını, bir kredi kartı ölçülerine indirmeyi başardım. Prototipim o sıradışı, tuhaf metalden çıkardığım bileşenlere dayanıyordu ve bunlar daha önce hiç kimsenin, hiçbir laboratuvarın başaramadığı bilgisayımsal bir etki sağlamaktaydı. O ilk devre kartı benim Afrika'mdı, Kongo annem için neyse, benim için oydu; her rengin daha parlak olduğu, çalışarak geçen her yeni günün yeni bilgiler vadettiği muhteşem bir yabancı âlemdi. O

Alemde yıllarca yaşadım. Hiç dönmek istemedim. Dönmemi gerektiren bir şey yoktu. O günlerde.

Nihayet çalışmam bitti. Sonunda bazı nadir toprak metalleri – terbiyum ile seryum– kullanarak çok önemli sonuçlar elde edebildiğimi anladım. Bu, fısıldayan demirle yapabileceğim şeylere benzemiyordu ama yine de bu alanda çok önemli bir adım oldu. Adını bir gevrek markasından alan bir şirketin dikkatini çektim ve beni o anda milyoner yapan bir sözleşme imzaladım. Telefonunuzda üç bin şarkı ve bin fotoğraf varsa, muhtemelen cebinizde benim eserimi kullanıyorsunuzdur.

Sizin hatırlamadığınız her şeyi bilgisayarınızın hatırlaması benim sayemdedir.

Artık hiç kimsenin herhangi bir şeyi unutması gerekmiyor. Bunu ben sağladım.

Yirmi Bir

Shelly öleli çeyrek yüzyıldan fazla oluyor. Daha yirmi beş yaşıma gelmeden onu, annemi ve babamı kaybettim. Hiçbirinin benim iki oğlumla tanışma fırsatı olmadı. Her yıl etrafa saçtığım paralar babamın hayatı boyunca kazandıklarına eşittir ama hâlâ hiç kimsenin hak etmediği kadar zenginim. Mutluluktan az da olsa payımı aldım ama itiraf edeyim ki, bu artık bilgisayar bilimindeki son gelişmelere zihnen ayak uyduramayışımdan sonra oldu. Caltech'te fahri profesörüm; sözleşme imzalamış olduğum şirket eski günlerin hatırına beni şutlamadı. On yıldan fazladır alanımda kayda değer bir katkıda bulunamadım. O alan son damlasına kadar kullanılmış durumda. Aynı şey benim için de geçerli.

Belliver House 2005'te yıkıldı. Eskiden bulunduğu yerde şimdi bir futbol sahası var. Bunun arkasındaki arazi profesyonel peyzajcılar tarafından yemyeşil bir park haline getirildi; beyaz taş kaplı yürüyüş yolları, suni bir gölet ve muazzam bir oyun alanı var. Bunun büyük bir kısmını ben ödedim. Shelly'nin hayatta olup bunu görmesini çok isterdim. Onun ölmeden önce son günlerinde penceresinden gördüğü o çirkin manzara –çöp konteynerleri serpiştirilmiş bir otopark– ve Fenikeli'yle ilgili anılarım aklımdan hiç çıkmıyor. Shelly'yi son günlerini geçirdiği o kasvetli odada düşünmek hoşuma gitmiyor ama mümkün olsaydı bile, bu hatıraları silmezdim. Ne kadar kötü de olsa, o hatıralar *benim* ve onlarsız eksik kalırım.

Büyük açılış töreni için hep birlikte parka gittik: eşim ve iki oğlumla. Ağustostu ve o sabah gök gürültülüydü ama öğleden sonra

bulutlar dağılmış, masmavi bir gökyüzü ortaya çıkmıştı; daha iyi bir gün dileyemezdiniz. Belediye güzel bir gösteri yaptı. Otuz kişilik bir bando eski dönemlerin swing parçalarını çaldı. Serbest yüz boyama yarışması ve balonlardan çeşitli hayvanlar yapan bir adam vardı. Eski lisemden gelen bir grup şamata yapıyordu.

Oğullarımın en beğendikleri şey, parlak siyah saçları ve bıyığı olan bir sihirbazdı. Mor bir kuyruklu ceketle yeşil bir gömlek giymişti ve en büyük numarası, nesneleri kaybetmekti. Yanar haldeki meşaleleri havaya atıp tutuyor, her biri yere düşerken sanki hiç var olmamışlar gibi gözden kayboluyorlardı. Avucunda bir yumurta tuttu, yumruğuyla bunu ezdi ve yumurta hepten kayboldu. Bir iskemleye oturacakken kıç üstü yere düştü çünkü iskemle kaybolmuştu. Altı ve dört yaşlarındaki çocuklarım, düzinelerce başka çocuk gibi, onu büyülenmiş bir halde seyrediyorlardı.

Bense çoğu zaman serçeleri seyrettim. Göletin üstündeki bir yamaca üşüşmüşlerdi. Eşim onların fotoğrafını çekti – ama bir Polaroid'le değil, telefonuyla. Uzaktan bandonun trombon ve tuba sesleri geliyordu. Gözlerimi kapadığım zaman geçmiş o kadar yakınmış gibi geliyordu ki... sanki dünü bugünden ayıran sadece incecik bir zar vardı.

Tam gözlerimi kapatıp dalacakken, oğullarımdan biri, daha küçük olanı Boone, şortumdan çekti. Sihirbaz bir ağacın arkasına geçmiş ve ortadan kaybolmuş, gösteri bitmişti.

"Kayboldu!" diye bağırdı Boone heyecanla. "Sen bu sahneyi kaçırdın."

"Sen bana anlatırsın. Ben de olayı görmüş gibi olurum."

Abisi Neville küçümseyici bir şekilde güldü. "Hiç de öyle olmaz. Seyretmeliydin."

"Bu da babanızın sihirbazlık numarası," dedim. "Gözlerimi kapatıp bütün dünyayı kaybedebilirim. Dondurmayı nasıl kaybedebileceğimi görmek isteyen var mı? Sanırım, göletin karşı tarafında bir dondurmacı var."

Kalkıp Neville'ın elinden tuttum. Eşim de Boone'un elini tuttu. O tarafa doğru yürürken serçeleri ürküttük; topu birden havalandı.

"Baba," dedi Boone, "sence bugünü her zaman hatırlayabilir miyiz? O sihri unutmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," dedim – hâlâ da unutmadım.

ŞARJÖR DOLU
573-58156
.327 FED.MAG.

14 Ekim 1993

Aisha onu abisiymiş gibi düşünürdü, oysa aralarında kan bağı yoktu.

Adı Colson'dı ama arkadaşları ona Romeo derlerdi çünkü geçen yaz parkta bu rolü oynamış, dişlerinin parlaklığıyla bir çiklet reklamında oynaması gereken beyaz Juliet'e sırnaşmıştı.

Aisha, alacakaranlığın saatler sürmüş gibi geldiği, ufuktaki çizginin kıpkırmızı parladığı, karanlık gökyüzündeki bulutların altın parçaları gibi göründüğü o sıcak temmuz akşamı sahnede seyretmişti onu. Aisha on yaşındaydı ve mor kadife bir kıyafet içinde Prince gibi görünen Colson'ın repliklerinin yarısını bile anlamamıştı. Kelimelerden bir anlam çıkaramıyordu ama Juliet'in ona bakışından yeterince fikir sahibi olabiliyordu. Aisha'nın, Juliet'in kuzeninin neden Romeo'dan nefret ettiğini anlaması da zor olmamıştı. Tybalt ağzı laf yapan bir siyah çocuğun, bırak ailesinden birine, herhangi bir beyaz kıza sarkmasını istemiyordu.

Artık sonbahardı ve Aisha, Holiday Vouge'da yapacağı performans için hazırlanmaktaydı; bu da haftada iki kez modern dans dersleri demekti. Perşembe geceleri çalışmalar altı buçuğa kadar sürüyordu ve ders bittiğinde annesi onu almaya gelmemişti. Onun yerine yirmi dakikalık gecikmeyle Colson geldi. Diğer kızların hepsi gitmişti, Aisha tek başına taş merdivende beklemekteydi. Siyah kot ceket ve kamuflaj pantolonuyla karanlığın içinden çıkıp gelirken çok yakışıklı görünüyordu.

"Selam, Fıstık," dedi. "Hadi, dans edelim."

"Yeterince dans ettim."

Colson yumruğunu onun başına dayayıp okul çantasının bir askısını tuttu. Diğer askıyı tutan Aisha bunu bırakmayınca, Colson onu peşinden sürükleyerek çim ve ısınmış asfalt –ve uzaktan da olsa deniz– kokan karanlığa doğru götürdü.

"Annem nerede?" diye sordu Aisha.

"İşte."

"Neden hâlâ işte? Dörtte işten çıkması lazımdı."

"Bilmem. Herhalde Dick Clark siyahlardan nefret ettiği içindir." Aisha'nın annesi otobüsle bir saatlik mesafedeki Daytona Plajı'nda olan Dick Clark's Bandstand Restoranı'nda, ızgara bölümünde çalışıyordu. Hafta sonları da otobüsle bir saatlik uzaklıktaki St. Augustine'deki Hilton Bayfront'ta temizlik yapıyordu.

"Peki, babam neden beni almaya gelmedi?"

"Bu gece sarhoşların bıraktığı pisliği temizleyecek." Aisha'nın babası alkolikler için bir rehabilitasyon tesisinde hademeydi; bu iş hem kusmuk temizlemek gibi hademelik işlerini hem de yoksunluk debelenmeleri yaşayan alkoliklerle, madde bağımlılarıyla güreşmeyi kapsıyordu. Çoğu zaman eve geldiğinde kollarında ısırık izleri olurdu adamın.

Colson, Aisha'nın babası ve üvey annesi Paula'yla birlikte yaşıyordu. Colson'ın annesi Paula'nın ablasıydı ama Paula'nın ablası bırakın başka birine, kendisine bile bakacak durumda değildi. Neden kendine bakamadığı Aisha'ya hiçbir zaman yeterince açıklanmamıştı ama Aisha'nın umurunda değildi işin doğrusu. Colson Withers'ın elinde bir Coca-Cola olsa ve Aisha bir yudum istese, oğlan hiç tereddüt etmeden içeceği ona verirdi. Video oyunu olan bir yere gittikleri zaman oynaması için cebindeki son çeyreği, Aisha'ya verirdi. Ve her ne kadar Aisha dans dersindeki Sheryl Portis'in dediği saçma sapan şeyleri anlatırken gerçekten dinlemese bile asla çenesini kapatmasını söylemezdi kıza.

Mission Bulvarı'na doğru Copper Caddesi'nde yürüdüler. Şeh-

rın bu tarafındaki doğu-batı sokakları çok renkliydi: bakır, altın ve gül renkleri. Mavi Sokak yoktu, Siyah Sokak da yoktu (Negroponte Bulvarı vardı aslında ve Aisha bunun ırkçı olduğunu düşünürdü) ama bu bölgeye hep Siyah ve Mavi denmişti. Tıpkı Colson'ın neden kendi annesiyle yaşamadığını öğrenmek istemeyişi gibi, neden bu tuhaf isimli semtte yaşadıklarını da birisine sormak Aisha'nın hiç aklına gelmemişti.

Mission Bulvarı, Copper'la kesiştiği yerde dört şerit halindeydi. Yolun karşı tarafında büyük bir alışveriş merkezi olan Coastal Mercantile vardı. Otoparkı boş gibiydi, sadece birkaç araç görünüyordu.

Sıcak bir geceydi, akıp giden trafikteki araçların egzoz kokusu duyuluyordu. Sarı ışığın kırmızıya döndüğü anda bir polis devriye otosu çakarlarıyla karanlığı aydınlatarak geçti.

"...ve Sheryl bana İngiltere'de bazı kelimelere yanlış anlam verdiklerini söyleyince, ona o halde neden biz okulda Amerikanca yerine İngilizce dersi görüyoruz, dedim." Aisha lafı gediğine oturttuğu için çok gururluydu; tartışma İngiliz aksanının gerçek mi, yoksa sırf filmlerde kullanılan sahte bir aksan mı, sorusundan çıkmıştı.

"Hıhı," dedi Colson. Trafik ışığının YÜRÜYÜN diye anmasını beklerken, Aisha'nın sırt çantasını ondan alıp kendi omzuna asmıştı.

"Ha. Aklıma geldi. Cole?"

"Hı."

"İngiltere'de ne kadar kalacaksın?"

Aisha onun Londra Müzik ve Dramatik Sanatlar Akademisi'ne başvurduğunu öğrendiği günden beri aklında hep İngiltere vardı. Colson henüz başvurusuna bir cevap almamıştı –ve ilkbahara kadar da almayacaktı– ama sanki oraya kabul edilmiş gibi, başka hiçbir yere başvurmamıştı. Reddedilme endişesi de yoktu.

"Bilmem. Jane Seymour'la* tanışmam ne kadar sürerse."

"Jane Seymour kim?"

---

* Jane Seymour: Seksenli yılların ünlü İngiliz kadın oyuncusu. –*çn*

"Dr. Quinn, Tıpçı Kadın. O ayrıca benim ilk eşim olacak. Birçok eşimden ilki."

"O kadın batıda yaşamıyor mu? Dizi orada geçiyor."

"Hayır. Londralı."

"Seninle evlenmek istemezse ne yapacaksın?"

"Kederimi sanatıma yansıtacağım. Beni istememesi kötü olur, bütün o kalp kırıklığımı bugüne kadar sahnede canlandırılan en iyi Hamlet olmak için kullanırım."

"Hamlet siyah mı?"

"Ben oynuyorsam siyah olacak. Hadi. Koşacağız. Galiba ışıkta arıza var."

Trafiğin azalmasını bekledikten sonra el ele tutuşarak caddenin karşısına depar attılar. Karşı kaldırıma ayak bastıkları anda polis sirenlerinin çirkin sesiyle birlikte başka bir devriye arabası önlerinden yıldırım hızıyla geçti. Aisha farkında bile olmadan *Cops* dizisinin reggae şarkısını mırıldanmaya başlamıştı. Gecenin bu saatlerinde polislerin sesi biraz abartıp disko ışıklarını ve sirenlerini açarak insanları korkutmaları ender yaşanan bir şey değildi. Kimse nedenini bilmiyordu, umursayan da yoktu. Tıpkı cırcır böceklerinin ötüşü gibi, geceye ait olan başka bir sesti bu da.

Bu defa polisler çalıntı bir Miata'yı aramak için Siyah ve Mavi bölgesini taramaktaydılar. Kırk dakika önce St. Possenti'nin kuzey ucunda –alçı kaplı duvarları, kırmızı İspanyol kiremitli çatıları olan malikânelerin bulunduğu semt– evli bir çift, üstünde askeri işbaşı elbisesi, yüzünü kadın çorabıyla örtmüş bir adam tarafından evlerine kadar takip edilmişti. William (Bill) Berry iki kez karnından, kaçmaya çalışan eşi de sırtından on dokuz kez bıçaklanmıştı. Daha sonra saldırgan hiç telaş etmeden kadının Hermés çantasını, yatak odasındaki mücevherleri, DVD oynatıcısını ve pornografik DVD'leri almıştı. Bıçaklı adam bu işleri yaparken, yerde inlemekte olan kırk iki yaşındaki yatırım bankacısı Bill Berry'yle sohbet etmişti. Evin dekorasyonunu çok beğendiğini, özellikle perdelerine

hayran olduğunu söylemiş, onların ölmemeleri için dua edeceğine söz vermişti. Cathy Berry kurtulamadı ama her ne kadar kalın bağırsağı delinmiş olsa da, halen yoğun bakımda olan Bill Berry'den ümit kesilmemişti. Polisler geldiğinde bilinci yerinde olan Bill katilin sesinden siyah olduğunu sandığını ve alkol koktuğunu söylemişti. Miata yirmi dakika önce Siyah ve Mavi bölgesine girerken görülmüştü.

Coastal Mercantile otoparkı çatlaklarla ve çukurlarla kaplıydı. Alışveriş merkezinde bir çek-bozdurma bürosu (açıktı), bir içki dükkânı (açıktı), bir tütüncü (açıktı), bir diş hekimi muayenehanesi (kapalıydı), bir Baptist şapeli (kapalıydı), bir iş bulma kurumu (kalıcı olarak kapalıydı) ve sabaha karşı üçte bile açık olan, büyük ihtimalle Göğe Yükseliş sırasında bile çalışacak, düşük güçlü yıkama ve kurutma makineleriyle aşırı pahalı bir çamaşırhane vardı.

Colson üstünde bir çöl manzarası resmi olan bir Econoline minibüsün yanında durup sürücü tarafındaki kapısını yokladı. Kilitliydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Aisha.

"Bunun gibi minibüsleri çocuk kaçıranlar kullanırlar," dedi Colson. "İçinde elleri kolları bağlı bir kız var mı, diye kontrol ediyorum."

Aisha yüzünü avuçları içine alıp renkli camdan içeriye baktı. İçeride kimse görmedi.

Minibüsün kilitli ve boş olduğuna kanaat getirdikten sonra yürümeye devam ettiler. Az sonra binanın köşesinden dönüp bir çit üstünden geçecek, Tangles'a gireceklerdi: çınar ağaçları, kordilinler, karınca tepeleri ve bira şişeleriyle kaplı dört dönümlük bir alan.

Mavi bir Miata'nın yanından geçerlerken Colson yine durdu. Siyah deri döşemesi, parlak kiraz ağacı kontrol paneliyle, Coastal Mercantile için fazla şık bir otomobildi. Colson kapıyı yokladı.

"Neden bunu yaptın?"

"Kadın kapılarını kilitlemiş mi, diye kontrol ettim. Böyle bir oto-

mobili Siyah ve Mavi bölgesinde park eden birinin malını koruma alışkanlığı yoktur."

Aisha onun otomobil kapılarını yoklamasından huzursuzdu. Colson başını derde sokmaktan çekinmediği için, onun yerine Aisha endişe ediyordu.

"Sahibinin kadın olduğunu nereden çıkardın?"

"Çünkü bir Miata otomobilden çok, dudak rujuna benzer. Kırıtarak gelmemişse, bunu bir erkeğe satmazlar." Yürümeye devam ettiler.

"Peki, Jane Seymour'la evlendikten sonra, onunla tanışabilmem için ne zaman Florida'ya döneceksin?"

"Sen bana geleceksin. Londra'ya. Benim ünlü olmak için ders gördüğüm yerde sen de dans dersleri alırsın."

"Sen aktörlük dersleri mi alacaksın?"

"Aynı şey."

"Oradayken İngiliz aksanın mı olacak?"

"Hem de nasıl! Oradaki ilk günümde Buckingham Sarayı'ndaki hediyelik eşya dükkânından aksan alacağım."

Epey yıpranmış bir Alfa Romeo'nun yanından geçiyorlardı; otomobilin sürücü tarafı simsiyah, geri kalanıysa aşırı parlak bir sarıydı. Kontrol panelinin üstünde CD'ler, frizbiler vardı. Colson sürücü kapısını yoklayınca kapı açıldı ve bir Romeo diğer Romeo'yu içeriye davet etti.

"Hah, şuna bak," dedi Colson. "Birisi güvenlik önlemi almamış."

Aisha peşinden gelmesini umarak yürümeye devam etti. Beş adım attıktan sonra, etrafına bakınacak cesareti buldu. Colson'ın otomobilin içine uzanmış görünümü Aisha'yı tedirgin etti.

"Colson?" diye seslendi. Aslında azarlar gibi bağırmak istemişti –azarlamak için çok uygun bir sesi vardı– ama sesi sadece mutsuz bir sızlanma gibi çıktı.

Colson doğruldu, boş gözlerle ona baktı. Aisha'nın sırt çantasını bir dizi üstüne yerleştirip fermuarını açtı ve içinde bir şey aradı.

"Colson, hadi artık," dedi Aisha.

"Bir dakika." Sırt çantasından bir not defteriyle bir kalem çıkardı. Bunun bir sayfasını yırtıp otomobilin tavanına dayadı. "Burada önemli bir kamu hizmeti yapıyoruz."

Aisha alışveriş merkezine bir göz attı. Şerit halindeki binanın en parlak vitrini çamaşırhanenindi. Kapısı açık olduğu için kurutma makinelerinin uğultusu duyuluyordu. Aisha her an birinin dışarıya çıkıp onlara bağıracağından emin gibiydi.

Usulca Colson'a yaklaştı. Elinden tutup çekmek istedi ama kolunu tutacak kadar yaklaşınca, Colson kolunu geri çekip yazmaya devam etti.

Bir yandan da yazdığı şeyi okuyordu. "Sayın beyefendi. Yepyeni Alfa Romeo'nuzun kapılarını kilitlemediğinizi fark ettik. Sizin yerinize kapılarınızı kilitledik. Şunu bilesiniz ki, bu semt otomobilinizi hela niyetine kullanacak, pis kokan serserilerle doludur. Bir şarapçının iğrenç kokulu sidik gölü içinde oturmuyorsanız, Normal İşemeyi Sağlama Ekibi'ne teşekkür edebilirsiniz. Bu ekibi bugünden itibaren desteklemeye başlayın."

Aisha bütün gerginliğine rağmen gülmeden edemedi. Colson bir an şakacı bir kimliğe bürünüp hemen sonra ciddileşebiliyordu.

Mektubunu katlayıp kontrol paneli üstüne bıraktı. Kolunu geri çekerken kot ceketinin kolu bir CD'ye çarpıp yere düşürdü. Bunu yerden aldı, bir an düşündükten sonra otomobilin tavanına koydu. Mektubunu alıp bir daha yazmaya başladı.

"Not," dedi. "*Pocket Full of Kryptonite* CD'nize el koyduk. Sizi Spin Doktorları'ndan (kamuoyu oluşturan kalemşorlar) korumak..."

"*Colson!*" diye bağırdı Aisha.

"...istedik, yoksa ciddi bir işitme sorunu yaşayabilirdiniz. Lütfen, bunun yerine *Public Enemy* filmini alın ve hıyarlığınız azalana kadar günlük dozlarla bunu seyredin."

"Colson!" diye bağırdı Aisha bir daha; sesi çığlık gibi çıkmıştı. Artık işin gülünecek yanı kalmamıştı. Her ne kadar kısa bir kahkaha atsa da aslında başından beri komik olan bir şey yoktu.

Colson kapıyı çarparak kapadıktan sonra sırt çantasını omzuna

taktı. Parmağını CD'nin ortasındaki deliğe geçirmişti. Üç metre yürüdükten sonra dönüp sabrı taşmış gibi baktı.

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Bana hadi, deyip durduktan sonra sanki yürümeyi unutmuş gibi olduğun yere çakılıp kalma."

Aisha peşinden koşmaya başlayınca, Colson dönüp yürümeye devam etti.

Aisha ona yetişip bileğinden tutup çekti.

"CD'yi yerine bırak."

Colson durup önce parmağına takılı CD'ye, sonra da Aisha'nın bileğini tutan eline baktı. "Hayır."

Aisha'yı sürükleyerek yürümeye devam etti.

"Onu yerine bırak!"

"Bırakamam. Bugünkü iyiliğim. Az önce birisinin kulaklarını kurtardım."

"Yerine bırak! Geri götür!"

"Hayır. Kimse gerçekten çalmaya değer bir şeyi araklamasın diye kapıyı kilitledim. Dikiz aynasında asılı altın St. Christopher madalyonu gibi bir şeyi. Hadi. Kes artık. Keyfimi kaçırıyorsun."

Aisha onun neden o CD'yi aldığını biliyordu. Hırsız olduğundan değil, komik olduğu içindi. Daha sona arkadaşlarına anlattığında güleceklerdi. Onlara Normal İşemeyi Sağlama Ekibi'ni anlattığı zaman bu CD onun kanıtı olacaktı. Bir tabancaya mermi ne kadar gerekliyse, Colson'a da anlatacağı hikâyeler gerekliydi.

Fakat Aisha parmak izi nedir biliyordu; çok geçmez polisler kapısına dayanıp onu hırsızlık suçuyla tutuklayacaklardı. Böylece Londra'ya gidemeyecek, Hamlet'i oynayamayacak ve hayatı kayacaktı; Aisha'nınki de.

Colson onun elini sımsıkı tuttu, köşeyi döndüler ve zemini otoparktan bile daha kötü bir yan yolda yürüyerek yarısı yüksek otlarla örtülü tel örgü bir çite geldiler. Aisha artık kesik soluklarla, sessizce ağlıyordu.

Colson onun çiti aşmasına yardım etmek için eğildi – çenesine akan gözyaşlarını görünce afalladı.

"Hop! Ne oluyor, fıstık?"

"Senin yüzünden! O CD'yi geri götür, yerine bırak!"

Colson rüzgârda bükülen bir çalılık gibi geriye doğru eğildi. "Hoop! Hop dedik, Godzilla! Geri götüremem! Sana söyledim. Otomobili kilitledim."

Aisha başka bir şey bağırmak için ağzını açtı ama sadece hüngürdedi. Acıklı sesler çıkarırken Colson onun omzunu tuttu. Tişörtüyle gözyaşlarını sildi. Aisha'nın görüşü netleşince, Colson'ın şaşkınlık içinde gülümsediğini gördü. Juliet'in neden onun uğruna ölmeye razı olduğunu anlamak için Colson'ın gülümsemesini görmek yeterdi.

"Spin Doctors CD'si kimsenin ilgisini çekmez," dedi Colson ama Aisha çekişmeyi kazandığını anlamıştı; soluğu yerine gelmiş, artık hüngürdemiyordu. "Lanet olsun, çok şık bir şakayı bozacaksın, tamam mı? Şaka polisi gibisin. Çok eğlendirici olduğum için bana ceza keseceksin. Gidip o CD'yi otomobilin tavanına bırakayım mı? İçin rahat edecek mi?"

Aisha başını yukarı aşağı salladı; çıkaracağı sese güvenmiyordu. Bunun yerine dokuz yaşının kordon gibi kollarını onun boynuna doladı. Yıllar sonra bile gözlerini kapadığı zaman bu sarılmanın verdiği duyguyu, bir eli kürek kemiklerinin arasında duran Colson'ın kahkahasını ve ona sarılarak veda edişini aynen yaşayacaktı.

Colson onun yüzünü çite doğru çevirdi. Aisha parmaklarını tel örgünün halkalarına soktu; Colson bir elini onun poposunun altına sokup çitin üstünden aşmasını sağladı. Aisha çitin öbür tarafına indi.

"Beni bekle," dedi Colson.

Hâlâ Aisha'nın sırt çantası omzunda, CD parmağına takılı halde hızla koştu, köşeyi dönünce gözden kayboldu.

Aisha kadife gibi karanlığın içinde böceklerden oluşan gece orkestrasının ninni müziği eşliğinde bekledi.

Colson döndüğünde hızlı yürüyordu ama arkasından birisi seslenince koşmaya başladı. Oradan gideli daha ancak yarım dakika

falan olmuştu. Başı önde, sırt çantası savrularak yan yol boyunca koşuyordu.

Peşinden koşan bir adam vardı; kalın kemerindeki çeşitli nesneler şıngırdıyordu. Gece karanlığında gümüş ve mavi renklerin karışımı bir parlama oldu; tiyatrodaki şimşek efekti gibiydi. Kalın kemerli adam hızlı koşamıyordu ve soluk soluğaydı.

"Bırak lan şunu yere!" diye bağırdı şıngırdayan kemerli adam, Aisha artık adamın bir polis memuru, Colson'dan birkaç yaş daha büyük bir beyaz genç olduğunu görüyordu. "Bırak onu! Bırak onu!"

Colson sert bir şekilde çite çarptı, öyle şiddetliydi ki, Aisha farkında olmadan geriledi. Colson çitin üstünden aşmak üzereyken olduğu yerde kaldı.

Aisha'nın sırt çantası –daha sonra Polis Memuru Reb Mooney ifadesinde bunu o akşamki bıçaklama olayında çalınan Hermés marka çanta sandığını söyleyecekti– koşarken Colson'ın sırtından kaydığı için, çite çarptığı sırada çantayı tek kayışından tutmaktaydı. Colson tırmanırken çitin alt kısmındaki eğik bir çelik kanca çantanın kumaşına takılınca, elinden düşüvermişti.

Colson başını eğip buna baktı, bir an düşündükten sonra tekrar aşağıya indi ve Aisha'nın çantasını almak için diz üstü eğildi.

Polis memuru onun üç metre ötesinde durdu. O anda Aisha ilk defa adamın elindeki tabancayı gördü. İki hafta sonra lisedeki sevgilisiyle evlenmeye hazırlanan, iri yapılı, çilli yüzü olan Mooney soluk soluğaydı, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Çakarları yanan bir devriye aracı Mercantile'ın köşesinden dönmekteydi.

"Yere yat!" diye bağırdı Mooney; tabancasını doğrultmuştu. "Ellerini kaldır!"

Colson ellerini kaldırmaya başladı. O CD hâlâ parmağına takılıydı. Çocuk yaştaki polis memuru botunu Colson'ın omzu üstüne dayayıp onu itti. Colson hızla çite çarpıp geri geldi. Çitten geri gelişi o kadar sert olmuştu ki, bir an sanki polis memurunun üstüne atılıyormuş gibi göründü. Elindeki CD parlıyordu.

Tabanca patladı. İlk kurşun Colson Withers'ı bir kez daha çite savurdu. Mooney tam altı kez ateş etti. Son üç kurşun, Colson yüzüstü yere yapıştıktan sonra sırtına isabet etti. Daha sonra mahkemede hem Mooney hem partneri Paul Haddenfield jüriye o CD'yi bıçak sandıklarını söylediler.

Gecenin içinde silah sesleri yankılanırken iki polis memuru da Aisha Lanternglass'ın Tangles içine doğru kaçışını duymadı.

Ertesi yaz St. Possenti Oyuncuları o yıl sahneye koydukları Shakespeare oyununu Colson'a ithaf ettiler. Oyun Hamlet'ti.

Başrolü beyaz bir aktör oynadı.

Eylül 2012 – Aralık 2012

Becki ile Rog daima atış poligonunda buluşurlardı. Önce hedeflere birkaç yüz mermi boşaltır, sonra da Rog kiraz rengi Lambo'sunda onun içine boşalırdı.

Birlikte atış talimine gittikleri ilk gün, Rog'un Glock tabancasını sırayla kullandılar ve otuz üç mermilik şarjörü bir insan siluetine boşalttılar.

"Vay canına," dedi Becki. "Bu kadar büyük bir şarjör bu eyalette yasal mı?"

"Hayatım," dedi Rog, "burası Florida. Senin yasal olup olmadığını bilmiyorum ama şarjörüm yasaldır." Sanki Becki hâlâ lisedeydi ve üniversitede işletme okumuyordu.

Rog onun arkasına geçip apış arasını kızın arkasına dayadı ve onu kollarının arasına aldı. Limon, sandal ve deniz kokan güzel bir kokusu vardı; Becki onun kolları arasındayken aklına yatlar ve pırıl pırıl bir deniz geliyordu. Onunla birlikte hazine aramak için dalış yapmak, sonra da sıcak duşun altında onu sabunlayarak Atlantik tuzunu yıkamak istedi.

"Bir elinle diğerini avuçlayacaksın," dedi Rog. "Başparmaklarını birbirine bastır. Ayaklarını aralık tut. İşte böyle. Hayır, o kadar açık olmasın."

"Şimdiden ıslandım bile," diye fısıldadı Becki.

Becki karşısındaki hedefi Rog'un eşinin kocaman sahte memeleri yerine koyarak otuz üç mermi sıktı. Daha sonra bütün vücudunda orgazm sonrası gibi hoş bir yumuşama hissetti. Bu etkinlik onlar için hep ön sevişme gibi olurdu.

Roger Lewis'le ilk tanıştığında on altı yaşındaydı. Babası altın zinciri olan bir altın asma kilit seçsin diye onu alışveriş merkezindeki Devotion Diamonds kuyumcusuna götürmüştü; pazar günü kilisede bekâret yemini ederken takması için kızına hediyesiydi. Rog ona birkaç örnek çıkarırken, Becki ayna karşısında sağa, sola dönerek boynundaki parlaklığa hayranlıkla bakıyordu.

"Güzel görünüyorsun," dedi Rog. "Kusursuz bir safiyet."

"Safiyet," diye tekrarladı Becki; bu kelime çok hoşuna gitmişti.

"Bu yaz işe tezgâhtar kızlar alacağız. Bir arkadaşına boynundaki kilitli kolyelerden bir tane satarsan, maaşına ek olarak bunun bedelinin yüzde onunu prim olarak alırsın."

Becki altın zincir üstündeki fiyat etiketine bir göz attı. Boynundaki şeyin yüzde onu onun Walmart paketleme servisindeki bir haftalık maaşından daha fazlaydı.

Dükkândan çıkarken altın zincir boynunda, başvuru formu cebindeydi. O pazar günü anne babasına, dedesiyle ninesine, kız kardeşlerine ve kilisedeki bütün cemaate evlenene kadar babası ve İsa dışında hayatına hiçbir erkeğin girmeyeceğine yemin etti.

Atış poligonuna ilk gittikleri günlerde sadece Glock'u kullanıyorlardı. Becki hem gözlerine düşmesin hem de kulağı kesik havası versin diye saçlarını arkasında toplardı. Bu görünümü Rog için sorun değildi ama Becki ilk defa gangster gibi ateş etmeye çalıştığında –filmlerde gördüğü gibi, kolu öne uzanmış, tabanca yana dönük, bilek hafifçe aşağıya bükük– Rog onun sadece bir el ateş etmesine izin verdikten sonra hemen kolunu tuttu, namluyu yere çevirtti.

"Bu ne lan? Poligonda birkaç şarjör boşalttın diye kendini Ice Cube mu sandın? Başından aşağıya süt dökseler bundan daha beyaz olamazsın. Sakın bir daha yapma. Buradaki kimsenin seni böyle ateş ederken görmesini istemem – milletin ağzına düşüreceksin beni."

Böylece Becki onun söylediği gibi ateş etti; ayaklar hafifçe aralık, bir adımı biraz önde, kollar öne uzanmış ama sonuna kadar değil. Becki hep hedefin kütle merkezine nişan aldı çünkü Rog ona he-

defi göğsünden vurursa etkili olacağını söylemişti. Çok geçmeden Becki'nin on metreden yaptığı atışlar hedefin kalbi civarına isabet ediyordu.

Daha sonra Rog değişiklik yaptı ve poligona SCAR 7.62 mm'lik tabancasını getirdi. Mermiler 149-grenli tam metal kaplamaydı. Becki art arda ateş etti; *tak-tak-tak tak-tak-tak.* dan. Sevk barutunun kokusunu Rog'un kolonyasından daha çok sevmişti; Rog'un üstüne, seyrelen sarı saçlarına sinen tabanca dumanı kokusuna bayılıyordu.

"Makineli tüfek gibi tipi," dedi.

"Öyledir," dedi Rog; tabancayı onun elinden alıp bir seçme düğmesine bastı. Sonra da gözlerini kısıp tetiği çekince silahtan müthiş bir takırtı koptu; bu ses Becki'ye birisinin eski tip bir daktilo tuşlarına hoyratça basışını çağrıştırdı. Rog hedefteki silueti ikiye ayırmıştı. Becki ateş etmek için o kadar hevesliydi ki neredeyse silahı onun elinden kapacaktı. Silah varken, insan kafa bulmak için neden kokaine gerek duyardı, anlamıyordu artık.

"Bu otomatik silahla ateş etmek için özel bir ruhsat gerekmez mi?" diye sordu.

"Gereken tek şey mermi ve bunu kullanmak için bir neden," dedi Rog. "Belki bir ruhsat gerekiyordur ama ben bilmiyorum. Hiç araştırmadım."

Rog saçları konusunda çok hassastı, tepesindeki kel noktayı örtmesi için ikide bir eliyle sarı saçlarını bastırırdı. Göz kenarlarında derin çizgiler vardı ama göğsünde ince sarı tüyler olan vücudu bir oğlan çocuğununki gibi pembe ve pürüzsüzdü. Becki bu ipeksi tüylere dokunmaktan büyük bir zevk alırdı. Onun yanında çıplak yatarken aklına hep ipek ve altın sarısı geliyordu. İpek, altın ve kurşun.

Noel'den on gün önce iş çıkışında Rog'un Lambo'suna binerken yine atış poligonuna gideceklerini sanmıştı. Oysa Rog onu St. Possenti'nin otuz kilometre güneyindeki Coconut Milk Bar ve Oteli'ne. Deftere Clyde Barrow ve Bonnie Parker* adlarıyla kayıt

---

* Bonnie ve Clyde: Ünlü gangster çift. *—çn*

yaptırdılar. Bu da Rog'un şakalarından biriydi. Becki hiçbir şey anlamamış rolü yapmakta ustalaşmıştı. Rog'un konuşmalarında filmlerden ve şarkılardan referanslar olurdu: *Dirty Harry,* Nirvana ve MTV'nin *The Real World*'ü gibi eskide kalmış şeyler; Becki bunları öğrenmek için Google'a bile girmeye gerek duymazdı.

Rog'un elinde tutamakları asma kilitle kilitli siyah bir Teflon çanta vardı. Becki onun bu çantayla mücevher taşıdığını görmüş ama bu konuda hiçbir şey sormamıştı.

Resepsiyondaki yaşlıca kadının gözleri bir süre Becki ile Rog arasında gidip geldikten sonra, ağzında kötü bir tat varmış gibi yüzünü ekşitti. Becki onun bu düşmanca bakışlarına aldırmadı.

"Bu gece okul falan yok mu?" diye sordu görevli kadın.

Becki, Rog'un koluna girdi. "Böyle yerlerin ihtiyar kadınlara iş vermeleri ne hoş değil mi? Hiç değilse huzurevinde tombala oynamaktan başka bir uğraş sağlıyorlar."

Rog sigaradan çatallaşmış sesiyle bir kahkaha patlatıp Becki'nin poposuna bir tokat attı. Sonra turuncu saçlı yaşlı kadına dönerek, "Seni ısırmadığı için şanslısın," dedi. "Henüz aşılarını olmadı. Kimbilir ne tür bir mikrop kapardın."

Becki, masanın arkasındaki gücenmiş, yaşlı cadıya diş gıcırdattı. Rog onun koluna girdi, sanki daha önce üstünde hiç kimsenin yürümediği gibi görünen beyaz bir halıyla kaplı koridora yönlendirdi. Tuğla kemerlerin altından geçip üç tane yüzme havuzuna bakan bir verandaya geldiler. Hasır koltuklarda oturan çiftlerin etrafında ısıtıcılar vardı. Palmiye ağaçları yaklaşan Noel için süslenmişti, eğrelti otları ve zümrüt yeşili süs ışıklarıyla insana havada donmuş havai fişek izlenimi veriyorlardı. Becki kadehlerde şıngırdayan buz seslerini daha iyi işitebilmek için gözlerini kapadı. Sarhoş olmaya gerek yoktu. Sırf bu sesler bile onu sarhoş etmiş gibiydi. Süit kapısına gelene kadar sağa, sola bakmadı.

Çarşaflar donmuş vanilya renginde ipektendi. Muazzam banyodaki küvet bir lav kayasından yapılmıştı. Becki kocaman yatağın ucuna otururken, Rog da kapının zincirini taktı.

Çantasını yatağa getirdi. "Bunlar sadece bu gecelik. Yarın sabah hepsi geri götürülecek."

Kilidi açtı ve çantanın içindeki hazineyi yatağa boşalttı. Altın halkalar, ipek sicimlere dizilmiş inciler, elmas kaplı bilezikler, değerli taşlarla bezenmiş kolyeler. Sanki Rog mat renkli çarşafın üstüne ışık saçmış gibiydi. Bir parfüm şişesi içinde beyaz toz da vardı. Bu pekâlâ ezilmiş elmas da olabilirdi. Rog ona seksten önce biraz kokain çekmeyi de öğretmişti. Kokain Becki'nin çok güzel hissetmesini, kendini kirli ve bir suç işlemeyi hedefleyen serseri biri gibi düşünmesini sağlıyordu.

Bu değerli mücevherlere bakarken neredeyse soluk soluğa kalmıştı.

"Ne kadar eder sence?"

"Yaklaşık yarım milyon dolar. Hadi. Tak. Hepsini tak üstüne. Seni onların içinde zincirlenmiş olarak görmek istiyorum. Bir sultanın cariyesi gibi. Sanki tüm bunları sana ben satın almışım gibi." Rog kelimeleri Becki'nin tanıdığı herkesten daha güzel kullanırdı. Bazen eski bir filmdeki âşık gibi konuşur, sanki çok doğalmış gibi, şiirsel ifadeler kullanırdı.

Bu hazine yığını içinde bir de sutyen külot takımı vardı, askıları yapay elmasla süslüydü. Bundan başka bir de metalik ambalaj kâğıdına sarılı uzunca bir kutu vardı; gümüş bir kurdeleyle bağlanmıştı.

"Bu hazine yarın dükkâna gidecek," dedi Rog hediye kutusunu ona doğru uzatarak. "Ama bu senin."

Becki kutuyu aldı. Hediyelere bayılırdı. Keşke her ay Noel olsa, derdi. "Bu nedir?"

"Bir kız korumasını bilmiyorsa, bu kadar pahalı takılar kullanamaz," dedi Rog.

Becki ambalajı yırtıp kutuyu açtı. İçinde bir .357 Smith & Wesson tabanca vardı; saten beyazı kabzası gerçek inci gibi görünüyordu, paslanmaz çelik namlusu zambak ve fildişi kıvrımlarıyla işlenmişti.

Rog ona siyah kayışlar ve tokaları olan bir şey atınca, Becki bir an o akşam bir cinsel fantezi uygulayacaklarını sandı.

"Bunu bacağına takıyorsun," dedi Rog. "Tabancayı kalçanın iç tarafına yerleştirirsen, mini etek bile giysen kimse silahlı olduğunu anlamaz. Ben duşa gireceğim. Sen?"

"Belki daha sonra," dedi Becki; onu öpmek için ayak parmaklarının üstünde yükseldi. Adamın alt dudağını ısırırken, Rog onun dar siyah pantolonunun önünden çekip kendi vücuduna yasladı. Sakınmiş gibi davranıyordu ama şimdiden sertleşmiş şeyini pantolonu üzerinden ona sürtüyordu.

Duş on dakika sürdü. Becki bu süre içinde elbiselerini çıkarıp bu küçük serveti takındı. Tabancayı en sona bıraktı. Deri kayışların, gümüş tokaların bacağını iç kısımlarına teması hoşuna gidiyordu. Üstündeki mücevherlerle yatağın üstünde diz çöktü ve aynada kendi görüntüsüne nişan almayı denedi.

Rog göğsü su damlacıklarıyla kaplı, bir havluya sarınmış halde banyodan çıktı. Becki tabancayı iki eliyle doğrulttu.

"O havluyu yere bırak," dedi. "Yaşamak istiyorsan dediğimi yaparsın."

"Namluyu başka tarafa çevir," dedi Rog.

"Dolu değil ki."

"Birisinin çükü parçalanmadan önce hep böyle derler."

Rog boş olduğunu görsün diye Becki silindiri açıp döndürdü. Sonra da silindiri yerine oturtup tabancayı yine ona doğrulttu.

"Soyun," dedi adama.

Rog hâlâ tabancanın kendisine doğrultulmuş olmasından memnun değildi –Becki bunu görebiliyordu– ama elmaslarla ışıldayan memelerinden etkilenmeye başlamıştı. Havluyu yere bıraktı, sıska çükü önünde sallanıyordu; bu görünüm Becki'ye hem çok komik hem de heyecan verici geldi. Rog onun yanına geldi, öpüp dilini üst dudağında gezdirirken Becki arzu içinde bütün kontrolünün ve kişiliğinin kayıp gidişini fark ediyordu.

Rog altın zinciri ve saçından bir tutamı kullanarak onu yatağa

yatırdı. Tek diziyle iterek onun bacaklarını ayırmadan önce Becki tabancayı kılıfına sokabilmişti. Kayışı gevşek bağlamış olmalıydı çünkü Rog'un budu tabancanın kabzasını onun apış arasına itti.

Becki hayatında hiçbir zaman o ilk dakikalarda olduğu kadar coşkulu boşalmamıştı... Rog onu öperken ve tabancanın kabzası klitorisine sürtünürken. Becki bir tabanca gibi patladı. Asıl seks sadece tabancanın geri tepmesiydi.

12 Nisan 2013

Vardiyasının sonunda Randall Kellaway güvenlik amirliği ofisine girdiğinde onu bir şerif yardımcısı bekliyordu. Kocaman kalçasında bir Glock, üstünde Hillary Clinton'ınki gibi bir pantolon ceket takımı olan Latin kökenli bir kadın ona sırıtıyordu. Kültürel çeşitlilik uğruna artık beyaz polis görmek mümkün değildi. Kellaway Irak'tan sonra eyalet emniyetine, yerel emniyete, şerif ofisine ve FBI'a başvurmuş ama bir mülakata bile çağırılmamıştı. Eyalet emniyeti ona çok yaşlı olduğunu bildirdi; ordudan idari nedenlerle çıkarıldığı için şerifin ofisi ona iş vermedi; federaller psikolojik test sonuçlarını uygun bulmamıştı; yerel emniyette boş kadro yoktu ama ona ödenmemiş dokuz yüz dolarlık trafik cezası olduğunu hatırlattılar. Gerçek şöyleydi: Siyahlara özgü dili konuşan ve liseyi zor bela bitirmiş bir siyah erkek o güne kadar kimseyi öldürmemişse hemen işe alınıyordu. Bir beyaz erkekse, kapıdan içeriye adımını atabilmek için illaki Yale mezunu olmalı, AIDS'li yetimlerle gönüllü çalışmalar yapmalıydı.

Güvenlik amirliği ofisine girdiğinde, Kellaway danışma masasının müşteri tarafındaydı; yanında Memur Çikita Muzu vardı. Danışma görevlisi Joanie, cam bölmenin diğer tarafında, tekerlekli ofis iskemlesinde oturuyordu. Oradaki diğer güvenlik görevlisi Eddie Dowling kemerini çıkarıp dolabına asmaktaydı. Mesai bitiminden on dakika önce işi paydos etmek tam Eddie'ye göre bir davranıştı.

"İşte Bay Kellaway karşında, Memur Acosta," dedi Joanie. "Sana söylemiştim, vardiyası bitmeden bir dakika önce bile işi bırakmaz.

Bay Kellaway çok dakiktir. Randy, seni Memur Acosta'yla tanıştırayım. Kendisi şerifin ofisinden..."

"Nereden olduğunu biliyorum, Joan. Üniformayı tanıdım."

Emniyet teşkilatından ve şerifin ofisinden insanlar buraya sık sık gelirlerdi. Acosta buraya ocak ayında bir AVM lokantasında çalışan bir kızla nişanlı, aranmakta olan bir suçlunun fotoğrafını görmesi için çağırılmıştı. Mart ayında çağrılma nedeniyse, yakın civarlarda tanınmış bir pedofilin dolanmakta olduğunu, gözünü dört açması gerektiğini bildirmeleriydi.

Kellaway'in aklına Boost Yer Game adlı spor malzemeleri satan dükkânda kısa süre önce çalışmaya başlayan siyah genç geldi. Bir hafta önce Kellaway onu dükkânın servis kapısı önünde elindeki kutuları bir Ford Fiesta'ya yüklerken görmüştü. Kellaway oğlana arabaya yaslanıp ellerini tavanına dayamasını söylemişti; oğlanın spor ayakkabıları çalarak performansını artırmak istediğini düşünmüştü. Dükkânın açılmasından bir saat önceydi ve oğlanın üstünde dükkânın üniforması yoktu. Kellaway onun yüzünü daha önce hiç görmemişti, işe yeni alındığından habersizdi ve ondan son model Nike ayakkabıları Boost Yer Game'in Daytona Sahili'ndeki mağazasına götürmesi istendiğini bilmiyordu. Doğal olarak Kellaway masum bir hata yapmış olan biri gibi değil, tipik bir ırkçıymış gibi görünmüştü.

Aslında pek de hata sayılmazdı. Oğlanın tamponundaki çıkartmada EŞCİNSELLİK MARIJUANASI YASALLAŞSIN yazılıydı. Bu da dünyadaki tüm yerleşmiş kurallara orta parmağını kaldırmak demekti. Kellaway'in tek ümidi Acosta'nın ona bu gencin tanınmış bir çete üyesi olduğu için Fiesta'sında uyuşturucu ve silah arayacağını söylemek için gelmiş olmasıydı. (Bir yandan da düşünmeden edemiyordu: En safkan Amerikalı otomobil şirketi neden modellerinden birine Fiesta adı verirdi ki? Bu isim kulağa Taco Bell lokantasında indirimli öğlen yemeği reklamı gibi geliyordu. Belki de bu otomobillerin üretildiği fabrika Tijuana'daydı; o zaman bu isim de uygun düşerdi.)

Acosta daha bir şey söylemeden, Kellaway, Ed Dowling'in yüzündeki bezgin ifadeyi fark etti. Fark ettiği başka bir şey de Joanie'nin kasıtlı olarak ona hiç bakmadığı, antika Dell bilgisayarında bir şeyle ilgilenirmiş gibi yaptığıydı. Oysa Joanie ofise gelen ziyaretçilerle konuşmaya bayılır, onlara nereli olduklarını, Dr. Phil'in son bölümünü izleyip izlemediklerini ve bunun gibi saçma sapan sorular sorardı. Kellaway'in canı hafiften sıkıldı, psikolojik açıdan, uzaklarda yanan, cılız ışıklı bir lambaya denkti huzursuzluğu.

"Hadi, söyle," dedi.

"Pekâlâ, hayatım," dedi Acosta ve Kellaway'in eline katlanmış birkaç sayfa tutuşturdu.

Kellaway blok halindeki metne bir göz attı: AİLE İÇİ ŞİDDET KARŞILIĞI İHTİYATİ TEDBİR KARARI ve DURUŞMA BİLDİRİSİ ve BU TARİHTE İFADE VERECEKTİR.

"Florida Eyaleti tarafından Holly Kellaway'e hem halen ikamet ettiği 1419 Tortola Yolu'ndaki evinde, hem de işyeri 5040 Kitts Bulvarı'ndaki, Tropic Lights Cable Network'te fiziksel olarak yaklaşmanız men edilmiştir. Topaz Bulvarı, Bushwick Montessori'de yaşayan oğlu George Kellaway'e de yaklaşmanız men edilmiştir."

"Oğlumuz."

"Holly Kellaway'in evinin, iş yerinin veya oğlunun okulunun yüz elli metre yakınında görülürseniz, men emrine karşı gelmekten tutuklanacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Ne gerekçeyle?"

"Bunu duruşmadaki yargıca sorarsınız; tarihi..."

"*Sana* soruyorum. Florida Eyaleti hangi gerekçeyle kendi çocuğuma yaklaşmamı men ediyor?"

"Bunu gerçekten mesai arkadaşlarınızın önünde mi yapmak istiyorsunuz, Bay Kellaway?" dedi Acosta.

"O manyak cadıya elimi bile sürmedim. Oğluma da. Farklı bir şey söylediyse, yalandır."

"Karınıza hiç silah doğrulttunuz mu, Bay Kellaway?"

Kellaway cevap vermedi.

Joanie yorgun bir beygir gibi burnundan hava çıkarıp gözlerini ekrandan ayırmadan bir şeyler tuşlamaya başladı.

"Belki onu aramak istersiniz," dedi Acosta. "Aramayın. Onunla doğrudan temasınız yasak. Ona bir şey mi söylemek istiyorsunuz? Bir avukat tutun. O söylesin. Zaten bu duruşma için bir avukata ihtiyacınız olacak."

"Yani, altı yaşındaki oğlumu iyi geceler demek için ararsam beni tutuklayacaklar mı? Ona uyku öncesi masallarını okuyabilmek için gecelik avukat mı tutmam gerekecek?"

Acosta onu hiç duymamış gibi devam etti. "Duruşma tarihi belli. Günü, saati mahkeme emrinde yazılı. Duruşmaya gelmezseniz, ihtiyati tedbir kararı belirsiz bir geleceğe kadar uzayabilir. Duruşmaya ister bir avukatla gelirsiniz, ister tek başınıza. Karınız evi terk ettiği günden beri donmuş yiyecekler yediniz ve muhtemelen bunları yemekten usandınız. Ama size söyleyeyim, o yemekler ilçe nezarethanesindeki menüden çok daha iyidir. Öğüdümü dinleyin ve duruşma gününe kadar eski eşinizi görmeye kalkmayın. Anlaşıldı mı?"

Kellaway'in midesi bulanıyordu. Belindeki krom saplı el fenerini kadının şişko suratına indiresi geldi. Kısa saçlarına bakılırsa, eskiden deniz piyadesi olmalıydı.

"Bu kadar mı? Bitti mi?"

"Hayır."

Acosta'nın bunu söyleyiş tarzı ve sesindeki neşe Kellaway'in hiç hoşuna gitmedi.

"Başka ne var?"

"Burada veya otomobilinizde tabancanız var mı?"

"Ne alaka şimdi?"

"Bir yargıç silah bulundurmanın güvenli olduğuna karar verene kadar Florida Eyaleti ateşli silahlarınızı şerifin ofisine teslim etmenizi emrediyor."

"Yahu ben güvenlik görevlisiyim be!"

"Alışveriş merkezlerindeki güvenlikçiler silah taşıyorlar mı? Me-

sai arkadaşın içeriye girdiğinde üstünde silahı yoktu." Kellaway karşılık vermeyince Acosta pencereden Joanie'ye ve Ed'e baktı. "İş başındayken tabanca taşımanız isteniyor mu?"

Odaya gergin bir sessizlik çöktü.

"Hayır," dedi Eddie Dowling sonunda; yüzünü ekşitip özür dileyen bir ifadeyle Kellaway'e baktı.

"Dahası, tabanca taşımanıza izin veriliyor mu?" diye sordu Acosta.

"Görevdeki ilk yıl verilmiyor," dedi Ed. "Ama daha sonra, eğer görünürde bir yerde değilse, taşımamız yasak değil."

"Tamam," dedi Acosta tekrar Kellaway'e dönerek. "Şu anda üstünüzde tabanca var mı?"

Kellaway alnında bir damarın zonkladığını hissediyordu. Acosta onu gözleriyle taradı; beline baktı –telsizi ve el feneri dışında takılı bir şey yoktu– sonra tepeden tırnağa süzdü.

"Ayak bileğinizde ne var?" diye sordu Acosta. "Colt Python mu, SIG mi?"

"Sen bunu nasıl..." diye başladı Kellaway, sonra dişlerini sıktı. Holly. O salak karı şerifin ofisine sahip olduğu tüm tabancaların listesini vermişti.

"Bay Kellaway, lütfen silahınızı teslim eder misiniz? Size bunun için makbuz veririm."

Uzunca bir süre Kellaway ona sadece ateş saçan gözlerle baktı; Acosta'ysa ona tatlı bir gülücük yolladı. Sonunda ayağını duvara yaslanmış hardal renkli koltuğa dayayıp pantolon bacağını sıyırdı.

"Kim ayak bileğinde Colt Python taşır ki lan. Hayatında hiç Colt Python gördün mü sen?" Sonra da tokasını açıp tabancayı kılıfıyla çıkardı.

"Büyük bir Python hiç iyi olmazdı ama küt namlulusu kabul edilebilir. Eski eşiniz sizde hangisi olduğuna emin değildi."

Kellaway ona SIG'i verdi. Acosta şarjörü çıkardıktan sonra namluya sürülü mermi var mı, diye kontrol etti. Silahı saydam bir plastik

poşete soktuktan sonra danışma masasına bıraktı. Deri çantasında bir şeyler aradıktan sonra bir kâğıt parçası çıkardı ve ona baktı.

"O halde Colt dolabınızda mı?"

"Bunu öğrenmek için arama emri olması lazım."

"Gerekmez. Bunun için gerekli değil. Bu alışveriş merkezinin sahibi Sunbelt Marketplace'in CEO'sundan izinim var. İnanmıyorsanız, arayıp sorun. O dolap size ait değil. Ona ait."

"Orada yoksa ne yapacaksın? Peşimden evime mi geleceksin? Umarım bunun için arama iznin vardır."

"Evinize gitmemiz şart değil, Bay Kellaway. Zaten oradaydık. Eşiniz bize anahtarı ve istediğimiz gibi arama yapma izni verdi. Bu onun yasal hakkı. İpotek sözleşmesinde onun da adı var. Ama ne Colt'u ne de SIG'i bulduk." Kâğıda bir daha baktı. "Uzi'yi de bulamadık. Gerçekten mi? *Uzi* mi? Rambo'ya mı özendiniz, Bay Kellaway? Umarım yasaldır."

"Dedemden yadigâr. 1984'ten. Adamların benim dosya dolabıma baksalardı, bununla ilgili tüm belgeleri bulurlardı. Tamamen yasaldır."

"Bu da size epey pahalıya patlamış olmalı. Galiba alışveriş merkezinde güvenlikçilerin maaşı çok iyi. Birisinin eşya araklayıp kaçmasını önlemek için size iyi para mı ödüyorlar?"

Kellaway dolabını açıp Colt'u çıkardı, silindiri açık, kabzası önde olarak Acosta'ya uzattı. Acosta içindeki mermileri avucuna boşalttıktan sonra çevik bir bilek hareketiyle silindiri yerine oturttu. Bu da poşette SIG'in yanındaki yerini aldı. Sonra da tıpkı bir garson kadının siparişleri yazdığı not defterine benzer bir şeyde ona makbuz yazdı. Acosta'nın işi bu olmalıydı, diye düşündü Kellaway; bir lokantada siparişleri almak.

"Uzi otomobilinizde mi?" diye sordu Acosta.

Kellaway tam ona arama iznin var mı, diye soracakken kadınla göz göze geldi; Acosta ona munis bir ifadeyle bakıyordu. Elbette arama izni vardı. Çıkarıp burnuna dayayarak onu küçük düşürmek için bunu sormasını bekliyordu.

Acosta peşinde, uzun koridoru geçip kapıdan otoparka çıktılar. Sabahı bina içinde geçirdikten sonra akşamüzeri güneşi Kellaway'i hep şaşırtırdı; okyanusun kokusuyla dolu hava ve her şeyin büyük bir berraklıkla görünmesi... Palmiye yaprakları kuru bir hışırtıyla dalgalanıyordu. Güneş batıda iyice derinlere inmişti ve gökyüzü puslu bir altın rengindeydi.

Acosta adamın otomobilini görünce gülmeden edemedi.

"Gerçekten mi? "dedi. "Bunu hiç beklemiyordum."

Kellaway ona bakmadı. Otomobili parlak kırmızı bir Prius'tu. Bunu oğlu için satın almıştı çünkü George penguenler için endişe ediyordu. Hemen her hafta sonu penguenleri görmek için akvaryuma giderlerdi. George bütün gün onların yüzüşünü seyrederdi.

Bagaj kapağını açtı. Uzi orada, siyah bir kutu içindeydi. Şifreyi tuşlayıp kilidini açtı ve Acosta'nın bakması için geri çekildi. Bu İspanyol cadısından nefret ediyordu; her bir aksamı yağlanmış ve yepyeni görünen silaha bakmasına izin verdiği için memnundu.

Fakat Acosta hiç etkilenmemişti. Konuştuğu zaman sesinde hayret vardı. "Tam otomatik bir Uzi'yi otomobilinizde mi bırakıyorsunuz?"

"Ateşleme pimi dolabımda. İstersen gidip alabilirim."

Acosta plastik kutuyu kapatıp not defterini çıkardı ve bir kez daha yazmaya başladı.

"O ihtiyati tedbir kararını bir daha okuyun, Bay Kellaway," dedi makbuz yazdığı sayfayı yırtıp ona verirken. "Anlamadığınız bir şey çıkarsa bir avukata danışın."

"Oğlumla konuşmak istiyorum."

"Eminim yargıç bununla ilgili bir karar verecektir... on beş gün içinde."

"Oğlumu arayıp ona iyi olduğumu söylemek istiyorum. Korkmasını istemiyorum."

"Biz de istemiyoruz. Bu yüzden de ihtiyati tedbir kararı var. İyi günler, Bay Kellaway."

Acosta Uzi kutusuyla bir adım gittikten sonra Kellaway kendini

tutamayıp tedbir kararını ona fırlattı. Oğlunu *kendisinden* korumayı görev kabul edişi bardağı taşıran son damla olmuştu. Kâğıtlar bir ok gibi kadının kürek kemikleri arasına çarptı. Acosta kasıldı, sırtı ona dönük halde bir an öylece kaldı. Sonra Uzi kutusunu yavaşça yere bıraktı.

Dönüp Kellaway'e bakarken ağzı kulaklarındaydı. Belindeki kelepçeleri çıkarırsa ne olacaktı? Ama Acosta sadece eğilip yerdeki kâğıtları aldı ve ona yaklaştı. Burun buruna gelmişlerdi. Kadının vücudunun iriliği Kellaway'i şaşırttı. Orta sıklet bir güreşçi gibiydi. Acosta nazikçe kâğıtları onun gömlek cebine, küçük alet kutusunun yanına tıkıştırdı.

"Bak, canım," dedi Acosta, "avukatına göstermek için bu belgeyi iyi saklamalısın. Oğlunu görmek için ziyaret hakkı – ya da sırf oğlunu görebilme hakkı için, nelerle suçlandığını bilmen gerekecek. Orman içinde kaybolmuş durumdasın ve bu belge bir pusulaya en yakın şey. Beni anladın mı?"

"Evet."

"Ve Florida Eyaleti emniyetinin memurlarına saldırmaktan, tehdit etmekten veya hakaret etmekten kaçın, yoksa iş arkadaşlarının ve burada başka kim varsa, onların önünde kelepçelenip deliğe tıkılırsın. Yoksa bu memurlar duruşmada ifade verir, duygularını kontrol etmekten aciz olduğunu, kanun temsilcilerine saygısızlık ettiğini söylerler. Anlıyor musun?"

"Evet. Anlıyorum. Başka sorun var mı?"

"Hayır," dedi Acosta; yerden Uzi kutusunu aldıktan sonra Kellaway'in gözlerine baktı. "Aslında bir sorum daha var. Hiç eşine silah doğrulttun mu, diye sordum ama buna cevap vermedin."

"Vermedim, verecek de değilim."

"Pekâlâ. Ama aklımda bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Hiç oğluna silah doğrulttun mu? Karına, oğlunu götürmeye kalkarsa, oğlanın beynini duvara yapıştıracağını söyledin mi?"

Kellaway'in midesinde bir asit yağmuru başlamıştı. Acosta'nın suratına bir şey atıp dudağını patlatmak ve kanatmak istiyordu. Hapse girmek de umurunda değildi – ama Acosta onu hapsederse George'la ilgili tüm haklarını kaybedecekti. Bu yüzden hiç kıpırdamadı. Karşılık vermedi.

Acosta'nın gülümsemesi daha da genişledi. "Sadece merak ettim, canım. Başını belaya sokacak hiçbir şey yapma, tamam mı? Seni bir daha görmek istemem, eminim sen de hiç istemezsin."

1 Temmuz 2013

Kellaway eski dostu Jim Hirst'ün doğum gününde otomobiliyle St. Possenti'den çıkıp duman bulutunun içine daldı. Yolcu koltuğu üstünde arkadaşına aldığı hediye vardı.

Çöp ateşinin kokusu ve göz yaşartan dumanı otoyol boyunca esiyordu. Bunu çocuklar yapmışlardı; 4 Temmuz kutlamalarına birkaç gün önce başlayarak, çalılıklarla kaplı alanda birbirlerine Black Cat kestane fişeği atmışlardı. Şimdi de yaklaşık bin beş yüz hektarlık alan alevler içindeydi. Ocala Ulusal Ormanı yanıyordu.

Jim Hirst'ün çiftlik evi otoyolun üç yüz metre ötesinde, çakıl kaplı bir patikanın sonundaydı; evin iki yanında mangrov ağaçları ve zemini bataklık olan bir arazi bulunuyordu. Ev tek katlıydı, çatısı kısmen sarkmış, çatı olukları yapraklarla doluydu. Dış kaplamanın söküldüğü ve çıkarılan pencerelerin çekilmiş dişlerin boşluğu gibi görünen evin yarısında plastik kaplama vardı. Ev üç yıldır bu durumdaydı. Jim bir tadilat projesi için bir miktar para biriktirmiş ama bu miktar işi bitirmeye yetmemişti. Işıklar kapalıydı ve tekerlekli iskemle minibüsü görünürde yoktu; Kellaway arka taraftan gelen silah seslerini duymasaydı, evde kimsenin olmadığına hükmedecekti.

Evin bitirilmemiş yarısı etrafından dolandı. Büyük plastik kaplama levhaları rüzgârda dalgalanıyordu. Dört dörtlük ritimdeki bir metronomun istikrarıyla ateş ediliyordu. Kellaway köşeyi dönüp arka bahçeye gelince atışlar kesildi.

Jim Hirst elektrikli tekerlekli iskemlesindeydi; yanında iki kutusu boşaltılmış ve yere atılmış altı kutuluk bira kartonu vardı. Şarjö-

rü çıkarılmış küçük otomatik tabancası kucağındaydı. Bir AR tüfeği tekerlekli iskemleye dayalı duruyordu. Jim'in çok sayıda silahı vardı. Epey çok. Garajındaki tam otomatik bir M249 hafif makineli tüfeği iş tezgâhının dibindeki döşeme tahtasının altında gizliydi. Bu tüfek Körfez Savaşı sırasında paylaştıkları Humwee araca takılanın aynısıydı. Humwee bir Rus yapımı kara mayının üstünden geçip hem aracı hem de Jim'i ikiye ayırdığı zaman Kellaway araçta değildi. Askeri inzibat birliğine tayin edilmişti ve bu görevi onun ordudaki kariyerinin sonu olmuştu.

"Minibüsü görmeyince benim geleceğimi unuttuğunu ve bir yere gittiğini sandım," dedi Kellaway. "Doğum günün kutlu olsun."

Jim dönüp elini uzattı. Kellaway ona şişeyi verdi. Yirmi dokuz yıllık Bowmore Single Malt skoç viskisiydi. Jim şişeyi boynundan tutup hayranlıkla baktı.

"Sağ ol, dostum," dedi. "Mary de süpermarketten limonlu pasta almış. Git bir dilim al, gelip yeni oyuncağımla oyna."

Tabancayı kaldırdı. Casus filmlerindeki gibi lazerli bir nişangâhı olan gri bir Webley & Scott. Kalçasının yanında bir kutu 95-grenli Starfire mermi vardı; oyuk uçlu bu mermiler yumuşak dokuya isabet ettiği zaman şapkalı mantarlar gibi açılırdı.

"Bunu sana Mary mi aldı? Aşk diye buna derim işte."

"Yok lan, ben aldım. Mary sadece prostatıma masaj yaptı."

"Yani parmağını göt deliğine soktu, öyle mi?" dedi Kellaway bu espriden kendisi de hoşlanmayarak.

"Bu işi iyi yapar. Bir de vakum pompası var, işe yarıyor. Aşk bu işte. Özellikle de bu iş onun için seksten çok tıkalı bir oluğu açmaya benzediği için." Jim gülmeye başladı ama kahkahası şiddetli bir öksürüğe dönüştü. "Tanrım, sikeceğim şu dumanı."

Kellaway viski şişesini onun kucağından aldı. "Gidip kadeh getireyim."

Tel kapıdan içeriye girince mutfak masasında oturan Mary'yi gördü. Ağzının kenarlarında derin çizgiler olan, sıska bir kadındı;

bir zamanlar parlak kestane rengi olan gür saçları artık cansız görünüyordu. Telefonunda mesaj yazdığı için başını kaldırıp bakmadı. Çöp kovası tepeleme doluydu; en üstte yetişkinler için bir alt bezi vardı ve oda bok kokuyordu. Çöplerin ve masadaki limon pastasının üstüne sinekler üşüşmüştü.

"Pastandan bir dilim karşılığında sana bir kadeh viski teklif ediyorum."

"Anlaştık," dedi Mary.

Kellaway dolaba gidip birkaç kahve kupası çıkardı. Mary'nin kupasına iki santim viski koyup yanına bıraktı. Öne uzandığında Mary'nin birine bir dizi kalp işareti gönderdiğini gördü.

"Minibüs nerede?" diye sordu.

"Götürüldü."

"Götürüldü de ne demek?"

"Ödemelerimiz altı ay gecikmişti," dedi Mary.

"Ya Emekli Gaziler Derneği'nin çekleri?"

"Jim onları başka ihtiyaçlar için kullandı."

"Ne gibi ihtiyaçlar?"

"Şu anda onlardan birinin tetiğini çekmekle meşgul." O sırada tabanca bir daha patladı. Atışlar kesilene kadar ikisi de konuşmadı. "Parmağını benim yerime onlardan biri için kullanıyor."

"Bu çok hoş bir düşünce, Mary. O görüntüyü aklıma soktuğun için teşekkür ederim."

"Eh, o silahlardan bir iki tanesini satsaydı, oturma odamızda duvardaki delikler yerine pencerelerimiz olurdu. Ne güzel. Pencereleri olan bir evde yaşamak..."

Kellaway iki dilim pasta kesti. Bunu yaparken Mary'nin telefonuna bir daha bakmak için uzandı. Mary ona dönmedi ama telefonun ekranı görülmesin diye ters çevirdi.

"Jim bu sabah bir dilim yedi zaten. Bir daha yemesi gereksiz."

"Öyle mi?"

"Hem fazla kilolu hem de diyabetik. O ilk dilimi de yememeliy-

di." Gözlerinin altında mor halkalar olan Mary çok bitkin görünüyordu.

"Minibüs olmadan bir yere gitmek için ne yapacaksınız?"

"İşyerimde bu gibi durumlarda bize yardım edecek arkadaşlarım var."

"Az önce mesaj yazdığın kişi bunlardan biri miydi? İşyerinden bir arkadaşın?"

"Oğlun babasını sadece mahkemenin belirlediği zamanlarda görmeye alıştı mı? Bu durum ikiniz için de çok tuhaf olmalı. Hapishanelerdeki aile ziyaretleri gibi..."

Kellaway bir tabağa Jim için, birine kendisi için pasta koyup dışarıya çıktı; bir kolunun altında kahve kupaları, diğerindeyse viski şişesi vardı.

Tabaklardan birini Jim'in dizi üstüne yerleştirdikten sonra tabancayı adamın elinden aldı. Jim pastayı parmaklarıyla yerken Kellaway de şarjöre mermi doldurdu. Jim askerdeyken bile iri yarı bir adamdı ama o zamanlar iriliği göğsünde ve omuzlarındaydı. Oysa şimdi bütün o ağırlık belinin etrafında birikmişti ve şişman, yuvarlak yüzü buruşmuş, küçük gamzelerle delik deşik olmuştu.

Bahçenin arka tarafında eğri büğrü bir çit vardı ve buna hedefler raptedilmişti. Biri Barack Obama'nın zombi versiyonu, biri Osama Bin Laden'in zombi versiyonu, bir de Dick Cheney'nin büyütülmüş bir fotoğrafı. Politik görüşü bakımından Jim Hirst nefretini tüm partilere eşit yaymayı seviyordu.

"Bu tabancayı kendin için mi aldın?" diye sordu Kellaway. "Su tabancası gibi. Elinde nasıl tutuyorsun?"

"Karı gibi konuşacağına ateş etmeyi denesene."

Tabanca o kadar küçüktü ki, neredeyse Kellaway'in elinde kaybolacaktı. Kaldırıp nişangâhına baktı ve Barack Obama'nın alnında gezinen yeşil bir nokta gördü.

"Ne ara böyle James Bond havalarına girdin?" diye sordu Kellaway.

"Oldum olası James Bond'a bayılırım. Lazerli nişangâhlar, yangın mermileri. Yakında akıllı tabancalar çıkacak diye ümitle bekliyorum. Adımı, kahveyi nasıl sevdiğimi bilen bir tabancam olsun isterim. Böyle bir şeyi kim istemez ki?"

"Ben," dedi Kellaway. Bir kurşun Obama'nın sol gözüne, bir tane alnına, bir tane boğazına, bir tane zombi Bin Ladin'in ağzına, iki tane de Dick Cheney'nin kalp piline sıktı. "Ben her zaman Bruce Willis'i Roger Moore'a tercih ederim. Lazer ışınlı ve İngiliz aksanlı bir tabanca istemem. Amerikanca konuşan ve okul otobüslerinde delikler açabilecek bir tabancam olsun isterim."

"Neden okul otobüslerine ateş edeceksin ki?"

"Komşumun çocuklarını tanısaydın anlardın."

Tabancayı bırakıp viskiden bir yudum aldı. Vanilya tadı vardı ve boğazından aşağıya benzin gibi indi, Kellaway kendini piminin çekilmesini bekleyen bir patlayıcı gibi hissetti.

"Mary'nin tersliği üstünde," dedi.

"Mary'nin her zaman tersliği üstündedir," dedi Jim kızarmış gözlerini kırpıştırıp öksürerek. Kellaway bunun dumandan mı, yoksa hastalık başlangıcından mı olduğunu kestiremedi. "Cumartesi gecesi çok geç geldi, sidik torbam çok dolduğu için hortumu söküldü ve pantolonum sırılsıklam ıslandı."

"Sidik torbanı kendin değiştiremiyor musun?"

"Kontrol etmeyi unutmuşum. Bu işi Mary yapar. Ama kız arkadaşlarıyla TGI Fridays'e gidip kafa bulurlar. Hafta sonları buluşup kocalarına bok atarlar. Herhalde Mary'nin bok atmak için arkadaşlarından çok daha fazla nedeni vardır. Arkadaşları yeterince seks yapmadıklarından yakınabilirler ama kocaları otuz dakikalık sertlik kazanmak için bir hidrolik cihaz kullanmak zorunda değil." Şarjörü doldurdu. "Ben orada sidik gölü içinde otururken, gelip bana para hakkında şarlıyor, kredi kartının geri çevrildiğini söylüyor. Sanki ben yeterince ağzıma sıçılmamış gibi..."

"Evet. İçeride bana da aynı şeyden yakındı. Silahlarından birkaçını satmanı istiyor."

"Sanki para ediyorlar... Herkes internette silah satıyor. O tabancanın çeliğinden daha ucuza gidiyor."

"Atmak istediğin bir şey var mı? Yani bir Amerikalı olarak utanç duymadan sahip olduğun bir şey. O göt kadar ufak tabancalardan birini kastetmiyorum."

Jim viski kupasını dudağına götürdü ama içmedi. "Kendini silahşor gibi hissetmek ister misin? Seçeceğin hedefte lahana büyüklüğünde delik açacak bir .44 SuperMag tabancam var."

"Daha küçük bir şey olabilir."

Jim iri bir yudum aldı, avucunun içine öksürdü. "Birkaç şeyim var. Oturup konuşabiliriz. Eski tabancalarımdan birini birkaç dolara alırsan, belki Mary'nin dırdırı kesilir.

"Jim, geçmişimin soruşturulmasını kaldıramam. Hakkımda ihtiyati tedbir kararı var. Karımın o cadı avukatı mahkemede beni duman etti."

"Hey, sen bana anlatmadın, ben de sana sormadım. Ben senin geçmişini soruşturacak değilim. Ben silah satıcısı değilim. Benim başım belaya girmez. Belki senin girer ama bana bir şey olmaz." Jim tekerlekli iskemlesinin sol kolçağındaki manevra koluna dokununca, iskemle yan dönmeye başladı. Sonra durdu ve Kellaway'e baktı.

"Sana bir tabanca satarım ama bana bir şey için yemin edeceksin."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Bir cinayet serisine başlayacak olursan, söz ver, benimle başlayacaksın."

6 Temmuz, 2013

09.38

Rog telefonunda bir mesaj atıp dükkân açılmadan yarım saat önce işe gelebilir mi, diye sordu. Becki cevap verdi: Benim de ihtiyacım var. HEM DE ÇOK. Rog cevap yazmadı.

Becki otomobilde soluk renkli bir ruj sürdü; ağzına donmuş sperm görünüşü veriyordu. Hırkasını zümrüt yeşili ve siyah sutyeninin dantelli üst kısmı görünecek şekilde ayarladı; bir an düşündükten sonra elini eteğinin altına sokup külotunu çıkardı ve torpido gözünde Noel'den beri duran hediyenin yanına koydu.

Miracle Falls Alışveriş Merkezi günün bu saatinde serin ve sessiz olurdu; nerdeyse kimse yok gibiydi. Çoğu dükkân daha açılmamıştı ve giriş kapıları kepenklerle kapalıydı. Boost Yer Game spor malzemeleri dükkânının kepengi açıktı ama sabah vardiyasındaki iki adam dalga geçmekteydiler; mağazanın tam ortasındaki basketbol potasına üç sayılık atışlar yapıyorlardı. Çıkardıkları neşeli sesler, lastik ayakkabılarının gıcırtılarına karışıyor, AVM'nin orta kısmına kadar yayılıyordu.

Becki Devotion Diamonds kuyumcusuna gelene kadar Kellaway dışında kimseyi görmedi. Bu adam AVM'nin şef polisiydi – ama tabii, gerçek bir polis değildi. Rog'un dediğine göre gerçek polisler onu istemiyorlardı; Irak'ta Ebu Gureyb hapishanesindeki işkencelerde rol aldığı için ordudan kovulmuştu. Rog onun AVM'de zenci çocukları takip ettiğini, elindeki uzun saplı el feneriyle kafalarını patlatmak için bahane aradığını söylemişti. Becki ile Kellaway aynı

yöne doğru yürüyorlardı ama Becki birkaç adım geri kalıp onun önden gitmesini sağladı. Adamın renksiz gözleri sanki körmüş gibi bir izlenim veriyordu. Soluk renkli bir taşın üstündeki çok soğuk suyun tonu gibiydi.

Devotion Diamonds merdivenin en üstündeydi; Plexiglas kapılar aralık olduğu için Becki yan dönüp aradan içeriye girdi.

Sergileme alanının kokusu Becki'ye yeni bir otomobilin içi gibi parayı çağrıştırırdı. Mücevherler henüz dışarıya çıkarılmamıştı, çekmeceleri içindeydiler.

Kapalı olduğu zaman ofis kapısı dükkânın arka kısmındaki kiraz taklidi panelin parçası gibi görünürdü ama o anda aralıktı ve içeriden dışarıya ışık sızıyordu.

Becki kapıyı itip içeri girdi. Üstünde sarı bir gömlek, kahverengi bir örgü kravat olan Rog masasındaydı. Sigara içiyordu; Becki buna şaşırdı. Onu sabahları sigara içerken hiç görmemişti. Odanın arkasındaki büyük pencere açıktı; herhalde sigara dumanı dışarıya çıksın diyeydi ama rüzgârla gelen Ocala yangını dumanı yüzünden çıkandan daha fazla duman giriyordu içeriye. Rog büyük iMac'inde bir şeyler tuşladıktan sonra deri koltuğunda dönüp Becki'ye baktı. Nereye düşeceğine aldırmadan sigarasını pencereden dışarıya fiskeledi. Hareketlerindeki sarsaklık ve tuhaflık Becki'nin gerilmesine sebep oldu.

"Selam, Fasulye," dedi Rog.

"Hayrola?" dedi Becki. Rog'un ona Bean demesi Becki'yi daha da huzursuz etti. Düzüşmeye başladıkları güne kadar ona bu isimle hitap ederdi. Emrindeki diğer kızlardan birkaçına da "Fasulye" derdi; babacan bir sevgi ifadesi gibi.

Rog burnunu parmakları arasına aldı. "Karımın arkadaşlarından biri ona senin Instagram sayfana bakmasını söylemiş."

Becki'nin midesi kasıldı ama renk vermedi.

"Teknemde çekilmiş bir fotoğrafın var."

"O teknenin sana ait olduğunu kim bilecek?" Becki o fotoğrafta ne olduğunu hatırlamak için gözlerini kıstı. Selfie'ydi; telefonuna

sırıtarak bakıyordu; bir elinde de bikinisinin üstüyle aynı renkte naneli içkisi vardı. Alt yazısı da aşağı yukarı şöyleydi: Güney Fransa'ya gidene kadar çıplak güneşlenebileceğimiz tek yer bu yat. "Herhangi birinin teknesi olabilir."

"Karım teknemi görünce tanımayacak mı sanıyorsun?"

"O zaman... ona kullanabilir miyim, diye senden izin istediğimi söylersin. Sevgilimle birlikte olduğumu söyle." Ellerini masanın kenarına dayayıp kollarıyla memelerini sıkıştırdı ve onu öpmek için öne uzandı. "Yalan söylemiş de olmazsın."

Rog koltuğunu geri çekip araya mesafe koydu. "Ona başka bir şey söyledim."

Becki doğrulup kollarıyla kendini sardı. "Ne dedin?"

"Benden izin almadan teknenin anahtarlarını çekmecemden aldığını. Gezmeye gitmiş olabileceğini. Seni kovacak mıyım, diye sordu. Ben de, dükkânı açtığımız an senin ayrılmış olacağını söyledim." Masanın üstündeki küçük karton kutuyu ona doğru itti. Rog kutuya dokunana kadar Becki onu fark etmemişti. "Otomobilimde sana ait bazı şeyler vardı. Dolabında da birkaç kişisel eşyan. Hepsini topladım sanırım."

"Of, siktir. Galiba bundan sonra daha dikkatli olmamız gerekecek. Ama beni kovmak zorunda olman çok kötü. Alacağım maaşlar için planlarım vardı. Ayrıca, karına beni iğrenç bir tip gibi göstererek söylediğin yalan da çok kötü."

"Fasulye," dedi Rog. "Birlikte geçirdiğimiz anların bir dakikası için bile pişman değilim. Ama bir dakika daha birlikte olursak, pişman olacağım."

Aha. Demek böyleydi.

Rog kutuyu ona doğru biraz daha itti. "Burada senin için de bir şey var. Duygularımın yadigârı."

Becki kutunun kapağını kaldırıp en üstte duran siyah kadife kutuyu aldı. İçinde gümüş bir bilezik vardı, üstüne sahte bir elmas işlenmişti. Ucuz, boktan bir şeydi.

"Sen benim günlerimin müziğiydin, çocuk." Bu da Becki'ye çok ucuz geldi. Kadife kutuyu masaya bıraktı. "Bu boktan şeyi istemiyorum. Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ne yaptığımı biliyorsun. Daha da zorlaştırma. Zaten yeterince zor geliyor."

"Nasıl onu bana tercih edebiliyorsun?" Becki nefes almakta zorlanıyordu. Ocala yangınının kokusu odaya sinmişti ve yeterince hava solumak imkânsızdı. "Ondan *nefret* ediyorsun. Sesini bile duymaya tahammül edemediğini söylemiştin. Bütün gününü ondan nasıl uzak kalabilirim, diye düşünmekle geçiriyordun. Hem ne kaybedeceksin ki? Bana evlilik öncesi sözleşmeniz olduğunu söylemiştin."

"Onunla bir evlilik öncesi sözleşmemiz var. Onun hazırladığı bir sözleşme. Becki... bu dükkânların hepsi ona ait. Benden ayrılırsa sırtımdaki gömleği bile alır. Bunu anladığını sanıyordum." Rog saatine baktı. "On dakika sonra işin nasıl gittiğini sormak için arayacak. Üstelik dükkânı açmam lazım. Temel kuralları söyleyeyim. Benimle karşılaşmaya çalışma. Dükkâna dönme. Son çekini postayla gönderirim. *Mesaj atma.*"

Becki'nin boğazı daralıyordu. En ağır gelen, Rog'un sesindeki duygusuzluktu. Sanki işe yeni alınan birine dükkânın kurallarını sıralar gibiydi.

"Bu kabul edilemez," dedi Becki. "Her şeyi böyle sonlandırabileceğini mi sanıyorsun? Beni kullanılmış bir prezervatif gibi atacağını sanıyorsan aklını kaçırmışsın."

"Hişş, sakin ol."

"İçine boşaldıktan sonra bir daha görmek istemiyormuşsun gibi..."

"Yapma. Fasulye..."

"Bana Fasulye deme."

"Becki." Rog parmaklarını birbirine dolayıp avucunun içine baktı. "Her şeyin bir sonu var. İyi günleri sevgiyle an."

"Ve siktir git. Ucuz bileziğini de alıp defol, öyle mi?"

"Sesini yükseltme!" diye bağırdı Rog. "Dükkânın önünden kimbilir kimler geçiyor. Bath & Bloody Works'ta çalışan Anne Malamud karımın yakın arkadaşı. Sanırım, senin Instagram sayfana bakmasını söyleyen de o. Bizi Lamborghini'de iş tutarken görmüş olabilir. Kimbilir karıma neler anlatmıştır."

"Kimbilir *ben* karına neler söyleyebilirim."

"Bu da ne demek?"

"Sana bir şey öğretirdi, değil mi?" Asıl söylemek istediği şey, karısı aralarındaki ilişkiyi öğrenirse, ayrılmaları için bir neden kalmayacaktı. Rog kırk sekiz yaşındaki karısının kukusuyla onun kukusu arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsa, Becki adamın hangisini seçeceğini tahmin edebiliyordu.

"İş oraya varmasın."

"Neden?"

"Çünkü bunun acısız olmasını istiyorum. Tatlılıkla bitsin istiyorum. İkimizi de korumaya çalışıyorum. Gidip ona birlikte yattığımızı söylersen, senin kovulduğun için çok bozulmuş bir tezgâhtar olduğunu düşünecektir."

"Tekneni çalmadım, yavşak herif. Karın beni dinledikten sonra buna inanır mı dersin?"

"Bence inanacağı şey, senin buradan giderken sekiz yüz dolarlık elmas küpeleri de götürdüğün olur. Aralık ayında kendi güvenlik kartını kullanarak bu küpeleri dükkândan çıkardın ve hiçbir zaman geri getirmedin."

"Neden bahsediyorsun sen? Ben sekiz yüz dolarlık küpe falan çalmadım."

"Noel," dedi Rog. "Otel."

"Otel mi?" dedi Becki. Önce anlamadıysa da, sonra jeton düştü. Ona fildişi kabzalı tabancayı verişini, yaklaşık yarım milyon dolarlık mücevherleri takışını hatırladı.

"Oynaşalım diye o mücevherleri alırken güvenlik kartını kullanmıştım, kendiminkini değil. Otel odasını toparlarken sanırım, kü-

peleri gözden kaçırmışız. Kötü niyet olmayan bir kaza. İkimiz de hata ettik. Demek istediğim şu: sen dükkândan çıkardıktan sonra kayboldu küpeler."

Becki o anda her şeyi anladı ve yutkunması zorlaştı.

"Daha aralık ayında bile benimle ilişkini bitireceğini biliyordun," dedi kendi sesini bile tanıyamayarak. Daha ziyade kendi kendine konuşur gibiydi. "Altı ay önce. Beni sepetleyeceğini biliyordun, bunun için de benim hırsız gibi görünmemi sağlayacak bir kumpas planladın. Bu şantajı yarım yıl önce tasarlamıştın." Becki o küpelerin yanlışlıkla otel odasında unutulma palavrasına hiç inanmıyordu. Bu iş bir kaza değil, Rog'un sigortasıydı.

Rog başını iki yana salladı. "Hayır, Fasulye. Bunu düşünebilmen bile çok korkunç."

"Ne yaptın onları? Küpeleri?"

"Onlara ne olduğunu bilmiyorum. İnan, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, yerine konmadıkları. Hadi şimdi. Bunu söylemek zorunda olmaktan hiç memnun değilim. Ben evlendiğimde sen daha doğmamıştın bile. İstediği şeyi elde edemediği için kin güden sümüklü bir veledin hayatımı altüst etmesine izin verecek değilim."

Becki buz kesmişti, titriyordu. "Bunu kimseye yapamazsın. Çok yanlış."

Rog sırtını koltuğa dayayıp koltuğunu yan çevirerek bacaklarını uzattı. Becki ilk kez onun hafif bir bira göbeği olduğunu fark etti.

"Evine gitmeni istiyorum, çocuk. Kafan bozuk. Bir süre yalnız kalmaya, hislerini yaşamaya ihtiyacın var. İster inan ister inanma ama ben de çok üzgünüm. Burada kayba uğrayan yalnız sen değilsin."

"Sen neyi kaybettin ki? Hiçbir kaybın olmadı. Sahip olduğun her şey hâlâ elinde."

"Seni kaybettim. Bunun için üzüntülüyüm. Hadi. Akıllı ol. Bir daha benimle temasın olmasın ve Tanrı aşkına, karımla konuşma. Aptallık etme. İkimiz için de en iyisini istiyorum."

"Sen üzüntülüsün, öyle mi? Sen üzgünsün, öyle mi?"

"İster inan ister inanma, öyleyim. İlişkimizi daha makul sonlandıramadığımız için çok kötü hissediyorum."

Becki titriyordu. Bir an ateş basıyor, bir an donacak gibi oluyordu. Kusacağını sandı.

"Ben senin için üzülüyor değilim," dedi. "Başka kimse de üzülecek değil."

Rog kaşlarını çatarak, ona soru soran bir bakış attı attı ama Becki başka bir şey söylemedi. Kalçası açık kapıya çarpana kadar geri yürüdüğünün farkında değildi. Dönüp kapıdan, sonra da dükkândan dışarıya çıktı. Koşmuyordu. Hiç acelesi yokmuşçasına, bacaklarını bükmeden kazık gibi yürüyordu.

Gideli sadece otuz dakika olmuştu.

10.03

Becki ağlamadı.

Uzun bir süre parmakları direksiyon simidinde kilitlenmiş halde oturdu; simidi öyle sıkı tutuyordu ki eklem yerleri beyazlaşmıştı. Herhangi bir yere gideceği yoktu. Otoparkta oturmuş, alışveriş merkezine açılan siyah Plexiglas kapılara bakıyordu. Öfkenin bütün vücudunu bastırdığı anlar vardı; sanki başka, korkunç bir dünyanın çok daha kuvvetli yerçekimini yaşayan bir astronottu. Sıkışıyor, ezildikçe içindeki havanın boşaldığını hissediyordu.

Rog işten ayrıldığı zaman genellikle AVM'nin bu tarafından çıkardı. Becki şimdi onu görseydi, o parlak siyah kapılardan çıkıp sabah güneşine karşı gözlerini kısarken görseydi, otomobili çalıştırır, gaza basıp küçük Volkswagen'ını doğruca onun üstüne sürerdi. Ona çarpışını, lastikler üzerinden geçerken çıkan sesi ve onun çığlığını hayal etmek dış dünyalara ait o acımasız yerçekimine dayanmasını sağladı.

Rog aylarca onu sikerken bir yandan da nasıl onu başından sa-

vacağının hesaplarını yapmıştı. Yüzüne boşalırken, saçlarına boşalırken, Becki hep bundan hoşlanmış numarası yapmış, kirpiklerini kırpıştırıp kedi gibi mırıltılar çıkarmıştı. Şimdi tüm bunlar ona ne kadar acınası ve çocuksu geliyordu; Rog haklıydı. Düşündükçe içinden çığlıklar atmak, boğazı yara olana kadar haykırmak istiyordu. Yerçekimi ikiye katladı. Sonra üçe katladı. İç organlarının ezildiğini hissediyordu.

Rog'un onu bu kadar kolay çiğnemesi ve topuğunun altında ezmesi Becki'yi deli ediyordu. Usta bir tezgâhtar gibi onu çok güzel paketlemişti. Muhtemelen şu anda karısına telefonda onunla nasıl konuştuğunu, kız gözyaşları içinde yalvararak mazeretler uydururken onu kovmanın ne kadar güç olduğunu anlatıyordu. Sanki bu sabah çok kötü bir şey yaşayan oymuş gibi, karısı da herhalde onu teselli ediyordu. Adil değildi bu.

"Adil. Değil. Bu," dedi dişlerinin arasından; her kelimeyi vurgulamak için farkında olmadan gaz pedalını pompaladı. Otomobil çalışır durumda değildi ama o pedala basmayı sürdürüyordu. "*Adil*. Değil. Bu."

Kendini yatıştıracak bir şeye ihtiyacı vardı; torpido gözünü açtı, eline Rog'un zümrüt almak için Kolombiya'ya gittiğinde edindiği bir şişe Putumayo kokaini geldi. Ustura gibi keskin bir kokaindi, etkisi beyne giren bir kurşuna benzerdi. Sonra siyah dantelli külotunu gördü; kendini çok aşağılanmış hissederek bunu hemen altına geçirdi. Külot Noel hediyesi olan .357'lik tabancanın kabzasına takılmıştı. Tabanca kılıfı içindeydi. Becki bunu hiç takmamıştı.

Tabancayı görmek derin bir nefes almak gibi hissettirdi. Bunu eline alıp kıpırdamadan durdu.

Çocukken, Noel'den önce Becki içinde on dokuzuncu yüzyıl kıyafetleriyle buz pateni yapan insanların göründüğü bir göl olan kar küresiyle oynardı. Bunun müziğini dinlerken, küre içindeki insanlara hikâyeler uydururdu.

Şu anda da kendini aynı şeyi yaparken buldu ama kar küresi ye-

rine tabanca vardı. Gümüş namlusuna baktı, kendini bununla Devotion Diamonds'a girerken hayal etti. Hayalinde Rog hâlâ ofisindeydi, telefonda karısıyla konuştuğu için Becki'nin dükkâna girişini fark etmemişti. Becki köşedeki paralel telefonu aldı.

"Bayan Lewis?" dedi cana yakın bir sesle. "Merhaba. Ben Becki. Rog'un benim hakkımda söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığını bilmenizi isterim. Benimle yattığını bilmenizi istemiyor. Size onunla aramızdaki gerçeği söylersem, beni dükkândan bir şeyler çalmış gibi gösterip tutuklattıracağını söyledi. Ama hapishanede değil bir gün, bir gece bile geçirmeye tahammül edemem ve zaten onunla zina günahını işlemiş olmam beni perişan ediyor. Bunun telafisi yok ama hiç değilse sizden özür dileyebilirim. Ve çok üzgünüm, Bayan Lewis. Ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsiniz." Sonra da dükkânın içinde, telefonun başında kendini vuruyordu. Rog bembeyaz halının üstünde kanlı bir cesetle kalacaktı. Hadi, bakalım, bunu temizlesin!

Ya da paldır küldür dükkâna girip tabancayı şakağına dayar ve onun önünde tetiği çekerdi. Tetiği çekmeden önce onun haykırışını duymak istiyordu. Onun *YAPMA*! diye haykırdığını duymak için beynini patlatmaya razıydı. Adamın yüzünde o dehşet ifadesini görmek istiyordu, her şeyi kontrol edemediğini bilmesini istiyordu.

Ama sonra düşününce, eğer onun yüzünde dehşet ifadesini görmek istiyorsa, tabancayı ona doğrultması daha iyi olurdu. Çüküne nişan alarak. Bakalım Rog da onun gibi yalvaracak mıydı? Ya da telefon mesajıyla karısına gerçeği yazdırmak... boğazından içeriye on milyon dolarlık elmas tıkmak. Devotion Diamonds'ta çalışan herkese bir e-posta yazdırıp yirmi yaşındaki bir çalışanı sikerek hem karısını hem de Tanrı'yı utandırdığı için özür diletmek... İhtimaller, kar küresindeki parlak kar zerreleri gibi, Putumayo kokaininin pırlanta parlaklığındaki zerreleri gibi savruluyordu aklında.

Külotunu giydikten sonra kendini daha az kirli hissetmeye başladı. Güneş yükselmiş, ağaçların tepesinden görünüyordu ve oto-

mobilin içi fazla ısınmıştı. Birden kendini dışarıya, serin havaya atmaya karar verdi. Tabancasını da yanına aldı.

Öğlen öncesinin parlak güneşi başını ağrıttı. Ucuz, pembe güneş gözlüğünü almak için otomobile uzandı. Kızarmış gözlerini de gizlemiş olacaktı. Ne yapacağına karar vermemişti ama bunu yaparken güzel görünmek istiyordu. Bir kez daha otomobilin içine uzanıp çiçek desenli bandanasını aldı ve saçları yüzüne inmesin diye bunu başına sardı. Son olarak da eteğini sıyırıp tabanca kılıfını kalçasına bağladı.

Hâlâ erken sayılırdı ve AVM'nin içi kalabalık değildi. Az sayıda insan dükkânların arasında dolaşmaktaydı. Becki'nin topukları mermer zeminde silah sesi gibi bir takırtı çıkarıyordu. Attığı her adımla tüm düşüncelerini, tüm endişelerini geride bırakıyordu.

Becki o sabah ikinci defa orta avludaki merdivene gitti. Daha basamakların yarısındayken tabanca kılıfı bacağından kaymaya başladı. Kılıf dizine düşene kadar farkında değildi. Hızını azaltmadan kılıfı yukarıya çekti. Önüne bakmadığı için omzuyla merdivenden inmekte olan birine çarptı. Boost Yer Game mağazasında çalışan uzun boylu, sıska siyah oğlandı; elinde iki bardak kahve vardı. Becki onunla göz temasına girmedi ve kılıfı yerleştirmeye çalışırken dönüp ona bakmadı. Ama oğlanın durup ona baktığını seziyordu.

Becki kendini zerre kadar duygusal hissetmedi. Kar küresindeki patenciler kadar duyarsız ve ruhsuzdu. En üst basamakta ayak bileğini burkup tökezleyince şaşırdı. O âna kadar bacaklarının titrediğini fark etmemişti. Kıvırcık saçlı, şişman bir adam orada bitiverdi ve dirseğinden tutup ona yardım etti. Elinde pakete sarılı kahvaltısı vardı; içindeki çırpılmış yumurta yere düştü.

"İyi misiniz?" diye sordu kıvırcık saçlı. Ay gibi yuvarlak yüzü sivilceli, fazla dar bir tişört giymiş bir gençti. Acılı sos ve bekâret kokuyordu.

"Siktir git," dedi Becki kolunu hızla çekerek. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordu.

Oğlan yana çekilince Becki sendeleyerek yürümeye devam etti ama kılıf bir kez daha dizlerine kadar inmişti. Kayışı yeterince sıkı bağlamamış olmalıydı. Küfrederek tokasını açtı, kılıfı çıkardı ve karnına dayadı. Gören biri, bunu onun çantası sanabilirdi.

Devotion Diamonds cam vitrinlerden oluşan bir labirente benziyordu; bu vitrinler bileziklerin, küpelerin, haçların ve madalyonların zevkli bir şekilde yerleştirildiği kurşun geçirmez tabutlar gibiydi. Rog arka köşedeki satış noktasındaydı. Beyaz bir pelerin ve Arapların taktığı başörtüsü olan güzel, esmer bir kadınla satış işlemini tamamlamaktaydı. Hicap deniyordu buna. Beck bu kelimeyi bildiği için gurur duydu. Rog'un sandığı kadar cahil değildi.

Rog Müslüman kadının siparişini alırken, onunla sakin, onaylayan bir ifadeyle konuşuyordu. Birisi ona para vermek üzereyken hep bu tonda konuşurdu. Arka ofisine açılan panel kapıyı açık bırakmıştı; Becki tabancayı onun göremeyeceği bir şekilde vitrinlerin hizası altında tutarak ofise girdi. Yanından geçerken onunla göz göze gelip peşinden gelmesini işaret etti.

Rog'un çenesi gerildi. Müslüman kadın onun yüzündeki ifadeyi görünce etrafına bakındı. Becki kadının göğsündeki taşıyıcıda bir bebek olduğunu gördü. Bebek uyuyordu. Annenin kara gözlerinin üstünde muazzam kirpikleri vardı ve gerçekten çok güzel bir kadındı. Acaba takılardan birini üstünde denemiş ve Rog da ona kusursuz olduğunu söylemiş miydi?

Onların yanından hızla geçip ofise girdi ve panel kapıyı kapadı. Adrenalinle titriyordu. Etrafındaki insanları hesaba katmamıştı. Arka taraftaki pencere hâlâ sonuna kadar açıktı; Becki dışarıdaki havadan derin soluklar alırsa sakinleşeceğini umarak masanın arkasına geçti.

Masaya oturunca Rog'un iMac'i ekranında ne olduğunu görebiliyordu. Güneş gözlüğünü çıkardı ve ekrana baktı.

"Bir dakika, hanımefendi," diyordu Rog her zamanki sakin se-

siyle ama Becki telaşlı olduğunu anlayacak kadar onu iyi tanırdı. "Hemen döneceğim."

"Bir terslik mi var?"

"Hayır, her şey yolunda. Bir dakika sonra işleminiz tamamlanacaktır. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Becki onun mırıldanmasını duyuyordu ama neler dediğini anlamadı bile.

iMac ekranında bir mesaj programı açıktı. Rog, Bo adında biriyle mesajlaşıyordu. Son mesajında Becki'nin diz çökmüş, saçları yüzüne dökülmüş halde bir çüke doğru uzanmış görüntüsü vardı. Bunun altındaysa Rog'un en son yazdığı mesaj görülüyordu. Hiç değilse onu hatırlatacak bu fotoğraf var. Ayrıca, arkadan girmeme BAYILIYORDU. Sormak zorunda bile kalmadım. İkinci buluşmada tamamdı.

Ve Bo'nun cevabı: Hassiktir be kanka, nefret ediyorum senden. Niye böyle güzel şeyler benim başıma gelmiyor?

Rog ofise girip de onu bilgisayara bakarken görünce bütün havası boşaldı.

"Tamam," dedi. "İtiraf edeyim ki bu çok düşüncesizce yapılan bir şeydi. O görüntüyü kimseyle paylaşmamalıydım. Çok üzgündüm, pis bir şey yaparak kendimi neşelendirmeye çalışıyordum. Ne yani, duygularım olduğu için beni vur istersen."

Becki havlar gibi bir kahkaha attı.

10.37

İlk silah sesini duyduğunda Kellaway elindeki kahveyi döktü. İkinci atışta hiç tepki vermeyip yemek katının ortasında durdu, başını yana eğip kulak kesildi. Bağımsızlık Bayramı daha yeni bitmişti ama herhalde çocuklar hâlâ kestane fişekleriyle şamata yapıyorlardır, diye düşündü. Sıcak kahve elini haşlamıştı ama hiç kımıldamadan

sesleri değerlendirmeye çalıştı. Tabanca üçüncü kez patlayınca kahve bardağını çöp kutusuna fırlattı. Iskalamıştı – kâğıt bardak kutunun kenarına çarpıp yere düşerek patladı. Fakat Kellaway yere saçılan kahveye bakmak için orada kalmadı. Tabanca seslerinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Spencer Gifts ile Sunglass Hut ve Lid mağazalarının önünden geçerken kolonların arkasına çökmüş kadınları ve çocukları gördü. Herkes ne yapacağını biliyordu; televizyonda görmüşlerdi. Yere yat, ateş eden kişi göründüğü takdirde kaçmaya başla. Kellaway'in telsizi bir anda korkmuş seslerle devreye girdi.

"Beyler, ne oluyor? Beyler? Ne olduğunu bilen..."

"Hassiktir! Ateş açıldı. Bunlar silah sesleri! Hassiktir!"

"Ben Sears mağazasındayım... dükkânı kilitleyelim mi? Hadi, birisi söylesin bana, kapanma durumunda mıyız, yoksa buradaki insanları çıkışlara mı yönlendireyim veya..."

"Bay Kellaway? Bay Kellaway, ben Ed Dowling. Neredesiniz? Yerinizi söyleyin..."

Kellaway telsizini kapadı.

Yirmi yaşlarında tombul bir oğlan Devotion Diamonds'ın önünde yüzüstü yatmaktaydı. Kellaway'in geldiğini işitince ona bakıp eliyle *Yere yat* anlamında işaret etti. Diğer elinde pakete sarılı bir sandviç vardı.

Kellaway tek dizi üzerine çöktü; bu herhalde silahlı bir soygun olmalıydı. Gözlerinin önüne balyozlarla vitrinleri parçalayıp mücevherleri avuçlayan kar maskeli adamlar geldi. Sağ eli sol ayak bileğindeki ağır demire gitti.

Soluk soluğa kalmış olan tombul oğlan konuşmakta güçlük çekiyordu. Eliyle Devotion Diamonds'ı işaret etti.

"Ne gördüysen, söyle bana," dedi Kellaway. "İçeride kim var?"

"Ateş eden bir kadın Müslüman," dedi tombul çocuk. "Dükkân sahibi... öldü. Herhalde."

Kellaway derin bir soluk verdi. Sikik El-Kaidelilerin işiydi demek.

Kara çarşaflıları ve intihar bombacılarını Irak'ta bıraktığını sanmıştı ama işte buradaydılar. Pantolon bacağını sıyırıp Jim Hirst'ün ona yüz yirmi dolara sattığı Ruger Federal tabancasını kılıfından çıkardı.

Kellaway dükkânın önündeki ayna kaplı bir kolona koşup gövdesini buna dayadı. Kendini yüzü kolona dayanacak kadar yapıştırdığı için soluğu camda buhar yapıyordu. Köşenin yanından bir bakış attı. Vitrinler zemini zikzaklar yapan koridorlara ayırıyordu. Dükkânın arkasındaki özel ofisin panel kapısı açıktı. Tavanda dükkân zeminini izleyen kameranın gizlendiği siyah bir küre vardı. Sadece ortak alanları denetleyen AVM kameralarından değildi bu. Herhalde Devotion Diamonds'ın özel güvenliğiydi. Kellaway dükkânın içinde hiç kimseyi göremedi.

Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek dükkâna girdi. Havada barut kokusu vardı. Kellaway sağ tarafında, satış bölümünün yanındaki köşeden gelen bir hışırtı duydu. Bulunduğu yerden net göremiyordu. Z-biçimindeki teşhir tezgâhının ucuna kadar gitti. Açık haldeki ofis kapısının bir metre ötesindeydi. İşte harekete geçme ânı gelmişti. Belki de hayatının son ânı. Gözlerini kapayıp oğlu George'u hayal etti; oğlu bir oyuncak pengueni göğsüne bastırmış, sonra da bunu öpmesi için babasına uzatıyordu.

Gözlerini açıp harekete geçti ve kendini ofis kapısının yanındaki duvara attı. Tabancasını satış bölümüne doğrulttu. Kadın da aynı zamanda ayağa kalktı; üstündeki başörtüsü ve elbisesiyle ufak tefek bir kadındı. Göğsünde patlayıcılarla dolu bir yelek, elinde gümüş bir tabanca vardı. Kellaway kadının üst gövdesinin tam ortasına bir atış yaptı. Bunu yaptığı anda da atışının patlayıcılara isabet ettiğini anladı ve bombanın patlamasıyla havaya uçacağı ânı bekledi. Ama patlama olmadı. Kadın yere düştü. Kurşun kadının göğsünü delip arkasındaki aynayı paramparça etmişti.

Ofisin içinde bir şey takırdadı. Kellaway göz ucuyla bir hareket görünce, o yana baktı ve başka bir kadın gördü. Bunun da başında örtü vardı – çok güzel çiçek desenli bir başörtüsü. Bu kadın da gü-

müş bir tabanca tutuyordu. Beyazdı ama Kellaway buna şaşırmadı. Beyaz kızları internette Allah'ın askerleri yapmakta çok ustaydılar.

Aralarında, ayaklarının dibinde yerde yatan bir ceset vardı: dükkânın sahibi olan Roger Lewis. Karın üstü yatıyordu ve gömleğinin arkası kan içindeydi. Görünüşe göre masasının üstüne devrilmiş, muhtemelen düşmemek için büyük iMac'ine tutunmuş, sonra da kayıp yüzüstü devrilmişti. Neredeyse masadaki büyük bilgisayarı da birlikte düşürecekti. Büyük ekran masanın arka köşesinde kıl payı duruyor, her an oradan kayacakmış gibi görünüyordu.

Beyni yıkanmış kadın Kellaway'in çok yakınındaydı. Sarı saçlarından bir tutam başındaki eşarptan sarkmıştı. Kadın önce şaşkın bir halde ona, sonra da bitişik odaya baktı ama bulunduğu yerden satış köşesindeki cesedi göremiyordu.

"Ortağın öldü," dedi Kellaway. "Silahını indir."

"Bunu yapmamalıydın," dedi kadın sakin bir sesle.

Kadının tabancası alev çıkararak patladı. Kellaway de içgüdüsel bir tepkiyle ateş etti ve kadının sağ akciğerini parçaladı.

Kellaway'in kafa derisi sızlıyordu. Vurulduysa da henüz hissetmemişti. Kadının .357'sinin namlusu hâlâ yere çevriliydi. Ona şaşkın gözlerle baktı; bir şey söylemek isteyince, ağzından kan boşaldı. Sağ eliyle tabancayı kaldırmaya çalıştı ama Kellaway bunu onun elinden aldı. O sırada iMac'in masadan kayıp yere düştüğünü gördü. Beyninde bir çatırdama ve parlayan bir ışık hissetti ama bu fikir daha oluşmaya başlamadan zihninden kovdu. Hayır. Bir silah sesi duymuştu. Yere düşen bir bilgisayar sesi değil, bir silah sesi olduğuna emindi. Çok yakınından, gömleğini sıyırarak geçen bir mermiyi de yarım yamalak hatırlıyordu.

Masaya tutunan beyni yıkanmış kadın yere çöküyordu. Kellaway neredeyse onu tutmak için yanına gidecekti ama son anda üstünde devrilmesin diye sol koluyla onu itti. Bu kadın artık bir şahıs değildi. Sadece delildi. Roger Lewis'in üstüne devrilip orada hareketsiz kaldı.

Kellaway'in kulakları tuhaf bir şekilde çınlıyordu. Etrafındaki dünya parlayarak büyüdü ve bir an bayılacak gibi hissetti.

Hava tabanca atışlarından mavi bir renk almıştı. Kellaway yerdeki cesetlerden uzaklaşıp kendini ofisin dışına attı.

Diğer radikal kadın gözleri tavana çevrili, sırtüstü yatıyordu; eli hâlâ patlayıcıların tetiği üstündeydi. Ayağıyla elini düğmeden çekmek için yaklaştı. Acaba o yeleğin içinde nasıl bir patlayıcı vardı? Yelek BabyBjörn marka ana kucağına benziyordu.

Kadının elbisesinin önünden bir çift esmer küçük yumruk gördü; ilk anda buna bir anlam veremedi. Kadının sağ elindeki tetiğe bakınca, siyah bir düğme yerine gümüş bir mektup açacağı gördü. Alnı kırıştı. Bomba yeleğine bir daha baktı. Bebeğin başını örten bere açılmıştı. Kellaway toza bulanmış, esmer bir kafatası gördü.

"Hassiktir be abi," dedi sağ tarafından gelen bir ses.

Kellaway o yana bakınca bunu diyenin o tombul çocuk olduğunu anladı. Oğlan elinde hâlâ kahvaltı sandviçi olduğu halde gelip arkasında dikilmişti. Ofiste üst üste yatan cesetlere, sonra da yerdeki ölü kadınla ölü bebeğine baktı.

"Onu neden vurdun ki?" diye sordu tombul oğlan. "Kadın sadece saklanıyordu be."

"Sana dükkânda kim var, diye sordum. Müslüman bir kadın ateş ediyor, dedin."

"Hayır, öyle demedim!" dedi tombul oğlan. "İçeride kim olduğunu sordun, ben de sana bir ateş eden bir kadın, bir Müslüman ve dükkân sahibi var, dedim. Olur şey değil! İçeriye gidip kadını kurtaracaksın sanmıştım, manyak gibi kadını öldüreceğini değil."

"Onu ben öldürmedim," dedi Kellaway soğuk bir sesle. "Ofisteki manyak kız öldürdü. Anladın mı? Ben değil. O öldürdü. Bana anladığını söyle."

Tombul çocuk bir kahkaha patlattı; biraz abartılı bir kahkahaydı. Anlamıyordu. Hiçbir şey anladığı yoktu. Oğlan eliyle Arap kadını ve bebeğini delip geçen kurşunun parçaladığı aynalı duvarı

işaret etti. Kurşunun isabet ettiği aynada pembe bir örümcek ağı vardı.

"Bayım, onu vurduğunuzu gördüm. Gözlerimle gördüm. Artı, duvardaki kurşunu çıkaracaklar. Adli tıp ekibi." Başını iki yana salladı. "Kafayı yemişsin sen. Senin bir katliamı önleyeceğini sanmıştım ama bunu senin yapacağını değil. O kadından daha çok kişiyi öldürdün. Tanrım, iyi ki beni vurmadın."

"Hah," dedi Kellaway.

"Ne?"

"Dedin de aklıma geldi," dedi Kellaway, ofisteki kadının süslü tabancasını oğlana doğrulttu.

10.59

Merdivene ilk ulaşan Harbaugh oldu; üstündeki otuz kiloluk siyah Teflon zırhla basamakları çıkmaya başladı. Merdivenin yarısına geldiğinde yumuşak bir şeye bastı ve bir çığlık duydu. Basamağın üstünde sırtüstü yatan sıska bir siyah çocuk vardı ve Harbaugh botuyla onun eline basmıştı. Özür dilemeden yukarı çıkmaya devam etti. Bir silahlı çatışmanın ortasında kalmışken, insanın en çabuk göz ardı edeceği şey nezaketti.

Üst basamağa gelince sırtını bir alçı direğe dayayıp ikinci kat galerisi boyunca baktı. Gerçek ötesi bir manzaraydı; pırıl pırıl aydınlatılmış yarım kilometrekarelik cilalı bir mermer zemin ve sadece etrafa dağılmış bir avuç insan. Kimi büyük saksılı bitkilerin arkasına saklanmış, kimi yere yapışmıştı. Tıpkı zombilerin AVM'yi istila ettikleri filme benziyordu. Hoparlörlerden Matchbox Twenty'nin bir şarkısı çalıyordu.

Harbaugh ile ekibinden iki kişi, Slaughter ile Velasquez, koridorun karşı tarafına koştular. Harbaugh dükkânın yanındaki duvarda siper alıp miğferli başını köşeden dükkâna uzattı. Ama kısa bir an baktıktan sonra silahını indirdi. Köşede, parçalanmış bir aynanın

karşısında bir güvenlik görevlisi duruyordu. Adam büyülenmiş gibi aynanın ortasındaki bir kurşun deliğine parmağını sokmuştu. Üstünde silah yoktu ama yanındaki vitrinlerden birinin üstünde iki tabanca vardı.

"Hey," dedi Harbaugh alçak sesle. "Polis."

Adam kendine gelir gibi oldu, başını iki yana sallayıp parçalanmış aynadan geri çekildi.

"Sıkıntı yok," dedi güvenlik görevlisi. "Olay bitti."

AVM güvenlik görevlisi kırklı yaşlardaydı, iri ve kaslı bir yapısı vardı ve saçları deniz piyade tıraşıydı.

"Kaç kişi öldü?" diye sordu Harbaugh.

"Ateş eden kadın ofiste, cesedi kurbanlardan birinin üstünde," dedi güvenlik görevlisi. "İkisi de öldü. Burada üç ölü daha var. Biri de bebek." Son kelimeyi söylerken takılmadı ama konuşmadan önce boğazını temizlemesi gerekti.

Bunu duyan Harbaugh'nun yüreği sıkıştı. Onun da dokuz aylık bir çocuğu vardı ve kafatası pembe bir yumurta gibi parçalanmış bir bebek görmeyi hiç istemiyordu. Yine de dükkânın içine girdi; botları kalın halının üstünde hiç ses çıkarmıyordu.

Yirmi yaşlarında tombul bir oğlan teşhir tezgâhlarından birinin üstüne kapaklanmıştı; iki kaşının tam ortasında bir kurşun deliği vardı. Sanki itiraz ediyormuş gibi ağzı yarı açıktı. Harbaugh ofiste, başında bandanası olan ölü bir kızı ölü bir beyaz erkeğin üstünde gördü.

"Yaralı mısınız?" diye sordu Harbaugh.

Güvenlik görevlisi başını iki yana salladı. "Hayır... sadece... biraz oturmam lazım."

"Bayım, buradan dışarıya çıkmanız lazım. Arkadaşlarım çıkmanıza yardım edecekler."

"Biraz kalmak istiyorum. Bu kadınla. Biraz oturup ondan özür dilemek istiyorum."

Güvenlik görevlisi ayaklarına bakıyordu. Harbaugh da o tara-

fa bakınca, açık gözleri tavana dikilmiş bir halde yatan gri elbiseli bir kadın gördü. Ana kucağı içindeki bebekte hiçbir hareket yoktu, yüzü annesinin göğsüne dayanmıştı.

Güvenlik görevlisi yavaşça eğilip kadının yanında oturdu. Kadının elini kaldırıp ağzına götürdü ve öptü.

"Bu kadınla bebeği ölmemeliydiler," dedi güvenlik görevlisi. "Ben tereddüt ederken ofisteki o kaçık kaltak onu öldürdü. Onu da bebeğini de öldürdü. Tek atışla. Bu suçluluk duygusuyla nasıl yaşayacağım?"

"Onların ölmesindeki tek suçlu, tetiği çeken kişidir," dedi Harbaugh. "Bunu unutma."

Güvenlik görevlisi bunu bir an düşündükten sonra yavaşça başını yukarı aşağı salladı; renksiz gözleri boş bakıyordu.

"Gayret edeceğim," dedi.

11.11

Acil Servis Birimi memuru Harbaugh, Kellaway'in kalkmasına yardım etti, kolunu beline dolayıp koridora çıkardı. Tabancaları ve cesetleri geride bıraktılar.

Harbaugh onu bir banka getirdi ve oturmasını sağladı. Bir sağlık ekibi sedyeyle yanlarından geçti. Harbaugh, Kellaway'e oradan kalkmamasını söyleyip yanından ayrıldı.

Mekân giderek kalabalıklaşıyordu. Üniformalı polisler de gelmişlerdi. Kellaway on metre ötede duran bir grup Hintli gördü; ikisi cep telefonlarıyla her şeyin filmini çekiyordu. Birisi seyir için gelenlerin oradan ayrılması için bağırdı. Birkaç polis ellerinde barikat taşıyorlardı.

AVM güvenlik görevlisi Ed Dowling, Kellaway'in oturduğu bankın yanında bitti. Çok büyük bir gırtlak çıkıntısıyla leyleğe benzeyen ve kimseyle göz teması kuramayan bir adamdı.

"İyi misin?" diye sordu Dowling kendi ayaklarına bakarak.

"Hayır," dedi Kellaway.

"Su ister misin?" diye sordu Dowling. "İstersen sana su getirebilirim."

"Bir dakika yalnız kalmak istiyorum."

"Peki. Tamam. Anlıyorum." Dowling ayaklarını sürüyerek yavaşça oradan ayrılmaya başladı.

"Bekle. Kalkmama yardım et, Edward. Galiba kusacağım, bunun YouTube'da yayınlanmasını istemem." Başıyla her şeyi filme alan on beş yaşlarındaki Hintli gençleri işaret etti.

"Peki, tamam, Bay Kellaway," dedi Dowling. "Lids'e girelim. Arka taraftaki depolarında bir hela var." Kellaway'in koluna girip ayağa kalkmasına yardım etti.

Devotion Diamonds'ın bitişiğindeki Lids mağazasına girip beyzbol kepleriyle dolu rafların yanından geçtiler. Kellaway aynalı duvarlardan yansıyan görüntüsüne baktı: iri yapılı, gözlerinin altında halkalar ve üniformasının kalçasında kan olan bitkin görünüşlü bir adam. Oraya nasıl geldiğini pek hatırlamıyordu. Dowling anahtarını kullanarak deponun aynalı kapısını açtı. Tam arka tarafa girmeden önce Kellaway birisinin bağırdığını duydu.

"Hop!" diye bağırdı yuvarlak, pembe yüzlü bir üniformalı polis memuru. Kellaway onun gibi fiziği olan tiplerin nasıl emniyet kuvvetlerine alındığına şaşırdı. "Hop, bekleyin. Bu adamın dışarıda kalması lazım. Görgü tanığı."

"Adam kusmak üzere," dedi Dowling; sesindeki kararlılık Kellaway'i şaşırttı. "Bir sürü dallama onu filme alırlarken kusacak değil. Az önce silahlı bir çatışmayı önlemeye çalışırken az kalsın öldürülüyordu. Şimdi kendini toparlayabilmesi için ona otuz saniye tanıyın. İnsanlık adına." Kellaway'i depo odasına itip arkalarından kimse gelmesin diye gövdesiyle kapı eşiğini kapadı. "Tamam, Bay Kellaway. İhtiyacınızı giderin."

"Teşekkür ederim, Edward," dedi Kellaway.

Her iki yanda üstlerinde kutular olan tozlu çelik raflar vardı.

Koli bandıyla yamalı kirli bir kanepe üstü lekeli bir tezgâhın yanına yerleştirilmişti. Çok dar bir kapıdan, izbe bir banyoya geçiliyordu. Lavabonun üstündeki floresan lambanın zinciri sarkmıştı. Kellaway helanın üstündeki duvar yazısını okumadı.

Kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. Sonra diz üstü çöküp parçalanmış aynanın arkasından çıkardığı mermi çekirdeğini cebinden aldı. Çakısıyla bunu sökmesi uzun sürmemişti. Kellaway mermi çekirdeğini kubura attı.

Anlatacağı hikâyeyi kafasında kurmuştu. Polislere silah sesleri duyup durumu değerlendirmek için Devotion Diamonds'a yaklaştığını söyleyecekti. Aslında üç el silah sesi duymuştu ama ifadesinde dört el duyduğunu söyleyecekti. Başkalarının ne diyeceğinin önemi yoktu. İnsanlar panik içindeyken ayrıntılar çelişebilirdi. Üç atış ya da dört – kim ne duyduğuna emin olabilirdi ki?

İçeriye girmiş ve üç ölü görmüştü: Müslüman kadın, bebeği ve Roger Lewis. Ateş eden sarışın kızla karşılaşınca birbirlerine bir şeyler söylemişler, kız onu vurmak için davranmış ama Kellaway daha önce ateş etmişti. İki kez. İlk atışında onu vurmuş, ikincisinde ıskalamıştı. Iskaladığı zaman kurşunun pencereden dışarıya çıktığını düşüneceklerdi. Sonra o tombul çocuk dükkâna girmiş, sarışın kız son nefesinde ateş edip o çocuğu tombul suratından vurmuştu. Aslında Kellaway kızın silahını iki kez ateşlemişti. Biri çocuğa, diğeri pencereden dışarıya. Adli tıp ekibi inceleme yapınca, boş mermi kovanları Kellaway'in ifadesini doğrulayacaktı: üç mermi Lewis'e, biri bebekli Arap kadına, biri de şişkoya.

Sifonu çekti. Boş bir tıngırtı çıktı. Kaşlarını çatıp bir daha denedi. Bir şey olmadı. Mermi çekirdeği kuburun dibinde bir dışkı parçası gibi durmaktaydı.

Kapı tıklatıldı.

"Bay Kellaway?" dedi tanımadığı bir ses. "İyi misiniz?"

Kellaway genzini temizledi. "Bir dakika müsaade edin."

Gözleri duvardaki yazıya gitti ve ilk kez onu okudu: KUBUR TIKALI – HALK TUVALETİNİ KULLANIN.

"Bay Kellaway, ilk yardım ekibi geldi, sizi muayene etmek istiyorlar."

"Tıbbi yardıma ihtiyacım yok."

"Tamam ama yine de sizi muayene etmek istiyorlar. Sarsıcı bir olay yaşadınız."

"Bir dakika," dedi Kellaway yine.

Kellaway gömleğinin sol kol düğmesini açıp dirseğine kadar sıyırdı ve elini kubur suyuna daldırdı. Yasmin Haswar ile bebeği İbrahim'i öldüren mermiyi çıkarıp yere koydu.

"Bay Kellaway, size yardım edebileceğim bir şey varsa..."

"Hayır, teşekkür ederim."

Sifonun ağır kapağını kaldırıp bunu helanın oturma yerine koydu. Yerdeki mermi çekirdeğini aldı, sifon haznesinin içine bıraktı. Sonra da sifon kapağını yerine yerleştirdi. Belki bir iki gün, taş çatlasa bir hafta sonra gelip bu mermi çekirdeğini alır ve daha güvenli bir yere saklardı.

"Bay Kellaway," dedi kapının diğer tarafındaki ses, "birinin sizi mutlaka görmesi gerek. *Ben* de sizi görmek istiyorum."

Kellaway lavaboya gitti, ellerini sabunla yıkayıp yüzüne su çarptı. Kâğıt havlu almak için elini uzattı ama havluluk boştu. Zaten hep böyle olmaz mıydı? Tuvalet kâğıdı da yoktu. Kapıyı açtığı zaman yüzü hâlâ ıslaktı, kaşlarına ve kirpiklerine su damlıyordu.

Kapının diğer tarafındaki adam ondan on santim daha kısa boyluydu, başında ST. POSSENTİ EMNİYETİ yazılı bir beyzbol kepi vardı. Yüzü tam bir silindir biçimindeydi, sarı saçları kısa kesilmişti. Yüzü uzun süre tropik iklimlerde yaşayan Alman kökenli erkeklere özgü güneş yanığı olan parlak kızıl tonundaydı. Mavi gözleri neşeyle parlıyordu.

"İşte buradayım," dedi Kellaway. "Ne görmek istiyorsun?"

Polis memuru dudaklarını büzdü, ağzını açtı, kapadı, tekrar açtı. Ağlayacakmış gibi bir hali vardı. "Efendim, bu sabah iki torunum anneleriyle birlikte AVM'deydiler – kızımla. Ve hâlâ hayattalar, tıpkı daha pek çok insan gibi. Yani, ben sadece gerek bir kahramanı yakından görmek istiyordum."

Ve bu sözlerin ardından St. Possenti emniyet müdürü Jay Rickles, Kellaway'i kollarının arasına alıp ona sarıldı.

11.28

Lanternglass ışıkları görmüş, sirenlerin çığlıklarını duymuştu ve tam AVM'ye gitmeye hazırlanırken Tim Chen onu arayıp meşgul olup olmadığını sordu.

"Meşgul olmak üzereyim," dedi Lanternglass. "Şimdi oraya gidiyorum."

"Alışveriş merkezine mi?"

"Evet. Tarayıcıda ne diyorlar?"

"Ateş edilmiş. Tüm birlikler. Çoklu cinayet."

"Siktir," dedi Lanternglass. "Silahlı çatışma mı?"

"Galiba sıra bizim. Yangın nasıldı?"

Lanternglass o sabahı Ocala Ulusal Ormanı yangını üzerinde alçalıp yükselen bir helikopterde geçirmişti. Üç bin metreye kadar çıkmış, kahverengi bir bulutu andıran kirli bir duman vardı; içinde nabız gibi atan kızıllıklar görünüyordu. Ona Ulusal Park Hizmetleri ofisinden bir memur eşlik etmişti; adam uskurların gürültüsü içinde sesini duyurmak için bağırmak zorundaydı. Lanternglass'a eyaletin acil hizmetler ve afet yardımları bütçelerinin kesintilere uğramasıyla ilgili moral bozucu bilgiler aktarmıştı. Rüzgâr bakımından o âna kadar şanslı olduklarını söylemişti adam.

"Şanslı mı? Rüzgâr bakımından şanslı olmak ne demek?" diye sormuştu Lanternglass. "Yangında her gün beş yüz kilometrekarelik alan kaybettiğinizi söylemedin mi?"

"Evet ama hiç değilse rüzgâr kuzeye doğru esiyor," demişti memur. "Yangını meskûn olmayan çalılıklara doğru sürüklüyor. Yönü doğuya dönerse, üç gün sonra St. Possenti'yi içine alır."

Şimdi Lanternglass editörüne anlatıyordu. "Yangın, yangındı işte. Sıcak. Arsız. Tatmin olması imkânsız."

"Sıcak. Arsız. Tatmin olması İmkânsız," dedi Tim her bir sıfatı vurgulayarak. "Bir yangın nasıl tatmin edilir ki?"

"*Timmy*. Sana çanak tutuyordum. 'Tıpkı eski karım gibi' demen gerekirdi. Oyunbozanlık etme. Sana böyle çanak tuttuğum zaman, değerlendir."

"Benim eski karım yok ki. Mutlu bir evliliğim var."

"Bu da hayret verici bir şey çünkü sen Amerikan gazetecileri arasında en durağan, en mizah yoksunu kişisin. Karın neden seni sepetlemiyor ki?"

"Herhalde çocuklarımız ayrılmamamız için baskı yapıyorlardır."

Aisha Lanternglass sanki Tim bilgi yarışmasında yanlış bir cevap vermişçesine vızıltı gibi bir ses çıkardı. "YANLIŞ. Yanlış. Bir daha dene, Timmy. Sen Amerikan gazetecileri arasında en mizah yoksunu kişisin, o halde karın neden hâlâ seninle birlikte? İyi düşün. Bu da başka bir çanak tutma olabilir."

"Çünkü..." Tim gerisini getiremedi.

"Doğru cevabı çıkaracaksın. Biliyorum."

"Çünkü sünnet olmamış, kalın bir penisim olduğu için mi?" diye sordu Tim.

Lanternglass sevinçli bir ses çıkardı. "İşte bu! Çok daha iyi. Sende bir cevher olduğunu biliyordum." O sırada Lanternglass AVM otoparkına dönüyordu; sarı barikatlar, ambulanslar ve altı tane polis otomobili gördü. Hava çok sıcaktı. Daha tam öğlen olmamıştı ama Lanternglass kızını tenis kampından almak için Parks & Rec'e zamanında yetişebileceğini sanmıyordu. "Kapamam gerek, Tim. "Kimin kimi öldürdüğünü öğrenmem lazım."

Otomobilini park edip kalabalığın arasından yürüdü ve AVM'nin

giriş kapısı dışındaki barikatlara geldi. TV naklen yayın araçları da oraya yerleşiyorlardı; yerel televizyoncular, Kanal 5 ve Kanal 7 elemanları gelmişlerdi. Barikatların diğer tarafında alışılmış suç yeri kaosu vardı. Polisler dolanıyorlardı. Telsizlerden cızırtılar yükseliyordu.

Lanternglass üniformalılardan kimseyi tanımadı; bir süre sonra gidip on iki yaşındaki Passat'ının kaputuna oturup bekledi. Otopark kaynıyor, asfalttan muazzam bir hararet yükseliyordu. Çok geçmeden tekrar ayağa kalkmak zorunda kaldı çünkü otomobilin çeliği ısınmış, poposu yanmaya başlamıştı. Olup bitenleri görmek için her türlü insan buraya gelmişti, ya da belki zaten alışveriş yapmak için gelmişler, sonra da bu kargaşanın neden çıktığını görmek için orada takılmışlardı. Güvenli bir mesafeye park etmiş bir sosisli sandviç kamyoneti vardı.

Lanternglass'ın sekiz yaşındaki kızı Dorothy üç hafta önce vejetaryen olmaya karar vermişti. Duyguları olan hiçbir şeyi yemek istemiyordu. Lanternglass da ona uymak için elinden geleni yapmış, sadece makarna, meyve salatası ve fasulye yemişti ama şu anda burnuna gelen sosis kokusu ona duygulandırıyordu ve bu duyguların empatiyle alakası yoktu.

Daha sonra pişman olacağı bir şeyi alsa mı, diye düşünürken çiklet renkli bir otomobilin etrafında duran birkaç siyah kızın yanlarından geçti. Kızlardan biri, "Okello her şeyi yakından gördü," dedi. "Sağlık görevlilerinden biri elini muayene ediyor çünkü SWAT ekibinden biri eline basmış. Makineli tüfeklerle yanından geçmiş."

Bu ilginçti ama dinlediği fark edilmeden orada takılamayacağı için yürümeye devam etti. Lanternglass sosisli sandviç kamyonetine gidip kendine lahana ve erik soslu bir Jumbo sandviç aldı. Dorothy'ye öğlen yemeğinde lahana ve meyve yediğini söyleyebilirdi, yalan da olmazdı bu – sadece ayrıntılardan söz etmemiş olacaktı.

Lanternglass kendi otomobiline doğru yürürken, sandviçinden bir lokma almak için yavaşladı, sonra da çiklet renkli otomobilin

arka tamponu yanında durdu. Plakasında OOHYUM yazıyordu. Üç zenci kız liseyi yeni bitirmiş yaşlardaydılar ve öylesine dar blucinleri vardı ki arka ceplerine bir cep telefonu sokmaları mümkün görünmüyordu. Ve o otomobil –bir Audi– onların Siyah ve Mavi bölgesinden olmadıklarının belirtisiydi. Bu kızlar muhtemelen şehrin kuzeyindeki, garaj yollu evlerde, bahçelerinde bakırdan denizkızı heykellerini olduğu fıskiyelerin bulunduğu bulvarlarda yaşıyorlardı.

SWAT'tan söz eden kız telefonunda bir mesaj tuşladıktan sonra arkadaşlarına döndü. "Okello sokak kıyafetini giyip eşyalarını alabilmesi için izin vermelerini bekliyormuş. Boost Yer Game üniformasına tahammül edemiyor. Gününün en iyi zamanı, bu üniformayı üstünden çıkardığı an."

Kızlardan biri, "Bunun senin gününün en iyi ânı olduğunu sanıyordum," deyince hepsi hınzırca kıkırdadılar.

Lanternglass kameraların barikatlardan biri önünde biriktiğini gördü; ekmek kırıntılarına üşüşen güvercinler gibiydiler. Sandviçini hemen bitirip yerel televizyoncuların arasına karıştı. Orada yazılı basından sadece kendisi vardı ve sadece o söylenenleri kaydetmek için telefonunu kullanacaktı. Lanternglass buna alışkındı. *St. Possenti Digest* gazetesinde tam zamanlı sekiz kişi çalışıyordu sadece ve bunlardan ikisi spor muhabiriydi. On yıl önce bu gazetenin otuz iki kişilik kadrosu vardı. Oysa şimdi bazı günlerde Lanternglass'ın imzasıyla beş makale çıkıyordu.

Amir Rickles AVM'den çıktı, peşinde küçük bir grup üniformalı polis ve Bölge Savcılığı'ndan birisi vardı. Kovboy şapkalı, sırım gibi, yakışıklı bir Latinoydu. Rickels'ın yapısı tıpkı bir yangın musluğuna benziyordu; boyu da aşağı yukarı o kadardı. Sarı saçları o kadar açık renkliydi ki kaşları soluk Alman teninde zor görünüyordu. Kameraların önüne gelip durdu ve beyzbol kepini çıkardı. Lanternglass onunla burun burunaydı fakat Rickles onu görmüyor gibiydi; gözleri onun sol omzu üzerinden arkalarda bir yere takılmıştı.

"Ben St. Possenti Emniyet Amiri Jay Rickels'ım ve size burada

yaşanan olay hakkında kısa bir açıklama yapacağım. Bu sabah saat on buçuk civarında, AVM açıldıktan kısa bir süre sonra galerinin üst katında ateş açıldı ve bu silahlı çatışma sonucu dört kişi öldü. Fail yemek katındaki kalabalığa erişemeden orada bulunan bir güvenlik görevlisi tarafından etkisiz hale getirildi. Bu aşamada sadece tek bir fail olduğunu söylüyorum çünkü şu an sadece bir kişiyi biliyoruz. Saat 11.16'da failin öldüğü belirlendi. Bu tehdidi bertaraf eden kahraman kişinin sağlık durumu iyidir ama şu anda bir demeç vermek istemiyor." Çenesini eğip pembe kafa derisini kaşırken, Lanternglass adamın ne kadar duygulandığını görünce şaşırdı. Başını kaldırdığı zaman mavi gözleri sevinç gözyaşlarıyla parlıyordu. "İki torunum ve anneleri olan kızım da bugün AVM'deydiler, yemek katında, silahların atıldığı yerin yüz metre ötesindeki dönme dolaba biniyorlardı. Onlar ve daha pek çok anne çocukla, oraya alışveriş için gelenler muhtemelen hayatlarını kendini bu çatışmanın içine atıp felaketin daha büyümesini önleyen bu fedakâr adama borçlular. Birkaç dakika önce ona şahsen teşekkür etme fırsatım oldu. Eminim, daha pek çok insan ona teşekkür edecektir. Şimdi sorularınıza cevap verebilirim.

Lanternglass da dahil, herkes aynı anda sorularını yağdırdı. Amir tam onun önündeydi ama hâlâ ona baktığı yoktu. Lanternglass buna pek şaşırmadı çünkü adamla aralarında karmaşık bir geçmiş vardı.

"Dört ölü var dediniz, bir de fail. Yaralı kaç kişi var?" diye sordu Kanal 5 muhabiri kadın.

"Burada ve St. Possenti Hastanesi'nde şok ve hafif yaralar için tedavi görmekte olan birkaç kişi var."

Soru yağmuru devam ediyordu. "Şu anda bir yorum yapamam." Sorular. "Henüz tam bilgimiz yok." Lanternglass yanından geçen mikrofonlarla sendeledi. Rickles'ın onu kasten görmezden geldiğini tahmin ediyordu ama sonra amirin ona bakıp gülen bir ifadeyle gözlerini ona dikmesine yol açacak bir şey sordu.

"Fail olduğu iddia edilen adamın emniyette bir kaydı var mıydı? Sabıkalı mıydı?"

"Failin erkek olduğunu hiç söylemedim ki," dedi Rickles. Gülümsemiyordu ama gözleri parlıyordu. Kameraların karşısında beklenmedik şeyler söylemeyi pek severdi. Hoşuna giden başka bir şey de Lanternglass'ın fail hakkındaki yanlış varsayımını yakalamasıydı.

Kalabalık çılgına dönmüştü. Bu habere diğer muhabirler de bayıldılar. Rickles elini kaldırıp şimdilik bu kadar olduğunu belirtti. Geri çekilirken birisi ona torunlarının adlarını sordu, Rickles döndü, Merritt ile Goldie, dedi. Birisi failin cinsiyeti ve yaşı hakkında kesin bir şey söyleyebilir mi, diye sordu. Rickels kaşlarını çatıp, "Şimdilik sadece bugün ölenlere odaklanalım," dedi. "Medya ucuz reyting sağlamak uğruna failin sapıkça eylemini cilalamak yerine onları düşünmeli." Kalabalıktan yine bir tezahürat yükseldi – buna da bayılmışlardı. Lanternglass'ın tanıdığı tüm muhabirler biraz fırça yemekten hoşlanırdı.

Rickles onlara arkasını dönüp yürümeye başladı. Lanternglass onun her an bir soruya tav olup döneceğini tahmin ediyordu. Amir Rickels toplum önünde demeçler vermeye, şaka yapmaya, kimi zaman onları azarlamaya, ahlak dersi vermeye bayılıyordu. Bu bakımdan Lanternglass'a biraz Donald Rumsfeld'i hatırlatırdı; Rumsfeld de basın mensuplarıyla dalga geçmeyi ve onlara alıntı yapmaya değer yemler atmayı çok severdi. Lanternglass'a göre Rickles torunlarının olay yerinde olmalarından memnundu çünkü böylece aynı anda iki rol birden üstlenebilmişti: hem kararlı bir kanun koruyucusu hem de minnettar bir aile adamı.

Tekrar dönüp bir şeyler söylemesi Lanternglass'ı ilgilendirmiyordu. Öğrenmeye değer bir bilgi paylaşacak değildi. Eğer başka sorulara cevap verecek olursa, bunlar sadece kendi ihtiyaçlarına yönelik olacaktı, medyanın değil. Üstelik... gözünün ucuyla pembe bir şeyin hareket ettiğini fark etmişti. Ayak parmakları üstünde yükselip boynunu uzatınca, çiklet renkli otomobilli kızların oradan ayrıldıklarını

gördü ama otoyola doğru gitmiyorlardı; AVM'nin köşesinden dönüp gözden kayboldular.

Lanternglass peşlerinden gitti.

14.11

AVM'nin kuzeydoğu cephesi penceresiz, kahverengi kapılar ve yükleme alanlarından oluşan tuğla bir duvar uzantısıydı. Çalışanlar dışında buradan içeriye kimse girmezdi. Otopark çok dardı ve her iki yanı otlarla kaplı dört metre yüksekliğindeki bir tel örgülü çite bakıyordu. Böyle yerler Lanternglass'ı huzursuz ederdi. Ona Reb adında yirmi dört yaşındaki bir polis memurunun Colson Withers'ı altı kurşun sıkarak öldürüşünü hatırlatıyordu.

Otoparkın her iki ucunda polis devriye araçları vardı. Lanternglass aynalı güneş gözlüğü olan iri yarı bir polisin önüne gelince yavaşladı. Durana kadar o polis memuru yolunu kapadı, sonra da sürücü tarafındaki pencereye gelerek, camı indirmesini işaret etti.

"Sadece çalışanların ailelerinden olanlar geçebilir, hanımefendi. Siz aileden misiniz?"

"Evet, efendim," diye yalan söyledi Lanternglass. "Oğlum Okello Boost Yer Game'de çalışıyor. Olay sırasında binanın içindeydi. Az önce içeriye aldığınız kızlarla beraberim." Eliyle otoparkın ilerisindeki bir boşluğa giren Audi'yi işaret etti.

Ama polis memuru Lanternglass'ın bir isim verdiğini duyar duymaz, onun sözlerini bitirmesini beklemeden yana çekildi ve geçmesi için elini salladı.

Lanternglass boş bir yere park ettiğinde kızlar daha önce Audi'den çıkmışlardı ve otomobili kullanan kız ayaklarının ucunda yükselmiş, sıska bir siyah oğlana sarılıyordu. Buradaki otomobillerin etrafında binadan çıkarılmış çalışanlardan oluşan bir grup insan vardı; heyecanla birbirlerine nasıl kıl payıyla kurtulduklarını anlatıyorlardı. Herhalde ona sahnede çok başarılı olan Colson'ı ha-

tırlattığı için, Lanternglass oradaki seyircilerin neşeli heyecanlarını sahne arkasından seyreder gibi oldu: Güzel, kanlı bir trajedi seyretmişlerdi.

Otomobilinden çıktığı sırada siyah oğlanla kızın kucaklaşmaları bitmişti. Audi'lerine dönerlerken Lanternglass onların konuşmalarına kulak misafiri oldu.

"O sırada içeride miydin?" diye sordu Lanternglass oğlana patdiye. Telefonu kayıt için hazırdı. "Olanları dinlemek isterim."

Oğlan duraksadı, alnı kırıştı. Çocuk için sadece siyah denemezdi, harbiden siyahtı. Yakışıklıydı da, tabii Boost Yer Game'de çalışabilmek için yakışıklı olması gerekirdi. Gençlik, sağlıklı bir vücut ve siyah ten, çoğu beyaz olan banliyö müşteri kitlesi için önemliydi. Oğlanın üstünde hâlâ mağazanın üniformasını vardı; belli ki polisler kıyafet değiştirmesine izin vermemişlerdi.

"Evet, oradaydım. Çatışmanın en yakınında olup da vurulmayan tek kişiyim. Tabii, Bay Kellaway hariç."

Üç kız Lanternglass'a temkinli, meraklı gözlerle bakıyorlardı. İçlerinden en güzel olanı –kalkık burunlu, ince boyunlu ve saçları düzleştirilmiş bir kızdı– ona, "Neden soruyorsun?" dedi.

"*St. Possenti Digest* gazetesindenim. Kurşunlardan üç adım ötede bulunmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Olayın içyüzünü. Nasıl kurtulduğunu." Kıza cevap veriyordu ama gözleri oğlanın üzerindeydi.

"Gazetede fotoğrafım çıkacak mı?" diye sordu oğlan.

"Tabii ki. İnsanlar senden imza almak isteyecekler."

Oğlan sırıttı ama sevgilisi, "Yüz dolar," diyerek sanki Lanternglass'ın daha fazla yaklaşmasına engel olmak ister gibi oğlanın önüne geçti.

"Çantamda bir yüz dolarım olsaydı çocuk bakıcısı tutabilirdim. Ama tutamıyorum; bu da kızımı yaz kampından almak için sadece yarım saatimin kaldığı anlamına geliyor."

"Hadi be," dedi oğlanın sevgilisi. "Okello'nun anlatacaklarını öğ-

renmek istiyorsan, *Dateline*'ı* seyredebilirsin. Eminim, onlar en az bin dolar verirler."

"*Dateline*'ın sizi arayacağını sanmıyorum," dedi Lanternglass. "Ama arasalar bile, onların o sırada AVM'de bulunan diğer yüz kişi yerine senin sevgilinle konuşmalarını istemez misin? Hikâyesini ilk anlatan kişi, genellikle hikâyesini duyuran tek kişi olur. Üstelik," – artık gözlerini kıza dikmişti– "aslında ben her *ikinizle* de konuşmak istiyorum. Silahlı çatışma haberini duyduğun zaman sevgilinin de binanın içinde bulunduğunu, bir daha onu görüp göremeyeceğini bildiğin zaman neler hissettiğini bilmek isterim."

Bunu duymak kızı yumuşattı. O âna kadar paradan hiç söz etmeyip Lanternglass'ı sakin bir ilgiyle dinleyen Okello'ya baktı.

"Ben neler olduğunu anlatırım," dedi Okello. "Para da istemem."

"Seni kaydedebilir miyim?" diye sordu Lanternglass akıllı telefonunu göstererek.

"Evet."

"Adın nedir?" diye sordu Lanternglass; cevabı bildiği halde başlangıç böyle olmalıydı.

"Okello Fisher. Othello gibi ama *k* ile."

Aisha Lanternglass'ın aklında Colson bir kez daha öldü. Şimdi bile her gün üç dört kere ölüyordu. Kendi kanı içinde yüzüstü yatarken. Kan kaybından ölmeseydi, kanında boğulabilirdi.

"Okello adı nereden geliyor?" diye sordu Lanternglass.

Oğlan omuzlarını salladı. "Annem Afrika tarihine çok meraklıdır. Onuncu yaş günümde bana böğürtlenli bir pasta yaptı ve bir kabile tamtamı aldı. Aslında çikolatalı pasta ile bir Playstation'ı tercih ederdim."

Lanternglass şimdiden oğlanı sevmişti ve onun kayda değer şeyler söyleyeceğini tahmin ediyordu. Kızın adı Sarah'ydı. Herkesi memnun etmiş olmak için diğer kızların da adlarını sordu. Katie ile Madison; üçü de tipik Bulvar adlarıydı.

---

* Dateline: NBC televizyonunda haftada bir yayınlanan televizyon gazetesi. –*çn*

"Bir terslik olduğunu ilk ne zaman anladın?"

"Tabancayı gördüğümde."

"Ateş edeni gördün mü?"

"AVM açılalı daha birkaç dakika olmuştu. Irving'le kendime Frappuccino almak için yemek katına çıktım. Irving'le BYG'de sabah vardiyasındayız. Onun neden orada çalıştığını bilmiyorum – ailesi epey varlıklıdır. Herhalde annesi onun bir işte çalışarak tecrübe kazanmasını istiyor." Okello'nun iri gözlerinde bir kuşku ifadesi belirdi. "Bu dediğimi yazmasanız iyi olur. Irving kıyak çocuktur. Beni akşam yemeğine davet ettiler."

"Yayınlamamı istemediğin hiçbir şeyi yayınlamayacağım."

"Her neyse, BYG mağazasının içinde bir basket potası vardır, biz burada atış yarışması yaparız. Kaybeden kazananın Frappuccino'sunun parasını öder ama kazanan da gidip bunları almak zorundadır."

"En son ne zaman onun kahve parasını ödedin ki?" diye sordu Sarah, gururla.

"Irving fena değildir. Bazen ben öderim. Ama soldan yapılan atışları zayıftır. Yani, evet, çoğu zaman parayı o öder, kahveleri gidip ben alırım."

"Bunu söylediğini de yayınlamayacağım," dedi Lanternglass. "Kazanma stratejini ifşa etmek istemem."

Okello yine gülümsedi, Lanternglass'ın ona duyduğu sevgi daha da arttı. Oğlan Siyah ve Mavi bölgesindendi ama o bölgeye özgü sokak lisanıyla konuşmuyordu. Kullandığı kelimelere özen gösteriyordu. Lanternglass düzgün ifade etme arzusunu iyi bilirdi çünkü bir yanlış kelime bile insanı sokaklardaki uyuşturucu torbacısı gibi gösterirdi. Lanternglass bir yıl Londra'da gazetecilik eğitimi görmüştü. Colson'ın hiç yapamadığı şeyleri yapabilmiş ve oradayken İngiltere'deki sınıf sistemiyle ilgili bir yazı okumuştu. Buna göre İngilizler kullandıkları dile göre damgalanıyorlardı. Birisi ağzını açıp konuşmaya başladığı anda o kişinin üst sınıf mı, yoksa alt tabakadan mı

olduğu anlaşılıyordu. Bu iddia özellikle de Amerika'daki siyahlar için çok doğruydu. Bir insan ona merhaba dediğiniz anda, bunu söyleyiş tarzınıza göre sizin hakkınızda hüküm verebilirdi.

Okello devam etti. "O kadın yanımdan geçerken ben de Boost Yer Game'e dönüyordum. Merkez alandaki büyük merdivende ben aşağıya inerken, o yukarıya çıkıyordu. Dönüp ona bakmak zorunda kaldım çünkü bacağının üst kısmındaki bir şeyle uğraşıyordu. İlk başta çorabını çekiyor falan sandım. Ama tabanca kılıfıydı. Bacağın üst tarafına takılanlardan. Ben yanından geçerken bunu söküp çıkardı. Ağlıyordu. Güneş gözlüğü olmasına rağmen, akan rimelinden belliydi."

"Onu tarif edebilir misin?"

"Ufak tefek. Çok güzeldi. Galiba adı Becki'ydi. Ya da Betty mi? Hayır, Becki olduğuna eminim."

"Adını nereden biliyorsun?"

"Devotion Diamonds'ta çalışıyordu; vurulduğu yerde. Her ayın son cumartesi günü AVM'de açılıştan önce, en başarılı çalışan değerlendirmesi yapılır. Rog Lewis –o dükkânın sahibi– bir keresinde bu kıza ödül vermişti. Ayın çalışanı falan gibi bir şey. Kız önce onu öldürdü. En azından ben öyle sanıyorum. Adam ilk silah sesinden önce bir şey bağırdı. Öldüğünü biliyorum. Onu sedyeyle çıkarırlarken gördüm."

"Geriye dönelim. Kız yanından geçti. Tabancası vardı. Sonra ne oldu?"

"Dönüp ona baktım. Neredeyse peşinden gidecektim. Bir sorunu falan mı var... Ah!"

Sarah onun omzuna bir yumruk indirdi. "Bok herif. Kızın tabancası vardı, tamam mı!" Ona bir yumruk daha indirdi.

Okello omzunu ovuştururken devam etti. Bu defa hem Sarah'ya hem de Lanternglass'a hitap eder gibiydi. "Onu yakından takip etmedim. Zaten beni epey geride bırakmıştı. Bir an sonra güvenlikten birini bulmam gerekir, diye düşündüm. Merdivenden inmeye

başlarken Bay Lewis'in bağırdığını, tabancanın ateşlendiğini işittim. Hemen yere yapıştım, hiç kımıldamadım. Sonra Bay Kellaway'in AVM güvenlik amiridir– bağırdığını ve yine ateş edildiğini duydum."

"Kaç kere ateş edildiğini hatırlıyor musun?"

Okello tek gözünü kapatıp diğeriyle göğe baktı. "Önce üç kere. Kız Roger Lewis'i öldürdüğü zaman. Bundan yaklaşık bir dakika sonra bir kere daha ateş edildi ve sanki bir şey yere düşer gibi bir ses geldi, sonra beşinci atış geldi. Bundan da yaklaşık beş dakika sonra iki kere daha ateş edildi."

"Bundan emin misin? Beşinci atışla son ikisi arasında beş dakika mı geçti? Böylesine gergin bir ortamda insan zaman kavramını kaybedebilir."

Okello başını iki yana salladı. "Dört beş dakika. Buna eminim çünkü o sırada telefonumla Sarah'ya mesaj çekiyordum. Telefonun saatini gördüm."

Lanternglass başını yukarı aşağı salladı ama bu bilginin doğruluğundan şüpheliydi. Görgü tanıkları hatırda kalanları çabucak hikâyelere çevirirlerdi ve bu hikâyeler çoğu zaman gerçeklerin dramatik yorumları olurdu.

Okello bir kez daha omuzlarını salladı. "İşte öyle oldu. Hiç kıpırdamadan orada yattım, birkaç dakika sonra zırhlı ve makineli silahlarla donanımlı polisler IŞİD'le çatışmaya hazır bir şekilde merdivenden yukarıya koşmaya başladılar. Tek etkileri elime oldu. Bir tanesi koşarken elime bastı." Bir an durup başını iki yana salladı. "Bunu da yayınlamayın. O adamlar hayat kurtarmaya gidiyorlardı. Bildikleri tek şey belki de kurşun yağmuruna tutulabilecekleriydi. Onları yermek istemem. Ben ifade verirken sağlık görevlileri elimi muayene ettiler. Kırık kemik yoktu."

"Dışarıya çıkabildin ve iyisin," dedi Sarah; ayaklarının ucunda yükselip onu yanağından öptü. "Ve sakın öyle söyleyeyim deme, yoksa meme başını sıkarım."

Okello sırıttı; sonra da sevgilisini dudağından öptü.

"Neyi söylemesin?" diye sordu Lanternglass.

"*Hep* OKEY olduğunu," dedi Sarah gözlerini yuvarlayarak. "Hep bu bayat espriyi yapar."

"Hatta her zamankinden daha okeyim. Aslında o kadar değil çünkü bir bebek de öldürüldü..."

"Bebek mi?" diye sordu Lanternglass.

Okello'nun gözkapakları indi ve yüzünde aniden korku dolu, mutsuz bir ifade belirdi. "Evet, hanımefendi. Bebek annesiyle birlikte vuruldu. Başında örtü olan bir kadın, bebeği ve Bay Lewis. Ölen dört kişi bunlar – ateş eden kadını saymazsak. Ama başka yerlerde, Aurora ve Columbine'da olanlar düşünülürse, çok daha beter olmadığına şükretmek lazım. Eminim, polisler kimseyle silahlı çatışmaya girmedikleri için memnundurlar." Okello neşesiz bir kahkaha attı. "Bahse girerim, Bay Kellaway nihayet birini vurma fırsatı bulduğu için mutludur."

Lanternglass artık bu görüşmeyi sonlandırıp diğer kızlardan da hiç kullanmayacağı bir iki demeç alıp oradan ayrılmayı düşünüyordu. Hemen harekete geçmezse, kızını kamptan alması gecikecekti. Modern dans kursundan evine en son gidebilmenin, acaba birisi beni almaya gelecek mi endişesini yaşamanın buruk acısını hâlâ içinde hissediyordu. Ama oğlanın son söylediği şey dikkatini çekmişti ve bunu es geçemezdi.

"Nihayet birini vurma fırsatı bulduğu için mutluydu, derken neyi kastettin?"

Okello'nun gülümsemesi buhar oldu. "Galiba bunu da yayınlamasanız iyi olur."

Lanternglass kaydı durdurdu. "Sana sorun yaratacak hiçbir şeyi yazmayacağım, Okello. Sadece merak ettim. Kellaway'in olayı ne?"

Okello birden ona buz gibi bir bakış attı. "O Nazi puştu işe başladığımın üçüncü günü enseme tabanca dayadı."

"Ne yaptı, dedin?"

"Boost Yer Game mağaza müdürü Bay Boston bazı malları Daytona Sahili'ne götürmek için kendi otomobilimi kullanabilir miyim, diye sormuştu. Henüz üniformam olmadığı için beni böyle getir götür işlerine koşuyorlardı. Tam otomobilimin arkasında kutuları yerleştirirken, Kellawy arkamdan sessizce yaklaşıp tabancasının namlusunu enseme dayadı, "Ya kodese ya da morga – sana kalmış," dedi. "Benim için ikisi de bir."

"Yuh," dedi Lanternglass ama ses tonundan oğlanın söylediğine inandığı belliydi.

Sarah'nın çenesi gerilmiş, ağzı düz bir çizgi haline gelmişti; sevgilisinin parmaklarını sıktı. Belli ki bu hikâyeyi daha önce de duymuştu.

"Yemin ederim," dedi Okello, elini göğsüne götürerek. "Telsizini açtı, Boost Yer Game mağazası arkasındaki yükleme alanında kutuları araklayan birini yakaladım, dedi. Elimde bir maket bıçağıyla bir tabanca olduğunu da ekledi. Ama ofisi polislere haber vermeden önce Bay Boston olanları görüp koşarak dışarıya geldi ve ona benim mağazada çalıştığımı, ortada bir sorun olmadığını söyledi."

"Tabancan mı vardı?"

"Bir bant tabancam vardı. Birkaç kutuyu bantla kapatmam gerekiyordu. Sapı cebimden sarkmıştı. Ama maket bıçağı konusunda haklıydı; alet pantolonumun arka cebindeydi."

Zanlı ayağa kalktı ve elinde parıldayan bir şey gördüm. Hamle yaptı. Bıçakla üstüme atılıyor sandım ve kendimi korumak için silahımı ateşledim – mahkemede büyük jüri önüne çıkarıldığı zaman Polis Memuru Mooney'nin ifadesi böyleydi. Lanternglass yıllar sonra bütün ifadeyi okuyabilmişti. Bir CD'nin bıçağa, bir bant tabancasını bir .45'liğe dönüşebilmesi için biraz hayal gücü, biraz panik ve bol miktarda önyargı yetiyordu.

"Vurulmadığın için şanslısın," dedi Lanternglass. "O adam neden kovulmadı?"

Okello'nun dudağının kenarı buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Olay sonrasında Bay Boston'ı bir saat boyunca bir titreme aldı. Grip olmuş gibi, rengi soldu. AVM güvenliğinden sorumlu şirketin şikâyet hattını arayacağını söyledi ama aradığı zaman hattın kapalı olduğunu gördü. Onlara bir e-posta yazdı ama bu da geri geldi. Güneyli büyük bir şirket – Falcon Güvenlik. Birçok alışveriş merkezine eleman verirler. İnsan böyle bir şirketle temas kurmanın kolay olacağını sanır. Bay Boston emniyete gidip bir şikâyet dilekçesi yazmak ister miyim, diye sordu ama ben hiçbir şey çıkmayacağını bildiğim için, gerek yok, dedim."

"Neden işten ayrılmadın?"

"Yakışıklı olmam üniversite parasını ödememe yaramıyor."

"Kellaway özür diledi mi?"

"Evet. Hem olay yerinde hem de ertesi gün, ofisinde. Bana AVM'deki tüm dükkânlarda geçerli olan yirmi beş dolarlık bir hediye çeki verdi."

"Vay be. Amma cömertmiş. Yirmi beş tam dolar. Bunu nasıl harcadın?"

"Hâlâ yanımda," dedi Okello. "AVM'de birisi indirimli kurşungeçirmez yelek satana kadar da kullanmayacağım. Öyle bir şey arıyorum."

17.15

Lanternglass televizyondaki basın toplantısını Dorothy'yle birlikte seyrediyordu.

Dorothy televizyonun karşısında, ekranın yarım metre önünde dizleri üstünde oturuyordu. Sekiz yaşında, uzun boyunlu, uzun bacaklı bir siyah kız çocuğuydu; başında tavşan kulaklı, pembe bir kep vardı. Şapkalara bayılıyordu, bir çekmece dolusu şapkası vardı. Sabahları onu evden çıkarmak başlı başına bir işti çünkü o gün için ideal şapkayı seçmesi yirmi dakikayı buluyordu.

"*Kim Possible*'ı kaçırıyorum," diye yakındı Dorothy, Disney Kanalı'ndaki en sevdiği diziyi kastederek.

Yerel haber kanalı aniden adı belirsiz bir toplantı odasına çevrilmiş, birazdan St. Possenti emniyet güçlerinin Miracle Falls Alışveriş Merkezi'ndeki silahlı çatışma hakkında açıklama yapacaklarını ve muhtemelen bu kıyım daha büyümeden katili durduran kahraman güvenlik görevlisini tanıtlayabileceklerini bildirmişlerdi.

"Annenin işi gereği bunu izlemesi lazım," dedi Lanternglass mutfak masasından; dizüstü bilgisayarında Ocala yangınıyla ilgili iki bin kelimelik bir yazı yazmaktaydı. Kendini o konuya vermesi zor oluyordu, yangın çok uzakta olmasına rağmen duman kokusu evin içini sarmıştı. Acaba rüzgârın yönü değişiyor mu, diye merak etti.

"Helikoptere binerken televizyon izleyebileceğim bir işim olsun isterim," dedi Dorothy.

"Bay Chen'i bir daha gördüğünde ona eleman arıyor mu, diye sorarsın. Bu eve biraz daha para girmesi iyi olur." Dorothy'nin babasından ekmek geleceği yoktu. Adam, Dorothy doğduğu gün evi terk etmiş, bir bebeğin müzik kariyerini tıkamasına izin vermeyeceğini söylemişti. Lanternglass son duyduğunda, New York, Queens'teydi, başka bir kadından iki kızı vardı ve müzik kariyeri Times Meydanı'nda plastik varillerde davul çalıp şapka açmak düzeyindeydi.

Kameraların flaşı patladı. Ağaç yapraklarının hışırtısına benzer bir ses çıktı; ekranda görünmeyen dinleyicilerin yerlerine oturup mırıldanmalarının sesiydi bu . Emniyet Amiri Jay Rickles ve Kübalı savcı, üstü mikrofonlarla dolu katlanan bir masanın ardına oturdular. Onları üçüncü bir adam izledi; adamın üstünde SEAWORLD yazılı, bir katil balina resmi olan bol bir eşofman üstü vardı. Kırklı yaşlarındaydı, bıyığı grileşmiş, saçları asker tıraşlıydı. Deniz piyadelere veya boksörlere özgü kalın bir boynu, iri, kemikli elleri vardı ve kameralara tuhaf bir renksizlikteki gözleriyle kayıtsız bir şekilde bakıyordu.

Emniyet Amiri Jay Rickels herkes sessiz kalana dek bekledikten sonra bir süre daha bekledi çünkü böyle uzun, dramatik sessizliklerden hoşlanırdı. Dorothy ekrana biraz daha yaklaştı.

"Çok yakından bakıyorsun," dedi Lanternglass.

"Ekranın dibinden seyredip yalan söyleyen var mı, diye anlamak istiyorum."

"Şapkan benim görüşümü engelliyor."

Dorothy bir santim kadar geriledi.

"Herkese iyi akşamlar," diye başladı Rickles. "Ben Emniyet Amiri Jay Rickles ve bu sabah Miracle Falls Alışveriş Merkezi'nde yaşanan olayları özetleyen kısa bir demeç vereceğim. Saat on buçuk dolaylarında ikinci kattaki Devotion Diamonds'ta silahla ateş açıldı. Artık ateş eden kişinin kimliği kesin olarak belirlenmiş bulunuyor. Bu dükkânda satış görevlisi olarak çalışan St. Possenti'li, yirmi yaşındaki Rebecca Kolbert. Bayan Kolbert'in dükkâna girip kırk yedi yaşındaki Devotion Diamonds mağazalar zinciri yöneticisi Roger Lewis'i, oradaki bir müşteri olan Yasmin Haswar'ı ve Yasmin'in bebeği İbrahim'i vurduğuna inanıyoruz. Bu sırada Bayan Kolbert'in karşısına Randall Kellaway çıkıyor. Bay Kellaway Falcon Güvenlik Şirketi'ne bağlı olarak AVM'nin güvenlik amiridir; daha önce A.B.D. ordusunda askeri polis olarak görev yapmıştır." Rickles burada durup eşofman üstlü adama hayranlıkla baktı. "Bay Kellaway, Bayan Kolbert'e silahını indirmesini söylüyor. Ama Bayan Kolbert ona ateş etmek için silahını doğrultunca, Bay Kellaway onu vuruyor. Öldüğüne hükmedip yardım etmek için Bayan Haswar'ın yanına gidiyor. O anda başka bir adam, Robert Lutz yardım etmek amacıyla dükkâna giriyor ve Bayan Kolbert tarafından vuruluyor. Bay Kellaway ateş eden kadını etkisiz hale getiriyor. Çok geçmeden SWAT ekibi ve acil durum personeli devreye giriyor. Bayan Kolbert'in ölüm saati 11.16 olarak belirlendi." Rickles ellerini önünde kavuşturmuştu ve yüzünde verandasında birasını yudumlarken güneşin batışını seyreden bir adamın dingin ifadesi vardı. "Bazılarınız olay sırasında kızımla iki çocuğunun AVM'de bulunduklarını biliyorsunuz. Onların herhangi bir tehlikeyle karşılaşacaklarını düşünmek için bir neden yok. Ama kar-

şılaşmayacaklarını düşünmek için de bir neden yok. Bayan Kolbert masum hayatları söndürürken ayırım yapmıyordu ve nihai amacının ne olduğunu bilemeyiz. Belli ki son nefesine kadar insan öldürmeye kararlıydı. Bay Kellaway o kadar çabuk ve kararlı davranmasaydı, neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Hiç şüpheniz olmasın: Bu olay korkunç bir trajediydi. Birkaç dakika içinde çok sevilen bir işvereni, yardım etmek için dükkâna giren masum bir üçüncü kişiyi, bir anneyle bebeğini kaybettik. Bir bebeği. St. Possenti'nin yurtsever Müslüman cemaatinin bir parçası olan, güzel bir oğlan çocuğunu. Acımızı dindirmemiz aylar sürecektir. Ama bugün eli silahlı kötü birinin eli silahlı iyi biriyle karşılaştığı zaman ne olduğunu öğrendik. Bugün üzüntümüz duyduğumuz minnetle dengeleniyor, acımıza gururumuz eşlik ediyor." Durup öne eğildi ve savcıya baktı. "Bay Lopez? Bu aşamada söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"İnsan neden bir bebeği vurur ki?" diye sordu Dorothy. "Bu gerçekten olmuş mu?"

"Gerçekten olmuş, hayatım," dedi Lanternglass.

"Bence çok saçma."

"Bence de."

Televizyonda Lopez öne uzanıp "Flagler İli Savcılığı bugünkü korkunç ve trajik olayın perde arkasını soruşturmak ve Bayan Kolbert'in eylemini tek başına mı, yoksa herhangi bir destekçisiyle mi yaptığını soruşturmak için tüm kaynaklarını kullanacağı gibi, iki tam zamanlı soruşturmacı da görevlendirecektir." Savcı birkaç dakika daha konuşup her zamanki lafları sıraladı. O bitirdikten sonra Rickles yine öne uzandı.

"Rand? Sen de bir şeyler söylemek ister misin?" diye sordu Kellaway'e bakarak.

Kameralar bir kez daha flaş patlattılar.

Kellaway elleri kucağında, başı öne eğik oturuyordu. Kısa bir an düşündükten sonra mikrofona uzandı.

"Oğlum bunu seyrediyorsa, babasının iyi olduğunu bilmesini isterim," dedi Kellaway..

Lanternglass salondaki kalabalıktan çıkan mırıltıları kumruların sesine benzetti.

"O kadar da *iyi* bir adam değil," dedi Dorothy.

"Tabancalı kaçık birini durdurdu," dedi Lanternglass.

"Ama aynı zamanda SEAWORLD'e gidiyor," dedi Dorothy onun eşofmanını işaret ederek. "Orada katil balinaları minicik havuzlarda hapsediyorlar. Sanki birini klozete sokup onu bütün gün orada tutmak gibi. Kimsenin SEAWORLD'e gitmemesi lazım."

"Evet," dedi Rickles zevkten mest olmuş bir halde. "Baba iyi, dostlar. Baba gayet iyi durumda."

Kameralar bir kez daha salonu flaşlara boğdular; neredeyse kör edici aydınlıkta Kellaway'in soluk teni mavimsi bir renkte görünüyordu.

21.18

Naklen yayın araçları, kameramanlar hâlâ oradaydılar, evinin önündeki sokağı dolduruyorlardı. Kellaway salonun ortasındaki kanepeye oturmuştu, sabit telefonu kucağındaydı. Polisler cep telefonunu almışlardı. Penceresindeki perdenin aralığından naklen yayın araçlarını görebiliyordu. CNN. Fox. Televizyonu açıktı, sesi kapalıydı ve odadaki tek ışık bundan gelmekteydi. Hâlâ Jay Rickles'ın silahlı kötü kişinin silahlı iyi kişiyle karşılaşmasını anlattığı aynı klibi yayınlıyorlardı.

Kellaway kendini patlamaya, nihai bir hedefe çarpmaya hazır namluya sürülmüş bir mermi gibi hissediyordu. Herkesin onun hakkındaki düşüncesinde kocaman bir delik açacak potansiyeli olan bir mermi. Bir tabanca patladığında herkes bakmak için başını çevirirdi ama artık ona bakacaklardı. Doğrudan ona.

Telefonun çalmasını umuyordu, nitekim çaldı. Almacı kulağına götürdü.

Holly soluk soluğaydı. "Evdesin. Evde olacağını sanmıyordum. Az önce seni televizyonda gördüm."

"Bunu saatler önce kaydettiler. Sen şimdi mi görüyorsun?"

"E-evet. Şimdi görüyorum. İyi misin? Yaralanmadın mı?"

"Hayır, sevgilim," dedi kadına. Kâğıt üstünde bile olsa, hâlâ karısıydı.

Karısı nefesini boşalttı. "Bana öyle deme."

"Sevgilim mi?"

"Evet. Bunu aklından bile geçirme."

"O kadın beni öldürseydi, bunu aklımdan geçirirdim. Bugün beni vursaydı, aklımdan son geçen şey bu olurdu."

Holly yine titrek bir nefes aldı. Ağlamamaya çalışıyordu. Çok kolay ağlardı; Noel'le ilgili televizyon filmlerinin sonunda, film yıldızlarının öldüğü reklamlarda. Duyguları çok ince, kadife bir pelerinin altındaydı ve nereye gitse, bu pelerinin dokusu sökülmeye hazırdı.

"Oraya gitmemeliydin. Polislerin gelmelerini beklemeliydin. Ya o kadın seni vursaydı? Oğlunun bir babaya ihtiyacı var."

"Avukatın böyle düşünmüyor. Avukatına göre benim George'u ayda bir kere, o da casusluk etmesi için bir refakatçi eşliğinde görmem yeterliymiş."

Holly burnunu çekerek nefes aldı; Kellaway artık onun ağladığına emindi. Tekrar konuşabilecek hale gelmesi birkaç saniye sürdü; sesi titriyordu. "Avukatım sadece sana zorbalık etmedi, bana da etti. Seninle uzlaşmaya kalkışırsam beni bırakmakla tehdit etti. Ona senin asla bize bir zarar vermeyeceğini söylediğim zaman beni budala yerine koydu ve..."

Geri planda Holly'nin ablası vızıldayıp durmaktaydı; çıkardığı anlaşılmaz sesler Kellaway'e Charlie Brown çizgi filmindeki yetişkinlerin konuşmalarını hatırlattı. Holly kendi ayakları üstünde

durmasını bilmiyordu. Başka insanların beklentileri şiddetli bir rüzgâr, Holly ise bu rüzgâra kapılmış bir gazete sayfası gibiydi. Rand Kellaway'e göre Holly'nin ablası Frances açığa vurulmamış bir lezbiyen, evli olduğu adamsa ibnenin tekiydi. Herif şüpheli renkte (koyu turuncu, deniz mavisi) gömlekler giyer, televizyonda artistik patinaj seyrederdi.

"Frances ne diyor sana?" diye sordu Kellaway. İçinde bir öfke alevinin kabardığını hissediyordu.

Ama Holly artık onu değil, ablasını dinliyordu. "Evet," dedi Holly. Devam eden vızıltı. "Hayır!" Sonra bir kez daha, "*Hayır!*" dedi, yalvarır gibi bir sesle.

"Söyle ona, kendi işine baksın!" dedi Kellaway. Holly'nin ondan giderek uzaklaştığını, artık ona erişemeyeceğini hissetti ve bu onu çok kızdırdı. "Onu dinleme. Her ne diyorsa, kulak ardı et."

Holly dikkatini tekrar kocasına çevirdi; sesi telaşlı, duygusaldı. "George seninle konuşmak istiyor, Rand. Telefonu veriyorum. Fran seninle daha fazla konuşamayacağımı söylüyor."

Birlikte yaşadıkları günlerde Kellaway'in kurallarından biri sadece kendisi odadayken Holly'nin ablasıyla konuşabileceğiydi. Nedeni de buydu işte. Frances ona mesaj atar diye, karısının cep telefonu olmasını bile istememişti. Holly'nin telefon almasına karşı çıkmıştı ama sonra çalıştığı şirket ona bir telefon vermiş ve daima yanında bulundurması için ısrar etmişti.

"O kıllı kancığa söyle..." diye başladı Kellaway ama telefonda bir tıkırtı duyulduktan sonra hattın ucuna George geldi.

"*Baba,*" dedi George. Tıpkı annesi gibi heyecanlı ve soluksuz bir sesi vardı. "Baba, seni televizyonda gördüm!"

"Biliyorum," dedi Kellaway. Sesinin titremesini bastırmak için kendini zorladı. "Bütün öğlen sonrası Televizyon Dünyası'ndaydım, tüm televizyoncular burada yaşıyor. İşin en zor tarafı oraya girmek. Televizyonun içine sığabilmen için seni alabildiğine küçültüyorlar."

George kıkırdadı. Öylesine sıcak, hoş bir sesti ki Kellaway'in içi

sızladı. Oğlunu kucağına alıp sımsıkı sarılmak istiyordu. Oğlunu sahile götürüp şişelere atış yapmak istiyordu. Her bir şişeyi parçaladığında George yumruklarını sıkıp dans ederdi. Kellaway oğlunun dans edişini görmek için bütün dünyayı parçalayabilirdi.

"Bu doğru değil," dedi George.

"Doğru. Önce seni epey küçültüyorlar, sonra da Televizyon Dünyası'na giriş bileti veriyorlar."

George bir kez daha kıkırdadı. "Annem senin insanların hayatını kurtardığını söyledi! Kötü bir kişi varmış, sen onu vurup öldürmüşsün. Öyle mi oldu?"

"Evet, aynen öyle oldu."

"Peki. Bu iyi. O kötü kişiyi vurduğuna sevindim." Geri planda yine aykırı vızıltılar duyulmaya başladı; Frances yine devreye girmişti. George teyzesini dinledikten sonra, "Şimdi sütümü içip yatmam lazım," dedi.

"Peki, oğlum. Seni seviyorum, George."

"Ben de seni seviyorum."

"Anneni versene."

"Fran Teyze seninle konuşmak istiyor."

Kellaway bir şey diyemeden telefon bir kez daha tıkırdadı ve hattın ucuna yeni biri geldi. Kadının soluğu bile sevimsizdi.

"Selam, Randy," dedi Frances. "Kardeşimle konuşmanı yasaklayan bir mahkeme emri var."

"*O* beni aradı," dedi Kellaway sabırla. "Telefonumu açmayacağımı söyleyen bir mahkeme emri yok."

"Aynı mahkeme emrinde silah sahibi olamayacağın da yazılı."

"O tabanca," dedi Kellaway, "yemek katındaki Vietnam lokantasının tezgâhı arkasındaydı ve bunu ondan ben istedim. Tabanca Bay Nguyen'e ait. Polisler işin bu kısmını habercilere söylemediler, maksat beni değil onu korumaktı. Adam burada vizeyle bulunuyor ve o tabancanın sahibi olması, göçmenlik bürosuyla sorun yaşamasına neden olur. Ama devam et. İşin cılkını çıkar. Bir kitle katliamına

engel olmam için bana tabancasını veren adamı ihbar et de sınır dışı edilmesini sağla. Ne kahraman olursun be. Karımla konuşmak istiyorum." Kellaway bu yalanı çok dikkatle tezgâhlamıştı ve sınırlı yetkileri olan Frances'ın hiçbir şey yapamayacağına inanıyordu.

Ve haklı çıktı – kadın pas geçti. Bunun yerine daha kolay bir saldırı yolu denedi. "Artık o senin karın değil."

"Boşanma belgelerini görene kadar hâlâ karım."

Frances derin bir nefes aldı. Uzun ve yamuk burnunun deliklerinin daralışı Kellaway'in gözlerinin önüne geldi. Onda da Holly'nin yüz hatları vardı ama belli noktalardaki biçimsizlikler yüzünden Holly'nin güzelliği onda yoktu. Holly'nin gülümsemeye hazır bir ağzı, duygularla ışıldayan gözleri ve insanları memnun etme arzusu vardı. Frances'ın gözleri donuktu ve dudaklarının kenarlarında derin çizgiler vardı. Holly insanlara kolayca sarılırdı. Kimse Frances'la kucaklaşmak istemezdi çünkü taş gibi memelerinin çelik gibi sivri uçları muhtemelen o kişinin göğsünü çürütürdü.

"Herhalde bu olay sayesinde onlarla tekrar birleşebileceğini düşünüyorsundur," dedi Frances. "Ama havanı alırsın. Holly sana dönmeyecek. Oğlun da. Onlara yaptıklarından sonra dönecek değiller."

"Bugün yaptığım iş," dedi Kellaway, "hayat kurtarmak oldu. Bugün yaptığım iş, kaçık bir kadını rasgele insanları öldürmeden önce vurmak oldu."

"Holly ile George'un yakınına gelmeden önce başka bir kaçık kadını öldürmek sorundasın. Çünkü onları götürmen için beni öldürmen gerekecek."

"Eh, bu da işin kaymağı olur, değil mi?"

Ve telefonu kapadı.

Frances'ın geri aramasını beklemiyordu ama bir an sonra daha almacı bırakamadan telefon elinde titredi. Frances son sözü başkasının söylemesine dayanamamıştı herhalde.

"Dilini biraz dinlendirsene," dedi Kellaway, "daha sonra yalayacağın bir vajina için."

Hattın öbür ucunda şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra bir genç adam, "Bay Kellaway?" dedi. "Adım Stanley Roth, NBC'deki *Haberin İçyüzü* adlı programın yapımcısıyım. Telefon numaranızı almak için çok uğraştım. Siz Randall Kellaway'siniz, değil mi?"

Kellaway'in durumu kavraması birkaç saniye sürdü. "Sizin programınızı seyrederim. Orange County'deki metamfetaminli karpuzlarla ilgili haber programını yapmıştınız."

"Evet, bunu biz yapmıştık. Şöhretimizi buna borçluyuz. Meth Karpuzları da ofis beyzbol takımımızın adı oldu. Geçen yaz *20/20*'dekileri yenip ligi kazandık. Bu hafta sonu reytingleriyle yine onları yeneceğimizi umuyoruz. Eminim, onlar da sizi arayıp programlarına çıkarmak, bugün olanları anlattırmak isteyeceklerdir. Sizi önce ben programıma çıkarabilirsem, çok mutlu olacağım."

Stanley Roth öyle coşkulu konuşuyordu ki Kellaway'in onun bir teklif yaptığını anlaması biraz zaman aldı.

"Programınıza gelmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet, efendim, bunu istiyoruz. Olayı ağzınızdan duymak için. Eli silahlı iyi adamın hikâyesi. Siz Clint Eastwood'sunuz ama onun gerçeği."

"Clint Eastwood gerçektir, değil mi?"

"Eh işte... evet. Ama sizin gerçekte olduğunuz kişiyi canlandırmak için para alıyor; kötülüğe karşı durmayı bilen birisiniz. İnsanlar çoğu zaman karşılarına çıkan güçler karşısında çok çaresiz ve güçsüz kalıyorlar. Bunun gibi haberler onlar için yemek içmek kadar gerekli. Pes etmenin çok daha kolay olduğu durumlarda en kahramanca tercihleri yapan ve fark yaratan insanlar hakkındaki haberler."

"New York'a gitmek zorunda mı kalacağım?"

"Hayır, bulunduğunuz yerde yaparız. Yerel bir stüdyo kiralayıp görüşmeyi uzaktan kaydederiz. Sizi doğru yöne çekmeye yarayacaksa, Emniyet Amiri Jay Rickles'ın da bizimle konuşmayı ve kameraların önünde size katılmayı kabul ettiğini söyleyeyim. Bu adam size hayran. Galiba sizi evlat edinmek istiyor. Ya da kızlarından biriyle

evlendirmek. Size olan hayranlığı oğlumun Batman'e duyduğu hayranlığa benziyor."

"Belki de sadece onu programa çıkarsanız daha iyi olur. Medyayla konuşurken ne yapacağını çok iyi biliyor. Ben toplum önünde konuşamam. Daha önce televizyona hiç çıkmadım."

"Sadece kendiniz olun yeter. Üç milyon kişinin sizi seyrettiğini ağzınızdan çıkacak her kelimeyi dikkatle dinleyeceklerini düşünmediğiniz sürece sorun yaşamazsınız. Bu iş ayırım yapmadan insanları öldüren bir kadının olduğu bir dükkâna girmekten daha az korkutucu."

"Korkutucu değildi. Korkacak zaman yoktu. Sadece kafamı eğip harekete geçtim."

"Harika. Of, çok iyi. Yine kafanızı eğmeye hazır olun çünkü kadınlar külotlarını üstünüze atacaklar."

"Evliyim," dedi Kellaway biraz tereddütle. "Bir oğlum var. Altı yaşında harika bir çocuk."

Karşı uçta saygılı bir sessizlik oldu. Sonra Stan, "Oğlunuzu bir daha görebileceğinizi düşündünüz mü?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Kellaway. "Ama hâlâ buradayım. Hâlâ buradayım ve onu asla bırakmayacağım."

Bir yirmi dakika daha hatta kaldılar; Stan'in "röportaj öncesi" dediği şeyi konuştular ve Stan ona canlı yayındaki söyleşinin nasıl olacağı hakkında bilgi verdi. Kayıt ayın onunda öğlen sonrası yapılacak, o akşam yayınlanacaktı. "Uykulu görünürseniz, haber niteliği kalmaz," dedi Stan ve kamerada güzel görünmesi için çeşitli tavsiyelerde bulundu ama bunlar Kellaway'in bir kulağından girip diğerinden çıktı. Stan'in kesin bir talimatı da asla böğürtlen yememesiydi çünkü dişlerine takılacak çekirdekleri onu hiç diş fırçalamayan biri gibi gösterirdi.

Telefonu bir kez daha kapatır kapatmaz çalınca Kellaway bunun yine acil bir hatırlatma için Stan olduğunu sandı. Ya da belki ABC veya NBC kanallarından biri programlarına çıkarmak için arıyor olabilirlerdi.

Ama arayan Stan değildi, CNN değildi ve Frances değildi. Jim Hirst'tü. Gelen ses hışırtılıydı, sanki dünyanın, ya da belki ayın diğer tarafından geliyordu.

"Bak bugün kim meşhur olmuş," dedi Jim hemen sonra öksürerek.

"Daha ziyade kim çok şanslıymış," dedi Kellaway. "Bir AVM'de öldürüleceğim aklıma bile gelmedi."

"Eh, anladığım kadarıyla kaçık karının teki yanlış yerde alışveriş etmiş. Umduğundan fazlasını almış, değil mi?" Jim bir kez daha öksürdü. Kellaway onun kafayı bulduğunu düşündü.

"Sana verdiğim o viskiden mi içiyorsun?" diye sordu Kellaway.

"Evet, birkaç yudum almış olabilirim. Senin şerefine kadeh kaldırdım, kardeşim. Senin hayatta, o kadının ölmüş olduğuna çok memnunum. İyi ki tersi olmadı. Sana sarılmak istiyorum, dostum. O seni öldürseydi, beni de öldürmüş olacaktı."

Kellaway duygusallaşmaya alışkın değildi ve gözlerinin karıncalandığını hissedince şaşırdı. "Keşke bana verdiğin değerin yarısını hak etseydim." Kısa bir an için gözlerini kapadı. Gözlerinin önüne o kadın, Yasmin Haswar geldi; cam tezgâhın arkasından korkmuş bir halde ayağa kalkıyordu. Kellaway dönüp ona bir kez daha ateş etti. Göğsündeki ana kucağını delip bebeği de vuran bir atış.

"Kendini hafife alma sakın. Bugün birçok kişinin hayatını kurtardın. Ve beni gururlandırdın. Ve ilk kez hayatta kalıp eve dönebildiğim için mutlu oldum. Bak sana ne diyeceğim, dostum. Toplum içinde bir sülük gibi elli altmış yıl yaşamak hiç de çocukluk hayallerimden biri değildi. Ama bugün düşündüm de... Galiba tamamen de bir boka yaramaz bir herif değilmişim. En iyi arkadaşım Rand Kellaway'in bir tabancaya ihtiyacı vardı ve... eh. Bugün elin boş değildi; işte bu da benim katkım oldu. Zaferden küçük bir tat almama yaradı."

"Doğru. Bu öğlen sonrası senin desteğin oldu. Her ne kadar bunu kimseler bilmeyecekse de..."

"Her ne kadar bunu kimse bilmeyecekse de..." diye tekrarladı Jim.

"Sen iyi misin? Sesin boğuk geliyor."

"Ah. Siktiğimin dumanı. Bu gece evimin tam tepesinde. Gözlerimi yakıyor be. Yangının üç kilometre ötede olduğunu söylüyorlar ama ben burada koridorun ucunu bile göremiyorum."

"Yatsan iyi edersin."

"Birazdan. Biraz daha oturup haber tekrarını bir kez daha seyretmek istiyorum. Böylece sana bir kez daha kadeh kaldırabilirim."

"Mary'yi telefona versene. Ona seni derhal yatırmasını söyleyeceğim. Benim için kadeh kaldırmanı istemiyorum. Kendine iyi bakmanı istiyorum. Mary'yi ver, hadi."

Jim'in sesi değişti, aniden huysuz, kavgacı bir nitelik aldı. "Veremem. Mary burada değil."

"E, nerede?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Jim Hirst. "Eminim er geç onu yine görürüm. Nesi var nesi yoksa hâlâ burada!" Ve bir kahkaha attı – o kahkaha çok geçmeden ölüm döşeğinde kendi kanıyla boğulmakta olan bir adamın hırıltılı, şiddetli öksürüğüne dönüştü.

8 Temmuz, 08.51

Lanternglass ilk iş olarak Lutz ailesine erişmeye çalıştı. Yapılması gereken tatsız bir iş varsa, önce bunu halledip aradan çıkarmak en iyi yoldu. Ölen birinin ailesini aramak hiç hoşuna gitmezdi. Bu durumda kendisini yolda ezilmiş bir hayvanı didikleyen karga gibi hissederdi.

Lutz ailesinin telefonu rehberde yoktu ama yirmi üç yaşındayken ölen Bob Lutz'ın Bush İlkokulu'nda bire-bir piyano dersleri verdiği okulun web sitesine yazılıydı. Şans bu ya, ilkokulun müdür yardımcısı ailedendi ve Brian Lutz adında bir adamdı. Lanternglass onun ofis numarasını aradı; karşısına çıkan telesekreter adamın yaz tatili boyunca mesajlarını kontrol edeceğini ama acil bir işse cep telefonundan aranabileceğini bildirdi. Ardından numara okundu.

Lanternglass onu Dorothy'nin tenis kampının bulunduğu Possenti Pride Oyun Parkı'na yakın bir yerdeki Starbucks'tan aradı. Bir buzlu kahve sipariş etti; kahve o kadar soğuktu ki daha ilk yudumda tüyleri diken diken oldu. Aslında çok gergindi ve kafein hiç iyi gelmeyecekti. Brian Lutz'ın telefonunu açacağını ummak için hiçbir neden yoktu ama adam ikinci çalışında telefonunu açtı.

Lanternglass en cana yakın sesiyle kendini tanıttıktan sonra, *St. Possenti Digest* gazetesinden aradığını söyledi ve ona nasılsınız, diye sordu.

Adamın kalın bir bariton sesi vardı. "İki gün önce küçük kardeşim suratına bir kurşun yedi; yani pek o kadar iyi değilim. Siz nasılsınız?"

Lanternglass buna cevap vermeyip ona çok üzgün olduğunu, böyle kederli bir zamanında onu rahatsız etmekten üzüntü duyduğunu söyledi.

"Yine de ediyorsunuz," dedi Brian Lutz ve güldü.

Lanternglass ona Colson'dan bahsetmek istedi. Ona anladığını, kendisinin de bir zamanlar aynı durumda olduğunu söylemek istedi. Colson'ın ölümünü takip eden günlerde gazeteciler Aisha'nın annesiyle birlikte yaşadığı iki aileli-evin önünde park ederler, onların dışarıya çıkmalarını beklerlerdi. Aisha'nın annesi Grace onu okula götüreceği zaman bu gazeteciler onları ablukaya alıp burunlarına mikrofonları dayarlardı. Grace kızının elini sımsıkı tutup doğruca önüne bakardı; sorulara verdiği tek karşılık bir sesten ibaretti: *I-ıuh!* Bu sesin anlamı şuydu: *Sizleri görmüyorum, işitmiyorum, kızım da görmüyor ve işitmiyor.* Lanternglass şimdi annesinin o zamanlar korkudan ödünün patladığını biliyordu; kadın dikkatleri üstüne çekmekten, kendisine yakından bakılmasından korkuyordu. Grace tam üç kere hapse girmişti – hatta ikinci mahpusluğunda Aisha'ya hamileydi. Gazetecilerin onu tekrar kodese sokulmasına yol açacak bir şey yazmalarından çekiniyordu. Oysa Aisha *gerçekte olanları* herkesin bilmesini istiyordu. Colson'ın dandik bir CD'yi almaktan başka HİÇBİR ŞEY YAPMADIĞI HALDE vurularak öldürüldüğünü gazetecilere açıklamaları gerektiğine inanıyordu. Colson'ın Londra'ya gidip Jane Seymour'la tanışmayı ve *Hamlet*'te rol almayı hayal ettiğini anlatmak, bütün dünyanın bu gerçeği öğrenmesini istiyordu.

Onu kaybettiğin yetmez mi? demişti Grace ona. *Beni de mi kaybetmek istiyorsun? Tekrar kodese girmemi mi istiyorsun? Onları kötü duruma düşürürsek, polislerin tepemize çökmeyeceğini mi sanıyorsun?*

Sonunda Aisha Lanternglass olayı bütün dünyaya duyurabildi. Ancak bunun için on beş yıl beklemesi gerekti. *St. Possenti Digest* Colson'ın hikâyesini bir hafta içinde, beş bölümde yayınladı. Bu

dizi yerel muhabirlik alanında Pulitzer Ödülü'ne aday oldu; ki bu da *Digest*'teki neredeyse tüm tam zamanlı muhabirler ekonomik kriz nedeniyle işten atılırlarken, Lanternglass'ın hâlâ görevde kalmasını sağladı.

Ama Brian Lutz'a Colson'dan bahsetmedi çünkü uzun zaman önce kendine verdiği bir söz vardı: Haber yapmak için asla Colson'ın ölümünü kullanmayacaktı. İnsanın birini kaybettikten sonra bile hâlâ o kişiyle bir bağı oluyordu; tıpkı hayatta olan bir dostuyla veya arkadaşıyla ilişkisi gibiydi. Colson şimdi bile sevdiği ve istismar etmekten kaçınacağı bir insandı.

Böylece, "Sadece Bob'un paylaşmak istediğiniz bir fotoğrafı var mı, diye sormak istedim," dedi. "Yaranızı deşmek istemiyorum. Kardeşiniz gerçekten çok sıradışı bir şey yaptı. Pek çok insan oradan kaçmayı düşünürken, kardeşiniz yardımcı olabilmek için Devotion Diamonds'a girdi. Olayı anlatırken onun bu kahramanca davranışını vurgulamak istiyorum. Bunun yanı sıra, duygularınıza ve ailenize saygı duymak istiyorum ama eğer bu fazla meraklı muhabirle uğraşmak istemiyorsanız, hemen söyleyin, telefonu kapatayım. Aldığım maaş kederli ailelere duygusal baskı yapacağım kadar iyi değil."

Brian Lutz uzun süre konuşmadı. Sonra bir kez daha kırık bir kahkaha attı. "Kardeşimin kahramanlığını mı vurgulamak istiyorsunuz? Bak işte bu çok gülünç. Ne kadar gülünç olduğunu tahmin edemezsiniz. Bob'dan daha ödlek sadece bir kişi tanıyorum, o da benim. Bir keresinde amcamız bizi lunaparktaki hız trenine bindirmişti; çocuklar için olanına. Ben on üç, Bob sekiz yaşındaydı. Bütün yol boyunca ağlayıp durmuştuk. Trende beş yaşında çocuklar da vardı ve halimizi görünce utanmışlardı. Kardeşimin neden o dükkâna girdiğini bilmiyorum. Kesinlikle onun yapacağı bir şey değil."

"Çatışmanın sona erdiğini düşünmüştür," dedi Lanternglass.

"Yüzde yüz emin olmuş olmalı," dedi Brian Lutz. Sonra bir kahkaha daha attı. "O hız treninde ağladık, hatta ben altıma bile kaçır-

dım! İndikten sonra amcamız ikimizin de yüzüne bakamadı. Bizi doğrudan eve götürdü. Size küçük kardeşimi tanıtayım. Öldürülme ihtimali olan bir yere girmektense, ölmeyi tercih ederdi."

09.38

Lanternglass, Roger Lewis'in karısı Alyona Lewis adına iki e-posta aldı. Birincisi saat 09.38'de avukatı aracılığıyla geldi. Lanternglass, *Digest*'in açık ofisindeki masasında okudu.

"Bugün Alyona Lewis Miracle Falls Alışveriş Merkezi'ndeki anlamsız katliam sonucu yirmi bir yıllık sevgili eşi Roger Lewis'i kaybetmenin yasını tutuyor; Margot ile Peter Lewis sevgili oğullarının yasını tutuyorlar; St. Possenti toplumu herkes tarafından sevilen, hayat dolu, dost canlısı ve cömert bir üyesini kaybetmenin kederi içinde."

Bu e-postada hiçbir işe yaramayan sekiz yüz kelime daha vardı. Alyona ile Roger ilk kuyumcu dükkânlarını 1994 yılında Miami'de açmışlar, Baptist Kilisesi'ne devam etmişlerdi; üç Brüksel arması sahibiydiler ve Engelliler Olimpiyatları'na çok haneli çekler yazmışlardı. Çiçek göndermek isteyenler için adres Lawrence Cenaze Evi'ydi. Çok profesyonel bir basın açıklamasıydı ve Lanternglass'ın alıntı yapabileceği hiçbir şey yoktu.

22.30

İkinci e-posta Alyona'dan geldi. Lanternglass yatağa gireli yarım saat olmuştu ama hâlâ uyanıktı ve tavana bakıyordu. Telefonu çınlayınca bir göz atmak için yana uzandı. Alyona'nın kişisel e-posta adresi Alyo_Lewis_Gems@aol.com'du ve tek cümlelik bir mesaj yazmıştı:

> Bahse girerim o karıyı sikiyordu.

Lanternglass bu e-postayı da nasıl kullanabileceğini kestiremedi.

9 Temmuz, 05.28

Rashid Haswar'ın rehbere kayıtlı bir sabit telefonu yoktu, Twitter veya Instagram profili de yoktu; karısının Facebook sayfası özeldi. Flagler Atlantic Doğal Gaz Şirketi'nde muhasebe bölümünde çalışıyordu ama resepsiyon görevlisi Lanternglass'a onun cep telefonunu vermeyi reddetti.

"Sizinle ya da herhangi bir muhabirle konuşmak isteseydi sizi arardı," dedi resepsiyon görevlisi sinirli bir sesle. "Ama istemedi ve kimseyi aramadı."

Lanternglass'ın başka bir fikri daha vardı. O salı sabahı gün doğmadan Dorothy'yi uyandırdı ve otomobile götürdü. Çiyle ıslak çimlerin üstünde yürürken Dorothy hâlâ tam uyanmamıştı. Bugün üstünde bir kutup ayısının resmi olan beyaz bir kep vardı. Yol boyunca arka koltukta uyumaya devam etti.

İslam Merkezi, Siyah ve Mavi bölgesinde basık, çirkin bir beton binaydı; karşısında Honey Dew Donuts ve indirimli ayakkabı satan bir dükkânın bulunduğu bir alışveriş merkezi vardı. Sabah namazı için gelenler içeriye giriyorlardı; kadınlar bir yan kapıdan, erkekler öndeki çift kanatlı kapıdan. Lanternglass Honey Dew' a girip pencere kenarında bir masaya yerleşti. Buradan sokağı rahatça görebiliyordu. Yüksek bir tabureye oturan Dorothy donuttan bir ısırık aldıktan sonra başını masaya dayadı. Dışarıda gökyüzü koyu bir mor renge bürünmüştü, bulutlarda altın pırıltıları vardı. Hafif rüzgârla palmiye yaprakları hışırdıyordu.

Lanternglass camiyi on dakika kadar gözetledikten sonra, başın-

da siyah bir beyzbol kepi olan sırım gibi bir adamın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde donut dükkânı kapısında durduğunu fark etti. O da sokağı gözlüyordu. Lanternglass ona ilk bakışında kan çanağı olmuş gözlerinin altında siyah halkalar olduğunu fark etti. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Ona ikinci kez bakmasına yol açan şey adamın mavi kot gömleğinin göğüs cebi üzerindeki FLAGLER-ATLANTIC NGC rozetiydi. Lanternglass kızının yanağına bir öpücük kondurdu –Dorothy bunu fark etmedi bile– ve kahvesiyle donutu alıp sağa doğru üç masa kaydı; böylece adamın hemen yanı başında olmuştu.

"Bay Haswar?" dedi nazik bir şekilde.

Adam birden elektrik çarpmış gibi oldu, gözleri şaşkınlık ve biraz da korkuyla büyüdü. Neredeyse oradan koşarak kaçacakmış gibi görünüyordu ama öyle yapmadı, sadece dimdik orada durmaya devam etti.

"Evet?"

"Namaz kılmıyor musunuz?"

Adam ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. Konuşmaya başladığında sesinde öfke veya kendini savunma çabası yoktu, sadece merak vardı. "Medyadan mısınız?"

"Korkarım, evet. *Digest*'ten geliyorum, adım Aisha Lanternglass. Epeydir size erişmeye çalışıyordum. Eşinizle bebeğinizin bir fotoğrafını bizimle paylaşacağınızı umuyorduk. Onları ve sizi onurlandırmak için elimizden geleni yapmak istiyoruz. Ailece kaybınızı. Korkunç bir şey." Lanternglass hiç bu kadar sahtekârca konuştuğunu hatırlamıyordu.

Adam bir kez daha gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını çevirip camiye baktı. "Katliam hakkındaki yazınızı okudum."

Bu kadarla yetinip herhangi bir şey eklemek gereğini duymadı.

"Bay Haswar, eşinizin o sabah neden orada olduğunu biliyor musunuz?"

"Benim için," dedi Bay Haswar ona bakarak. "Oraya gitmesini ben rica ettim. Patronum Bayan Oakley emekli oluyordu. Ben terfi ederek onu pozisyonuna geçtim. Yasmin partide Bayan Oakley'ye verebileceğim bir hediye almak için alışveriş merkezine gitti. Yasmin birilerine hediye almaya bayılırdı. Hediye vermek en sevdiği şeydi. İbrahim büyüyünce ona Iyd-ül Fıtr Bayramı'nda bir hediye alma düşüncesi onu çok heyecanlandırıyordu. Iyd-ül Fıtr Bayramı nedir, bilir misiniz?"

"Evet," dedi Lanternglass. "Ramazan bitince."

"Doğru. Bugün de Ramazan'ın ilk günü. Ama tabii, bunu biliyorsunuz. Bu nedenle camiyi gözetime aldınız." Adam bunu öfkeyle, suçlar gibi söylememişti. Onun bu sakin tavrı bir bakıma daha kötüydü. Lanternglass nasıl karşılık verebileceğini kestiremedi. Hâlâ ne diyeceğini düşünürken, Bay Haswar bir ekleme yaptı: "Yasmin'in annesini buraya getirdim. İçeride, diğer kadınlarla birlikte. Benim namaz kılmadığımı bilmiyor çünkü kadınlar ve erkekler ayrı odalarda ibadet ederler."

Lanternglass başını yukarı aşağı salladı.

"Yasmin'in babası onu sabah namazına getiremedi. Hastanede, gözlem altında. Haberi duyduktan sonra birkaç kez bayıldı. Hepimiz onun için çok korkuyoruz. Geçen yıl bir bypass ameliyatı oldu." Başparmağıyla göğsüne dokundu. "Yasmin onun tek çocuğuydu." Başparmağını göğsüne, karısının vurulduğu noktaya getirdi. Bir süre boş gözlerle camiye baktıktan sonra, "Sizce Müslüman olduğu için mi öldürüldü?"

"Ne?" diye sordu Lanternglass.

"Vurulması. İkisinin birden vurulması?"

"Bilmiyorum. Hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

"Güzel. Bilmek istemem. Dün gece rüyamda oğlum ilk kelimesini söyledi. 'Pasta' dedi. Pek gerçekçi bir ilk kelime sayılmaz herhalde. Henüz Yasmin'i rüyamda görmedim. Ama pek uyuduğum da yok zaten. Donutunuzu yemiyorsunuz."

"Aslında bunlardan hiç haz etmem," dedi Lanternglass tabağını iterek. "Neden sipariş ettiğimi bilmiyorum."

"Ziyan olacak, yazık. Kokusu çok güzel." Bay Haswar izin istemeden onun donutunu tabaktan aldı ve gözlerini Lanternglass'ın gözlerine dikerek iri bir lokma ısırdı. "Hımm. Pasta."

10 Temmuz, 17.40

Haberin İçyüzü programı için röportaj kaydedildikten sonra Jay Rickles akşam yemeğine onu evine davet etti. Ailesinin Kellaway'le tanışmasını istiyordu. Biraları açarlar, saat dokuzda program yayına girince, birlikte seyrederlerdi. Kellaway'in yapacak başka bir şeyi yoktu.

Rickles Kiwi Bulvarı'nda oturuyordu. Evi bir malikâne değildi. Önde bir çeşmesi, etrafını çeviren beyaz bir alçı duvar, hatta bir yüzme havuzu bile yoktu. Yine de kırmızı İspanyol kiremitle kaplı çatısı olan, ezilmiş beyaz midye kabuklarıyla kaplı muazzam bahçesiyle güzel bir evdi. Ön merdivenin iki yanında epey büyük, bakırdan balık heykelleri vardı.

Evin içi bir Teksas-Meksika lokantası gibiydi; duvarlara kementler ve bufalo kafaları monte edilmişti. İçerisi bir hayli kalabalıktı; ayaklarında deri çizmeleri, kot etekleri olan fidan gibi genç kadınlarla, odadan odaya koşuşturan küçük çocuklar vardı. Kellaway önce Rickels'ın bir parti verdiğini ve semtteki insanların yarısını davet ettiğini sandı. Ama oradaki ilk saatinden sonra o altın sarısı saçı genç kadınların Rickles'ın kızları, çocukların da onun torunları olduğunu anladı.

Bir Cadillac'ın kaputu büyüklüğündeki bir televizyonun önünde bulunan Cadillac büyüklüğündeki kanepeye oturdular. Sehpanın üstünde içi buz ve Corona şişeleri olan çelik bir kova duruyordu, tabaklar içinde atıştırmalıklar vardı. Rickles bir eliyle kendine bira alırken, diğer eli yılan gibi kıvrılıp uzun boylu ve bacaklı, dapdar bir Wrangler

kot giymiş kadının kalçasına sarıldı. Kellaway ilk bakışta Rickles'ın kızlarından birinin poposunu okşadığını sandı. Ama sonra bu kadının altmış yaşında falan olduğunu gördü. Sıkı bir makyaj ağzının kenarlarındaki ince çizgileri örtmüştü ve saçlarının sarılığı mutlaka boya olmalıydı. Kadında her zaman güzel olmuş ve daima öyle kalacak, neredeyse bunun bir alışkanlık olduğu bir güzellik vardı.

"Bay Kellaway mi?" diye sordu. "Ya da, Şerif Yardımcısı Kellaway mi?"

Rickles karısının poposuna bir şaplak attı; kadın poposunu ovarken gülüyordu. "Şşş, kadın. Her şeyi bozacaksın."

"Erkeklerin planlarını bozmak hayatımın işi benim," dedi Bayan Rickles, kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayıp oradan ayrıldı. Belki de normal yürüyüşü böyleydi.

Kadın gittikten sonra Kellaway, Rickles'a bakıp, "Şerif Yardımcısı mı?" diye sordu.

Emniyet amirinin gözleri duygusal bir şekilde ışıldadı. "Sürpriz olması gerekiyordu. Gelecek ay seni fahri şerif yardımcısı yapacağız. Sana şehrin bir anahtarını da vereceğiz. Büyük bir tören yapılacak. Bunu ilan ettiğimiz zaman haberin yokmuş gibi davran."

"Kendi rozetim olacak mı?"

"Elbette," dedi Rickles bir kahkaha atarak. "Ama merak eder dururum, neden gerçek bir şerif yardımcısı olmadın?"

"Başvurdum. Beni geri çevirdiniz."

"Ben mi?" dedi Rickles hayretler içinde elini göğsüne götürerek.

"Yani, emniyet teşkilatı."

"Sen Irak'ta görev yapmadın mı?"

"Yaptım."

"Ve biz seni geri çevirdik, öyle mi? Neden?"

"Tek kadro için elli başvuru vardı. Beyaz olmam kaybettirdi."

Rickles üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Tanrım, hep aynı şey. Farklılıklara ne kadar özen gösterirsek gösterelim, hiçbir zaman yeterli olmuyor. O tiyatro öğrencisiyle ilgili *Digest*'in yayınladığı çar-

pıcı haberi okudun mu? Hayır mı? Yirmi yıl kadar önce beyaz bir çifti doğrayıp Miata'larını ve bir Hermes çanta dolusu ganimeti çalan sapkın bir Afro-Amerikalı için alarm verildi. Kadın öldü, kocası hayatta kalabildi. Polisler Miata'yı Siyah ve Mavi'deki bir otoparkta buluyorlar ve omzunda bir çanta, elinde bir bıçakla zanlının tarifine uyan bir adamı otomobilden uzaklaşırken görüyorlar. Ona hemen yüzüstü yere yatmasını söylüyorlar ama o kaçmaya başlıyor. Önce bir alışveriş merkezinin etrafından dolanıyor, sonra fikir değiştirip geri dönüyor. Polisler o köşeden dönünce onunla burun buruna geliyorlar. İçlerinden biri adamın saldırdığını sanarak ateş edip onu öldürüyor. Ama meğerse adamın elindeki şey bıçak değil, CD'ymiş. Omzundaki Hermes çanta mı? O da küçük kuzeninin okul çantasıymış. Bu kişi daha on yedi yaşında, yazları sahneye çıkan ve Londra Drama Okulu'na başvuran bir gençmiş. Kaçmasının sebebi, kapısı açık bir araç bulup ufak tefek şeyler araklamak için otoparkta dolandığı için korkmasıymış. Yani, bir bakıma suçluluk kompleksi yüzünden ölmüş."

Kellaway zihninde o Müslüman kadını tekrar tekrar vuruyordu. O kadını devamlı düşünmek, neden olduğu yerde kalmak yerine ayağa kalkmasını anlamaya çalışmak onu deli ediyordu. Onu vurmasına sebep olduğu için kadından nefret ediyordu.

"Vücut adrenalin pompalıyor," dedi Kellaway. "Hava karanlık. Peşinde olduğun adamın iki kişiyi doğradığını ve onun kaçık olduğunu biliyorsun. O genci vurdukları için polislerin neden suçlandıklarını anlamıyorum."

"Senin gibi büyük jüri de anlamadı. Ama bir skandaldı ve acıklı bir olaydı. O oğlanı vuran polis daha sonra ciddi bir alkol ve uyuşturucu batağına girdi, daha sonra da ev içi şiddet yüzünden işten kovuldu. Okul sırt çantasının sahibi kuzen de vurulma ânının görgü tanığı. On beş yıl sonra *St. Possenti Digest* gazetesinde çalışırken bu hadiseyi yazıp gerçeği ifşa ediyor. Yazısının ana konusu Florida emniyetindeki sistemli ırkçılık ve rozetlerini kötüye kullanan polis

memurlarının kollanması. Her neyse. Ben bu kadınla oturdum, benimle röportaj yaptı. Söylemem gereken her şeyi anlattım. Azınlıkları işe aldığımızı, 1993'ün neredeyse farklı bir yüzyıl olduğunu, işimizin siyahların bizi bir işgal kuvveti gibi değil, müttefikleri gibi görmesini sağlamak olduğunu söyledim. Onu ofisime götürmeden önce, ekip odasında sadece siyahların olmasını sağladım. Bilişim teknisyenini bir detektif masasına, pencerelerimizi yıkayan görevliyi başka bir detektif masasına oturttum. İçerisi o kadar çok siyahla doluydu ki bir Luther Vandros konserine geldiğini sanırdın. Böyle bir röportajı kabul edince iki seçeneğin oluyor. Ya onların söylemeni istediği şeyler söylersin ya da düşünce suçu işlediğin için seni yerin dibine batırırlar. Yaptığım şey hoşuma gitmedi ama işe yaradı. Kadın seninle konuştuğu zaman bu dediklerimi hatırlaman iyi olur."

"Benimle konuştuğu zaman mı?"

"Artık senin peşinde, ortak. Aisha Lanternglass. Ölen tiyatro öğrencisi hakkındaki haberi yazıp benim teşkilatımı Ku Klux Klan'ın bir şubesi gibi gösteren kadın. AVM'deki olayın haberini ona verdiler. Bu kadına dikkat et, Kellaway. Kadın beyazlardan nefret ediyor."

Kellaway birasından bir yudum alıp düşündü.

"O beyaz çifti doğrayan adamı buldular mı?" dedi sonunda. "Bıçaklı siyahı?"

Rickles başını iki yana salladı. "Bıçaklı bir siyah yokmuş. Meğer adamın bir sevgilisi varmış. Adam karısını öldürmüş, kendisi de saldırıya uğramış gibi görünmesi için sevgilisine kendini birkaç kez bıçaklatmış. Sonra da ona Miata'yla gidip arabayı Siyah ve Mavi bölgesinde park etmesini söylemiş. Güvenlik kamerasında bu sevgiliyi otoparkta otomobili bırakırken gördük." Rickles iç geçirdi. "Keşke Devotion Diamonds'ta olanları da gösteren bir güvenlik kamerası olsaydı. Kadının içeriye girdiğini biliyoruz ama orada olanlar hakkında hiçbir şey yok. Keşke olsaydı. Eminim, *Haberin İçyüzü* yapımcıları da bunu çok isterlerdi."

"Roger Lewis'in bilgisayarından edinemiyor musunuz?" Devoti-

on Diamonds'ın güvenlik kayıtları Lewis'in ofisindeki büyük iMac'e geliyordu ve bir ara bu bilgisayar masadan yere düşmüştü. Kellaway tekrar çalışır hale gelmemesi için üstünde tepinmişti.

Rickles belki evet, belki hayır anlamında elini salladı. "Teknik ekiptekiler sabit diski belki kurtarabileceklerini düşünüyorlar ama bunu görene kadar inanacağım yok." Birasından bir yudum aldı. "Kurtarabilirsek, belki *Haberin İçyüzü* bizi tekrar yayına çıkarır."

Teknik ekip sabit diski kurtarırsa, Kellaway'in altı aylık bebeği ve annesini vuruşu, sonra da Becki Kolbert'in tabancasıyla Bob Lutz'ı öldürdüğü görünecekti. Kellaway böyle olduğu takdirde başka bir tabancası olacağını umdu. Gözlerinin önüne gelen sahne şöyleydi: bitişik odada polisler ona seslenirlerken o banyodaki helaya oturmuş, bir .38'liğin kısa namlusunu ağzına sokuyor. Bunu yapabilirdi. Tabancayı ağzına sokup bir kurşunu yutabileceğini biliyordu. Tabloid gazetelerin alay konusu olup toplumun nefret ettiği ve oğlundan koparıldığı bir hayatı yaşamaktansa, o şekilde ölmek çok daha iyiydi. Tabii, hapse girdiği takdirde başına neler geleceğini düşünmesine bile gerek yoktu.

Helada oturma düşüncesi ona başka bir şey hatırlattı. "Sence AVM'ye tekrar girebilmem ne zaman olur? Birkaç eşyamı almak istiyorum. Ve belki... ne bileyim... olay yerini bir daha görmek."

"Bir hafta sabret. Tekrar açıldıktan sonra istersen olay yerini birlikte gezeriz. Bunu ben de isterim. Senin gözlerinle her şeyi bir daha görmem iyi olur."

Kellaway acaba Rickles benim evime taşınmak mı istiyor, diye düşündü. Ranza falan mı satın alsaydı?

Başını çevirdiğinde kusursuz bir teni olan bir kadının önünde durduğunu gördü. Bu sarışın kadın en az bir seksen boyundaydı, çiçek desenli bir etek, beyaz saten bir bluz giymişti, başında hasır bir kovboy şapkası vardı. Her iki yanındaki küçük çocukların ellerini tutmuştu. Çocuklardan biri kalkık burunlu, son derece çirkin ve şişman bir kızdı; pembe gömleğinden göbeği taşıyordu. Oğlan Jay Rickles'ın

minik versiyonu gibiydi; dar mavi gözleri ve yüzünde inatçı bir ifade vardı. Anneleri o kadar uzun boyluydu ki çocuklar onun elini tutabilmek için kollarını adamakıllı uzatmak zorundaydılar.

"Bay Kellaway," dedi kusursuz tenli kadın. "Ben Jay'in kızı Maryanne Winslow'um, çocuklarım size bir şey söylemek istiyorlar."

"Teşekkür ederiz," dedi çocuklar aynı anda.

"Ne için?" dedi Maryanne ikisinin de kollarını çekerek.

Şişman kız, "Hayatımızı kurtardığınız için," dedi ve burnunu karıştırmaya başladı.

"Kötü adamı vurduğunuz için," dedi oğlan.

"O sırada AVM'deydiler," dedi Rickles hayranlık ve minnet dolu nemli gözlerle Kellaway'e bakarak. Kurşunlar onların otuz metre ötesinde uçuyordu. Dönme dolaptaydılar."

"Yapma, baba," dedi Maryanne. "Daha içeriye bile girmemiştik. Dönme dolaba binecektik ama kapılara geldiğimizde bir güvenlik görevlisi bizi otomobilimize gönderdi. O sırada her şey bitmişti. Çatışmayı on dakika farkla kaçırdık."

Rickles şişesini Kellaway'e uzattı. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. Şişeleri tokuşturdular.

"O kadını neyle vurdunuz?" diye sordu küçük oğlan Kellaway'e.

Maryanne oğlunun kolunu çekiştirdi. "Merritt! Çok kabasın!"

".327'lik bir Ruger Federal," dedi Kellaway. "Tabancalarla ilgili misin?"

"Bende .22'lik bir Browning Buck Mark duruyor..." diye başladı oğlan.

"Merritt! Sende bir Browning Buck Mark durmuyor," dedi annesi.

"Duruyor işte!"

"Senin bir Browning Buck Mark'ın var," dedi Maryanne gözlerini yuvarlayarak. Oğlunun düzgün gramere aldırmayışına kızardı.

"Tabancaları sever misin?" diye sordu Kellaway öne uzanıp dirseklerini dizlerine dayayarak.

Merritt evet anlamında başını salladı.

"Senden biraz daha küçük bir oğlum var. O da tabancaları çok seviyor. Bazen onunla balık tutmaya gideriz, sonra da kumsal boyunca yürüyüp ateş edeceğimiz şişeler buluruz. Bir keresinde eski bir çift çizme bulduk ve onları vurduk. Onları dans ettirmeye çalışıyorduk."

"Ettiler mi?" diye sordu Merritt.

Kellaway başını iki yana salladı. "Hayır, sadece devirdik."

Merritt bir an daha ona mavi gözleriyle büyülenmiş gibi baktıktan sonra annesine döndü. "Artık play Xbox oynayabilir miyim?"

"Merritt Winslow. Çok kabasın!"

"Önemli değil. Yaşlı insanlar can sıkıcıdırlar," dedi Kellaway. "Bunu bir keresinde oğlum bana söylemişti."

Maryanne Winslow dudak hareketleriyle, "Teşekkür ederim" dedikten sonra çocukları oradan götürdü.

Rickles iç geçirip arkasına yaslandı. Boş gözlerle televizyona bakarken, "Sana hep o tabancayı sormak istemişimdir," dedi.

"Hı?" dedi Kellaway. Ensesindeki tüyler kabardı.

"Bir araştırma yaptım; senin bu eyalette üzerine kayıtlı bir tabancan yok." Rickles gözünü ovuşturdu; ona bakmıyordu. "Bu bir sorun çıkarabilir."

"O tabanca Falcon Güvenlik Şirketi'ne kayıtlı. Onların tabancası. O kaydı bulacak birini aramamı ister misin? Merkezleri Teksas'tadır. Kaydı orada olabilir, ya da..."

Ama Rickles'ın umurunda değildi ve dinlediği yoktu. Heyecan içinde Kellaway'in omzuna vurup öne uzandı. Ekranda Miracle Falls AVM'si görünüyordu, otopark girişi bir polis devriye otosuyla bloke edilmişti.

"Ulusal yayındayız," dedi kalın bir erkek sesi. "Olayı biliyorsunuz. Tepesi atmış bir çalışan elinde bir tabanca, yüreği nefretle dolu bir halde işyerine girip öldürmeye başlıyor. Ama St. Possenti'nin bu alışveriş merkezinde daha sonra olanlar sizleri şaşırtacak ve ümitlendirecektir."

"İşte başlıyor," dedi Rickles. "İtiraf edeyim. Kendimi televizyonda görmeye bayılıyorum. Hey. Bill O'Reilly'nin adamları seni aradılar mı?"

"Evet. *20/20*'den de aradılar."

"Onlarla da program yapacak mıyız?"

"Herhalde."

"Güzel," dedi Rickles bir daha iç geçirerek. "Bazı günler görev başında öldürüldüğümü düşünüyorum ve beni üzen şey ne, biliyor musun? Öldükten sonra televizyonda görünemeyeceğimi bilmek."

"Ya yetmiş beş yaşındayken, sabahın köründe düzüştükten sonra yatağında ölürsen?"

"Vurularak ölmeyi tercih ederim," dedi Rickles birasından bir yudum daha alarak. "Bir efsane olarak ölmeyi yeğlerim ama o kadar talihli olacağımı sanmıyorum."

"O halde sana iyi şanslar dilerim," dedi Kellaway.

11 Temmuz, 10.10

Jay Rickles, Kellaway'ye bir keresinde siyah bir muhabiri rahatlatmak için ofisi siyah yüzlerle doldurduğunu söylerken biraz abartmıştı. Aslında cam silicisini bir masaya oturtup detektif rolünü yapmasını istememişti. Cam silicisi Kamboçyalıydı ve o gün çalışma günü bile değildi.

Ama Atlantic Datastream Şirketi'nin bilişim uzmanı Shane Wolff'un, Lanternglass'ın 1993 yılında silahsız bir siyah gencin polisler tarafından öldürülüşüyle ilgili Amir Rickles'la görüşmeye geldiği gün, o ofiste olduğu doğruydu. Shane, St. Possenti Emniyet Teşkilatı'na haftada iki üç kere gelir, ofisin bilgisayar ağını yeniden kurardı. Ofiste hâlâ Windows XP kullanılıyordu. Aisha Lanternglass'ın içeriye girer girmez kravatlı bir siyah görmesi için Rickles'ın onu ön kapıya yakın boş bir detektif masasına oturttuğu doğruydu.

Lanternglass başıyla Wolff'a bir selam vermiş, o da belli belirsiz bir karşılık vermişti. O andan itibaren de birbirlerini görmezden gelmişlerdi. Lanternglass onu görür görmez tanımıştı tabii ama Wolff *Digest*'in bilgisayarlarına da servis yapmasaydı bile, yine tanırdı. Wolff ve Colson aynı okula gitmiş, aynı kızlarla çıkmışlardı. Ama onu tanıdığını belli etmesi doğru olmazdı. Çünkü Shane Wolff'un St. Possenti emniyeti için sıklıkla yaptığı iş en çok parayı kazandığı işti. Ona önce polisler, sonra da işine yarayacak bir haber verirse, Aisha para öderdi.

Perşembe günü tam Aisha sabah egzersizini bitirmek üzereyken

Wolff, *Digest*'e geldi. Aisha merdivende koşuyordu; iki kat yukarıya, iki kat aşağıya, böylece kırk sekiz basamak koşmuş oluyordu. Ağırlıklarını merdiven boşluğunda bulundururdu. Dorothy'yle paylaştığı dört odalı dairede bunlara yer yoktu; neyse ki Tim Chen buna aldırmıyordu.

"Kaç kere inip çıkıyorsun?" diye sordu Shane; sesi beton merdiven aralığında yankılanıyordu.

Lanternglass en alt basamağa indi. "Elli tur. Bitirmek üzereyim. Beş tur kaldı. Ağlıyor musun sen?"

Shane Wolff otoparka açılan açık metal kapıya doğru uzandı. Hiç de bir bilgisayar kurduna benzemiyordu. Bir doksan boyunda, yaklaşık iki yüz kiloydu ve başı kadar kalın bir boynu vardı. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu.

"Duman yüzünden. Buraya gelirken büyük bir duman bulutu içinden geçtim. Daha önce kıvılcımları silmek için hiç cam sileceklerimi kullanmamıştım. Dün beni ahlak masasının sabit sürücülerini temizlemem için emniyet merkezine çağırdılar. Haftada bir internette porno ararlar ama bunun yerine kötü amaçlı Rusça yazılım bulurlar. Her neyse, oradayken o alışveriş merkezindeki balistik raporunu gördüm."

Lanternglass yine yukarıya koşmaya başlamıştı. Baldırları sızlıyordu. "Ne diyeceğini unutma. Birazdan dönerim."

"Hey," dedi Shane. "Bu yaptığın kalça kaslarına zarar vermez mi? Onca basamak? Mutlaka zarar veriyordur."

Aisha duraksadı, neredeyse bir basamağı ıskalayacaktı ama devam edip cevap vermedi.

Tim Chen merdivenin tepesinde onu bekliyordu. *Digest* ofisinin yangın kapısını açmış, sahanlığa oturmuştu; kucağında Aisha'nın eski MacBook'u vardı. Aisha'nın yazdığı haberi yayına hazırlıyordu.

"Sonundaki iki paragrafı kesmek zorundayım," dedi. "Beş yüz kelime fazlan var ve bu kısmı önemli değil."

"Hiç de beş yüz kelime fazlam yok." Aisha sahanlıkta yavaşladı,

ellerini dizlerinin üstüne koyup derin nefesler aldı. Chen'in neyi kestiğini görmek için başını uzattı. "Yapma, Tim. Bunu kesme. Neden kesesin ki?"

"Sanki Kellaway ordudan kovulmuş gibi bir ifade kullanmışsın. Adam kovulmuş değil. Irak'ta tam bir tur yaparak vatanına hizmet etmiş. Sonra da memlekete dönünce, bir kitle katliamına engel olmuş."

"İdari nedenlerle ordudan ayırmışlar. Bu kovulmak demektir."

"Vücuduna çok kötü şeyler yapmıyor musun?" diye sordu Tim Chen.

"Of," dedi Aisha basamaklardan aşağıya koşarken.

Wolff onun gelişini seyretti. Kızarmış gözleri yanıyordu. Bu haliyle bir mezar başında yas tutan birine benzemişti.

"Pekâlâ," dedi Aisha. "Öt bakalım. 'Soruşturma ekibinden birinin açıklamasına göre...'"

"Becki Kolbert bir .357 Mag'la Roger Lewis'i üç kere vurdu. İlk kurşun yüzü ona dönükken göğsüne geldi. Kaçmak için arkasına dönüğünde kadın onu sırtından ve sol kalçasından vurdu. O aşamadayken Becki Kolbert muhtemelen ofisten çıkmaya çalışıyordu ama karşısında Bayan Haswar'ı görünce şaşırdı. Göründüğü kadarıyla gövdesinin tam ortasına tek atışla Yasmin'i ve bebeğini öldürmüş."

"Devam et."

"Kolbert iki Haswar'ı öldürdükten sonra, Bay Kellaway, Devotion Diamonds'a girdi. Kolbert ofisin içine geriledi, aralarında bir laf atışması oldu, derken Kellaway iki el ateş etti. Birisi ıskaydı, diğeri kadının sol akciğerine isabet etti. Yere yığılınca Kellaway Bayan Haswar'a yardım etmek amacıyla yanına gitti. Bob Lutz fail hâlâ yaşıyor mu, diye bakmak için yanına yaklaştı. Onun şansına, kadın hâlâ yaşıyordu. Becki Kolbert onu iki gözünün tam ortasından vurdu. Askerlere özgü bir keskin nişancılıkla. O zaman Kellaway gelip Kolbert'in elindeki silahı aldı ama zaten artık olay bitmişti. Kolbert çok geçmeden kan kaybından öldü."

O sırada Lanternglass basamakları tırmandığı için soluk soluğaydı ve karşılık verecek halde değildi. Editörünün bulunduğu sahanlığa kadar olan yirmi dört basamağı çıktı.

"Bitirmek üzere misin?" diye sordu Tim Chen. "Seni seyrederken bile yoruluyorum."

"Neden onun askerlik dönemini kesiyorsun?" diye sordu Aisha.

Tim Chen onun yazdığı haberi ona okumaya başladı. "Kellaway Körfez'de kahramanlık yapma fırsatını kaçırmış olabilir –bu görev dönemi sorunluydu ve onurlu bir şekilde terhis edilmedi– ama Miracle Falls'taki olayın ardından nihayet hizmetleri için takdir görecek." Neden bunu yazdın ki? Adamın on yıl önceki askeri sicili kimin umurunda? Pekâlâ doyurucu bir haberi kinci bir imayla lekeliyorsun."

"Kinci mi?"

"Kaltakça diyecektim ama politik olarak doğru olmazdı."

"Jandarmayken aşırı güç kullandığı için ordudan kovulmuş. Tehdit edici herhangi bir durum olmasa bile devamlı tabancasını çekermiş ve bir kere elleri kelepçeli bir tutukluyu yumruklamış. Siciline bak. Her ne kadar önceki gün *Haberin İçyüzü* programında onu kahraman gibi tanıtsalar da, bu adam bir savaş kahramanı falan değil."

"Merak ettim de," dedi Tim Chen. "Kellaway'in jandarmayken yumrukladığı bu adam, elleri kelepçeli olan bu tutuklu? Siyah mıydı?"

"Hassiktir be oradan," dedi Aisha ve basamakları koşarak inip Wolff'un yanına geldi.

Wolff beyaz bir mendille göz kenarlarını sildi. "Sana birkaç gerinme hareketi göstereyim."

"Ne için?"

"Kalça kasların için. Bu kaslara bu kadar yüklenmeden önce germen lazım."

Aisha basamakların altına gelirken bir kez daha yavaşladı. "Az

önce tuhaf bir şey söyledin. 'Göründüğü kadarıyla tek atışla bebeği ve Yasmin Haswar'ı öldürmüş' dedin.

"Evet."

"'Göründüğü kadarıyla' diyerek neyi kastettin?"

Wolff gözlerinin altını sildi. "Olgulara uyan tek teori bu. Hâlâ o kurşunu arıyorlar. Bu kurşun bir aynanın ve alçı panelin içinden geçip Miracle Falls Alışveriş Merkezi'nin içinde bir yerde kaybolmuş."

"Sana bir öneride bulunabilir miyim, Shane?"

"Neymiş o?"

"Bir kadına birlikte çıkmayı teklif etmenin yolu, sözlerle onun kalça kaslarına iltifat etmek değildir. Onun kahkahasını beğendiğini söyle."

Aisha yirmi basamak çıktıktan sonra Wolff arkasından seslendi. "Önce kahkahanı duyayım, sonra beğenip beğenmediğimi söylerim."

Chen hâlâ merdivenin tepesindeydi.

"Pekâlâ, tamam," dedi Aisha. "Jandarmayken Kellaway siyah bir eri sevgilisinin önünde kelepçeleyip yumrukladı. Ve geçen yıl, AVM'den bir şey çaldığını sandığı siyah bir gence silah çekti. Meğer o siyah oğlan o gün üniformasız olarak çalıştığı mağazanın başka bir şubesine mal götürüyormuş. Ama burada önemli nokta bu kişilerin siyah olması değil. Önemli olan Kellaway'in Rambo'ya dönüp hiç düşünmeden şiddete başvurma eğilimi."

"Bu yazıda onun bu gence zorbalık etmesiyle ilgili hiçbir şey yok."

Aisha onun önünde koşu hareketleri yaptı. "Yok. Çünkü kaynağım bu olayı yazmamamı istedi. Yani, Randal Kellaway'in aşırı güç kullanma eğilimi olduğunu hiç değilse *ima* etmemiz bu gazete için sorun olmaz. Belki polisler çok uygun bir şekilde tahrip edilen iMac'te güvenlik kaydını elde edebilirler; belki o zaman Becki Kolbert teslim olmak istiyorken Kellaway'in onu vurduğu ortaya çıkar."

"Colson'ın vurulduğu gibi mi?"

Aisha yerinde koşmayı bırakıp başını eğdi ve dizlerini tuttu. Nefes aldığında sanki göğsünde bir kaktüs varmış ve iğneleri akciğerlerine batıyormuş gibi hissetti.

"Yapma, Tim," dedi. "Bel altı vuruyorsun."

"Öyle mi? "dedi Tim Chen sakince. "Randall Kellaway'in siyah bir oğlanı taciz etmesiyle ilgili bir haber duyuyorsun. Orduda siyah bir askeri darp ettiğini öğreniyorsun. Adam şimdi bir kahraman ve Jay Rickles televizyonda ona sarılıp tabancalı iyi adam, diyor. Kellaway'in geçmişini lekelersen, her ikisini de küçük düşürürsün. Tek atışla ikisini birden yere serersin."

"Hayır, Tim. Kelimeler kurşun değildir. Yasmin Haswar ve bebeği yere devrilirlerken, tek atışla yere sermek buydu işte."

Tim Chen kararlı bir şekilde iki tuşa bastı. Bunlardan biri SİL tuşuydu. "Bana onun askeri sicilini lekelemek için bir tane neden söyle, o zaman bunu bir sonraki habere koyarız. Ama senin kişisel yorumların neden sayılmaz."

Aisha aniden midesine bir bıçak saplanmış gibi hissedince şaşırdı. *Siktir git*, diyecek gibi oldu ama demedi. *Bu hiç adil değil, Tim*, demek istedi ama bunu da demedi. Dönüp merdivenden aşağıya koşmaya başladı çünkü aklından geçen şey bunun pekâlâ adil olduğuydu ve eğer yeterince hızlı hareket ederse duyduğu utancı geride bırakabilirdi... merdivenin tepesinde, arkadaşı ve editörü olan adamın bulunduğu yerde...

Merdivenin altına geldiğinde Shane Wolff, "Duman seni de rahatsız ediyor, değil mi?" diye sordu.

"Ne?"

"Gözlerin," dedi Wolff. "Sen de ağlıyorsun. Mendilimi ister misin?"

Aisha mendili onun elinden kapıp yüzünü sildi. "Sağ ol."

"Çok güzel bir çatı barı biliyorum," dedi Wolff. "Beş kat yükseklikte. Ben asansörle çıkarım, sen koşarsın, çatıda buluşup bir bira içeriz. Senin için çok güzel bir egzersiz olur."

"Sekiz yaşında bir çocuğun varken dışarıya çıkmak çok zor oluyor," dedi Aisha. "Sana o balistik raporu için paranı ödeyebilirim, ya da bir bakıcının parasını ödeyebilirim ama ikisini birden ödeyemem."

"O halde, raporun parasını almam. Biraları da ben ısmarlarım."

Aisha onun göğsüne çok hafif bir yumruk attı. Sonra da dönüp basamakları tırmanmaya başladı. "Çok hoşsun, Shane ama seni kullanmış olurum. Hem kalça kaslarıma bakmayı bırak artık."

Aisha on basamak çıktıktan sonra durdu ve arkasına baktı. Shane Wolff otoparka çıkan açık kapıda durmuş, onun kalça kaslarına bakmamak için elleriyle gözlerini kapamıştı.

"Bir dakika..." diye seslendi ona Aisha. Koşmayı bırakıp elleri kalçasında durdu. "Kolbert, Lewis'i ve Haswar'ları öldürürken dört atış yapıldı. Boşluk. Sonra Kellaway dükkâna girip onu vururken iki atış daha. Bir boşluk daha. Derken Becki Kolbert Bob Lutz'ı öldürürken bir atış daha. Yedi atış... süre? Beş dakikada mı?"

"Öyle gibi," dedi Wolff.

"Hah," dedi Aisha ve tırmanmaya devam etti.

Merdivenin tepesine geldiğinde Tim Chen hâlâ kucağında Aisha'nın dizüstü bilgisayarıyla oturmaktaydı.

"Az önce söylediğim şey için özür dileyecek değilim," dedi Tim.

"Özür dileme," dedi Aisha. "Sadece geri al."

Tim Chen iç geçirdi. "Bu adamı lekelemek için tek bir iyi neden düşünemiyorum."

"Bir de bunu dinle," dedi Aisha. "Polisler Kolbert'in dört kez ateş ettiğini söylüyorlar; üçü Roger Lewis'e, bir tane de Yasmin ve bebeğine. Bir dakika sonra Kellaway dükkâna girip iki el ateş ediyor, biri kadını vuruyor, diğeri ıska. Nihayet, bundan bir dakika sonra son atış yapılıyor, Bob Lutz'ı öldüren atış. Adli tıp raporunda yazılanlar bunlar."

"Peki."

"Ama bir görgü tanığı var –aslında bir ***kulak tanığı***– bu kişi her

şeyi işitmiş. Söylediğine göre üç atış yapılmış, bir boşluk, sonra iki atış daha, bir boşluk ve *iki* atış daha."

"E? Senin kulak tanığının ödü patladığı için yanlış işitmiş. Hep olur."

"Sevgilisine mesaj atıyormuş. Her silah atışından sonra bir mesaj atmış. Çok emin: üç, iki, iki. Dört, iki, bir değil."

"Bu ne demek oluyor anlamış değilim."

"Yani, Bob Lutz'ı öldüren atıştan sonra bir atış daha yapılmış. Bunu nasıl açıklarsın?"

Tim Chen açıklayamadı. Parmaklarını dizüstü bilgisayarın üstünde tıklatıp duruyordu. "Senin o kulak tanığın söylediklerini kanıtlayan telefon mesajlarını sana gösterdi mi? Zaman işaretlerini gördün mü?"

"Hayır," diye itiraf etti Aisha. "Dorothy'yi tenis kampından almam lazımdı. Mesajlara bakacak fırsatım olmadı. Ama eminim, isteseydim bana gösterirdi."

Tim başını salladı. "Pekâlâ. Tamam. Bu ilginç olabilir. Ama hâlâ bunun Randall Kellaway'in kötü askeri siciliyle ne alakası olduğunu anlamıyorum."

"Hiç alakası yok."

"O halde, neden adamın askerlik sicilini lekeleyelim? İmayla bile olsa?"

"Onu tahrik edip ne yapacağını görmek için. Birini tahrik ettiğin zaman o kişi hakkında çok şey öğrenebilirsin."

"Öyle mi? Bunu gazetecilik okulunda mı öğrendin, Aisha?"

"Gazetecilik okuluyla alakası yok," dedi Aisha. "Eski topraklar böyle yapar."

12 Temmuz, 18.13

O'Reilly Faktörü programı için kayıt daha önce *Haberin İçyüzü* ve *20/20* programları için kullanılan stüdyoda yapıldı. Kayıt bittikten sonra Rickles ile Kellaway sıcak ve dumanlı havaya çıktıkları zaman Aisha Lanternglass onları beklemekteydi. Rickles'ın aracına binmelerinden önce onlara yetişti.

"Selam, beyler," dedi Aisha. "Yerel gazetenize bir on dakikanızı ayırmaya ne dersiniz? Yoksa benimle konuşmanız için bir televizyon programı mı ayarlamam lazım?"

Onlara piyano tuşlarını andıran bembeyaz dişleriyle gülümsedi. Atletik bir vücudu vardı; mavi blucini, kolsuz siyah tişörtü ve sandaletleriyle çok çekici görünüyordu. Yanında kızını da getirmişti, Kellaway bunu çok ucuz bir manipülasyon olarak gördü. Küçük kız dünyanın en eski Passat'ı üstünde oturuyordu. Başında kedi suratı olan bir kep vardı. Çocuk yetişkinlerle ilgilenmiyor, resimli bir kitabın sayfalarını çeviriyordu.

Jay Rickles'ın yüzü ışıldadı. "Aisha! Ses mesajını aldım. Üç günden beri sana geri dönmek istiyordum. Sekreterim seni arasın, bir randevu ayarlayalım mı?"

"Çok iyi olur," dedi Aisha. "Şimdi bana on dakikanızı ayırırsanız, sonra daha uzun bir görüşme için bir gün ayarlarız."

Rickles, Kellaway'e baktı. "Ona on dakikamızı ayıralım. Yoksa aracıma binmeden üstüme atılacağından korkuyorum."

Kellaway onun yüzüne bakmakta zorlandı. İçinde alev alev yanan bir öfke vardı. Askerlik sicilini boka çeviren o yazıyı o sabah öğrenmişti. Sabah haberleri programında vardı.

"Geçen hafta Miracle Falls Alışveriş Merkezi'ndeki silahlı çatışmanın kahramanı Rand Kellaway'le ilgili yeni ayrıntılar su yüzüne çıktı," demişti haber sunucusu genç; televizyonda haber sunmak yerine bir bakkalda çıraklık yapmalı dedirtecek bir çocuk gibiydi. "*St. Possenti Digest* gazetesinin bu sabahki haberine göre Bay Kellaway jandarma görevi yaparken sıklıkla aşırı güç kullanma suçlaması sonucu 2003 yılında A.B.D. ordusundan çıkarılmış. Silah-kontrolü örgütü eylemcileri bu haber yazısını esas alarak, Kellaway'in dolu bir tabancayla dükkâna girerek gerilimi yükselttiğini öne sürüyorlar ve..."

Kellaway daha sonra televizyon stüdyosunda *Digest*'in buruşuk bir nüshasını bulup yazıyı kendisi okudu. Haberin bütününde yeni bir şey yoktu ama son iki paragraf onu bir askerden çok bir Üçüncü Dünya işkencecisi gibi gösteriyordu. Yazının yanında Aisha Lanternglass'ın bir posta pulu büyüklüğündeki fotoğrafı vardı. Kadın şimdi olduğu gibi, fotoğrafta da sırıtıyordu.

Kellaway'in aklına gelen ilk şey George'un bu haberi duyacağı oldu. Holly ona birkaç gün önce bir e-posta gönderip George'un artık yerel haberleri hiç kaçırmadığını yazmıştı; babası hakkında bugün neler söylenmiş diye öğrenmek için okuldan önce sabah haberlerini, yemek sırasında da akşam haberlerini seyrediyordu. Ama şimdi George babasının öfkesini kontrol edemediği için ordudan atıldığını duyacaktı. Babasının ülkesine hizmet edecek kadar iyi olmadığını öğrenecekti. Bill O'Reilly programı için kayıt yapılırken Kellaway sakin kalmak için çok zorlanmıştı.

Yerel stüdyo önündeki büyük otoparka yeni asfalt dökülmüştü ve zemin sıcakta yumuşamıştı. Güneş hâlâ tepedeydi ama onu görmek mümkün değildi. Ufuk dumana boğulmuştu. Lanternglass konuşmalarını kaydetmek için telefonunu tıpkı bıçak saplayacakmış gibi Kellaway'e doğru uzattı.

"Bay Kellaway, silahlı çatışmadan bu yana neredeyse bir hafta geçti. Sanırım, çoğu okuyucumuzun bilmek istediği şey... sizin nasıl olduğunuz."

"İyiyim. Uyumakta zorluk çekmiyorum. İşe dönmeye hazırım."

"Sizce ne zaman olur bu?"

"AVM yarın açılıyor. İlk vardiyada orada olurum."

"Buna işe bağlılık denir."

"Bence iş ahlakı denir."

"Kurbanların yaslı aileleriyle konuşma fırsatınız oldu mu? Yasmin'in kocası Bay Haswar'la görüşebildiniz mi? Ya da Bob Lutz'ın ebeveynleriyle?"

"Bunu neden yapayım? Sevdikleri insanları kurtaramadığım için özür dilemek için mi?"

Jay Rickles omzunu okşadı. "Eminim, ileride onlara görüşecek zaman olacaktır. Belki kendilerini biraz toparladıktan sonra... ve Bay Kellaway kendini toparlayacak fırsat bulduktan sonra."

Kellaway onun omzunu okşamasında tıpkı bir köpeğe *Sakin ol, o*ğlum, denmesi gibi uyarıcı bir nitelik olduğunu hissetti. Rickles elini çeksin diye omuz silkti.

"Eminim, yaşadıklarınızdan sonra kendi aileniz sizin için bir güç kaynağı olmuştur," dedi Lanternglass. "Bir oğlunuz var, değil mi?"

"Evet."

"Ve oğlunuz annesiyle yaşıyor, değil mi? Neredeler? Ailevi durumunuz hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum. Anladığım kadarıyla ayrı yaşıyorsunuz. Belediye kayıtlarına baktım..."

"Öyle mi? Biraz daha çamur atmak için mi? Kim ayrılığımızı irdelemeni söyledi?"

Otomobilin kaputunda oturmakta olan çocuk başını kaldırıp onlara baktı; Kellaway'in sesini yükseltmesi dikkatini çekmişti.

"Hiç kimse. Böyle bir olaydan sonra hep ailelerle konuşuruz."

"Bu defa öyle olmayacak. Karımdan ve oğlumdan uzak dur."

"Anne?" dedi Dorothy endişeli bir sesle.

Lanternglass ona dönüp elini salladı. "Bir dakika daha sabret, Dorothy." Yine Kellaway'e döndü; yüzünde şaşırdığını ifade eden

bir gülümseme vardı. "Hey. Burada hepimiz dostuz. Bağırıp çağırarak kızımı üzmenin anlamı yok."

"Bu sabahki haber yazında benim askeri sicilimi lekelerken, çocuğumun üzülebileceği hiç aklına geldi mi? Bunu hiç düşündün mü?"

Rickles artık gülümsemiyordu. Art arda Kellaway'in omzunu okşadı, "Tamam artık," dedi. "Tamam. Rand çok gergin günler geçirdi, Aisha. Bunu anlayışla karşılamanı ve onu sıkıştırmamanı rica ediyorum."

Aisha başını sallayıp bir adım geri çekildi. Artık o da gülümsemiyordu. "Pekâlâ. Özür dilerim. Çok yorucu bir hafta olduğunu biliyorum. Jay, sekreterin beni arasın. Bir randevu ayarlayalım ve polisin sorumlulukları üzerine konuşalım."

"Yaparız," dedi Rickles. Kellaway'in koluna girip onu aracına doğru yönlendirdi.

"A, bir dakika," dedi Lanternglass. "Hazır sizi bulmuşken, sorayım. Miracle Falls Alışveriş Merkezi'ndeki güvenlik görevlilerine tabanca tahsis edilmiyor. O tabanca sizin kişisel silahınız mıydı?"

Kellaway tuzak bir soru duyunca, bunu hemen anlardı. Kadın onun men emrini ihlal ederek bir tabancası olduğunu söylerken kaydetmek istiyordu.

"Öyle olması ne hoşuna giderdi, değil mi?"

Kellaway'in midesi kansermiş gibi yanıyordu.

İki adam otoparktan çıkarken Passat'ının kaputunda oturmuş, kızının sırtını okşayan ve onları seyreden Lanternglass'ın yanından geçtiler. Rickles hızla otoyola çıkıp St. Possenti yönüne doğru ilerledi.

"Bu neydi be, ortak?" dedi Rickles. İlk kez sesi gergindi ve biraz kırgın bir havası vardı.

"Oğlum babasıyla ilgili söylenenleri duymak için sabah, öğlen ve akşam haberlerini seyrediyor. Kadın haberini sanki ordudan kovulmuşum gibi yazmış ve oğlum bunu duyacak."

"Çok yakında şerif yardımcısı yapılacağını da duyacak. Lanternglass kıçı kırık bir yerel gazetenin kıçı kırık bir muhabiri. Yazdığı şeylerin çoğu reklamlar ve düğün ilanları arasındaki boşluğu doldurmak için. Ama sen böyle duman çıkarırsan, o da durup ateş nerede diye düşünecektir. Duman dedim de..." Yüzünü buruşturdu. Yoğun bir duman bulutu içine girdiler. Kellaway'in gözleri yanıyordu.

Bir kilometre daha yol aldıktan sonra Rickles, "O tabancayla ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Kellaway. "Yanımda olmasaydı, daha pek çok insan ölecekti."

Rickles karşılık vermedi. Birkaç dakika süren huzursuz bir sessizlikten sonra Rickles alçak sesle ağır bir küfür savurdu ve radyoyu açtı. Yolun kalan kısmında haberleri dinlediler. Irak'ta bombalar patlıyordu. İran'a yaptırımlar. Ve Ocala yangınını söndürmeye çalışan itfaiyeciler için kötü haber: Rüzgâr doğu yönüne doğru kayıyordu. Şiddetini artırması beklenirken, yangın artık St. Possenti'nin doğu ucundaki evleri ve işyerlerini tehdit eder hale gelmişti.

Herhangi bir gelişme olduğu takdirde, dedi sunucu, sizlere aktarmaya devam edeceğiz,

18.27

"Gidecek miyiz?" dedi Dorothy. "Yoksa burada oturup duracak mıyız?"

"Bir dakika daha otur," dedi Lanternglass. "Annenin bir telefon görüşmesi yapması gerekiyor."

Televizyon kanalının önünde, motoru rölantide çalışan otomobilin içindeydiler; pencereleri inikti, alçak sesle müzik çalıyordu. Lanternglass Kellaway'in söylediklerini ve bunları nasıl söylediğini tekrar tekrar aklından geçirdi.

Kellaway ona bakmak istememişti ama baktığı zaman, göz göze geldiklerinde Lanternglass onun nefretini hissedebiliyordu. Onu tahrik etmeyi, nasıl tepki göstereceğini görmek istemişti. Artık biliyordu.

Kellaway onun aklına bir tabanca fikri getirmişti: Wyatt Earp'ünkü gibi, büyük bir tabanca. Gözlerinin önüne o kocaman tabanca geldi; otomobil engebeli yolda sarsılarak ilerlerken horozu kalkmış halde yolcu koltuğunda duruyordu. Koltuktan yere düşerse ne olacağını en şapşal insan bile tahmin edebilirdi. Patlayacaktı. Kellaway yere düşerse, o da patlayacak, diye geçirdi aklından.

Ona kendi tabancan mıydı, diye sorunca Kellaway, Öyle olması ne hoşuna giderdi, değil mi? demişti. Neden hoşuna gidecekti ki?

"Anne, çişim geldi!"

"Hep çişin geliyor. Kestane büyüklüğünde bir mesanen var," dedi Lanternglass. Telefonunu alıp eyalet emniyetinden Richard Watkins'i aradı.

Watkins ikinci çalışında telefonunu açtı. "Flagler İli, Şerifin Ofisi, ben Richard Watkins. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Richard Watkins! Ben *St. Possenti Digest*'ten Aisha Lanternglass."

Aisha önceki yıl Watkins'le ilgili bir yazı yazmıştı; Watkins çocuklar için bir travma destek grubu oluşturmuş, yunuslarla yüzebilsinler diye çocukları otobüse doldurup Orlando'ya göndermişti. Aisha bunu çok hoş bulmuştu ama Dorothy onunla aynı fikirde değildi; Dorothy'ye göre asıl travma destek grubu yunuslar için olmalıydı çünkü onlar bir şey yemek istedikleri zaman turistleri eğlendirmek zorunda kalan mahkûmlardı.

"Selam," dedi Watkins. "Beni AVM'deki çatışmayla ilgili arıyorsan, o işe St. Possenti emniyeti bakıyor, bizimle alakası yok. Yangınla ilgili arıyorsan telefonu kapat, hemen ofisine gidip neyin var neyin yoksa topla ve oraları duman olmadan kaç. Yangın sizin taraflara doğru ilerliyor. Yarın sabah bir boşaltma emri çıkarılabilir."

"Ciddi misin?" diye sordu Lanternglass.

"Ciddiyim."

"Öf!"

Dorothy koltuğun arkasına bir tekme attı. "Anne!"

"Watkins," dedi Lanternglass, "aslında seni arama nedenim şu: Şerif ofisinde mahkeme tebligatlarını kim yapar? Boşanmalar, celp kararları gibi şeyler..."

"Bu işi yapan birkaç elemanımız var ama başlarındaki kişi Lauren Acosta. Kendilerine tebligat yapılan biri hakkında bilgi istiyorsan, bu tebligatı ya o yapmıştır ya da kimin yaptığını biliyordur."

"Çok iyi. Onunla konuşabilir miyim?"

"Sana cep telefonu numarasını verebilirim. Telefonu açıp açmayacağını bilemem. Kız kardeşleriyle birlikte bir gemi gezisinde. Buzdağları, ren geyikleri ve daha aklından geçirirken burnunun donacağı şeylerin fotoğraflarını çekiyorlar. Kadında bir Kuzey Kutbu fetişi var. Aralık ayında mahkeme celpleri dağıtırken başına Noel Baba kepi giyiyor."

"Vay be," dedi Lanternglass. "Hiçbir şey bir erkeği ona boşanma belgeleri getiren Noel Baba kepli bir kadın kadar Noel havasına sokamaz. Bana bir dakikasını ayırırsa, ona bir şey sormak istiyorum."

Lanternglass, Watkins'e teşekkür edip telefonu kapatırken Dorothy bir kez daha koltuğun arkasına tekme attı.

"İstersen kes artık," dedi Lanternglass.

"İstersen çişimi arka koltuğa yapayım," dedi Dorothy.

"Az ileride bir McDonald's var. Oradaki tuvaleti kullanabiliriz." Otomobili vitese geçirip 180 derecelik bir dönüş yaptıktan sonra yola koyuldu.

"Başka bir yer olsun," dedi Dorothy. "McDonald's benim etik standartlarımın altında kalıyor. Et yemek cinayettir."

"Cinayet nedir, bilmek ister misin?" dedi Lanternglass. "Koltuğumun arkasına bir tekme daha atarsan, öğrenirsin."

20.11

Rickles onu Kiwi Bulvarı'ndaki evine getirdi; Kellaway arabasını burada bırakmıştı. Rickles ona yarın on birden önce eve gelmesini söyledi; alışveriş merkezine birlikte gidebilirlerdi.

"Seninle orada buluşabiliriz," dedi Kellaway. "Daha kolay olur."

Rickles'ın aracından indi; ayaklarının altındaki midye kabukları çıtırdıyordu.

"Birlikte gitmemiz daha iyi olur. Mum yakma töreni için. Haberciler senin AVM'ye dönüşünü fotoğraflamak isterler." Dönme dolabın önündeki yemek katında olayda ölenlerin anısına bir mum yakma töreni yapılacaktı. Daha sonra AVM, Anma Günü yapacak ve her dükkânda belli ürünlerde yüzde yirmiyle kırk arası indirim olacaktı.

"Habercilerin ne istediği kimin umurunda ki?" dedi Kellaway.

Rickles bir kolunu direksiyon simidinin üstüne koyup yolcu koltuğundan Kellaway'e doğru uzandı. Gülümsüyordu ama gözlerinde soğuk, neredeyse düşmanca bir ifade vardı. "Umursamak zorundasın. Lanternglass can sıkıcı bir ırk eylemcisidir ve her polis memurunun siyahlardan oluşan bir gruba hortumla basınçlı su sıkmaya hevesli olduğuna inanır. Ama aptal da değildir; geçmişini irdelemesi için ona bir yalvarmadığın kaldı. Geçmişte ne gibi utandırıcı haltlar yediğini bilmiyorum ama eminim bu haftanın sonuna kadar, belki daha da önce bununla ilgili haberleri okurum. Zerre kadar aklın varsa, yarın sabah ilk iş güzel bir tıraş ol, en iyi parfümünü sürün ve saat on birde mum yakmaya hazır ol. Medya tembeldir. Onlara gümüş bir tabak içinde kendilerini iyi hissettirecek bir hikâye sunarsan yiyip yutarlar. Ve onları iyi beslesen iyi edersin. Yoksa çatallarını, bıçaklarını sana çevirirler, anladın mı?"

Kellaway AVM'ye Rickles'la birlikte gitmek istemiyordu. Oraya ondan önce, herkesten önce gidip Lids arkasındaki personel tuvaletine uğramak istiyordu. Rickles'a karşı çıkıp o güne kadar işe on birden çok daha önce gittiğini –ki bu doğruydu– söylemek istedi.

Ama Rickles'ın ona artık hiç de dostça olmayan gözlerle baktığını görünce başını yukarı aşağı salladı.

"Pekâlâ," dedi.

Prius'una binip sağa dönmesi gerekirken sola saptı. Eve gitmek, kapısının önünde park etmiş canlı yayın araçlarını görmek ve televizyoncuların onu görmesini istemiyordu. Bu nedenle otomobilini şehrin dışına, dumanlara doğru sürdü.

Jim Hirst'ün evi karanlıktı. Evden sızan tek ışık televizyondan geliyordu. Evin batı cephesinde, pencerelerin olmadığı yerlerdeki deliklerden gelen hastalıklı bir mavi ışık vardı. Binanın bu tarafındaki büyük, plastik kaplamalar şiddetli rüzgârla bükülüyor, tokat gibi sesler çıkarıyordu.

Kellaway otomobilinden çıkıp bir an orada durdu ve rüzgârın uğultusunu dinledi. Televizyonun sesi duyulmuyordu. Sessize alınmış olmalıydı.

Ayakları zemindeki çakılları çıtırdatarak eve doğru yürüdü – ve birden durup kulak kesildi. Ayak sesleri duymuştu, buna emindi. Otomobilinin öbür tarafında bir adam varmış gibi geldi. Onu gözünün ucuyla görebiliyordu. Ona doğrudan bakmaya korktuğunu fark etti, başını çevirmeye cesaret edemiyordu.

Bu Jim Hirst'tü – on yıldan fazla bir süredir yürümemiş olan Jim. Şimdi bu karanlıkta kolayca yürüyordu, otomobilin öbür tarafında. Jim'i nerede görse tanırdı, kollarının iki yanından sarkışından tanırdı. Dumanlı karanlık içinde çıplak kafasının kıvrımını gördü.

"Jim!" diye seslendi Kellaway, kendisine bile yabancı gelen bir sesle.

Jim yavaşça ona doğru bir adım attı. Kellaway onu yolun kenarında görmeye tahammül edemeyip gözlerini kapadı. Korkudan soluğu kesilmişti. Devotion Diamonds'ta, eli silahlı bir kadına doğru yürürken bile bu kadar korkmamıştı.

Jim'in ona doğru bir adım daha attığını işitince gözlerini açmak için kendini zorladı.

Artık gözleri karanlığa alışmıştı; o anda bir adam sandığı şeyin aslında bodur bir sakız ağacı olduğunu gördü. Jim Hirst'ün çıplak kafası sandığı kıvrım, yıllar önce kopmuş bir dalın pürüzsüz çotuğuydu.

Evin bir yanını kaplayan plastik kaplamalar bir kez daha dalgalanarak ürpertici sesler çıkardı.

Kellaway derin bir soluk alıp verdi. Jim'in o karanlıkta onunla birlikte yürüdüğünü düşünmek delilikti. Ama eve doğru yürümeye devam ederken hâlâ yanında birisi olduğu hissi tam olarak kaybolmamıştı. Gecede dur durak bilmeyen bir hareketlilik vardı; dallar deli gibi savruluyor, otlardan hışırtılar yükseliyor, rüzgâr şiddetini artırıyordu.

Kapıyı tıklatıp Jim'in adını, sonra Mary'nin adını seslendi ama karşılık alamayınca şaşırmadı. Bir nedenle bunu bekliyordu. Kapıyı itip içeriye girdi.

Her şeyin üstüne sinmiş kamp ateşi kokusunun yanı sıra, burnuna bira ve idrar kokusu da geldi. Antredeki lambayı yaktı.

"Hey?"

Oturma odasının içine baktı. Televizyonda *Monster Trucks* programı vardı, devasa kamyonlar çamurlu, yüksek tepeleri tırmanıyorlardı. İçeride kimse yoktu.

Bir kez daha, "Jim?" diye seslenip mutfağa bir göz attı. Boştu.

O aşamaya geldiğinde artık daha görmeden ne bulacağını anlamıştı. Belki de daha garaj yolundayken, o karanlığın içinde yanında Jim'in olduğunu hissettiği anda anlamıştı. Ana yatak odasına bakmak istemedi ama kendini tutamadı.

Işık kapalıydı. Jim yatakta yatıyordu, tekerlekli iskemlesi yatağın yanındaydı. Kellaway ışığı yaktı ama çok kısa bir an için... Bakmak istemiyordu. Düğmeye bastı ve oda yine karanlık oldu.

Bir an sonra Kellaway yatağın yanına gidip tekerlekli iskemleye oturdu. Odada kana özgü bir bakır kokusu hâkimdi. Ölmek için çok pis bir yerdi; plastik bir kova tıka basa alt bezleriyle doluydu, bira kutuları yerlere saçılmıştı, yatağın başucundaki komodinin üstünde turuncu renkli hap kutuları ve porno dergiler vardı. Yatağın hemen

yanında bir gardırop gördü. Kellaway gardırobun ışığını açtı. Bu ışık çarşafın altındaki adamı görmesine yetti.

Jim Hirst'ün ağzında bir .44'lük tabanca vardı ve beyni karyola başlığına saçılmıştı.

Doğum günü hediyesi olan viski şişesinin hâlâ dörtte biri doluydu. Sanki Kellaway'in oraya geleceğini bilmiş gibi, bunu iade etmek için başının yanına, yastığın üstüne bırakmıştı. Üstünde resmî üniforması vardı; göğsüne Mor Kalp nişanı iğnelenmişti. Ama bir gömlek giymeye gerek görmemişti ve çarşaf göbeğinin hemen altına kadar çekiliydi.

Kellaway viski şişesini almak için Jim'in cesedi üzerinden uzanırken rulo edilmiş bir kâğıda dokundu. Bunu aldı, okumak için gardırop lambasının yanına gitti. Notun kendisine yazıldığını görünce şaşırmadı.

Rand...

Selam, kardeşim. Beni bulan sen olursan –ki umarım öyle olur– bu berbat manzara için özür dilerim. Artık daha fazla dayanacak gücüm kalmadı.

Üç ay kadar önce rutin bir kontrol için doktoruma gittim, adam göğsümden gelen sesleri beğenmedi. Röntgende sağ ciğerimde bir gölge gördü. Bana bunun peşini bırakmamalıyız, dedi. Ben de düşünürüm, dedim.

Düşündüm de; düşündüğüm şey şuydu: Siktir et. Artık kendi sidiğimin kokusuna tahammül edemiyorum, televizyonda doğru dürüst hiçbir şey yok ve Mary gitti. Aslında neredeyse bir yıldan beri yanımda değil. Hâlâ günlerini burada geçiriyordu ama yatma vaktinde evden çıkıp işyerinde tanıştığı bir adama gidiyordu. Çoğu geceyi onunla geçirir, eve döndüğü zaman üstündeki kokuyu duyardım. Onunla sikişmesinin kokusunu. Birkaç gün önce bu işi resmileştirdi ve artık evi terk etme zamanının geldiğini söyledi.

Kimse bu vaziyette yaşamamalı. Bazen tabancayı ağzıma soktuğumda ne kadar güzel bir his duyduğum için şaşırırım. Tadını o kadar beğenmeme. Mary'yi belki bin kere yalamışımdır ama .44'lüğü tercih ederim.

Vejetaryenleri kızdıran o şaka gibi: Tanrı hayvanları yememizi istemeseydi, onları bu kadar lezzetli yapmamalıydı. Colt bizim bir tabanca yememizi istemeseydi, tabanca yağını bu kadar lezzetli yapmamalıydı.

Sanırım, o AVM'de olan şey benim bu işi yapacak cesareti bulmamı sağladı. Gerektiği anda sen dik durup işe yarayacağını bildiğin yere bir kurşun sıkacak cesareti gösterdin. Durdurulması gereken bir şeyi durdurmak için ölümü göze aldın. Ben de aynı şeyi hissediyorum, kardeşim. Bu şekilde daha fazla yaşayamam. Bitmek zorunda ve benim de bunu bitirmek için yeterince cesur olmam lazım. İşe yarayacağına inandığım bir yere bir kurşun sıkmak.

Kendimi nasıl asabileceğimi bilmiyordum; bileklerimi kesip yavaşça kan kaybından ölme seçeneğini de istemedim. Son anda cesaretimi kaybedebilirdim. Beynim en büyük düşmanım. Şükürler olsun, onu hemen susturacak bir yol var.

Hey, silahlarımdan birini istersen, hepsi senin olsun. Onların hakkını vereceğine, bakımlarını yapacağına eminim. Ha ha ha, istersen bunları Mary'de dene! Bunun cinayet-intihar gibi görünmesini sağlarsın. Ben de seninle cennette bir gay evliliği yaparım.

Seni çok sevdiğimi söylerken gay falan değilim. Beni ziyarete gelen tek kişi sendin. Beni umursayan tek kişiydin. Birlikte güzel zamanlar geçirdik, değil mi?

Esen kal, kardeşim.
Jim Hirst.

Daha önce, Kellaway dışarıdayken ona Jim sanki çok yakınındaymış, imkânsız olduğu halde onun yanında yürüyor gibi gelmişti. Şimdi yine Jim'i yakınında hissetti. Yatakta değildi. Yataktaki şey sadece pıhtılaşan, soğuk kan ve çürümüş etten ibaretti. Kellaway yine göz ucuyla onu görebildiğini düşündü; kapı eşiğinin hemen dışında duran iri bir gövde.

Daha önce Jim'in onun yanında yürüdüğü düşüncesi onu korkutmuştu ama şimdi bundan hiç rahatsız olmadı. Tersine, huzur duydu.

"Her şey geçti, kardeşim," dedi Jim'e. "Hepsi geçti artık."

Notu katlayıp cebine soktuktan sonra şişenin mantarını çıkarıp viskiden bir yudum aldı. İçini yaktı.

AVM'deki çatışmadan sonra ilk kez kendini sakin ve kontrollü hissediyordu. Onun yerinde olsaydı, çok daha önce, yıllar önce kendini vururdu ama Jim'in de nihayet bunu yapabilmesine memnun oldu.

Cesedi ilk bulanın kendisi olması iyi bir şey değildi. Mary bulsundu. Ya da Jim'in kız kardeşi. Ya da herhangi bir kimse. Medya onu tabancayla vurulmuş başka bir kurbanla ilişkilendirirse... eh, Rickles ona ne demişti? Medya kesinlikle onu çiğ çiğ yerdi.

Ama Kellaway'in oradan ayrılmak için acelesi yoktu. Akşamın onunda hiç kimse Jim Hirst'ün evine gelecek değildi. Onu ve arkadaşını kimse rahatsız etmeyecekti. Güzel bir viski vardı ve Kellaway arkadaşının kanepesinde daha önce de uyumuştu.

Hem sabah oradan ayrılmadan önce garaja girip Jim'in silahlarına bakabilirdi.

21.32

Aisha telefonunun çaldığını işitince Dorothy'nin burnuna bir öpücük kondurup yatak odasından çıktı, koridora geldi. Üçüncü çalışta telefonu açabildi. Arayan numarayı tanımadı.

"Lanternglass," dedi. "*Possenti Digest*. Hayrola?"

"Bilmem!" dedi Latin aksanlı neşeli bir ses; sinyal sanki dünyanın bir ucundan geliyormuş gibi hışırtılıydı. "Beni siz aradınız. Şerifin ofisinden Lauren Acosta. *Huuu*!" O *huuu* sesi Lanternglass'a hitaben değilmiş gibiydi. Geri planda *huu* çeken başka kimseler de vardı.

"Geri aradığınız için teşekkür ederim. Alaska'da mısınız?"

"Evet. Burada balinalar cümbüş yapıyor! *Huuu*!" Hattın Kuzey Kutup Dairesi'ndeki ucundan haykırışlar, alkışlar ve acemice çalınan bir tuba sesi geliyordu.

"Tatilinize sekte vurduğum için üzgünüm. İsterseniz siz balinaları izlemeye devam edin, beni sonra arayın."

"Hayır, hem konuşup hem de ters takla atan bu otuz tonluk seksi yaratıkları seyredebilirim."

"Ne cins balinalarmış?" diye sordu Dorothy. Yataktan çıkıp yatak odası kapısından koridora bakıyordu. Başında kırmızı beyaz şeritleri olan bir takke vardı.

"Seni ilgilendirmez," dedi Lanternglass. "Yatağa dön."

"Ne dediniz?" diye sordu Acosta.

"Özür dilerim. Kızımla konuşuyordum. Balinalarınız onu çok heyecanlandırdı. Ne cins balinalar?"

"Kambur balinalar. On sekiz balinalık bir sürü."

"Kabur balinalarmış," dedi kızına Lanternglass. "Hadi şimdi, toz ol."

"İşemem lazım," dedi Dorothy ve annesinin yanından geçip koridorun sonundaki tuvalete gitti. Girdikten sonra kapıyı sertçe kapadı.

"Lauren seni Randall Kellaway'le ilgili bir şey için aradım. Herhalde onu..."

"Hıı, *o* adam."

Lanternglass gerildi; sanki birisi ensesine soluk vermiş gibi ürperdiğini hissetti.

"Onu tanıyor musun? Ona tebligat yaptın mı?"

"Evet, ona men emri tebligatını verdim. Silah deposunun yarısını toplamak zorunda kaldım. Kalan yarısını da Paulie aldı. Adamın tam otomatik bir Uzi'si vardı. Otomobilinde bununla dolaşıyordu. Ne çeşit insanlar otomobillerinde Uzi'yle dolaşır biliyor musun? James Bond filmlerindeki haydutlar. Ne olmuş Kellaway'e? Umarım kimseyi vurmamıştır."

Lanternglass sırtını duvara dayadı. "Olur şey değil. Bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum? A, olamaz," dedi Acosta sesindeki bütün neşe kaybolarak. Geri plandan hâlâ o bozuk tuba sesi geliyordu. "Lütfen, bana eşini öldürdüğünü söyleme. Ya da küçük oğlunu."

"Neden... neden aklına bu geldi ki?"

"Silahlarına bu yüzden el koyduk. İkide bir ailesindeki insanlara silah doğrultuyordu. Bir keresinde karısı film seyretmek için oğlunu ablasının evine götürmüş. Ona bir not bırakmış ama not buzdolabının üstünden yere düşmüş. Kellaway işten döndüğünde bu notu görememiş. Eşi onu terk etti sanmış. Kadın eve döndüğünde Kellaway oğlunu kucağına oturtup eşine eğer onu terk ederse, ne yapacağını biliyor mu, diye sormuş. Ve tabancayı oğlunun başına dayayıp '*Dan*' demiş. Sonra da tabancayı eşine çevirip ona göz kırpmış. Bu herif birinci sınıf bir psikopat. Çocuk ölmedi, değil mi?"

"Hayır. Öyle bir şey olmadı." Lanternglass ona AVM olayını anlattı.

Anlatımını bitirdiğinde Dorothy tuvaletten çıkmış, annesinin yanına gelip yanağını onun kalçasına dayamıştı. "Yatağa," diye fısıldadı Lanternglass. Dorothy anlamamış numarası yaparak yerinden kımıldamadı.

"Vay canına," dedi Acosta.

"İşyerinde silah taşıyabilir diye izni var mıydı? Görevi gereği?"

"AVM polisi olarak yok. Gerçek polis veya asker olsaydı başka. Bilmiyorum. Duruşmasına ait belgeyi görmen lazım."

"Web sitesinde kamu arşivlerine baktım, boşanma emriyle ilgili hiçbir şey yoktu."

"Olamazdı zaten. Hiçbir zaman boşanmadılar. Kadın çok ürkek, Stockholm sendromunda. Kellaway yıllarca onun cep telefonu almasına engel oldu. Ya da bir e-posta hesabı olmasına. Kadının ondan ayrılmasının tek nedeni, Kellaway'den çok ablasından korkması. Men emri mahkemeden çıkarılır. Bunu çevrimdışı edinebilirsin. İstersen sana mahkeme emrinin bir kopyasını e-postayla iletebilirim. Yarın veya öbür gün."

Lanternglass sessizce düşünüyordu. Kellaway'in eşine ve oğluna silah doğrulttuğu iddiasını yazabilmesi için Tim'e mahkeme belgesini göstermek zorundaydı. Ama yarınki gazetede hiç değilse bir men emri bulunduğunu, bir silah taşımasının yasaklandığını... neden sonra? Karısını ve oğluna zorluk çıkardıktan sonra. Tim "zorluk" ifadesine izin verebilirdi.

"Evet," dedi Lanternglass. "Çok memnun olurum. Ama sakıncası yoksa yarınki gazete yazısına şöyle bir şey sıkıştırmak istiyorum. Şerifin bürosundan bir kaynağımız bize..."

"Aman, boş versene. Benim *adımı* kullan. Daha da iyisi, bulabilirsen, fotoğrafımı da kullan. Gazetede fotoğrafımı görmek çok hoşuma gider."

"Seni kaynak olarak göstermemin sakıncası yok mu?"

"Hiç yok. Kellaway'le bir kez karşılaştık ve çok iyi anlaştık. Eminim, onu hâlâ düşündüğümü duyunca çok sevinecektir."

Tubadan ağlamaya benzer bir ses çıktı.

"Bu bir sis düdüğü mü?" diye sordu Lanternglass.

"Balina!" dedi Acosta. Geri planda tezahürat sesleri yükseldi. "Bize serenat yapıyorlar!"

Lanternglass Acosta'nın ne dediğini kızının nasıl işittiğini anlamadı ama aniden Dorothy yerinde zıplamaya başladı.

"Ben de duyabilir miyim? Ben de dinleyebilir miyim?"

"Lauren? Kızım telefonunu o tarafa doğru tutabilir misin, diye soruyor. Balinaları işitebilmek için."

"Telefonu kızına ver."

Lanternglass telefonu kızının kulağına dayayıp onu seyretti. Sekiz yaşındaydı. Kocaman gözleriyle, sakin bir yüz ifadesiyle pürdikkat kesilmişti. Dünyanın ona söylediği şarkıyı dinliyordu.

13 Temmuz, 08.42

Kellaway saat dokuz olmadan önce uyanıp kanepeden kalktı ve su dökmek için banyoya gitti. On dakika sonra elinde kahvesi ve kızarmış ekmeğiyle döndüğünde ekranda kendi yüzünü gördü: Fotoğrafının üstünde SİLAHLA BELASINI MI ARIYOR? yazısı vardı. Televizyonun sesi kapalı haldeyken kendinden geçmiş ve o sessizlikte derin bir uyku çekmişti. Jim'in British Webley & Scott marka tabancası yanındaydı ve bununla kendini daha iyi hissediyordu.

Şimdi bir elinde uzaktan kumanda, diğerinde tabancayla kanepenin ucuna oturmuştu. Sesi açtı.

"...Randall Kellaway'in jandarma görevi yaparken sıklıkla aşırı güç kullandığı iddiasıyla ordudan çıkarıldığının öğrenilmesinin ardından," dedi sabah haberleri sunucusu. Wolf Blitzer'in popüler hale getirdiği tarzda konuşuyordu: bölük cümlelerle, dramatik olabilecek kelimeleri vurgulayarak. "*St. Possenti Digest*'in şok edici haberi yayımlandı. Karısını ve küçük oğlunu tehdit ettiği için silah sahibi olması yasaklanmış. Şerif Ofisi'nden Komiser Yardımcısı Lauren Acosta'nın *Digest*'e verdiği demece göre, AVM'de güvenlik görevlisi olduğu için Kellaway'e silah taşıma izni verilmemişti ve o .327'ye sahip olması bu yasaklamanın açık bir ihlaliydi. Bayan Kellaway'in yasaklama emri için neden başvurduğu veya kocasının tehditlerinin ne düzeyde olduğu hakkında henüz bir bilgi yok. Bay Kellaway ve St. Possenti emniyeti herhangi bir yorum yapmak için aramalarımıza cevap vermediler ama bugün Amir Rickles'ın çatışmada ölenlerin anısına mum yakma töreni için Miracle Falls'a ge-

leceğini ve bir açıklama yapacağını umuyoruz. İlk mumu yakması planlanan Randall Kellaway de bir açıklama yapabilir ama oraya gelip gelmeyeceğini bilemiyoruz. Ancak biz kesinlikle orada olacağız ve canlı yayınla haberi geçerek..."

O *kadındı*, tabii. O siyah Lanternglass. Dün akşam televizyon stüdyosundan çıkarken ona pusu kurup orada bitivermişti. Bir türlü peşini bırakmıyordu. Bir daha oğlunu görüp görememesi bu kadının umurunda değildi. Ne de olsa Kellaway onun bazı gazetelere satabileceği kötü bir haberde bir karakterdi.

Kellaway'in kendine bile itiraf edecek cesareti bulamadığı bir düşüncesi vardı: Acaba bu beklenmedik şöhretini, kaybettiği şeyleri geri almak için bir koz olarak kullanabilir miydi? Holly ile George'u tabii ki ama başka bir şey daha. Aklına gelen ilk kelime "hakları" oldu. Tabanca sahibi olma hakkı yoktu. Bu da işin sadece bir kısmıydı. Bir Latin kadının sırıtarak ona kendi oğlundan uzak durmasını söylediği bir Amerika utanç vericiydi. Asker olarak bir düşman ülkede vatanını temsil ederken yaptığı fedakârlıklar bir yana, Kellaway haftada elli saat çalışan bir adamdı. O sıska siyah kadının telefonunu burnuna dayayıp olmadık sorular sorması onu deli ediyordu. O kadın gibi birinin onu aşağılayarak para kazanabilmesi tek kelimeyle ayıptı. George'un televizyonda babasının kendi ailesine silah doğrultan hastalıklı bir adam olduğunu duyması bu kadının umurunda değildi. Okuldaki çocukların George'a ne dedikleri, onu kızdırıp ağlatmaları umurunda değildi. Lanternglass daha ilk görüşte Kellaway'in bir suçlu olduğuna karar vermişti. Beyazdı ve erkekti. Elbette suçlu olacaktı.

Kellaway televizyonu kapattı.

Dışarıda çakılın üstünde lastik sesleri duyuldu.

Kalkıp perdeyi aralayınca, daha önce hiç görmediği muz renkli bir RAV4'le Mary'nin garaj yoluna girdiğini gördü.

Kellaway tabancayı kanepenin üstünde bıraktı. Kapıyı açtığında Mary otomobili durdurmuş, motoru susturuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mary.

"Aynı şeyi ben sana sorayım."

Sıska ve adamakıllı kaslı bir vücudu olan Mary, RAV'ın ön tarafında duruyordu. Üstünde bir blucin ve bir erkek fanilası vardı. Sanki güneşten korunmak ister gibi elini gözlerine siper etmişti ama öyle parlak bir gün ışığı yoktu.

"Birkaç eşyamı alacağım," dedi Mary. "Sana anlattı mı?"

"Olayı biliyorum," dedi Kellaway. "Onun sigorta parasını tüketene kadar burada rahatça yaşadın, sonra da gemiyi terk ettin, değil mi?"

"Onun alt bezlerini değiştirip her gece kamışını okşamayı rahat yaşamak sanıyorsan, bir süre sen dene."

Kellaway başını iki yana salladı. "Alt bezlerini değiştirmeyi bilemem ama içeriye gelip bana onun idrar torbalarının nerede olduğunu gösterir misin? Şu anda takılı olan torba patlamak üzere; her yanı sidik kaplayacak."

"Of," dedi Mary. "Tanrım. Dün gece ona ne kadar içirdin?"

"Çok oldu herhalde."

"Tamam, ben değiştiririm."

"Sağ ol," dedi Kellaway. "Sen git, ben de yatak odasına gelirim."

09.38

İş bittikten sonra ve Mary sağ gözünün olduğu yerde bir delikle yatarken, Kellaway Jim'in .44'lüğünü Mary'nin eline tutuşturdu. Bir süre elleri dizlerinin üstünde, yatağın ucunda oturdu. Silah sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kellaway içinde bir boşluk hissetti. Mary tabancanın namlusuna bakarken ağlıyordu. Burnundan sümükler süzülürken, ona sikini emmeyi teklif etti. Gözyaşı ve sümük iyi olmuştu. Kendini vurmadan önce ağlamış gibi görünecekti.

Polisler olaya nasıl bakacaklardı? Belki eski sevgilisinin cesedini

bulunca ona öbür dünyada katılmak istediğini düşünürlerdi. Sıska, pejmürde Juliet, engelli ve şeker hastası Romeo'sunun peşinde gidiyor... Belki de Mary'nin tokmakçısı bütün gece yatakta onun yanında olduğuna yemin edemezdi. Belki o zaman Jim'in öldürülmesini Mary'ye yüklerlerdi. Jim'in intihar notunu bulacak halleri yoktu. Kellaway bu notu alıp ortadan kaldıracaktı.

Belki de polisler bir katakulliden şüphelenirlerdi ama öyle olsa bile, kimin sikine takardı ki? Hadi, bir şey kanıtlasınlar. Hadi, gelip araştırma yapsınlar. Kellaway AVM'de oltanın kancasından sıyrılmıştı, bundan da kolayca sıyrılabilirdi.

Temiz havaya ihtiyacı vardı, dışarı çıktı. Ama hava da temiz değildi. Hava küllük gibi kokuyordu. İçerideyken daha iyiydi neredeyse.

Kellaway'in düşünceleri sönmekte olan bir ateşten yükselen kıvılcımlar gibi dönüp duruyordu. Bunların çökmesini beklerken havada bir titreşim hissetti. İnce duman parçacıkları etrafını sarmıştı. Bu sabah her yer tuhaf titreşimlerle doluydu. Başını eğip kulak verince uzaktan cep telefonunun çaldığını işitti.

Otomobiline gidip yolcu koltuğu üstünde duran telefonunu aldı. Çoğu Jay Rickles'tan gelen yedi aramayı duymamıştı. Bu defa da arayan Jay Rickles'tı.

"Evet," dedi telefonu açınca.

"Bütün sabah nerelerdeydin, be adam?" Rickles'ın sabrı taşmış gibiydi.

"Yürüyüş yapıyordum. Zihnimi açmak için."

"Açıldı mı bari?"

"Sanırım."

"Güzel, çünkü halletmemiz gereken bir sorun var. Bir saat sonra bu eyaletteki tüm kanallar küçük oğluna silah doğrultup karın seni terk ederse onu vurmakla tehdit ettiğin haberini yayınlayacaklar. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Sen bunu nereden duydun?"

"Nereden duydum sanıyorsun? İki saat önce mahkeme belge-

lerini okudum. Neyle karşılaşacağımı bilmek için bu işi herkesten önce yaptım. Neden daha önce anlatmadın bana?"

"Neden böyle bir şeyi anlatacaktım ki? Beni böyle küçük düşüren bir şeyi?"

"Çünkü her halükârda ortaya çıkacaktı. Çünkü televizyonda ben bütün dünyaya senin ne büyük bir kahraman olduğunu, bulundurma iznin olmayan bir silahla bir saldırganı vurduğunu anlatırken yanımda oturuyordun."

"O men emrini ihlal ettiğim için ne kadar şanslı olduğumuzu düşün. Ben içeriye girdiğimde Becki Kolbert daha yeni başlıyordu."

Rickles derin bir soluk verdi.

"Irak'tan döndüğümde savaş travması sendromum vardı. Antidepresan kullanmadım çünkü sorunlarımı ilaçlarla çözmek istemiyordum. Oğluma asla dolu bir tabanca doğrultmadım ama hâlâ pişman olduğum bazı şeyleri de yaptım. Geri alabilmeyi çok istediğim şeyler. Bunları yapmasaydım, oğlum hâlâ benimle yaşıyor olabilirdi." Söylediklerinin büyük bir kısmı doğruydu. Holly ciddi olduğunu anlasın diye George'a silah doğrultmuştu ama tabanca dolu değildi. Ve bilebildiği kadarıyla belki de gerçekten savaş travması sendromu vardı. Irak'tan dönenlerin çoğunda bu sendrom olurdu. Antidepresan kullanmadığı da doğruydu. Zaten ona hiçbir zaman böyle ilaçlar reçete edilmemişti.

Uzun bir süre Rickles karşılık vermedi. Konuşmaya başladığında sesinden hâlâ sinirli olduğu belliydi ama Kellaway onun sakinleşmiş olduğunu anladı. "Ve bugün mum yakma töreninde de medyaya aynen bunları söyleyeceksin. Kelimesi kelimesine."

"Bana bok atmaya çalışan o muhabir," dedi Kellaway. "O siyah kadın. Senin teşkilatının da kötü görünmesi için çalışan. İnsanlar siyahların da ırkçı olabileceğine inanmıyorlar ama pekâlâ ırkçı oluyorlar. Bana nasıl baktığını çözebiliyordum. Elinde silah olan bir beyaz adamım, onlar için hepimiz Nazi'yiz. Siyahlar için. Kadın sana da o gözle bakıyor."

Rickles güldü. "Bak, bu doğru işte. Hapisteki siyah annelere babalara ne kadar çok yardım ettiğim, çocuklarına oyuncaklar verdiğim hiç dikkate alınmıyor. Siyahlar sahip olmadıkları şeyler için kötü hissediyorlar ve kendilerinden daha iyi durumda olanlardan nefret ediyorlar. Bulunduğun yere nasıl çalışarak geldiğine bakmazlar – daima sistemin ırkçılığındandır."

"O mum yakma törenine gelmemi hâlâ istiyor musun?" dedi Kellaway. "Belki ikimizin arasına biraz mesafe koyman daha iyi olur."

"Sikerler," dedi Rickles bir kez daha gülerek. Kellaway artık aralarında sorun kalmadığına hükmetti. "Zaten artık çok geç. Bütün hafta her gece kablolu yayın haber programlarındaydık. Sen bunu bilmiyorsun ama Ulusal Tüfek Derneği'nden bir e-posta aldım; gelecek yıl Las Vegas'ta ikimizin bir konferans vermemizi istiyorlar. Otel masrafları, uçak biletleri, hepsi onlar tarafından ödeneceği gibi, konuşmacı ücreti olarak da on bin dolar verecekler. Onlara senin men emrinden bahsettim ama bunu hiç dert etmiyorlar. Onlara göre bu sadece devletin, insanları bazı haklarından mahrum ettiği zaman, o insanların hayatını tehlikeye attıklarının bir ispatı." Rickles iç geçirdi. "Bir sorun çıkmayacak. Sen hâlâ bu olaydaki iyi adamsın. Yeter ki... başka sürpriz olmasın, Kellaway. Tamam mı?"

"Olmayacak," dedi Kellaway. "Yarım saat sonra seninle evinde buluşuruz."

Telefonu kapadıktan sonra yanan bir dünyadan yayılan yanık kokusunu ve kömürleşmiş kozalakların kokusunu soludu. Telefonu tekrar yolcu koltuğuna bıraktı. Yola çıkmadan önce o Webley tabancayı alıp otomobilinin bagajına atmaya karar verdi. Jim'in artık buna ihtiyacı olmayacaktı.

Jim'in garajdaki silahlarına da ihtiyacı olmayacaktı. Kellaway belki hoşuna gidecek bir şey bulabilir düşüncesiyle garaja bakmaya karar verdi. Ne de olsa Jim ona, ne istiyorsan alabilirsin demişti.

09.44

"Tam buradaydı," dedi Okello eliyle ayaklarını işaret ederek.

Miracle Falls AVM'sinin tam ortasındaki kıvrımlı merdivenin yarısına kadar çıkmışlardı.

"Yere yapıştım, burada kaldım," dedi Okello. "Sarah hâlâ hayatta olduğumu bildirmem için ona otuz saniyede bir mesaj atmamı istemişti."

"Ben de sana bunu sormak istiyordum," dedi Lanternglass. "Hadi, geri kalan basamakları da çıkalım. Devotion Diamonds'a bir bakmak istiyorum."

Üçü birlikte merdivenin en üstüne çıktılar: Okello, Lanternglass ile Dorothy. Lanternglass daha önce Okello'yu aramış, sevgilisine çektiği mesajları okuyabilir mi ve mümkünse bunlardan alıntı yapabilir mi, diye sormuştu. Ama her bir silah atışının ne zaman yapıldığını gösteriyor mu diye öğrenmek için bu mesajlardaki zaman damgalarına da bakmak istediğini söylememişti. Okello ona daha da iyisini teklif etmişti.

"AVM yarın tekrar açılıyor. Saat on birde mum yakma töreni yapılacak."

"Biliyorum," dedi Lanternglass. "Haberi geçmek için orada olmayı düşünüyordum."

"O halde saat dokuz buçukta gel, dükkânlar açılmadan önce. Benimle Boost Yer Games'in önünde buluş. Sana mesajlarımı gösterir, yaptıklarımı, işittiklerimi tek tek anlatırım."

"Senin için sorun olmaz mı?"

"Olur mu hiç? Kız kardeşlerim gazetede adım geçti diye deli oluyorlar. Hiç tanımadığım insanlar benimle selfie çektirmek istiyorlar. Galiba ünlü olmanın tadını alıyorum. Bana yakışıyor."

Lanternglass bu lafa gülümsedi ama aynı zamanda yüreğinde bir sızı da hissetti. O anda Okello ona Colson'ı hatırlatmıştı.

Devotion Diamonds'ın giriş kısmı hâlâ sarı suç yeri şeritleriyle kapatılmıştı. Şeridin öbür tarafındaysa kapıları sımsıkı kapatılmış

ve kilitlenmişti. Galerideki diğer dükkânlar on birdeki tören için ve meraklı bir kalabalığın geleceği ümidiyle hazırlık yapıyorlardı. Orta alanda birbirlerine seslenen insanların sesleri yankılanıyordu. Devotion Diamonds'ın bitişiğindeki şapka dükkânı olan Lids'in kepengi kaldırılmış ve uzun sarı saçlı, uyurgezer gibi bir adam beyzbol keplerinin üstüne yüzde 20 indirim etiketleri zımbalıyordu.

"Şapkalar!" diye haykırdı Dorothy annesinin elini sıkarak. Dorothy'nin başında sarı, tavuk kafası gibi bir şapka vardı. Çenesinin altından bağlıydı. "Anne! Şapkacı!"

"Hımm," dedi Lanternglass. Boynunu o tarafa doğru uzatıp etiket zımbalayan adama seslendi. "Kızım dükkânın içine şöyle bir baksa sakıncası var mı?"

"Ha? Tabii. Baksın," dedi uyurgezer adam. Dorothy annesinin elini bir kez daha sıktıktan sonra dükkânın içine daldı.

"Üzgünüm," dedi Okello, "görecek pek bir şey yok. Ama telefonuma bakmak ister misin?" Telefonu Lanternglass'a uzattı. "Kaydırıp o günkü mesajlarıma getirdim. Ondan daha geridekilere bakma, tamam mı?"

"Fotoğraflar mı var?" diye sordu Lanternglass.

"Eh işte," dedi Okello sırıtarak.

"Sevgilin lise mezunu, değil mi?"

Okello gücenmiş gibi baktı. "Benden bir yaş büyük."

"*Sen* liseyi bitirdin mi?"

"Dedim ya, üniversitedeyim. O nedenle bu işte çalışıyorum. Kitaplar kendi kendine ödenmiyor."

"Kitapları değerlendirirsen, karşılığını verirler," dedi Lanternglass telefonu elinden aldı.

> Yuh, kızın teki Devotion Diamonds'a girip ateş etmeye başladı.
>
> **10.37**

Harbiden. Üç el ateş edildi.
10.37

NE???? Nerdesin? İyi misin?
10.37

Büyük merdivendeyim, iniyorum.

Basamaklara kapandım. Her şeyi görecek kadar yakınım.
10.38

SAKIN KALKMA. Kaçabilir misin?

Tanrım. Tanrım. Kafayı yicem
10.38

Basamaklardan inersem

üstteki herkesin görüş alanında olurum.
10.39

Seni seviyorum.
10.39

Ben de seni.
10.39

Sakın kımıldama. Olduğun yerde kal.

Tanrım. Dua ediyorum.
10.39

Tabancalı kişinin bir kız olduğunu söyledin

kızı gördün mü?
10.40

Bir yatış daha.
10.40

“yatış” değil “atış”
10.40

tanrımtanrım tantım lütfen lütfen

vur ulmanıis temiyorum
10.40

Yani benim de umudum o yönde.
10.40

salak şey, seni çok seviyorum.
10.40

Yere bir şey düştü sonra bir el daha ateş edildi.
10.41

iyi misin? mesaj gelmedi.
10.42

İyiyim.
10.42

neden mesajı kestin?
10.42

Kesmedim sadece bir dakika oldu.
10.42

Beni orkuttun sakın yazmayı bırakma
10.42

Bir şeyim yok.
10.43

Hala iyiyim.
10.44

Siktir. Bir atış daha.
10.45

Of Tanrım. Of Tanrım.
10.45

Ne oluyor anlamıyorum ki şu an
10.46

Bir el daha ateş edildi.
10.46

TAMAM. Belki oradan kaçsan iyi olur
10.46

Bir şeyim yok. Frappachinoları bırakmak istemiyorum.
10.47

NE DİYORSUN GERİ ZEKALI?
10.47

Elimde frappachinolar var. Bu kahvelerle koşamam, Dökülür.
10.48

Senden nefret ediyorum.
10.49

Yazışma devam ediyordu ama Okello başka bir el daha ateş edildiğinden söz etmemişti. İlk atış yapıldıktan yirmi dakika sonra, 10.52'de polisler gelmişlerdi ve eline basılmıştı ama olup bitenleri değiştirmek için çok geçti.

St. Possenti emniyetine göre Becki Kolbert patronuna üç kurşun,

Bayan Haswar ile bebeğine bir kurşun sıkmıştı. Kellaway içeriye girmiş, iki el ateş etmiş, birinde Kolbert'i vurmuş, ikincisini ıskalamıştı. Sonra son bir atış yapılmış, Kolbert son bir kez yerinden doğrulup Bob Lutz'ı vurmuştu. Toplam yedi atış yapılmıştı.

Fakat zaman damgasında farklıydı ve yanlıştı. Üç, az sonra iki (Ve yere bir şey düşmüş. Ne? Bilgisayar olabilir mi?) sonra bir, sonra bir tane daha. Lanternglass bunun ne anlama gelebileceğini tahmin edebiliyordu ama gazeteye yazabileceği bir şey değildi. Tim Chen'in Okello'nun mesajlarıyla resmî polis raporu arasındaki tutarsızlıkları bile dikkate alacağına emin değildi.

Okello'ya telefonunu verip cebinden kendininkini çıkardı.

"Bunların ekran görüntülerini istersen, sorun değil," dedi Okello.

"Belki gerekebilir," dedi Lanternglass. "Önce editörümle konuşup durumu anlatayım."

Dorothy, Lids mağazasının kapı eşiğine çıktı; başında bir rakun pençeleri ve yüzü olan bir şapka vardı.

"Hayır!" dedi Lanternglass. Dorothy'nin gülümsemesi buhar oldu, suratını buruşturdu.

"Yüzde yirmi indirim yapıyorlar," dedi Dorothy.

"Hayır. Onu yerine bırak." Lanternglass ofis numarasını tuşladı.

"Çişim geldi," dedi Dorothy.

"Bir dakika bekle," dedi Lanternglass.

"Lids'in arkasında personel için bir tuvalet olabilir," dedi Okello. Başını dükkândaki adama çevirdi. "Hop, birader. Çocuk, tuvaletinizi kullanabilir mi?"

Adam gözlerini kırpıştırdı, "Tabii," dedi. "Hadi, gir bakalım."

Dorothy tekrar Lids'e girmek için davrandı.

"Hayır, bekle," dedi adam. Az önce derin bir uykudan uyanmış gibiydi. "Hay aksi. İçeride bakım ekibi var. Üç aydan beri sifonu tamir etmeleri için çağırıyorduk. Buna zaman bulmaları için silahlı çatışmayı beklediler herhalde."

Dorothy gözlerini kocaman açıp annesine baktı: Şimdi ne olacak? der gibiydi.

"Bekle," diye tısladı Lanternglass; o anda Tim Chen telefonu açmıştı.

"Aisha," dedi Tim. "Duydun mu?"

"Neyi duydum mu?"

"Boşaltma emrini." Tim son derece sakindi. "Park Hizmetleri itfaiyesi kırk dakika önce arayıp işi resmileştirdi. Yarın sabah ona kadar ofisi boşaltmamız lazım."

"Dalga geçiyorsun."

"Hiç dalga geçmem," dedi Tim.

"Gerçekten geçmezsin. Tanıdığım en düz adamsın."

"Hemen buraya dönmemi istiyorum," dedi Tim. "Herkes geliyor ve şu anda Shane Wolff bilgisayarlarımızı toplamakla meşgul. Yarım kilometre ötemizdeki ağaçlar yanıyor ve rüzgâr da şiddetini artırıyor."

"Binamızı kaybedecek miyiz?" diye sordu Lanternglass. Bu kadar sakin oluşuna kendisi de şaştı ama endişesi sanki bir taş yutmuş gibi midesini büzmüştü.

"Kurtarabileceklerini vaat etmiyorlar."

"Ya o mum yakma töreni?" diye sordu Lanternglass.

"Televizyondan yayınlayacaklar. Fırsat bulursak seyredebiliriz."

"Yarının gazetesini çıkarabilecek miyiz?"

Tim Chen son derece sert, kararlı bir sesle cevap verdi. "Hiç şüphen olmasın. Bu gazete 1937'den beri haftanın her günü çıkmıştır; bunu aksatan ilk editör olmaya niyetim yok."

"Buradan çıkar çıkmaz orada olacağım," dedi Lanternglass. Telefonu kapadıktan sonra kızını görmek için etrafına bakındı.

Dorothy'yi Lids mağazasına hâlâ şapkalara bakarken göreceğini sanmıştı ama küçük kız Okello'yla birlikte çelik banklardan birinde oturmaktaydı. Yaklaşık bir hafta önce Randall Kellaway de Devotion Diamonds'taki çatışmadan sonra aynı bankta oturmuştu.

Ama Lids'te başka biri vardı. Üstünde bakım ekibi tulumu olan Asya kökenli sıska, yaşlıca bir adam. Elindeki suları damlayan boru anahtarını uyurgezer adama doğru sallıyor, öfkeli bir sesle bir şeyler mırıldanıyordu.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Lanternglass.

Bakım elemanı sustu, sonra da gözlerini Lanternglass'a çevirdi. Uyurgezer adam mahcup bir ifadeyle omuzlarını salladı.

"Ona söylediğimi size de söyleyeyim. Bu helayı son kullanan kimse, içinde bir şey bırakmış. Sanırım, bunu birisinin görmesi gerekecek."

Dükkân çalışanı kendini savunur gibi elini kaldırdı. "Sana dediğim gibi. O şey her ne ise, benden değil. Yemin ederim. Ben *asla* AVM'de sıçmam."

10.28

Kellaway otomobilini ezilmiş midye kabukla kaplı bahçeye soktuğunda Jay Rickles kamyonetinin kabininde oturmuş bekliyordu. Kellaway kendi aracından inip emniyet amirinin kamyonetine bindi.

"Üstündeki kıyafet dün gece giydiğin mi?" diye sordu Rickles motoru çalıştırırken.

Rickles'ın üstünde üniforması vardı: pirinç düğmeleri olan mavi ceket, kenarları siyah şeritli mavi pantolon. Sağ kalçasında siyah bir deri kılıf içinde yeni yağlandığı belli olan bir Glock tabanca... Kellaway'in üstündeyse buruşuk bir mavi ceketle gömlek vardı.

"Televizyonda giyebileceğim tek kıyafetim bu," dedi Kellaway.

Rickles homurdandı. Bugün o her zamanki minnettar, gözü yaşlı dede değildi. Asabiydi. Gergin bir havada yola koyuldular.

"Bu olayın amacı bir kahramanı kutlamaktı," dedi Rickles. "Birlikte beyaz güllerden oluşan bir çelenk koyacağımızı biliyor musun?"

"Sadece birer mum yakacağımızı sanıyordum."

"Halkla İlişkiler çelengin daha iyi görüneceğini düşündüler. Ve Sunbelt Marketplace CEO'su, Miracle Falls AVM'sinin yöneticisi..."

"Evet. Onu tanıyorum. Russ Dorr, değil mi?"

"Evet, o. Sana bir Rolex verecekti. Bu hâlâ gerçekleşecek mi, bilmiyorum. Çoğu insan karılarını döven adamlara madalya verilmesini hoş karşılamaz."

"Holly'ye hiçbir zaman el kaldırmadım," dedi Kellaway. "Bir kez bile." Bu doğruydu. Kellaway'e göre bir kez bir kadına yumruk atmak zorunda kalırsan, zaten o durumun kontrolünü kaybetmiş olurdun.

"Özür dilerim," dedi Rickles. "Sözlerimi geri alıyorum. Haksızlık ettim." Bir süre sustuktan sonra devam etti. "Karıma hiçbir zaman silah doğrultmadım ama bir kere büyük kızım yedi yaşındayken onu kemerimle dövdüm. Tüm duvarlara mum boyayla adını yazmıştı, bunu görünce fıttırdım. Kemerimi çıkarıp ona vurdum; kemerin tokası eline gelince üç parmak kemiği kırıldı. Bu dediğim yaklaşık yirmi yıl önce oldu ama hâlâ dün gibi hatırlıyorum. O sırada sarhoştum. Sen içkili miydin?"

"Ne? Onu tehdit ettiğim zaman mı? Hayır. Şimdi senin olduğun kadar ayıktım."

"O anda içkili olsaydın, daha iyiydi." Kontrol panelinin altındaki telsizden cızırtılı sesler geliyordu. "Kızımın eline yaptığım şeyi yapmamış olmak için her şeyimi verirdim. Korkunç bir hataydı. O sıralar moralim çok bozuktu. Bir kredi başvurum geri çevrilmişti. Otomobilimi satışa çıkarmıştım. Zor günlerdi. Kiliseye gider misin?"

"Hayır."

"Bunu düşünsen iyi edersin. Yapmış olduğum şey için kalbimde her zaman bir bere olacak. Ama kiliseye gidip dua ederek huzuru buldum ve kendimi bağışlayacak güce kavuşup hayatıma devam ettim. Şimdi de bu muhteşem torunlarımla..."

"Amirim?" diyen bir ses geldi telsizden. "Amirim, beni duyabiliyor musunuz?"

Rickles mikrofonu aldı. "Evet, Martin, devam et."

"AVM'de olan bir şeyle ilgili. Kellaway'i aldınız mı?" diye sordu Martin.

Rickles mikrofonu göğsüne bastırıp Kellaway'e baktı. "Sana Rolex verilmeyeceğini söyleyecek herhalde. Orada bulunmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"En iyisi, ona henüz beni görmediğini söyle," dedi Kellaway. "Bana o lüks saatin verilmeyeceğini söylerse, söz veriyorum, arkada ağlayarak seni utandırmam."

Rickles bir kahkaha attı; gözlerinin kenarlarında ince çizgiler belirirken bir an yine eski kimliğine döndü. "Seni seviyorum, Rand. Seni daha ilk gördüğüm andan beri sevdim. Umarım, bunu biliyorsundur." Başını iki yana salladıktan sonra mikrofonu ağzına götürdü. "Hayır, o puşt herif hâlâ gelmedi. Olay nedir?"

"Öf," dedi Martin. "Burada gerçekten çok boktan bir sorunla karşı karşıyayız. Bir bakım servis elemanı Lids'in arkasındaki tuvalette onarım yapıyordu. Bu dükkân Devotion Diamonds'un bitişiğindedir; bu elemanın sifon haznesinde bulduğu şeye inanmayacaksınız. Bir kurşun çekirdeği. Göründüğü kadarıyla Bayan Haswar ile bebeğini öldüren ve bir türlü bulamadığımız kurşun çekirdeği. Anlaşıldı mı?"

"Bu çekirdek nasıl o tuvalete girmiş?"

"Eh, herhalde birisi onu oraya koymuştur, değil mi? Daha da kötüsü var, amirim. O muhabir, Lanternglass buradaydı ve her şeyi duydu. Bunların öğlen yemeğine kadar televizyonda duyurulacağına bahse girerim."

Martin anlatmaya devam ederken, Kellaway uzanıp emniyet amirinin kılıfını açtı. Rickles şaşkın bir halde ona bakarken Glock'u çıkarıp onun kaburgalarına dayadı.

"Ona benim evine gitmesini, orada buluşacağını söyle, sonra telsizi kapat," dedi Kellaway.

Rickles elinde mikrofon, afallamış bir halde kaburgalarına dayanmış tabancaya baktı.

"Ve yola dikkat et," dedi Kellaway, Rickles son anda fren yapıp önlerinde giden bir otomobile çarpmadan.

Rickles mikrofonu ağzına götürdü. "Öf be. Pekâlâ. Ne boktan iş. İyisi mi, Kellaway'in evinde toplanalım. Benim evime gelmediğine göre herhalde hâlâ oradadır. Onu ilk gören hemen tutuklasın. Ben çakarlarımı açıp oraya geliyorum. Tamam." Mikrofonu telsizin üstüne astı.

"Şu benzin istasyonuna gir," dedi Kellaway. "Sağ taraftaki Shell'e. Seni orada indirecek, bırakacağım... çünkü ben de seni seviyorum, Jay. Bana hep cömert davrandın."

Rickles sinyal verip yavaşlamaya başladı. Yüzü gerilmişti. "Yasmin Haswar? Ve oğlu İbrahim? *Sen* miydin?" diye sordu.

"Asla istemediğim bir şeydi," dedi Kellaway. "İnsanları tabancaların değil, insanların öldürdüğünü söylerler. Ama bence o tabanca ikisini birden istedi. Yasmin Haswar aniden ortaya çıkıverdi, sanki onu bir kurşunun beklediğini biliyormuş gibi... ve tabanca ateş aldı. Bazen insanları tabancalar öldürüyor."

Kamyonet sekiz pompanın ve küçük bir dükkânın bulunduğu yerdeki otoparka girdi. Sabahın o saatinde pompaların çoğu boştu. Otoparkın ve dükkânın çatısının üstünde mavi bir duman vardı. Kamyonetin sinyalleri hâlâ yanıp sönüyordu.

"Ne boktan iş be," dedi Rickles. "Hıyar herif. Seni dikkatsiz hıyar herif. Tabancalar kendi kendine patlamaz."

"Öyle mi?" dedi Kellaway ve onu vurdu.

10.41

Rickles'ın emniyet kemerini çözüp onu yana itti. Sonra da dışarıya çıkıp sürücü tarafına yürüdü ve direksiyonun başına geçti. Sürücü tarafındaki pencere kan ve doku parçalarıyla kaplıydı.

Kendine daha çok yer açmak için Rickles'ı biraz daha itince adam kayıp yolcu tarafındaki ayak boşluğuna düştü. Sadece ayakları koltuğa takılı kalmıştı.

Dükkândan dışarıya bir adam çıktı; ellili yaşlardaydı, saçları grileşmişti ve üstünde düğmeleri açık bir gömlek vardı. Kellaway ona el sallayınca adam başıyla selam verdi ve ağzına bir sigara yerleştirdi. Belki silah sesini duyup bakmak için dışarıya çıkmıştı, belki de sadece sigara içmek için. Kamyonete kimsenin baktığı yoktu. İnsanlar işittikleri şeyin, gördükleri şeyin üstünde durmuyorlardı. Yayalar yerde ölmüş halde yatan evsiz bir adamın uyuduğunu varsayarak yanından geçip giderlerdi.

Kellaway rotasını Jay'in son on beş yıldır yaşadığı eve çevirdi. Kaçma ihtimali çok azdı ama lehine olabilecek birkaç şey de yok değildi. Bu şeyler Prius'ının içindeydi. Bunlardan birinde dolu bir muz şarjör vardı.

Rickles'ın bahçesine girip kamyoneti park etti. Araçtan çıkarken ön kapı açıldı ve Merritt adındaki oğlan boş gözlerle ona baktı. Kellaway başıyla selam verip, *N'aber* dedi ve elinde Amir Rickles'ın Glock'uyla çabucak Prius'ına gitti. Tabancayı yolcu koltuğu üstüne atıp oradan ayrıldı. Dikiz aynasından bakınca, oğlanın artık babasının kamyonetine baktığını gördü. Herhalde sürücü tarafındaki pencerenin içi neden boka bulanmış, diye düşünüyordu.

Aniden patlayan rüzgâr Prius'ı şeridinden çıkarıp toprak sete savurdu; Kellaway asfaltın üstünde kalabilmek için direksiyonla boğuşmak zorunda kalıyordu. Batıya doğru ilerlerken etrafı dumanla kaplanmıştı.

Hızlı hareket eder ve duraksamazsa, oğlunu Holly'yle baldızından alacak zaman olabilirdi. Bir teknesi vardı, kıçtan takma motoru olan altı metrelik küçük bir şeydi; mutlu günlerinde bazen George'u alıp bununla balığa çıkarlardı. Aklındaki fikir, oğlunu alıp Bahamalar'a kaçmaktı. Little Abaco açıklarındaki kayalıklarda saklanabilirler, daha sonra belki Küba'ya giderlerdi. Grand Bahama adası üç yüz kilometre uzaktaydı; Kellaway bu tekneyle beş kilometre bile yaptığını sanmıyordu. Ama onu büyük dalgalar, rotasını şaşırıp ekvator güneşi altında kavrularak ölmek veya alabora

olup oğluyla beraber boğulmak ihtimalleri korkutmuyordu. Daha kuvvetli bir ihtimal Sahil Güvenlik'in onu açık denizde bulması ve bir helikopterdeki keskin nişancının beynini uçurmasıydı; küçük George'un gözleri önünde.

Tabii, helikopterden ateş edip onu vurabilirlerse... Daha önce Kellaway onları vurmazsa...

Üstelik... Çocuğa ne yapacağını kestiremeyecekleri için ateş etmeyebilirlerdi. Daha önce hiçbir zaman oğluna dolu bir tabanca doğrultmamıştı ama helikopterden bakanlar o tabancanın dolu olup olmadığını anlayamazlardı.

Bulvarlarda trafik yoktu, batıya doğru gittikçe evlerin sayısı da azalmaya başladı. Duman bulutu içinde tek katlı çiftlik evleri bir an görünüp bir an gözden kayboluyorlardı. O bulanık sis içinde diğer otomobillerin markalarını seçmek neredeyse İmkânsızdı. O çorba içinden hoplaya zıplaya geçen far ışıkları vardı. Filmlerde öldürme lisansı olan adam bir düğmeye basınca Aston Martin'inin arkasından bir duman bulutu püskürür, böylece düşmanlarından kaçabilirdi. Kellaway'in altında bir İngiliz spor otomobili değil, bir Prius vardı ama duman koruması çok daha etkiliydi.

Frances'in gümüş renkli BMW'si garaj yolunda, burnu garaja dönük biçimde park edilmişti, tamponda BİRLİKTE YAŞA, yazıyordu. Hemen onun arkasına geçip çıkış yolunu kapadı. Bahçede esen rüzgârın taşıdığı duman fena halde gözlerini yakıyordu. Kellaway Glock'u elinde tutuyordu. Otomobilinin bagaj kapağını açıp Jim Hirst'ün garajından aldığı silahları örten uyku tulumunu yana çekti. Bushmaster'ı, Webley'yi ve .45'liği düşündü ama sonunda tabanca kabzalı Mossberg'de karar kıldı. Bunu PDX1 mermileriyle doldurdu, tüpün içine beş tane sıkıştırıp bir tanesini şarjöre soktu. Silahın simsiyah namlusu sanki daha önce hiç ateş edilmemiş gibi görünüyordu.

Kellaway ön bahçeden geçip kapıya yöneldi. Frances'in evi avokado yeşili, duvarları alçı kaplamaydı. Bitki olarak kaktüsler vardı;

onun kişiliğine çok uymuştu. Ön kapının iki yanında yüksek lambalar görünüyordu.

Kellaway yaklaşırken kapı perdelerinde bir hareket gördü. Onu kimin gözetlediğini, Holly mi yoksa Frances mi olduğunu kestiremedi ama kapıya vardığında içeriden sürgünün çekildiğini işitti. Kapıyı sürgüleyerek ona engel olabileceğini düşünmesi gülünçtü doğrusu.

Mossberg'i eğip tetiği çekti; pompalı tüfek gök gürültüsü gibi bir ses çıkarıp kilidin ve etrafındaki ahşabın içinde kocaman bir delik açtı. Tam ortasına ayağını dayayıp itince kapı ardına kadar açıldı. Kellaway içeriye adımını atınca az kalsın George'un üstüne basacaktı.

Mossberg kapıda yumruk büyüklüğünde bir delik açtığı gibi, George'un yüzünün sağ üst yanını ve kafatasının büyük bir kısmını da uçurmuştu. Bir mutfak bıçağı büyüklüğündeki kıymık çocuğun sol gözüne girmişti. Oğlan ağzını açıp kapıyor, hırıltılı sesler çıkarıyordu. Kellaway onun pembe beynini gördü. Bir nabız gibi atıyordu. George bir şeyler söylemeye çalıştı ama ağzından sadece şapırtılar çıktı.

Kellaway donmuş bir halde oğluna baktı. Gördüğü şey bir optik yanılsama gibiydi, gözleri buna bir anlam veremiyordu.

Holly iki metre ötedeydi, cep telefonunu yanağına dayamıştı. Üstünde beyaz bir pantolon, kolsuz yeşil bir gömlek vardı ve saçları bir havluyla sarılıydı. O da George gibi sessizce ağzını açıp kapatıyordu.

Silah sesi Kellaway'in kafasının içinde defalarca tekrarlandı. Çığlık atmakta olduğunu neden sonra fark etti. Bir dizinin üstüne çöktüğünün de farkında değildi. Glock'u bir yana bırakmış, elini oğlunun göğsüne dayamıştı. Oğlunun üstüne kapandı; Holly de George'un başının yanında diz çökmüş, oğlunun kanlı kafatasını tutuyordu. Beyaz pantolonuna kan sıçradı. George artık konuşmaya çalışmıyordu. Holly'nin dizi kenarına bıraktığı cep telefo-

nundan 911 santralinin "Alo? Hanımefendi? Alo?" diyen sesi duyuluyordu.

Kellaway derin bir nefes daha aldı ve çığlık atmayı bıraktı. Boğazı yanıyordu. Eli hâlâ oğlunun göğsündeydi, gömleğinin altına sokmuş, avucu oğlanın ılık tenini hissediyordu. George'un kalbinin hızla attığını, sonra da durduğunu hissetti.

Holly'nin gözyaşları George'un yüzüne akmaktaydı.

"Beni içeriye almaması için ona kapıyı sürgülemesini söyledin," dedi Kellaway karısına. Daha iki dakika önce oğlunun sağ oluşu ve şimdi yüzü parçalanmış bir şekilde ölmüş oluşuna inanası gelmiyordu.

"Hayır," dedi Frances.

Frances oturma odasında, duvarın yanında duruyordu. Elinde bir vazo vardı. Kellaway onun bu vazoyu kafasına indirmeyi düşündüğünü sandı ama kadın kıpırdayacak halde değildi. Hepsi donup kalmış, George'un tek bir atışla ölmesinin şoku içindeydi.

"Senin buraya geldiğini hepimizden önce gördü," dedi Frances. Titriyordu. "Korktu. Elinde silah vardı."

"Hâlâ var, aptal kancık," dedi Kellaway.

Frances'in ibne kocası Elijah yatak odasına saklanmıştı. Kellaway onu bulduğunda pompalı tüfekte mermi kalmamıştı. Üç kurşun Frances'e, iki kurşun kapıdan kaçmaya çalışan Holly'ye sıkmıştı. Ama Glock'unda hâlâ on dört kurşunu vardı ve işini tamamlamak için bir tanesi yeterdi.

11.03

George'un yanında ilelebet oturabilirdi.

Olayı kafasında tekrar tekrar yaşadı, aslında ne olması gerektiğini hayalinde canlandırdı.

Hayalinde Kellaway ön bahçeyi geçip kilidi tek atışla deldikten sonra kapıyı açıyordu; George oradaydı ama eğilmişti, elleri başının

üstündeydi. Kellaway onu tek koluyla kucaklayıp kapıya doğru gerilerken pompalı tüfeği Holly'ye doğrultmuştu. *Onunla birlikte olma hakkını kullandın. Artık sıra bende.*

Ya da şöyle: Ön bahçeyi geçip kilidi parçalayan bir atış yapıyor ve bu atış Frances'in karnında da bir delik açıyor. Kapının ardında duran kişi George değil, oydu. Neden George olacaktı ki? Saçmaydı. George neden ondan korksundu ki?

Hayalinde ön bahçeyi geçip kapıya geliyor, daha oraya varmadan oğlu kapıyı açıp *Baba!* diye bağırarak ona doğru koşuyor. George ve Holly'le birlikte yaşadığı günlerde aynen böyle olurdu. Kellaway'in işten her dönüşünde George sanki onu aylardan beri görmemiş gibi, *Baba!* diye bağırarak yanına koşardı.

Kellaway'i düşünce âleminden koparıp çıkaran şey, bitişik odada birisinin alçak bir sesle adını seslenmesi oldu. Frances ölmemiş olabilir miydi? Hâlâ hayatta olması imkânsızdı, bağırsakları halıya saçılmıştı. Pompalı tüfekle yaptığı iki atış kadını ikiye ayırmıştı.

O âna kadar George'un elini tutmaktaydı –çoktan soğumuştu, eller ve ayaklar kan dolaşımı bittikten sonra çok çabuk soğurdu– ama şimdi oğlunu elini onun küçük göğsü üzerinde bırakıp ayağa kalktı. Frances duvarın öbür yanında sırtüstü yatıyordu, karnının olduğu yerde birbirine dolanmış bağırsaklardan oluşan siyahlı kırmızılı bir birikinti vardı. Kellaway'in üçüncü atışı boynunun sol yanında bir oyuk açmıştı; boğazı bir hayvan tarafından koparılmış gibiydi. Bir bakıma öyle oldu, diye düşündü; o hayvan kendisiydi.

Adını seslenen kişi Holly de değildi. Holly mutfağa kaçmıştı ve şimdi orada yüzüstü yatmaktaydı. Sanki uçma taklidi yapar gibi, kollarını iki yana açmıştı. Kellaway onu kalbinden vurmuştu... Holly de onu kalbinden vurmuş değil miydi?

Kellaway'in duyduğu ses televizyondan geliyordu. Ciddi yüzlü bir haber sunucusu bir tuvalette bulunan bir mermi çekirdeğinin, Randall Kellaway'in olayla ilgili ifadesini son derece kuşkulu bir hale getirdiğini anlatıyordu. Mum yakma töreni herhangi bir açık-

lama yapılmaksızın iptal edilmişti. Haber sunucusu bu sarsıcı delilin *Digest*'te çalışan bir muhabir tarafından doğrulandığını söyledi. Haber sunucusu muhabirin adını duyururken, Kellaway de o adı içinden söyledi.

George neden ondan korkmuştu? Çünkü Aisha Lanternglass ona korkmasını söylemişti. Günlerden beri bütün dünyaya Kellaway'in korkunç bir insan olduğunu anlatıp durmuştu. Belki doğrudan bu ifadeyi kullanmamıştı ama yazdığı her satırda bunu ima ediyordu. Otoparkta karşılaştıkları zaman ona dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle bakmıştı; o bakışlar, İpliğini pazara çıkaracağım, diyordu. *Seni duman edeceğim.* Bu düşünce onu çok mutlu ediyordu; yüzünden belliydi.

George'un kaşından kalan ne varsa, onun üstünden öpüp orada ayrıldı.

11.26

Lanternglass şehrin batı varoşlarından ofisine olan yolda neredeyse sürünür gibi gidiyordu. Yolu kaplayan yoğun dumanda farlarının pek işe yaradığı yoktu. Sert rüzgâr altındaki eski Passat'ı sağa sola savurmaktaydı. Bir ara kıvılcımlardan oluşan bir bulut içinden geçti.

"Anne, anne, bak!" dedi arka koltukta oturan Dorothy; yolun sağ tarafında yirmi metre yüksekliğindeki bir çam ağacı alevler içindeydi. Etrafındaki hiçbir şey yanmıyordu, sadece o ağaç...

"İtfaiye araçları nerede?" diye sordu Dorothy.

"Yangını söndürmeye çalışıyorlar," dedi Lanternglass.

"Yangının yanından şimdi *geçtik*! O ağacı görmedin mi?"

"Yolun aşağısında yangın daha beter. İtfaiyeciler yayılmasını önlemeye çalışıyorlar. Otoyola sıçramaması için." *Ve tepelerden aşağıya, St. Possenti'ye inmemesi için,* diye eklemedi.

Ofise varmalarından az önce duman biraz kalkar gibi oldu. *Digest* iki katlı sıradan bir binaydı; gazete bunu bir yoga stüdyosu ve

Merrill Lynch bankalarının bir şubesiyle paylaşmaktaydı. Otoparkın neredeyse yarısı doluydu ve Lanternglass tanıdığı insanların ve başka çalışanların ellerindeki kutuları otomobillerine taşıdıklarını gördü.

Otomobilden çıkıp yangın kapısına doğru yürürken arkasından gelen rüzgâr onu öne itti. Bir kez daha havada uçuşan kıvılcımlar gördü. Gözleri sulanıyordu. Sabah havasında yanık kokusu vardı. Merdivene kadar koşar adım gittiler.

Lanternglass'ın daha önce defalarca yaptığı gibi, basamakları üçer üçer atlayarak çıktılar. Merdiven boşluğunda sakladığı ağırlıkları alamayacaktı. Bina yanarsa bunlar eriyip şekilsiz demir parçaları olacaktı.

Haber odasının yangın kapısı bir cüruf briketiyle desteklenmişti. En ucuzundan altı çalışma masası ve bunları birbirinden ayıran kabin duvarlarıyla mütevazı bir ofis alanıydı. Odanın en ucunda *Digest*'teki tek özel ofisi ayıran yerden tavana bir cam duvar vardı; burası Tim Chen'in odasıydı. Tim ofis kapısında durmuştu, elinde karton bir dosya kutusu vardı.

Shane Wolff da oradaydı, yangın kapısının yanındaki bir masada oturmuş, bir bilgisayarı söküyor, parçalarını özenle bir karton kutuya yerleştiriyordu. Birçok bilgisayar daha önce kaldırılmıştı. Julia adında on dokuz yaşlarındaki bir stajyer bir duvarın neredeyse tamamını kaplayan dosya dolaplarının çelik çekmecelerini çıkarıp bunları bir el arabasına koyuyordu. Don Quigley adındaki kısa boylu, sağlam yapılı spor yazarı kaymaması için bunları bir kayışla bağlamaktaydı. Odanın içi sessiz bir arı kovanı gibi hummalı bir faaliyet içindeydi.

"Lanternglass," dedi Tim başıyla onun masasını işaret ederek. Kendi ofisine en yakın olan masa buydu.

"Hemen başlıyorum. On dakika içinde her şeyimi toplayabilirim."

"Toplama. Yaz."

"Ciddi olamazsın," dedi Lanternglass.

"Sanırım, ikimiz de mizah özürlü olduğumu biliyoruz. Web sitesinde o kurşunla ilgili bir duyuruda bulundum. Televizyon haberleri bunu geçmeye başladılar bile. Öğleye kadar haberin tamamlanıp dağıtıcı programa yüklenmesini istiyorum. Bundan sonra toplanabilirsin."

"Otomobilim kilitli değil," dedi Lanternglass. "Dizüstümü getirebilir misin? Arka koltukta."

Tim, başını yukarı aşağı salladıktan sonra elinde dosya kolisiyle merdivene doğru yürüdü.

Lanternglass, Shane Wolff'un yanına geldi. "Yanıp kül olursa bu işyerini çok özleyeceğim. Hayatımın en sıradan saatlerinden bazıları bu odada geçti. Sen buraya gelmeyi özler misin?"

"Senin merdivende koşarak inip çıkmanı seyretmek," dedi Wolff. "Bunda hiç sıradanlık göremiyorum."

"Ögh," dedi Dorothy. "Anne, bu adam sana yazıyor."

"Kim demiş?" diye sordu Shane, küçük kıza. "Belki ben sadece bir spor hastasıyım. Belki sadece formda kalmak için azim gösteren birine hayranlık duyuyorum."

Dorothy tek gözünü kısıp, "Ona yazıyorsun," dedi.

"Pöf," dedi Shane. "Bana sataşıp durma. Başımı bir tavuk poposuna sokup gezinen ben değilim."

Dorothy başındaki tavuk şapkasına dokunup gülerken annesi onun elinden tuttu, masasına götürdü.

Tim Chen'in ofisine bakan cam duvarın önü katlanmış karton kolilerle doluydu. Lanternglass bunlardan birini açtıktan sonra kızıyla birlikte masasını boşaltmaya başladılar. Tim dizüstüyle döndüğünde kolinin yarısı dolmuştu.

Lanternglass MacBook'unu çalıştırıp yeni bir klasör açarken, Dorothy koliyi doldurmaya devam etti. Lanternglass yazmaya başlayıp bir başlık attı: SUÇ YERİ BULGUSU AKILLARDA SORU İŞARETİ YARATIYOR. Hadi be, bu çok kötü oldu. Çok genel, çok

belirsizdi. Bunu silip başka bir başlık denedi: BİR MERMİ ÇEKİRDEĞİ: SUÇ YERİ BULGU.. Bu da berbattı.

Düşünmekte zorlanıyordu. Etrafındaki dünyanın dikiş yerlerinden atarak parçalandığı hissi vardı. Tim Chen ofisinde dosya yığınlarını bir koliye doldurmakla meşguldü. Odanın diğer tarafındaki Shane Wolff bir halıyı kaldırmış, altındaki Ethernet kablosunu çekmekteydi. Çekmeceleri açık bir dosya dolabı devrilip yere düştü. Çıkan gürültüden korkan stajyer bir çığlık attı. Spor yazarı ona güldü.

Rüzgâr Lanternglass'ın arkasındaki pencereye şiddetle çarpınca Dorothy ayağa sıçrayıp gözleri büyümüş bir halde dışarıya baktı.

"Oha, anne, rüzgâr fena esiyor," dedi.

Lanternglass ofis koltuğunda dönüp dışarıya baktı. Bir an odadaki herkes yaptığı işi bırakıp pencerelerden dışarıya bakmaya başladı. Camın öbür tarafında sis yoğunlaşmış, alttaki otopark görünmez olmuştu. Rüzgâr kükreyerek bu bulutu itiyordu, duman sarının zehirli bir tonunu almıştı. Kıvılcımlar havada dönüp duruyordu. İlk kez Lanternglass'ın içine bir kurt düştü: Kızını ofise getirmekle iyi mi etmişti? Onlar hâlâ içerideyken yangının binaya erişmesi mümkün müydü? Ama hayır, bu saçma bir düşünceydi. Yarın sabaha kadar binayı boşaltmaları bildirilmemişti. Gerçek bir tehlike olsaydı, boşaltmak için onlara bu kadar zaman verilmezdi. Dahası, hâlâ taşınma için yardıma gelen insanlar vardı. Otoparka bakınca, otoyoldan giren parlak kırmızı bir Prius gördü. Duman birden yoğunlaşınca hiçbir şey görünmez oldu.

"Hadi," dedi Lanternglass. "Bir an önce işini bitir. Ben de bunu hemen yazayım, sonra buradan gideriz."

Bir başlık daha yazdı: TEK BİR KURŞUN HER ŞEYİ DEĞİŞTİRİYOR. Eh, bu iyiydi doğrusu. Bu başlığı kim okusa, hemen altındaki yazıya yönelirdi. Bir sonraki satır her ne olacaksa... Lanternglass çok geçmeden bunu bulacaktı. Tıpkı nişan alır gibi gözlerini kısıp ekrana baktı.

"Hassiktir," dedi spor yazarı cırtlak bir sesle. Merdivene açılan

kapı eşiğinde, el arabasını basamaklardan indirmeye hazırlanıyordu. Lanternglass onun sesini duydu ama bir sonraki cümlesine odaklandığı için dönüp bakmadı bile.

AR-15 kulakları sağır eden bir sesle art arda üç kere patlayana kadar da bakmadı. Baktığında spor yazarının başının geriye savrulduğunu, kanlar içinde yere yığıldığını gördü. El arabası üstüne devrilmiş, içindekiler yere saçılmıştı.

Kellaway cesedin üstünden geçip içeriye girdi. Omzuna asılı Bushmaster'ı kalçası hizasında tutuyordu. Gömleği şimdiden kana bulanmış, iri bir adam. Odanın karşı ucundaki Shane Wolff elinde Ethernet kablosuyla ayağa kalktı. Serbest elini kaldırdı.

"Hey, her ne istiyorsan..." diye başladı ama Kellaway onu karnından ve göğsünden vurdu. Shane arkasındaki pencereye kadar savrulup camı çatlattı.

Lanternglass koltuğunu geri itip tek dizi üstüne çöktü. Dorothy ne oluyor diye görmek için ayağa kalkmıştı ama Lanternglass onu bileğinden tutup hızla çekti; küçük kız da dizleri üstünde kaldı. Lanternglass kızını kolları arasına alıp onu masanın altına getirdi

Bushmaster birkaç kez daha patladı. Kellaway stajyer kız Julia'yı öldürmüştü. Lanternglass masanın altındaki yerinden bakınca otoparkı gören pencereleri ve Tim Chen'in ofisini görebiliyordu. Cam duvar ardında Tim masasının arkasında dikilmiş, ofisinde olanları hayretler içinde izlemekteydi. Pencerelerden rüzgârın hızla sürüklediği duman bulutu ve uçuşan kıvılcımlar göründü. Dorothy titriyordu; Lanternglass kızının başını göğsüne dayayıp ağzını onun saçına bastırdı. Kızının Hindistan cevizli şampuanının kokusunu soludu. *N'olur bizi görmesin. Lütfen, Tanrım, bizi görmesine izin verme. Lütfen, bu çocuğun yaşamasına imkân tanı.*

Tim Chen, Lanternglass'ın görüş alanından çıktı, ofisinin kapısına doğru ilerlemişti. Silah olarak bulabildiği tek şey olan mermer bir kitap desteğini tutuyordu. Lanternglass onun dehşet ve öfke içinde haykırdığını duydu. Masasının öbür tarafında, iki metre öte-

sinde Bushmaster bir daha ateşlendi; dört atış. Tim Chen öyle sert devrildi ki zemin sarsıldı.

Lanternglass'ın kulakları tuhaf bir şekilde çınlıyordu. O güne kadar kızına hiç bu kadar sıkı sarılmamıştı. Kellaway işitecek korkusuyla sığ nefesler almaktaydı. Ama belki de o kadar atış yaptıktan sonra işitemeyebilirdi. Belki onca silah patlamasından sonra titreyen bir küçük kızın ve sessizce soluyan annesini duymazdı.

Rüzgâr her an şiddetini artırarak kükrüyordu. Lanternglass pencereden dışarıya bakarken yüz metre yüksekliğinde bir alev halatı oluştuğunu gördü; otoyolun ortasında ateşten oluşan bir hortumdu, ucu göğe kadar uzanıp kayboluyordu. Bu hortum binaya doğru dönerse, belki tuğlaları parçalayıp kızını altın renkli, yanan, korkunç ama muhteşem bir büyü dünyasına götürürdü. Belki ikisini birden götürürdü. Bu manzara karşısında Aisha Lanternglass'ın göğsü ciğerlerini ve kalbini şişiren bir korkuyla doldu. Dünyanın güzelliği ve korkunçluğu iç içe geçmiş gibiydi; rüzgâr ve alev gibi. Kirli ve siyah duman yükseldi, cama dayandı ve aniden o bulutlara doğru yükselen yanan hortum kayboldu.

Masanın altındaki ayak boşluğunda bir postal belirdi. Dorothy gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Bunu görmüyordu. Lanternglass soluğunu tutmuş halde bakmaktaydı. Diğer postal da göründü. Kellaway masanın tam önünde duruyordu.

Kellaway onlara bakmak için yavaşça eğildi. Bushmaster'ı sağ koltuk altında tutuyordu. Lanternglass ve küçük kızına o donuk mavi, neredeyse beyaz sayılacak gözleriyle sakin bir şekilde baktı.

"Düşünsene," dedi. "Bir tabancan olsaydı, bu hikâye çok daha farklı sonlanmaz mıydı?"

BULUT

Bir

Uçağın arkasında, diğerleriyle birlikte sıkış sıkış oturmaktan nefret ediyordu. Benzinin, küflenmiş brandanın ve kendi osuruğunun kokusundan da nefret ediyordu ve altı bin fite çıktıklarında, Aubrey Griffin devamını getiremeyeceğine karar verdi.

"Bunu yaptığım için özür dilerim..." diye seslendi Aubrey omzu üzerinden, adını Axe olarak düşündüğü adama.

Atlayış hocası daha kendini tanıttığı anda adamın adı aklından çıkıp gitmişti. O sırada Aubrey en temel bilgileri bile hatırlamakta zorluk çekiyordu. Tek motorlu Cessna'ya doluşmadan yarım saat önce Aubrey'nin paniği kafasının içini parazit gürültüsüyle doldurmuştu. İnsanlar onun yüzüne bakıp bir şeyler söylüyordu –aslında herkes adrenaline bulandığı için bağırıyorlardı– ama Aubrey'nin işittiği tek şey anlaşılmaz bir gürültüydü. Arada bir, bir küfrü anlıyordu ama hepsi o kadardı.

Böylece Aubrey atlayış hocasını Axe Vücut Spreyi'nin kısaltılmışı Axe olarak düşünmeye başladı çünkü adam yarış otoları, infilaklar ve yastık kavgası yapan modellerin bulunduğu bir reklam filmi setinden fırlamış gibiydi. Atlayış hocası fit yapılı, uzun boyluydu, kısa saçları kızıldı ve Aubrey'nin duyduğu korkuyu yatıştırmaktan ziyade artıran, kokain kaynaklı bir enerjiye sahipti. Adını dahi bilmediği bir adama hayatını emanet etmeyi düşünmesi ne kadar saçmaydı.

"Ne dedin?" diye bağırdı Axe.

Götüne kayışla bağlı bir adama sesini duyurmak bu kadar zor olmamalıydı. Birbirlerine bağlıydılar; Aubrey tıpkı AVM'deki Noel Baba'nın kucağında oturan küçük bir çocuk gibiydi.

"Bunu yapamayacağım! Yapabileceğimi ummuştum. Gerçekten öyle sanmış..."

Axe başını iki yana salladı. "Çok normal. Herkese olur!"

Belli ki onu yalvartacaktı. Aubrey yalvarmak istemiyordu, özellikle de Harriet'ın önünde. Utanç verici bir osuruk daha patlattı. Motorun gürültüsünden duyulmadı ama fena halde kokuyordu. Axe mutlaka bu kokuyu duymuş olmalıydı.

Harriet Cornell'in önünde böylesi acıklı hale düşmek çok kötüydü. Harriet'la hiçbir zaman sevgili olup birbirlerine âşık olmayacaklarının, St. Barts'ta açık pencerelerden gelen denizin sesiyle serin çarşaflar altında çıplak yatmayacaklarının önemi yoktu. Hâlâ koruması gereken hayalleri vardı. Harriet'ın onunla Afrika'ya gelmesi hayalinin bugün son bulacak olması çok üzücüydü.

Harriet da Aubrey de ilk atlayışlarını yapacaklardı. (Daha doğrusu Harriet ilk atlayışını yapacaktı. Aubrey son anda bunu yapamayacağını anlamış bulunuyordu.) İkili atlayış olacaktı, yani her biri bu işi her gün yapan bir atlayış hocasına bağlanacaktı. Brad ve Ronnie Morris de uçaktaydılar. Her ikisi de tecrübeli paraşütçüydü.

June Morris ölmüştü ve bugün hepsi onun anısına atlayacaktı. Erkek kardeşleri Brad ve Ronnie; June'un en yakın arkadaşı olan Harriet, bir de Aubrey. 23 yaşında kanserin erittiği June öleli altı hafta olmuştu. Aubrey bunu çok ilginç buluyordu. Ona göre bir insanın o kadar genç yaşta lenf kanserinden ölme ihtimali rock yıldızı olabilme ihtimaliyle denkti.

"Hiç de normal değil!" diye bağırdı Aubrey. "Son derece ödlek olduğumu gösteren klinik bulgular var. Gerçekten, eğer beni zorla atlatırsan donumu sıcacık, sulu bokla dolduracağım ve..."

Çelik kapsüllü hafif uçağın gümbürdemesi o anda dinince Aubrey'nin sesi kabinin öbür ucundan bile duyulur oldu. Aubrey, Ronnie ile Brad'in dönüp ona baktıklarını fark etti. İkisinin de kasklarında GoPro kameraları vardı. Muhtemelen bu sahne daha sonra YouTube'da görünecekti.

"Paraşütle atlamanın ilk kuralı," dedi Axe. "Atlayış hocasının üstüne sıçma."

Motor gürültüsü yine yükselince Brad ile Ronnie başlarını çevirdiler.

Aubrey yan gözle Harriet'a bakmak istemese de kendini tutamadı.

Harriet'in ona baktığı yoktu ama Aubrey onun son anda başını çevirmiş olduğunu düşündü. Kızın elinde alnından gümüş bir boynuz çıkan, ön bacaklarında kanatları olan mor renkli bir pelüş at vardı: Junicorn. Harriet ve Junicorn'un yüzleri kapıya dönüktü. Plastikten yapılmış, büyük ve gevşek duran bir ambar kapağı. Aubrey her an bu kapının pat diye açılacağından ve buradan kayıp düşeceğinden korkuyordu. O sırada Axe manyak gibi gülerdi herhalde. Gördüğü kadarıyla kapıyı kapalı tutan hiçbir şey yoktu.

Harriet'ın ona kararlı bir şekilde hiç bakmıyor oluşu, neredeyse ona acıyarak, hayal kırıklığı içinde bakması kadar kötü bir şeydi. Aubrey'nin uçakta kalmak için Axe'ın iznine ihtiyacı yoktu. Onun ne düşündüğü önemli değildi. Aubrey'nin istediği şey, Harriet'ın ona, bunun normal olduğunu söylemesiydi.

Hayır. Asıl istediği şey onunla birlikte – onun önünde uçaktan atlamaktı. Ama bunu yapması için bambaşka biri olması gerekiyordu. Belki de en nefret ettiği şey buydu; her an kusmaya hazır midesi değil, hastalıklı osurukları değil, sinirlerinin çöküşü değildi. Belki de en nefret ettiği şey ne bok olduğunun öğrenilmesiydi. Seni sevmesini istediğin kişinin senin ne bok olduğunu öğrenmesinden daha kötü bir şey olabilir miydi dünyada?

Dikkatini çekmek için öne uzanıp kaskıyla Harriet'ın kaskına dokundu.

Harriet yüzünü ona çevirince Aubrey ilk kez olarak onun yüzünün solmuş ve gergin olduğunu gördü; dudakları öyle sıkı büzülmüştü ki rengi uçmuştu. Onun da korkuyor olduğunu görmek Aubrey'yi rahatlattı. İçinde neredeyse delice sayılacak bir ümit kı-

vılcımı parladı: Belki Harriet da onunla birlikte uçakta kalırdı! Eğer ikisi de korkaksa bu durum artık utanç verici ve acıklı olmazdı. Hatta çok eğlenceli bile olurdu.

Aubrey ona atlamaktan vazgeçtiğini söylemeye niyetlenmişti ama şimdi, aklına son anda gelen bu düşünceyle, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Onu yatıştırmaya hazırdı. Dahası, bunu hevesle bekliyordu.

"Her an kusacak gibiyim."

"Ben de!" diye bağırdı Aubrey, biraz abartılı bir coşkuyla.

"Tir tir titriyorum."

"Öf be. Sadece benim böyle olmadığıma sevindim doğrusu."

"Burada olmak istemiyorum," dedi Harriet; kaskını Aubrey'nin omzuna dayadı, neredeyse burunları birbirine değecekti. Kahverengine çalan yeşil gözlerinde gizlemeye çalışmadığı bir endişe vardı.

"Siktir! Ben de istemiyorum! Ben de!" Aubrey neredeyse bir kahkaha atacak, neredeyse onun elini tutacaktı.

Harriet bakışlarını o çatırdayan plastik kapıya çevirdi. "Bu uçakta bir saniye daha oturmak istemiyorum. Çıkıp bu işi bir an önce yapmak istiyorum. Hız treni için sıranı beklemeye benziyor. O bekleyiş insanı öldürür. Korkuyu aklından çıkarmazsın. Ama bindikten sonra, tren hareket eder ve, 'Neden o kadar korkmuşum ki? Bunu bir daha yapmak istiyorum!' dersin ya."

Cılız, vıcık vıcık bir hüsran osuruğu kaçıverdi. Harriet'ın sesinde duyduğu o coşku ve cesaret Aubrey'yi perişan etti.

Harriet'ın gözleri büyüdü. Eliyle o uyduruk kapıyı işaret ederek, neredeyse çocukça bir heyecanla, "Hey! Hey, arkadaşlar! Uzay gemisi!"

"Ne oldu?" diye sordu onu arkasından kaşıklayan kalas.

Harriet fırça gibi sakalı olan tıknaz, şişman bir adama bağlanmıştı. Bir atlayış hocasıyla eşleşme zamanı geldiğinde Aubrey hemen Axe Vücut Spreyi'ni kapmıştı. Harriet'ın o herifle eşleşip atlamasını; aşağı kadar onca yolu kıçını herifin uyanmış penisine

yaslamış halde gitmesini istememişti. Ayı herif Harriet'la eşleşmişti. Maalesef (ve de muhtemelen) atladıkları andan itibaren kahkahalara boğulacaklardı. Öğle yemeğine kadar "Ara Beni"yi birlikte söyler hale gelirlerdi; tombalak atlayış hocası şarkının kendine düşen kısımlarını alt perdeden, içten ve şaşırtıcı derecede duygulu bir sesle söylerdi. Aubrey ona nefretle baktı. Duygulu sesiyle Harriet'ı kahkahalara boğmak ona düşerdi. Harriet'ın içten sarılmalarını kazanacak bütün akıllı, düzgün şişman adamlardan nefret ediyordu.

"Şuraya bakın!" diye haykırdı Harriet. "Orada, *orada!* Aubrey! Sen de görüyor musun?"

"Neyi görüyor mu?" diye sordu ayı partneri, soru ona sorulmadığı halde.

"Şu bulutu! Şu tuhaf buluta bakın. Tıpkı bir UFO'ya benziyor!"

Aubrey bakmak istemedi. O kapının yakınına gitmek istemiyordu. Ama elinde değildi – Axe, Harriet'ın işaret ettiği şeye bakmak ve Aubrey'yi atlatmak için kapıya yanaşmaktaydı.

"Bir UFO için fazla büyük," diye bağırdı Chewbacca kılıklı. Haklıydı – o bulut en az iki kilometre genişliğinde olmalıydı.

"Bu ana gemidir!" diye coşkuyla haykırdı Harriet.

"Bir keresinde tıpkı bir donuta benzeyenini görmüştüm," dedi Axe. "Sanki Tanrı bir duman halkası üflemiş gibiydi. Ortasında kocaman bir delik vardı. Bu yükseklikteyken doğaüstü şeylere çok daha yakın oluruz. On iki bin fitten düşerken her şey gerçek ötesi görünür. Gerçeklik paraşüt ipeği kadar incelir ve insanın zihni yeni ihtimallere açık olur!"

Seni de sikeyim, paraşüt ipeği gerçekliğini de, diye geçirdi içinden Aubrey. *Axe'ı ve bu tecrübenin Harriet'ın zihnini yeni ihtimallere (mesela Hariet'ın atlayış sonrası Axe ve kıl yumağıyla üçlü yapması ihtimaline) açacağı vaadini de sikeyim.*

Harriet tatmin olmuş bir ifadeyle başını iki yana salladı. "June bu bulutu görse bayılırdı. 'Onların' bizim aramızda olduklarına inanıyordu. Ziyaretçilerin. Uzaylıların."

Şişko sakallı, "Birazdan daha yakından görebileceğiz," dedi. "Neredeyse atlayış irtifasına geldik."

Aubrey etine iğne batırılmış gibi bir telaş duydu; sadece bir anlığına, atlayış aklında ikinci sıraya geriledi. Öne uzandı, bunu yaptığının farkında bile değildi ve onu da öne çektiği için Axe'ı şaşırttı. Onları bağlayan teçhizat çatırdadı.

Uçak yükselip o buluta doğru ilerlerken Aubrey yarım dakika kadar bunu seyretti. İki saniye sonra tam üstünden geçeceklerdi. Sonra dönüp sakallı partnerinin yanındaki Harriet'a baktı.

"Evet," dedi. "Evet, Harriet haklı. Bu bulut babayı yemiş. Bir daha baksana."

Harriet'ın atlayış hocası, "Güzel bir kümülonimbus örneği," dedi. "Çok güzel."

"Hayır. Güzel değil. Çok *tuhaf*."

Ayı kılıklı ona canı sıkkın bir ifadeyle baktı. Aubrey herifin hâlâ anlamamış oluşuna sinirlenerek bir daha işaret etti.

"Bulut şu yöne gidiyor," dedi parmağıyla kuzeyi göstererek.

"N'olmuş yani?" diye seslendi Brad Morris. Son birkaç dakika içinde ikinci kez herkes Aubrey'ye bakıyordu.

"Diğer bütün bulutlar tam ters yöne gidiyor!" dedi Aubrey güneyi göstererek. "O bulut ters yönde."

İki

Bulut birkaç saniye kadar saygı dolu bir dikkat çektikten sonra tombalak atlayış hocası bir açıklama yaptı. "Buna hava kutusu denir. Bir döngüsel akış motifidir. Hava bir irtifada bir yöne iter, sonra geriye katlanıp her şeyi farklı bir irtifada ters yöne iter. Bir sıcak hava balonunda yükseldiğiniz zaman böyle bir hava akımı sizi başlangıç noktanızdan uzaklaştırır, sonra da bin fit kadar aşağı çeker ve kalktığınız yere götürür." Tombalak atlayış hocası sıcak hava balonlarıyla da turlar yapıyordu ve Harriet'ı da bedava bir geziye davet etmişti. Aubrey'ye göre bu şeytanca bir teklifti, Harriet'ı kokain ve oynaşmalara açık bir seks kulübüne davet etmekle aynı şeydi. Aubrey paraşütçülerin, baloncuların ve diğer yüksek irtifalı etkinlikler düzenleyen adamların bu işi karı kız tavlamak için yaptıklarına inanıyordu. Kızları boyunduruğa almak, korktukları zaman okşamak ve kendilerinin ne kadar korkusuz olduğunu göstererek onların hayranlığını kazanmak için bin türlü fırsat vardı. Tabii, dürüst olması gerekirse Aubrey de Harriet'a gösteriş yapmak amacıyla bu uçağa binmişti.

"Ah," dedi Harriet yapmacık bir hayal kırıklığıyla omuz silkerek. "Ne yazık. Uzaylılarla temas kuracağımızı sanmıştım."

Axe iki parmağıyla Churchill'in zafer işaretini yaptı. "İki dakika!"

Harriet kaskını Aubrey'ninkine dokundurup gözlerine baktı. "Evet mi?"

Aubrey gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibi oldu. "Hayır," dedi. "Yapamam."

"Yapabilirsin!" dedi Axe. "Bu iş 'yapabilirim' düşüncesinin gücüyle ilgilidir!"

Aubrey ona aldırmadı. Axe Vücut Spreyi önemli değildi. Onun için önemli olan tek şey Harriet'ın bunu nasıl karşılayacağıydı.

"Gerçekten istiyordum," dedi Harriet'a.

Harriet anlayışla başını salladı. "Ben mecburum. June'a söz verdim."

Tabii, Aubrey de June'a söz vermişti. Harriet, atlarım, dediği zaman Aubrey de onun yanında çığlıklar atarak atlayacağına yemin etmişti. June ölüm döşeğindeyken yapılması gereken şey buydu.

"Kendimi bok gibi hissediyorum..." diye başladı Aubrey.

"Dert etme," dedi Harriet. "Buraya kadar gelmen bile bir şeydir."

"Yatıştırıcı ilaçlarımın dozunu ikiye katlamıştım!" Kendini savunmak ağırına gidiyordu.

"Bir dakika!" diye bağırdı Axe.

"Dert etme, Aubrey," dedi Harriet hin bir gülücükle. "Aaa, hazırlansam iyi olacak, değil mi?"

"Evet," dedi Aubrey hızla başını sallayarak.

"Ben hazırım," diye bağırdı Ronnie Morris. "Temiz hava iyi gelecek."

Brad Morris bir kahkaha attı ve iki kardeş çak yaptılar. O küçük alanın osuruk kokusuyla dolmasını espri konusu yapmaları Aubrey'yi üzdü. Acınacak kadar korkmuş olması yeterince kötüyken, vücudunun onu bu şekilde ele vermiş olması daha daha beterdi.

Aubrey, Harriet'a baktı ama kızın gözleri plastik kapıya çevrilmişti. Harriet'ın aklından kovulmuştu. Bu ona tahmin ettiğinden daha çok koydu. Harriet'ı hayal kırıklığına uğratacağını sanmıştı ama kız hayal kırıklığına uğramamıştı, sadece kayıtsızdı. Aubrey kendini bu işi yapmak zorunda olduğuna inandırmıştı; June için, Harriet için burada olmak zorundaydı ama işin gerçeği burada oluşu kimse için önemli değildi.

Artık atlamayacağı kesinleştiği için kendini havası sönmüş ve keyifsiz hissediyordu. Harriet pelüş atı Junicorn'u kaldırmış, bir şeyler fısıldayarak o UFO biçimli bulutu gösterirken Cessna da buluta doğru yöneldi.

Axe kaskındaki kamerayı ayarladı. "Dinle bak, Audrey." Atlayış hocasının da onun adını bilmeyişi Aubrey'de buruk bir memnuniyet yarattı. "Eğer kararını verdiysen vazgeçmek senin hakkıdır. Ama atlasan da atlamasan da ücret değişmez. Paranı geri alamazsın. DVD paranı da iade etmem."

"Herkesin keyfini kaçırdığım için özür dilerim," diye duyurdu Aubrey ama işin acı tarafı, kimsenin keyfini falan kaçırmamış olmasıydı. Kimsenin onu dinlediği bile yoktu.

Uçak dönerken dik bir açıyla yan yattı.

"İniş pisti üstünde döneceğiz..." diye başladı Axe ama o anda her şey kesildi.

Cessna'nın burnundaki pervane sızlanma sesleri çıkarıp takırdıyordu, sonra aniden dönmesi kesiliverdi. Kanatların altından üfüren rüzgârın sesi içerideki sessizliği doldurdu. Atlama bölmesindeki ışıklar söndü.

Bu ıslık gibi sessizlik Aubrey'yi korkutmaktan çok şaşırtmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Harriet.

"Lenny!" diye bağırdı Axe uçağın önüne doğru. "Ne oldu be adam? Motor mu durdu?"

Kafasına süngerli kulaklıkları geçirmiş, kıvırcık saçlı pilot bir geçiş anahtarını açtı, kontrol panelinden uzun bir çelik çubuk çıkardı ve bunu bir düğmeye bastırdı.

Cessna havada asılı kalmıştı; tıpkı metro rüzgârıyla havalanmış bir gazete gibiydi.

Adı Lenny olan pilot dönüp onlara baktı ve omuz silkti. Üstünde kırmızı meyve suyu dolu, aptal sırıtışlı, sürahi biçiminde maskot baskılı, beyaz bir tişört vardı. Kulaklığını boynuna indirdi.

"Bilmiyorum!" diye seslendi Lenny. Sesinde endişeden çok asabi

bir ifade vardı. "Olabilir! Ama elektriğim de yok. Her şey bir anda kesiliverdi. Sanki bataryada bir bağlantı gevşemiş gibi."

Cessna'nın kanatları titreyerek bir o yana bir bu yana yatıyordu.

"Benim için sorun değil," dedi Brad. "Zaten burada inecektim."

"Aynen," dedi Ronnie. "Ben de biraz bacaklarımı açayım diye düşünüyordum."

"Hadi," dedi Lenny. "Atlayın! Herkes dışarı çıktıktan sonra ben dalıp motoru çalıştırmayı deneyeceğim. Bu işe yaramazsa süzülürüm. Umarım pisti denk getiririm. Yoksa epey sarsıntılı olur."

"Hadi be sen de!" dedi Aubrey. "Hadi canım, bu resmen saçmalık! Tek kelimesine inanmıyorum."

Brad kapıya yaklaştı ve kapıyı tutan paslanmaz çelik mandalları döndürdü. İtip yukarı kaldırdıktan sonra tek ayağını kapının altından geçen boruya dayadı.

"Audrey, dostum," dedi Axe nazikçe.

"Hayır!" diye bağırdı Aubrey. "Bu hiç komik değil! Söyle ona, uçağı çalıştırsın! Kimseyi bu şekilde atlamaya zorlayamazsın!"

"Aşağıda görüşürüz," dedi Brad. Yüzünü onlara dönüp üstteki tırabzana tutundu. Serbest eliyle onlara askerce bir selam çaktı –*göt herif*– ve kendini dışarı bıraktığı anda gökyüzü onu kapıverdi.

"Audrey! Audrey, nefes al!" dedi Axe. "Kimsenin sana numara yaptığı yok. Uçakta gerçekten bir sorun var." Çok yavaş konuşuyor, her kelimeyi özenle vurguluyordu. "Seni atlamaya zorlamak için uçağın motorunu kapatmayız. Yemin ederim. Son dakikada vazgeçen pek çok insan vardır. Umurumda değil. Ben her halükârda paramı alırım."

"Neden uçak aniden çalışmaz oldu?"

"Bilmiyorum. Ama inan bana, pilot motoru devreden çıkardıktan sonra uçağın içinde olmak istemeyiz."

"Neden ki?"

"Çünkü burnunu yere yöneltecek."

Ron Morris kardeşini takip etmek için kapıya yanaştı. Bir süre

açık kapının önünde oturup manzaranın tadını çıkardı. Şiddetli rüzgâr derisini buruşturup etli yüzünü yamulttu. Daha sonra da kafa üstü atladı ve görünmez oldu.

"Arkadakiler, çabuk olun!" diye bağırdı Lenny pilot koltuğundan.

Harriet atlama sorumlusunun bacakları arasında oturmaktaydı; korkulu gözlerle büyülenmiş gibi Aubrey'ye, Axe'a ve pilota bakıyordu. Sanki birisi elinden kapacakmış gibi, Junicorn'u göğsüne bastırmıştı. O Junicorn ona June'un emanetiydi ve June'un hiçbir zaman yapamayacağı şeyleri yaparken yanında bulunduracağına söz vermişti: piramitleri görmek, Afrika'da sörf yapmak ve paraşütle atlamak. Aubrey bir kızın ve bir dolgu hayvanın bakışlarına hedef olmanın saçma hissine kapıldı.

"Aubrey," dedi Harriet. "Galiba atlamak zorundayız. Hemen şimdi. İkimiz birlikte." Aubrey'nin arkasındaki Axe'a baktı. "Birlikte gidebilir miyiz? Yani el ele tutuşarak?"

Axe başını iki yana salladı. "Sizin tam üç saniye arkanızda olacağız."

"Lütfen, sadece el ele tutuşabilseydik. Arkadaşım korkuyor ama birlikte olursak bunu yapabileceğini biliyorum," dedi Harriet; Aubrey o anda kıza sevgisinden ağlayacak gibi oldu. Ona âşık olduğunu hemen o anda söylemek istedi ama bu onun için yirmi bin fitten atlamaktan daha zor bir şeydi.

"İlk atlayışlar için bu hiç iyi olmaz," dedi Axe. "Paraşüt ipleri birbirine dolanabilir. Harriet, lütfen atla. Hemen arkandan geleceğiz."

Tombalak atlayış hocası götün götün kapıya doğru ilerlerken Harriet'ı da kapıya yaklaştırdı.

"Audrey?" dedi Axe. Sesi yatıştırıcı ve mantıklıydı. "Eğer atlamazsak, kendi hayatını da benimkini de tehlikeye atarsın. Vakit varken atlamak istiyorum. Senin onayını almak isterim."

"Of, Tanrım."

"Gözlerini kapat!"

"Of, Tanrım. Of, Tanrım! Bu çok boktan bir iş."

Harriet'la atlayış hocası açık kapıya kadar kaymışlardı. Harriet'ın bacakları dışarıda sallanıyordu. Omzu üzerinden son bir kez Aubrey'ye yalvarır gibi baktı. Sonra atlayış hocasının elini tuttu ve birlikte atladılar.

"Daha farkına bile varamadan ayakların yere basacak," dedi Axe.

Aubrey gözlerini kapadı. Başıyla onayladıktan sonra, "Bu kadar ödlek olduğum için özür dilerim," dedi.

Axe büyük bir kuvvetle onu kapıya doğru sürükledi. Axe'ın kucağındaki iyi ki Harriet değil, iyi iki böyle yaslandığı Harriet'ın kıçı değil, diye geçirdi içinden Aubrey.

"Hiç benden daha kötüsüyle atladın mı?" diye sordu Aubrey.

"Sanmıyorum," dedi Axe ve uçağın kenarından dışarı uçtular.

Yere olan mesafe on bin fitten daha fazlaydı; bir dakika kadar serbest düşüşten sonra açılan paraşütle dört dakika kadar süzüleceklerdi. Ne var ki Aubrey Griffin ile atlayış hocası dört kattan biraz daha az bir mesafe düştükten sonra aslında bulut olmayan o UFO biçimli bulutun kenarına çarptılar ve düşmeleri kesildi.

Üç

Korku zamanı yoğunlaştırır, yavaşlatır ve çarpıtır. Fena halde hissedilen bir korkuyla geçen bir saniye normal bir on saniyeden daha uzun sürmüş gibi hissedilir. Aubrey'nin düşüşü sadece bir an sürdü ama ona Cessna'da geçen zamanından çok daha uzunmuş gibi geldi.

Kapıdan çıkmak üzereyken Axe onları dışarı çektiği sırada Aubrey geri dönüp uçakta kalmak istemişti. Arka üstü düşerken atlayış hocası onun altındaydı. Aubrey havada olduğu sürece aklından sadece şu geçiyordu:

HÂLÂ YAŞIYORUM HÂLÂ YAŞIYORUM HÂLÂ YA—

Ve sonra çarptılar.

Çarptıkları şey toprak değildi, daha çok çiğ ekmek hamuruna benziyordu. Kalındı, kauçuk gibiydi, soğuktu ve eğer sadece beş metreden düşmüş olsalardı, yumuşak ve acısız bir çarpma olurdu. Ne ki on üç metreden düşmüşlerdi ve çarpmanın şiddetinden etkilenen Axe olmuştu. Leğen kemiği üç yerinden çatlamış, sağ uyluk kemiğinin üst kısmı kırılmıştı. Aubrey'nin kaskı Axe'ın yüzüne çarpınca da burnu darmadağın olmuş, kırık bir ayna gibi parçalanmıştı.

Aubrey de hiç yaralanmamış değildi. Axe'ın dizi kalçasına sert bir şekilde çarpınca adamakıllı morartmıştı. Dirseğini de zedelemişti ve sağ eli uyuşmuş haldeydi.

O puf gibi şeyden soğuk bir duman püskürdü. Keskin bir kokusu vardı; bir trenin tekerleklerine, bir yıldırıma benziyordu.

"Hey," dedi Aubrey titrek bir sesle. "Hey, ne oldu böyle?"

"Aaah!" diye inledi Axe. "*Aaah!*"

"İyi misin?"

"*Aaaah!* Of, Tanrım. Hay sikeyim."

Çarpmanın etkisiyle Aubrey'nin içi dışına çıkmıştı. Tıpkı sırtüstü çevrilmiş bir kaplumbağa gibi çaresizce kollarını ve bacaklarını salladı. Uçağı hâlâ görebiliyordu; doğuya doğru yatarak ilerleyen bir oyuncak büyüklüğündeydi. Şimdiden bu kadar uzakta oluşu tuhaftı.

Axe ağlıyordu.

Çıkardığı ses o kadar beklenmedik, o kadar korkunçtu ki Aubrey bunun şokuyla kendi sersemlemiş halinden sıyrıldı. Tekrar duyarlı hale gelsin diye sağ elini yumruk yaptı.

"Kemerimi çözebilir misin?" diye sordu Aubrey.

"Bilmiyorum!" dedi Axe. "Of, tam anlamıyla boku yemiş durumdayım."

"Neye çarptık?" diye sordu Aubrey. Buluta benziyordu ama bu hiç mantıklı değildi. "Neyin üstündeyiz?"

Axe soluk soluğaydı. Aubrey onun yine ağlamak üzere olduğunu düşündü.

"Kemer tokamı çözmen gerekiyor," dedi Aubrey.

Axe onun her iki yanında elini gezdirip birer birer dört tokayı da açtı. Aubrey onun üstünden kayıp oturma pozisyonuna geçti ve etrafına bakındı.

Bir bulutun üstünde oturuyordu; sonsuz mavilik içinde yüzen çırpılmış beyaz krema. Neredeyse bir buçuk kilometre uzunluğundaki bir kütlenin tam ucundaydılar. Tam ortasında kubbe gibi büyük bir çıkıntı vardı. Aubrey'ye Londra'daki St. Paul Katedrali'ni hatırlattı.

Boğazına kadar gelen safrayı hissetti. Başı dönüyordu.

Sağ elini bulutun içine batırdı. Önce avucunu soğuk buhar içine sokuyormuş gibi oldu. Ama biraz daha bastırınca sis sertleşti ve katı hale geldi. Aubrey elini kaldırdığı zaman bulut eriyip yine buhar oldu.

"Hassiktir," dedi. O anda aklına gelen en zekice tepki buydu.

"Ah, dostum! Of, Tanrım. İçimde bir şeyler gerçekten kırılmış olmalı."

Aubrey dönüp o duman içinde inleyip çırpınan adama baktı. Axe'ın topukları havada daireler çiziyordu. Şık güneş gözlüğü – camları gün batımı kızılıydı– ezilmişti. Muhtemelen hiçbir şey göremediği için kör gibi eliyle etrafını yokluyordu. Kaskının üstündeki GoPro kamerası boş ve anlamsız bir şekilde Aubrey'ye bakmaktaydı.

"Paraşütü açmış mıyım?" diye sordu Axe. "Eğer yerdeysek açmış olmalıyım. Ne oldu? Uçaktan çıkarken kapının kenarına kafamı mı çarptım?" Duyduğu acıyla sesi gergindi. Başlarına geleni anlamıyordu.

Aubrey de ne olduğunu anlıyor değildi. Düşünmek çok zordu. Çok kısa bir süre içinde çok fazla şey olmuştu ve hem anlaşılmaz hem de gerçekdışı gibiydi.

Axe paraşütlerini açmamıştı ama marş paraşütü otomatik olarak devreye girerdi. Sarı-kırmızı ipekten yapılmış çok küçük bir şey olan ikincil paraşüttü bu, büyüklüğü bir Şükran Günü hindisini saracak kadardı. Rüzgâr onu geriye çekmişti ve şimdi bulutun ucunda dalgalanıyordu. Aubrey marş paraşütünün ne işe yaradığını anlamamıştı. Axe ona açıklamaya çalışmıştı ama o sırada Aubrey herhangi bir bilgiyi aklında tutamayacak kadar gergindi.

O anda Aubrey, Axe'ın artık debelenmediğini fark etti. Bacaklarını da sallamıyordu. Bir kolu gövdesinin üstünde kıvrılmış, diğer eli kalçasına dayanmıştı. Topukları bulutun süt gibi yüzeyinde çentikler açıyordu çünkü marş paraşütü onu yavaşça fakat devamlı olarak kenara çekiyordu.

"Hey," dedi Aubrey. "Hey, dostum, dikkat et."

Axe'ın göğsündeki koşum takımını tutup asıldı; Axe acı içinde öyle bir çığlık attı ki Aubrey irkilip hemen elini çekti.

"Göğsüm!" diye haykırdı Axe. "Bok yiyesi göğsüm! Ne halt ediyorsun?"

"Sadece seni kenardan geriye çekmek istiyorum," dedi Aubrey. Koşum takımına bir kez daha uzandı ama Axe dirseğiyle onun elini itti.

"Kaza geçirmiş birini kımıldatmaman gerekir, nörotik puşt!" diye haykırdı Axe. "Hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Özür dilerim."

Axe güçlükle bir nefes aldı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Neyin kenarından?" diye sordu Axe neredeyse çocuksu bir sesle.

O anda rüzgârın şiddeti arttı ve o süt bulutunu çalkaladı. Marş paraşütü şişti, havalandı ve birden geriye doğru uçup göğe doğru yükselmeye başladı. Rüzgâr paraşüt kordonlarını gererek Axe'ı oturma pozisyonuna getirdi. Atlayış hocası tekrar bir çığlık attı. Botları o kauçuk gibi bulut maddesinde derin oyuklar açtı. Aubrey'nin aklına bir kez daha çiğ ekmek hamuru geldi; sanki biri taze hamura parmaklarını daldırmış gibiydi.

Aubrey hâlâ uyuşuk olan sağ eliyle onu botlarından birini yakaladı ama parmakları hissiz olduğu için çok kısa bir an tutabildi ve elinden kaçırdı.

"*Neyin* kenarı?" diye haykırdı Axe sürüklenirken.

Rüzgâr marş paraşütünü emerek onu ani bir çırpma hareketiyle buluttan ayırdı. Bir temizlikçinin çarşaf silkelemesi gibi olmuştu. Axe inleyerek etrafında yükselen paraşüt kordonlarını tuttu. İki üç metre kadar yukarı çekildi. Derken rüzgâr kesilince aşağıya, bulutun dışına doğru düşüp gözden kayboldu.

Dört

Rüzgârın sesi zorlukla işitilebilen bir şarkı gibiydi.

Aubrey, sanki tekrar ortaya çıkacakmış gibi, az önce Axe'ın olduğu yere bakıyordu.

Panik hali uçakta kalmış olmasına rağmen, bir süre sonra çaresiz bir şekilde titrediğini fark etti. Şoktan olmalıydı.

Belki de sadece soğuktandı. Aşağıdaki dünyada ağustosun üçüncü günüydü, öğleden sonrasıydı ve kavurucu bir sıcak vardı. Otomobillerin üstü hardal renkli polenlere bürünmüştü. Sıcaktan kurumuş otların üstünde arılar vızıldıyordu. Oysa burada, yukarıda serin bir ekim sabahı vardı; olgun bir elma gibi kıtır kıtır, serin ve tatlı bir sabah.

Böyle bir şey olamaz, diye düşündü.

Çok korktuğum için beynimin sigortası attı, diye düşündü.

Uçağın kenarına kafamı çarptım ve bu da kafatasım çatladığı için ölürken aklımdan geçen son fantazi olmalı, diye düşündü.

Aubrey tıpkı poker kartı dağıtırmış gibi bu ihtimalleri bir bir sıralıyordu ama hiçbirinin üstünde durduğu yoktu.

Havadaki ürpertici serinlikle ya da berrak bir uğultu eşliğinde ıslıklar çalarak esen rüzgârla tartışacak hali yoktu.

Uzun bir süre elleri ve dizlerinin üstünde kalıp bulutun kenarından baktı, hareket etse mi, diye düşündü. Buna cesareti var mıydı? Kımıldadığı anda yerçekimi onu fark edip buluttan aşağı düşürecekmiş gibi hissediyordu.

Önündeki bulutu kedi sever gibi okşadı. Madde daha ilk dokunuşunda sertleşip bir yumru haline geldi.

Aubrey kalçalarını oynatıp emeklemeye başladı. Yumuşak kilin yüzeyinde hareket etmeye benziyordu. Bir metre kadar ilerledikten sonra dönüp ardına baktı. Bulutun üstünde bıraktığı iz hemen eriyip yine sis haline geliyordu.

Bulutun pürüzlü güney kenarından iki metre uzaklaştıktan sonra karınüstü yattı. Bir süre karnının üstünde ilerledi; nabzı öyle hızlı atıyordu ki kalbinin her atışında gün aydınlanıp kararıyordu. Aubrey oldum olası yüksekten korkardı. Yüksekten korkan, mümkün olduğunca uçak yolculuklarından kaçınan bir adamın bir uçaktan atlamaya neden razı olduğu sorusu çok yerinde bir soruydu. Cevabı elbette çok basitti: Harriet.

Bulutun kenarı incelmişti ama fazla değildi. En uç kısmı üç santim kalınlığındaydı ama yine de beton gibi sert, sağlamdı.

Aubrey kenardan aşağı baktı.

Altında Ohio uzanıyordu; mükemmel derecede düz arazide yakuttan buğdaya, koyu kahveden soluk sarıya rengârenk ekin kareleri uzanıp gidiyordu. Amerika'nın Güzellikleri'nde tahıl ambarı olarak övülen yer olacaktı burası. Alttaki tarlaları cetvel gibi kesen asfalt yollar vardı. Kırmızı bir pikap o asfaltlardan biri üzerinde abaküste oynatılan bir boncuk gibi ilerliyordu.

Güneybatı tarafında Bulut 9 Paraşüt Serüvenleri şirketinin hangarı ardında uzanan kırmızı topraklı pisti gördü. Ve o anda yere inmekte olan Cessna'yı. Lenny motoru tekrar çalıştırabilmiş ya da planör gibi kullanmayı başarmış olmalıydı.

Bir an sonra Aubrey bir paraşüt gördü. Parlak beyaz ipekten bir çadır gibiydi. Paraşütün kara toprakta yeşil sıralar halinde ekilmiş bir tarlaya inip kendi üstüne kapanışını izledi. O halde Axe yere inmişti. Yerdeydi ve paraşüt kordonunu çekecek kadar kendindeydi demek. Axe yerde olduğuna göre ona yardıma gelecekler ve o da onlara anlatacak...

...neyi anlatacak? Aubrey onun ne diyeceğini tahmin edemiyordu. *Müşterimi bir bulutun üstünde bıraktım?*

Aşağıda paraşüt tarlanın bir ucundan diğerine sürüklenip duruyor, bir akciğer gibi şişip sönüyordu.

Axe onlara ne olduğunu anlattığı zaman onun zırvaladığını düşüneceklerdi. Fena halde yaralanmış, kanlar içindeki bir adam bir bulutun üstüne indiklerini söyleyince endişeli bakışlarla karşılaşacak, onu yatıştırmaya çalışacaklar fakat söylediklerinin tek kelimesine inanmayacaklardı. Anlattığı şey saçmalığın dik alasıydı. Aubrey'nin bir kaza sonucu, muhtemelen uçağın kenarına çarptıktan sonra paraşütsüz olarak ölümüne atladığını varsayacaklardı. Aubrey için bile bu, gerçekte olanlardan daha inanılabilir bir açıklamaydı; Aubrey aslında o bulutun üstünden aşağı bakıyor olduğu halde...

Korkunç bir düşünceydi ama aynı zamanda bunda bir eksiklik de vardı. Bunun ne olduğunu kestirmeye çalıştı – bu eksikliği tespit etmek, kulağının dibinde vızıldayan bir sivrisineği aradığın zaman bir türlü bulamamak gibiydi. Neredeyse aramaktan vazgeçecekti, düşünmeyi falan bırakacaktı.

Şakaklarının ardında, sinüslerinde bir sancı başladı.

Marş paraşütü Axe'ı boşluğa uçurmadan önce, onu son görüşünü tekrar düşündü... ve o anda neyin eksik olduğunu hatırladı. Aubrey'nin zihnindeki gözü Axe'ın kaskındaki GoPro kamerasının merceğine odaklandı. Her şey videoya alınmıştı. Olanlar için kimse Axe'ın söylediklerine inanmak zorunda değildi. Yapacakları tek şey o videoyu seyretmekti. O zaman anlayacaklardı.

O zaman onu almaya geleceklerdi.

Beş

Bir süre sonra dizleri üstünde doğrulup etrafına bakındı.

UFO biçimli, ortasında kubbesi olan tepsi gibi bulutun şekli değişmemişti. Yüzeyinde kabarcıklar ve tepecikler vardı.

Aubrey başı dönene kadar mavi gökyüzünü inceledi, sonra gözlerini indirdi. Baş dönmesi geçince hâlâ bulutun en ucunda olduğunu fark etti; kötü bir yerde duruyordu. Kıçı üstünde kayarak içeri doğru ilerledi.

En sonunda ayağa kalkmayı göze aldı. Bacakları titreyerek kendini kalkmaya zorladı.

Aubrey Griffin bir bulut adasında tek başına ayakta duruyordu.

Neden sonra paraşüt koşumlarının verdiği rahatsızlığın farkına vardı. Kayışlar apış arasında geriliyor, taşaklarını sıkıyordu. Başka bir kayış da göğsündeydi ve bu da nefes almasını zorlaştırıyordu. Yoksa seyrelen havadan mıydı?

Koşum takımını çözüp üstünden çıkardı. Tam bunu bulutun üstüne bırakacakken, askılık gözüne çarptı.

Sol tarafında, görüşünün hemen kenarındaydı; sekiz tane kancası olan eski tip, buluttan yontma bir askılıktı.

Büyük bir dikkatle bunu incelerken boğazının kuruduğunu, kalbinin hızlı, çok hızlı atmaya başladığını hissetti.

"Bu da ne böyle be?" diye sordu kendi kendine.

Eh, ne olduğu gayet belliydi. Gözü olan herkes bunun ne olduğunu anlayabilirdi. Aubrey içinden, bunun aslında bir askılık değil, buluttaki bir deformasyon olduğunu söyledi. Her açıdan incelemek

için etrafında dolandı. Nereden bakarsa baksın bir askılığa benziyordu. Buluttan oluşmuş bir şeydi ama askılıktı işte.

Denemek için zeytin yeşili koşum takımını kancalardan birine astı. Normal olarak bulutu dağıtıp düşmesi gerekirdi.

Oysa koşum takımı kancada asılı kaldı, rüzgârla sallanıyordu.

Aubrey, "Ha!" dedi.

Bir ünlemden öte bir sözcük gibi çıkmıştı, hayret ifadesiydi, hayranlık değil. Aslında şaşırması için bir neden yoktu. Bulut, Aubrey'nin seksen kiloluk gövdesini taşıyordu. Bir kilo bile tutmayan branda koşum takımı ona vız gelirdi. Kaskını da çıkarıp başka bir kancaya taktı.

Sinüslerinde başlayan sancı artık sol şakağından sağına geçmişti. Bu herhalde kafatası çatlağıydı, kafasını uçağın kenarına çarptığı zaman olmuştu. Hepsi buydu işte: İçine kemik kıymıkları saçılmış bir beynin yarattığı canlı bir fantazi.

Yine de bu düşüncenin altında farklı bir fikir vardı. O zihin sivrisineklerinden biri daha kafasının etrafında, daha ziyade içinde vızıldıyordu. *Bir bulut, askılığın nasıl bir şey olduğunu nasıl bilebilir?* diye geçirdi içinden. Karikatürlere yaraşacak saçmalıkta bir fikirdi bu!

O cılız, serin havayı içine çekerken ilk defa, altı saat sonra, güneş battığında hava sıcaklığının nasıl olacağını düşündü.

Ama o zamana kadar çoktan CNN haberlerinde yerini alırdı. Dünyanın en önemli haberi olacaktı. Bulutlarda yürüyen adamı canlı yayında göstermek için helikopterler vızır vızır etrafında döneceklerdi. GoPro'nun videosu bir saate her kanalda ve internette yayınlanmış olurdu.

Keşke Cessna'dayken o kadar acınası bir panik göstermeseydim, diye düşündü. Bütün dünyanın seyrettiği bir videoda olacağını bilseydi hiç değilse biraz cesurmuş numarası yapardı.

Aubrey yarı bilinçle askılıktan birkaç adım uzaklaştıktan sonra durup arkasına baktı. Askılık hâlâ oradaydı. Bunun bir *anlamı* ol-

malıydı. Askılıktan öte bir şey olmalıydı. Ama başı ağrıyorken bunun önemini kestiremiyordu.

Yürüdü.

İlk başlarda ince buzun üstünde yürüyormuş gibi tedirgindi. Tek ayağını öne kaydırıyor, altındaki bulutun sertliğine kanaat getirdikten sonra öbür ayağını öne atıyordu. Yüzey sağlamdı, kısa bir süre sonra farkında bile olmadan normal yürümeye başladı.

Daima kenardan iki metre uzakta kalmaya çalışıyordu ama bulutun ortasındaki kubbeye yönelmedi. Bunun yerine gökteki bu metruk adanın etrafını dolaştı. Bir uçak görebilme ümidiyle bakındı, sonra birini görünce durdu. Bir jet mavi gökyüzünde beyaz bir çizgi çizerek geçiyordu. Kilometrelerce uzağındaydı, bir süre sonra buna bakmaktan vazgeçti. Tam tepesinden geçseydi bile fark edilme ihtimali, öğrencisi olduğu Cleveland Müzik Enstitüsü yerleşkesinde fark edilme ihtimali kadar zayıftı.

Başı döndüğü için arada bir durup nefesleniyordu. Üçüncü kez durduğunda başını eğip dizlerini tuttu ve baş dönmesi geçene kadar derin nefesler aldı. Tekrar doğrulduğu zaman müthiş bir gerçek aniden kafasına dank etti.

Burada yeterince hava yoktu.

Alışkın olduğu kadar hava yoktu en azından. Ne kadar yüksekteydi? Cessna'nın motoru durduğunda Axe'ın onlara on iki bin fitte olduklarını söyleyişini hatırladı. İnsan dört bin metre irtifada nefes alabilir miydi? Belli ki alabiliyordu. Şu anda nefes alıyordu. Aklına 'yükseklik hastalığı' deyişi geldi.

Uzun süre bu tepsi biçimli bulutun etrafında dolandı. Büyük bir kısmı düzdü; ara sıra bir çıkıntı veya bir çukur vardı. Arada bir tepeciklerden birinin üstüne çıkıp oradan sığ hendeklere iniyordu. Doğu tarafında bir dizi kanalın içinden geçti. Kuzeyde bir buldoğun kafasına benzeyen bir bulut kütlesine hayranlıkla baktı. Bulutun batı tarafında muazzam hız kasislerini andıran üç kabartı gördü. Bir saat kadar yürüdükten sonra bu jant kapağı biçimli adanın

göze çarpan hiçbir yüzey şekli olmayışına şaşırdı.

Askının bulunduğu yere döndüğünde başı dönüyor, kendini güçsüz hissediyor ve fena halde üşüyordu. İçecek bir şeye ihtiyacı vardı. Yutkunurken boğazı acıyordu.

Aubrey'nin tecrübelerine göre rüyalar akla yatkın olmayan sıçramalar yapardı. Önce bir asansörde kız kardeşinin en iyi arkadaşıyla birliktesindir, terasa çıkıp ailenin ve arkadaşlarının gözleri önünde onu düdüklersin, derken o bina şiddetli bir rüzgârla sallanmaya başlar, sonra da tüm Cleveland'da hortumlar oluşur. Oysa bu bulutun üstünde, bırak çılgınca rüya olaylarını, herhangi bir olay bile olmuyordu. Dakikalar art arda geçiyordu. Hayalinde bu buluttan çıkıp daha iyi bir yere geçemiyordu.

Askılığa bakarken, keşke bunun bir resmini Harriet'a gönderebilseydim, diye düşündü. Aubrey ne zaman güzel ve sıradışı bir şey görse içinden hemen bunu resmini çekip mesajla Harriet'a göndermek gelirdi. Tabii, öldüğü varsayılan arkadaşından bulut resimleri almaya başlayacak olsa Harriet, Aubrey'nin ona cennetten mesaj gönderdiğini sanıp çığlığı basar...

O anda Aubrey Griffin yirmi birinci yüzyılda yaşadıklarını ve cebinde bir akıllı telefon olduğunu hatırladı.

Atlayış tulumunun altında, şortunun cebindeydi. Uçak pistte taksilerken telefonu kapatmıştı ama hâlâ yanındaydı. Şimdi bunu düşündüğü sırada buduna battığını hissetti.

Axe'ın GoPro videosunu indirmelerini beklemek zorunda değildi. Onlara doğrudan anlatabilirdi. Eğer kuvvetli bir bağlantı olursa onlarla görüntülü sohbet bile edebilirdi.

Atlayış tulumunun fermuarını açar açmaz soğuk hava bıçak gibi üstündeki tişörtün içine sızdı. Aubrey zor bela telefonu cebinden çıkardı – ve telefon terli elinden kayıp düştü.

Aubrey telefonun bulutun içinden geçip kaybolacağı korkusuyla inledi. Ama öyle olmadı. Sertleşmiş, çorba kâsesine benzeyen bir sis yığınının üstüne düştü.

Telefonu yerden aldı; bu yeni ümit pırıltısının şokuyla titriyordu. Aklında bir sonra ne yapacağını düşünerek açma düğmesine bastı. Harriet'ı arayacak, ona sağ olduğunu söyleyecekti; Harriet sevinç ve hayret içinde ağlayacaktı; kendi de ağlayacaktı. Birlikte mutluluktan ağlayacaklar; Harriet, "*Oh, Tanrım, Aubrey neredesin?*" diye soracak, o da, "*Eh, bebeğim, inanmayacaksın ama...*"

Telefonunun ekranı inatla karanlık ve boş kaldı. Açma düğmesine bir daha bastı.

Ekran yine aydınlanmayınca dişlerini sıkıp sanki kaba kuvvet gerektiren bir iş yapıyormuş gibi bütün gücüyle açma düğmesine bastı.

Hiçbir şey olmadı.

"Ne sikim iş bu be?" dedi eli acıyana kadar basmaya devam ederken.

Ölü telefondan bir açıklama gelmedi.

Bu çok saçmaydı. Sonuna kadar şarj etmiş olduğuna emindi. Yeniden başlatmayı denedi. Hiçbir şey olmadı.

Kurumuş ve acıyan gözleriyle telefona bakarken Steve Jobs'a ve hat firmasına küfretti.

"Bu haksızlık," dedi sağ elinde tuttuğu o işe yaramaz siyah cam parçasına. "Ölemezsin. Neden bozuldun ki?"

Aklındaki cevap kendininkiyle değil, atlayış hocası Axe'ın sesiyleydi: *Ne oluyor? Neden motor durdu?* Sonra pilot Lenny'nin cevabı: *Bilmiyorum! Her şey bir anda kesildi.*"

Kötü bir fikir şekil almaya başladı. Aubrey'nin Shinola marka bir kol saati vardı; annesinin doğum günü armağanı, deri kayışlı, sıradan bir saatti. Telefonuna bağlanmıyordu, uygulaması yoktu, sadece güzel görünüp zamanı gösterirdi. Saatine bakmak için tulumunun kolunu sıyırdı. Kollar 4:23'ü gösteriyordu ama saniye kolunda hareket yoktu. Yelkovanın da hareket etmediğine emin olana kadar göz kırpmadan saatine baktı.

Üzerinden uçarlarken bulut Cessna'ya bir şey yapmıştı. Bir çeşit

elektromanyetik güç yayarak hafif bir uçağın, bir kol saatinin veya bir akıllı telefonun bataryasını sıfırlayabiliyordu.

Ya da bir GoPro kameranın...

Bu düşünce o kadar acı vericiydi ki kederinden haykırmak istedi. Bunu yapamayışının tek nedeni çok bitkin oluşuydu. Bu serin ve kuru havada bağırmak harcayabileceğinden çok daha fazla çaba istiyordu.

Artık net bir şekilde görmeye başlamıştı. Kimse onun, göklerin Robin Crusoe'su gibi bir bulut adasında kaybolduğunu gösteren videoyu görmeyecekti. Cennette yürüyen adamın etrafında helikopterler dolanmayacaktı. Yaklaşacak olsalar kameraları hiçbir şeyi kaydetmeyecek ve helikopterler beton bloklar gibi yere düşeceklerdi. Ama kimsenin geleceği yoktu çünkü atlayış hocasının kask kamerası da uçağın bataryası gibi hoşaf olmuştu. O videoda belki Aubrey'nin korkuyla debelendiği birkaç sevimsiz an kaydedilmiş olabilirdi ama daha Axe'la birlikte atlamadan önce pili sıfırlanmış olmalıydı.

Uğradığı haksızlık bütün dermanını tüketti ve kendini kıçüstü yere bıraktı. Kollarını dizlerine sararak oturmak bile çok fazla enerji istiyordu. Yan dönüp kıvrıldı ve cenin pozisyonu aldı. Etrafındaki bulutlar biraz kabardıktan sonra çöktüler. Bir süre gözlerini kapatıp beklemeye karar verdi. Belki tekrar açtığında, daha uçağa binmeden bayılmış olduğunu anlayacaktı. Belki derin nefesler alıp dinlenirse ve sonra tekrar başını kaldırırsa altında yeşil çimenler, üstüne eğilmiş insanların –aralarında Harriet da var– endişeli bakışları olacaktı.

Hava onu sadece biraz rahatsız edecek kadar soğuktu. O bulutsu maddenin yumuşaklığında kıvrılmış yatarken farkında olmadan uzandı ve eline bir battaniyenin ucu geldi; çalkalanan beyaz dumandan oluşan bu kalın örtüyü üstüne çekip uyudu.

Altı

Tam uyanırken, başka hiçbir şey hatırlamadığı güzel bir an yaşadı.

Pırıl pırıl, berrak gökyüzüne bakarken dünyanın hoş bir yer olduğunu hissetti. Düşünceleri doğal olarak Harriet'a yöneldi; uyandığı zaman hep böyle olurdu. Aubrey'nin en sevdiği hayalinde, yatakta dönünce Harriet yanında olurdu. Onun çıplak sırtını, omuzlarını ve bel kemiğini hayal etmeyi çok seviyordu. Bu hayali ona büyük keyif verirdi.

Yan dönüp çorak buluta baktı.

Bunun şokuyla içindeki tembelce yatma isteği bir anda buhar oldu. Doğrulup baktığında kendini beyaz pamuktan büyük bir sayvanlı karyolada buldu. Krema gibi dumandan oluşan battaniyesi beline kadar çekilmişti. Başının altında vanilyalı muhallebiye benzeyen yastıklar vardı.

Üstünde hâlâ kaskı ve koşum takımı asılı olan askılık birkaç metre ötesindeydi.

Artık nerdeyse alacakaranlık olacaktı. Kızıl bir top gibi görünen batıdaki güneş neredeyse onunla aynı hizaya gelmişti. Aubrey'nin gölgesi bulut adasının uzak kenarına kadar uzanıyordu. Karyolanın gölgesini görmek daha zordu; âdeta bir hayalet gölgesiydi.

O anda karyolayı pek düşünmedi. O da askılık gibiydi, sadece daha büyük bir şeydi ve o anda buna şaşıramayacak kadar uykulu bir haldeydi. Battaniyenin altından çıkıp adanın kenarına gitti; kenarla arasında sadece bir metre bıraktı.

Aşağıdaki bölge kızıla boyanmıştı. Yeşil tarlalar siyaha dönüşü-

yordu. Pisti görmedi, aşağıda gördüklerinin hiçbirini tanımadı. Bu bulut ne hızla ilerliyordu? Bulut 9 Paraşüt Serüvenleri merkezini çok geride bırakacak kadar hızlıydı. Buna şaşırdı ama aynı zamanda neden şaşırmış olduğuna da şaşırdı.

Aubrey aşağıdaki Ohio'nun giderek kararan haritasını inceledi. En azından hâlâ Ohio olduğunu varsayıyordu. Orman gördü. Güneşten kavrulmuş dikdörtgen biçimli topraklar gördü. Azalan günışığında parlayan alüminyum çatılar gördü. Tam altında uzayıp giden eyalet otoyolu gözüne çarptı ama kimbilir hangisiydi.

Güneşin battığı yere bakılırsa hâlâ kuzey doğuya sürüklendiğini düşündü. Daha ileride ne vardı? Canton mu? Uyukladığı sırada Canton'u geçmiş olabilirlerdi. Zaman ölçüsü olmadan bulutun hızını tahmin etmek mümkün değildi.

Bulutun kenarından bakmak cesaretini kırıyordu. Dr. Wan adındaki terapistin yardımıyla yükseklik korkusunu yenmede epey yol almıştı. Bu da onun bir düzine nörotik endişesinden biriydi. Seansların sonunda kadın ofis penceresini açar, ikisi birden altı kat aşağıdaki kaldırıma bakarlardı. Aubrey uzun bir süre başı dönmeden bakamamış ama sonunda pencere denizliğine korkusuzca uzanıp bir Louis Armstrong melodisini ıslıkla çalabilmeyi becermişti. Dr. Wan "endişeyi sınama" yöntemini, endişe durumuyla karşı karşıya kalarak bu korkunun azaltılabileceğini savunurdu. Ama altıncı kat yüksekliğiyle yerden en az beş kilometre yukarıda olan bir bulut platformu çok farklı şeylerdi.

Dr. Wan onun paraşütle atlamayı deneme planını nasıl karşılardı acaba? Aubrey bunu ona söylememişti çünkü kadın onun bunu yapabileceğinden şüpheliydi ve Aubrey de bu konuda tereddüt yaşamak istemiyordu. Üstelik bir uçaktan atlayacağını söyleseydi, kadın bunun nedenini sorardı ve Aubrey de Harriet'la ilgili olduğunu söylemek zorunda kalırdı. Harriet fantazileri terapinin amaçlarına uymuyordu.

Ardına dönüp buluttan oluşan sayvanlı karyolasını, askılığını ve muhtemel kaderini düşündü.

İçinde bulunduğu durumu inkâr etmenin, bu koşulları tartışmanın bir yararı yoktu. İçinde bulunduğu gerçeği inkâr etmeye çalışmak boşunaydı; buradaydı ve burada olmaya devam edeceğini kabullenmek zorundaydı.

Eh, durum buydu işte. Aubrey fizikçi veya gazeteci değildi, müzisyendi. Hayaletlere inanıp inanmadığını bilmiyordu ama o fikir hoşuna giderdi. Bir keresinde June ve Harriet'la birlikte bir seansa katılmıştı (yarım saat boyunca Harriet'ın elini tutmuştu.) Stonehenge'in uzaylıların bir iniş pisti olduğuna emindi. Aubrey'nin doğasında kanıtlanmamış fikirleri ve akla yatkın olmayan ümitleri hoyratça sorgulamak yoktu. Kabullenme onun en doğal haliydi.

Boğazı kurumuştu ve acıyordu, yutkunmak işkence gibiydi. Yine üstüne bitkinlik çökmüştü, keşke oturup düşünebileceği rahat bir yer olsaydı. Bitkinliğinin nedeni irtifa hastalığı olabilir miydi? Daima en kötü senaryoları üretmeye alışkın olan Aubrey'nin aklına yeni bir fikir geldi. Havadan hafif bir radyasyon bulutu üstünde bulunuyordu. Uçaktaki ve telefonundaki elektrik gücünü öldüren şey her neyse, çok geçmeden kalp atışlarını yöneten elektrik itkisini de silip süpürecekti. Bu bulut Fukuşima'daki aşırı ısınmış reaktörler kadar atomik zehir üretiyor olabilirdi. Japonya'da bu reaktörlerin elli kilometre yakını insan hayatını tehdit ettiği için soyutlanmıştı.

Bu düşünce böbreklerinin halini ortaya çıkardı aniden. Bacakları sarsılıyordu ve istemsiz bir şekilde eliyle hemen önündeki bir şeye uzandığında eli bir koltuğun kolçağına yerleşti.

Dikkat etmediği sırada hemen ardında oluşmuştu bu şey. Büyük ve rahat görünüşlü bir tahttı. Günün son ışıkları altında mercan rengindeydi.

Aubrey o an ölümcül dozda radyasyon ihtimalini unutup bu tahtı ilgi ve kuşkuyla seyretti. Çekinerek ona yaklaştı. İçine düşerim, sanıyordu ama tabii ki düşmedi. Son derece rahat, diğer tüm koltukların özeneceği, harika bir koltuktu.

Bir askılık, bir yatak ve bir koltuk. İhtiyacı olan şeylerdi.

Ve düşündüğü anda geliyorlardı.

Bu düşünceyi kafasında evirip çevirdi.

Burası bir bulut değildi. Artık bunu bir bulut olarak düşünmemeliydi. Bu... neydi? Bir düzenek mi? Bir makine mi? Eh, bir çeşit makine. Ki bu da beklenen soruyu getirdi. Motor kapağı neredeydi? Neredeydi?

Gözleri çekine çekine ortadaki muazzam kubbeye çevrildi. Adada keşfetmediği tek yer burasıydı. Mutlaka gidip bakmalıydı. Ama şimdi değil. Güçsüzlükten mi, yoksa cesaret edemediğinden mi kestiremedi. Hiç değilse bir saat uyumuştu ama hâlâ çok yorgundu ve o muazzam, krema gibi beyaz kubbe bir şekilde onu ürkütüyordu.

Başını kaldırıp bir sonraki adımının ne olacağını düşündü. Kiraz rengini alan gökyüzünde ilk yıldızlar belirmişti. Bir an için içinde minnet benzeri bir duygu hissetti. Ölmemişti ve pırıl pırıl yıldızlar ortaya çıkıyordu. Gökyüzünün kararmasını ve o karanlık içinde takımyıldızların doğuşunu seyretti.

Ortabatı'da hava tamamen kararırken çok üşüdüğünün farkına vardı. Henüz dayanılmayacak kadar değildi ama aklını öncelikli sorunu olan hayatta kalabilme çarelerini bulmaya zorlayacak kadar rahatsız ediciydi.

Sahip olduğu şeylerin bir dökümünü yapması gerekiyordu. Üstünde bir atlayış tulumu ve ayağında tek bir Converse ayakkabı vardı. Uçağa binmeden önce sağ ayakkabısını yerde bırakması söylenmişti ama şimdi bunun nedenini hatırlamıyordu. O anda bunu çok saçma buldu. İnsan neden tek ayakkabıyla atlardı ki?

Tulumun altında diz boyu şortu ve iplikleri çıkmış tişörtü vardı. Bu tişörtü çok severdi çünkü bir keresinde Harriet bunu okşamış, dokusunu çok beğendiğini söylemişti.

Acıktığını fark etti. Şimdilik başa çıkabileceği bir sorundu. O sabah şekeri düşerse diye şort cebine bir tahıl barı sıkıştırdığını hatırladı. Hâlâ cebindeydi. Susaması daha büyük bir sorun olacaktı.

O kadar susamıştı ki boğazı yanıyordu ve o anda bu sorunu nasıl çözebileceği hiç aklına gelmiyordu.

Tekrar döküm yapmaya döndü. Koşum takımı ve kaskı vardı. Tulumun fermuarını açar açmaz rüzgârın soğuk temasıyla ürperdi. Şortunun ceplerini yoklayarak bulduğu şeylerin listesini çıkardı.

Telefon; metal ve camdan oluşan işe yaramaz bir nesne.

Cüzdanı: Cep kısımlarında birkaç kart ve öğrenci kimliği olan dikdörtgen deri. Kimliği oluşuna sevindi. Eğer bulutun mucizevi destek kuvveti aniden tükenip de onu püskürtürse, patates püresine dönüşmüş olan cesedinin bir ismi olacaktı. Püreleşmiş cesedi kuzeydoğu Ohio'da –ya da güney Pennsylvania'da!– uçaktan atlarken görüldüğü son yerden yüz elli kilometre ötede ortaya çıkarsa bazı insanların akılları tavana vurmaz mıydı? Cüzdanını ve telefonunu çıkarıp sehpanın üstüne koydu.

Diğer cebinde...

... başını kaldırıp o sehpaya baktı.

Yaz karanlığında bulut gümüş ve inci rengine bürünmüş, çeyrek ay ışığında parlıyordu. Askılık, karyola ve koltuktan sonra seslendirmediği bir isteğe karşılık olarak ikram edilen sehpa onu çok fazla şaşırtmadı ama yine de karşısında görünce irkildi. Bunun tıpatıp benzeri olan bir sehpa oturma odalarında vardı; annesiyle birlikte televizyon seyrederlerken (çoğunlukla *Sherlock* ya da *Downton Abbey*) annesi buna ayaklarını uzatır, patlamış mısır kâsesini bunun üstüne koyarlardı.

Harriet'ın, annesini arayıp Aubrey'nin bir paraşüt kazasında öldüğünü haber verişini hayal etti ama sonra hemen bunu düşünmeyi bıraktı, dayanamadı. Annesinin çığlıklar atarak ağlaması ve yere çökmesi şu anda kaldırabileceği bir görüntü değildi.

Hayır. Onu şu anda ilgilendiren şey çocukluğundaki sehpanın ikizi gibi olan –yuvarlak tablalı, oylumlu, uzun ayaklı– sehpaydı. Aradaki tek fark bunun kiraz ağacından değil, buluttan yapılmış olmasıydı. Ve bunun da bir anlamı vardı – değil mi?

Eli hâlâ şort ceplerinden birine gömülüydü; parmakları birkaç tane küçük, kaygan nesneye değdi. Bir tanesini çıkarıp loş ışıkta baktı. Ne olduğunu anlayınca zevkten dört köşe oldu.

Uçak hangarının içindeki küçük ofiste, resepsiyon masasının üstündeki cam kâsede paketlere sarılmış Starburst şekerlemeleri vardı. Aubrey elini kâseye daldırmış, çilekli olan bütün pembe ambalajlıları cebine indirmişti. Bu şekerlemeleri çok severdi – ve eğer uçakta paniğe kapılırsa bunlardan birini ağzına atmanın, şekerin tadının onu yatıştıracağını düşünmüştü. Tabii, ağzı dolu olduğu için korkakça şeyler söyleme ihtimali de azalırdı.

Ama tabii, bunlar tulumun ve koşum takımının altındaki şort cebinde olduğu için çıkaramamıştı ve ayrıca üç saat sonra havadayken, yaşadığı korku içinde bunları unutmuştu.

Kaç şekerlemesi vardı? Üç. Masadan beş tane almıştı ama uçuş öncesi talimatlar okunurken heyecanını bastırmak için iki tanesini çiğnemişti.

Titreyen parmaklarıyla paketi açıp şekerlemeyi ağzına attı. Ne müthiş bir zevkti! Bir şişe suyun yerini tutmazdı ama hiç değilse şimdilik susuzluğunu bastırırdı. Üstelik iki tane daha vardı.

Eğer bu bulut krallığı ona bir koltuk ve bir sehpa sağlayabildiyse neden bir sürahi su veremiyordu?

Hayır. Bu olmayacaktı. Eğer bulut ona su verebilseydi şimdiye kadar vermiş olurdu. Bulut onun ani ihtiyaçlarına karşılık veriyor, daha düşündüğü anda o şeyi sağlıyordu. O halde neydi? Telepatik miydi? Eh, öyle değil miydi? Yoksa bir sehpanın nasıl bir şey olduğunu nereden bilecekti? Verdiği şey herhangi bir mobilya parçası değil, Aubrey'nin idealindeki sehpaydı. Bu da bulutun bir şekilde onun anılarını ve inançlarını bir başvuru kaynağı gibi okuyabildiği anlamına gelirdi. *İnsanlar Arasında Yaşam.*

O halde neden ona su veremiyordu? Aubrey bunu düşünürken sonuncu şekerlemesini emmekteydi. Bulut dediğin şey gaz biçimindeki su değil miydi?

Belki öyleydi ama bu bulut değildi. Bir karyola veya bir koltuk şeklini alarak sertleştiği zaman kara dönüşmüyordu.

Dr. Wan'ın bekleme odasındaki sehpanın üstünde dergiler olurdu: *The New Yorker, Fine Cooking, Scientific American*. Aubrey'nin düşünceleri *Scientific*'te görmüş olduğu bir fotoğrafa odaklandı. Bir tuğla hayaletine benzeyen, soluk mavi, yarı saydam bir nesne inanılmaz bir şekilde birkaç ot sapının üstünde durmaktaydı. Bunun adı havalı pelte gibi bir şeydi, havadan daha hafif bir katı maddeydi. Aubrey artık altındaki bu maddenin buna benzer bir bileşimi olduğunu ama çok daha üstün olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Son meyveli şekerlemesi de eriyip gitti ve ağzında yapışkan bir tat bıraktı. Suyu her zamankinden daha çok istiyordu.

Bu ihtimali yok saymadan önce bir sürahi suyu gözlerinin önünde canlandırmayı denemeliydi. İçme suyuyla dolu, buzların şıngırdadığı bir sürahiyi hayal etmek hiç de zor olmayacaktı. Ama daha gözlerini kapatıp bu hayale odaklanmadan, suyun çoktan gelmiş ve sehpanın üstünde duruyor olduğunu fark etti. Aklı başka bir yerdeyken gelivermişti – camdan değil, sisten oluşan güzel bir sürahi ve yanında bardağı.

Sürahiyi kulpundan tutup kaldırdı ve suyu bardağa boşalttı. Köpüklü bir buhar ve sertleşmiş dumandan oluşan buz küpleri yavaşça bardağına boşaldı.

"Eh, nihayet be. Sağ ol," dedi. Bu tepkisine şaşırdı.

Mahcup olan sürahi elinin içinde eriyip kayboldu. Bardak sisin içine karışıp sehpanın üstünden kaydı ve tekrar bulut oldu.

Aubrey ürperdi, ayaklarına doğru uzanıp dumanlardan oluşan battaniyesiyle bacaklarını örttü. Şimdi daha iyiydi. Düşünce zincirini kaybetmişti; nerede kaldığını ve nereye gitmekte olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Sayım yapıyordu. Sahip olduğu nesneleri yoklamıştı. Şimdi dikkatini psikolojik kaynaklarına yöneltti; bu her ne demekse...

O, Aubrey Langdon Griffin'di, yirmi üçüne yaklaşmış, yirmi iki

yaşında bir bekâr erkekti, tek çocuktu. İyi patenciydi, beyzbol ve basketbol ligleri hakkında bilgiliydi ve çelloyu maharetle öttürebilirdi.

Aubrey o güne kadar hayatta kalma becerilerinden ne kadar yoksun olduğunu hiç fark etmemişti. Ortaokulda Irwin Ozick adındaki bir arkadaşı bir bardak su ve bir dikiş iğnesiyle pusula yapabiliyordu ama şu anda Aubrey'nin bir bardak suyu olsa bunu içerdi; hem bir pusula onun ne işine yarayacaktı ki? Hangi yöne gideceğinin önemi var mıydı? Bu lanet bulutu yönetemiyordu ki.

"Yönetebilir miyim?" diye sordu yüksek sesle.

Yorgun olduğu zaman bulut ona bir yatak ikram etmişti. Asması gereken bir şey varken, ona bir askılık vermişti. Taleplerine *karşılık veriyordu.*

Acaba bu bulutu tekrar Cleveland'a doğru çevirebilir miydi?

Aklına bu fikir geldiği anda daha heyecan verici bir ihtimal belirdi. Gözlerini kapatıp yere iniş üzerine odaklanabilir miydi? Sadece inmek istediğini düşünse...

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve bütün kalbiyle buluta bu dileğini...

Daha tam olarak ne dilediğini zihninde seslendirmeden bir şeyin onu geri ittiğini hissetti. Bu psikolojik bir izlenim değildi, düpedüz fiziksel bir duyuydu. Aklına aniden ve zorla bir görüntü sokuldu: Pürüzsüz, cam gibi ve yoğun siyah bir kütle. Bu kütle düşüncelerinin arasına girip fikirlerini böcek gibi ezdi.

Koltuğunda büzülüp ellerini alnına götürdü. Bir an kör olmuştu. Bir an için o siyah blok (*hayır, blok değil... bir inci*) aklının içini doldurdu. Basınçtan kulakları patlayacak gibi oldu. Sinir uçlarında sevimsiz bir karıncalanma, delici bir ısı hissetti.

Tekrar görebilmeye başladığında, yine ayakta duruyordu. Ayağa kalktığını hatırlayamadı. Bir zaman dilimini kaybetmişti. Çok uzun olduğunu sanmıyordu. Dakika bile değil, sadece saniyeler.

O karanlık, düşünce ezici blok (*inci*) geri çekilmiş ama Aubrey'yi

takatsiz ve sersemlemiş bir halde bırakmıştı. Sendeleyerek yatağa gidip battaniyenin atına girdi. Gecenin berrak karanlığında yıldızlar ışıldıyordu. Gökyüzü cam gibi, siyah bir çemberdi (*inci*) ve onu eziyordu.

Gözlerini kapadı ve bilinçsizliğin dipsiz karanlığı içine düştü.

Yedi

Harriet ile June cumartesi geceleri Slithy Toves adında bir barda müzik yaparlardı. Çoğu zaman bir mikrofonu paylaşarak şarkı söyleyip ukulele çalarlardı. Şirin şapkaları, süveterleri ve pileli eteklikleriyle çok güzel görünürlerdi. June'un başında, ucunda bir ağaçkakanın durduğu, mor kadifeden silindir şapka, Harriet'ın başındaysa ekose melon şapka olurdu. Belle & Sebastian ve Vampire Weekend'in yorumlarını kendi tarzlarında icra ederler, arada bir June piyano çalardı.

Aubrey onların gösterisini defalarca seyretmişti. O sıralar video oyunu müziklerinden oda müziği çıkaran bir grupla beraberdi. Onlar da Slithy Toves'ta çalıyorlardı.

Bir gece programa göre grubu (adları Burgher Time'dı, esprisini anlayan yoktu) Harriet ile June'dan sonra sahne alacaktı. Onların adlarıysa Junicorn'du (herkesin anlayabileceği bir espriydi çünkü Harriet'ın soyadı Cornell'di). Aubrey sahnenin kenarında çellosunun yaylarına reçine sürüyordu. Junicorn en kötü performansını bitirmek üzereydi. Harriet "Oxford Comma" parçasının açılışında fena çuvallamış, parça karmakarışık bir şeye dönmüştü. Nasıl bittiği bile belirsizdi. Harriet'ın bançosunu unuttuğu anlaşılınca fısıltılı bir tartışma yapmışlardı çünkü seyirciyi de katılmaya davet edecekleri, en iddialı (Monty Python'dan "Always Look on the Bright Side of Life" isimli) parçada bançe gerekiyordu. Bar epey kalabalıktı ama kimsenin dinlediği yoktu. Harriet'ın yanaklarında öfkeli kırmızılıklar vardı ve ağlamamak için ne kadar zorlandığı belli olmasın diye

gözlerini ovuşturmuyordu. June onu sokaktan bile duyulabilecek bir fısıltıyla fırçaladıktan sonra piyanonun başına geçmişti; ne Harriet'a ne de seyircilere bakabiliyordu. Göz göze gelmeden ne çalacaklarını tartışıyorlar, Harriet omzu üzerinden tıslayıp duruyordu. Seyircilerin arasından bir sarhoş çirkin önerilerde bulunmaya başladı.

"Öpüşme çalın!" diye bağırdı. "Yala gitsin çalın! Hey, kızlar! Kızlar! Seksi bir şey çalın yahu!"

Nihayet Harriet ile June "Wonderwall" adlı parçada hemfikir oldular. Seyircilerin gürültülü sesleri mırıltı haline gelmişti ve o sessizliğe yakın durumda sahne yakınındakiler, June'un "Fa diyez! Barı bunda çuvallama!" deyişini duydular. En yakındakiler kıkırdadı.

Harriet akustik gitarında çalmaya başlarken June da piyanonun tuşlarında parçaya girdi. Şarkıyı ikisi birlikte söylüyorlardı ama sesleri çok kırılgan ve acıklı çıkmaktaydı. Aubrey sahne dışından çalarak melodiye bir anlam katana kadar seyircilerin pek dinledikleri yoktu. Kızlar da önce bunu fark etmediler, bir trio olduklarını anlamadılar. Ama seyircilerin ilgisini çekmeye başladıklarını hissedince sesleri de canlandı. Salondaki mırıltılar kesildi ve ortamı o şarkı doldurdu. Sarhoş hâlâ vızıldıyor, "Öpüşme çalın! Yala gitsin çalın!" diye bağırıyordu. Ama başka bir seyirci, "Sesini kesmezsen sana yerleri yalatırım," deyince sustu.

Şarkının sonunda ikisinin de sesinden mutluluk yansıyordu ve kurtarıldıklarını anlamışlardı; işte o anda Harriet çellonun sesini duydu ve kanatta Aubrey'yi gördü. Gözleri büyüdü ve içinden bir kahkaha atmak geldi. Şarkıları bittikten sonra insanlar tezahürat yapmaya başladılar ama Harriet alkışların tadını çıkarmak için beklemeyip sahne kenarına gitti. Melon şapkasını çıkarıp Aubrey'nin başına geçirdi ve onun yanağına kuvvetli bir öpücük kondurdu.

"Her kimsen, seni ömür boyu seveceğimi bilmeni isterim," dedi ona. "Belki daha da uzun bir süre."

June piyanoda "Yala Gitsin"den kısa bir melodi çaldıktan sonra ayağa kalktı, seksenlerin aksiyon filmlerinde Ferrarilerin kaporta-

sından kayan polisler gibi piyanonun üstünden kayıp, "Hey, üçlü isteyen var mı?" diye bağırdı. Sonra da Aubrey'yi öbür yanağından öptü.

June şaka yapmıştı ama işin tuhafı, o yaz geldiğinde gerçekten bir trio olmuşlardı. O mayıs ayında Aubrey, Junicorn'la Doğu Sahili gösterilerinde çalabilmek için Cleveland Orkestrası'ndan gelen teklifi reddetti.

Sekiz

Aubrey uyandığında ısıran, soğuk bir rüzgâr vardı ve açlıktan midesi büzülmüştü. Her yutkunduğunda boğazına bir bıçak saplanmış gibi oluyordu.

Bulut battaniyesinin içinde kıvrıldı, sersemlemiş ve bitkin bir haldeydi. Battaniyesi yumuşaktı ve yeterince sıcaklık sağlıyordu. Ne ki başı açıktaydı ve kulakları soğuktan acımaya başlamıştı.

Tahıl barı paketini alıp ambalajını açtı ve tek bir ısırık aldı; Hindistan cevizi ve tuzlu badem, tatlı çikolata parçacıkları. İçinden hepsini yemek geldiyse de paketi katlayıp tekrar cebine soktu. Tulumun fermuarını da kapatarak çikolatayla arasına bir bariyer daha koydu. Galiba tek bir hayatta kalma becerisi var denebilirdi: kendini dizginleme gücü. June'un otomobilinin arka koltuğunda Harriet başını onun kucağına dayamış halde yüzlerce gece geçirmişti; Kızın ağzı neredeyse karnına değecek kadar yakındı. Aubrey'nin öz kontrolü benzersizdi. Bir şey yemek arzusu çok fazlaydı ama Harriet'ı bundan çok daha fazla arzu ediyordu. Onu hiç öpmemiş, hiç yüzünü okşamamış, elini de sadece o uzattığı zamanlarda tutmuştu. Sugarloaf'taki o bir kere hariçti tabii ama o zaman da öpme girişimi Harriet'tan gelmişti, Aubrey'den değil.

Boğazına biraz sıvı girsin diye şekerlemesini emdi. Bunu mümkün olduğunca uzun sürdürdü. Gökyüzü bulutluydu ve kurşuni bir renk almıştı.

Üstündeki battaniyeyi yana atıp ayağa kalkınca rüzgârdan sert bir darbe yedi ve güçsüz bacakları neredeyse bükülüyordu. Saçları darmadağın olmuştu. Sendeleyerek bulutun arka ucuna yürüdü.

Aşağı baktı; üstü sık ormanlarla kaplı tepeler uzanıp gidiyor, aralarında soluk kahverengi bir ırmak görünüyordu. Öbür yanda yeşil tarlaların hâkim olduğu çiftlik alanları. Sağa sola serpiştirilmiş yollar. Kimbilir baktığı yer neresiydi. Maryland mı? Pennsylvania mı? *Kanada* mı? Hayır, Kanada olamazdı. Uyuduğu sırada o kocaman Erie Gölü'nü aşmış olabileceklerine ihtimal vermiyordu. Bulutun ne hızla hareket ettiğini anlamak zordu ama aşağıdaki yolda ilerleyen otomobillerden daha yavaştı.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu soğuktan titreyerek.

Yine o cam gibi siyahlığın *–incinin–* aklına saplanmasını bekledi ama öyle olmadı.

O neydi peki? Ama ne olduğunu pekâlâ biliyordu. Çok kesin bir *hayır* cevabıydı. Bulutun kendine özgü psişik dilde reddedişiydi.

Kazazede şaşkın bakışlarını adasının etrafında gezdirdi. Bakışları çok geçmeden ortadaki tümseğe yöneldi; St. Paul Katedrali'nin kubbesi kadar büyüktü ve şekli de ona benziyordu.

Ayaklarının dibinde sisten bir cüppe ve üç metrelik bir kaşkol buldu. Elini bulutun içinde dolaştırınca bir de şapkası oldu. Bunları giydikten sonra hayat bulmuş bir kardan adam gibi bulutun ortasına doğru yürümeye başladı.

Krema gibi çayırda yürürken cesaret kırıcı bir sessizlik vardı. İnsan bu kadar uzaklardayken, başka hiçbir insanın olmadığı bir yerdeyken, dünyanın ne kadar gürültülü olduğunu fark etmiyordu.

Aubrey tam bulutun ortasındaki beyaz kubbeye gelmişken, o siyah parıltı kafasının içini doldurup onu sendeletti. Elini başına götürdü, bir dizini kubbenin kenarına dayadı. Acı (*inci*) dindi ama beyninde sızlayan bir boşluk bıraktı. Aynı darbe bir kez daha gelecek diye şakakları zonklayarak bekledi. Bir şey olmadı.

Aubrey devam ederse ne olacağını bildiğini sanıyordu. Kubbenin kenarından tırmanmaya başladı. Bir hayli dikti, ellerini ve ayak parmaklarını bulutun içine batırmak zorunda kalıyordu. Islak ve yapışkan bir dokusu vardı. Sanki yarı katı bir pudinge tırmanır gibiydi.

Aubrey iki metre daha tırmandıktan sonra bir kez daha o siyah saldırıya uğradı. Sanki yüzüne bir dal çarpmış gibi oldu. Gözleri sulandı. Durdu ve hiç kımıldamadı. Bu yok edici zihinsel patlama bayılmaktan daha kötüydü. *Olmayıştı*. Bir an için Aubrey yok olmuştu.

"Neden yukarıda ne olduğunu görmemi istemiyorsun?" diye sordu.

Bulut cevap vermedi.

Sırf ne olacağını görmek için tırmanmaya devam etmeye karar verdi – eğer ısrar ederse bakalım bulut onu fiziksel olarak hırpalamaya ne kadar kararlıydı. Kolunu uzatıp tutunacak bir yer daha oluşturdu ve

Zihninin üzerine, tıpkı tavandan düşen bir avize gibi siyah bir ağırlık çöktü.

Ama sulanmış gözleri yine net görmeye başlayınca artık var olmadığını hissettiği anlarda bile tırmanmaya devam etmiş olduğunu fark etti. Kubbenin yarısını aşmıştı ve artık eskisi kadar dik eğimli olmadığı için elleri ve dizleri üstünde ilerleyebiliyordu. Ev sahibi onun beynini ezmeye karar vermezse on dakika daha çabaladıktan sonra doruğa varabilecekti.

Gözlerini kapatıp dinlendi; yüzü ter içinde kalmıştı.

Derken Aubrey hissetti. Bulutun tam merkezinde bir şey duruyordu (*inci*), tıpkı birinin ağzındaki bir bilye gibiydi. Çok alçak sesle bir uğultu çıkarıyordu ama Aubrey bu sesi hemen fark etmişti. Belki bu da onun başka bir hayatta kalma becerisiydi – çok duyarlı, keskin kulakları vardı, elli kişilik bir yaylı çalgılar orkestrasında detone olan bir kemanı tespit edebilirdi. Ve kulağına gelen bu hafif seste bir çeşit acı hissetti. İnsan başka birisinin çektiği acıyı duyabilir miydi? Aklına saçma ve dikkat dağıtıcı bir fikir saplandı. Karanlık bir evin

kapalı kapısının önünde duruyordu. İçeride bir aile yas tutmaktaydı. Ölmüş bir dede, kıpırdamadan yatağında yatmaktaydı.

Acaba kapıyı tıklatıp onlara evime nasıl döneceğimi sorsam mı, diye geçirdi içinden.

Tırmanmaya devam ederse bir gece önce buluta onu eve götürmesini rica ettiğinde maruz kaldığı kadar şiddetli bir siyah darbeyle karşılaşacağına inanıyordu. Dönüp o tepenin yamacında oturdu ve puf gibi beyaz buluttan oluşan dünyasına baktı. Bulunduğu yerden, adasının yaklaşık dört kat yukarısından –ama hâlâ kubbenin tepesinden uzaktan– bakınca karyolasını, koltuğunu ve askılığını göremiyordu. Bulutun düzensiz şekli içinde onları seçmek mümkün değildi.

Yüzündeki ter soğuk rüzgârla serinlerken kazazede oturmaya devam etti.

Belki iki kilometre ötedeki bir Jumbo jet, bir 747 göğe tırmanıyordu. Aubrey ayağa fırlayıp kollarını salladı. Onu görmeleri ihtimali hiç yoktu. Buna rağmen sıçrayarak bağırdı, çağırdı, kollarını salladı.

Üçüncü kez sıçradığında ayağı kaydı ve kıçı üstünde kubbeden aşağı kaydı. Aşağı indiğinde yuvarlanarak yüzüstü düştü. Yüzü bulutun süngersi yumuşaklığından farklı, puf gibi bir şeye çarptı.

Kendi kendine kızarak el yordamıyla bu şeyi bulup baktı – gümüş bir boynuzu, ön ayaklarının hemen ardında minik kanatları olan mor renkli bir pelüş attı. Harriet uçaktan bununla birlikte atlamıştı ama elinden düşürmüş olmalıydı. Böylece Aubrey artık bu bulutun üstünde yalnız değildi.

Yanında Junicorn da vardı.

Dokuz

Junicorn adı Harriet'ın fikriydi; bu pelüş atları tişörtler ve CD'leriyle birlikte satabilirlerdi. Bu fikir zamanla çok kazançlı bir girişim oldu. Erkekler bunları sevgilileri için, kızlar kendileri için, ebeveynler çocukları için satın alıyorlardı. Kısa zamanda o kadar çok pelüş at sattılar ki June, pratikte uyuşturucu satıcısı gibi olduklarını söylemek zorunda kaldı.

Aubrey, Cleveland Müzik Enstitüsü'ndeki konservatuardaydı ve kayıt stüdyosunu kullanabilmelerini sağlamıştı. CD kapağı içindeki tanıtıcı yazıda parçalardan birinin Harriet, ikisinin June tarafından bestelendiği belirtilmişti. İki tane de cover parça vardı. Diğerleri Cornell-Griffin-Morris imzalıydı. Aubrey melodiler getiriyor, bunların aranjmanını ve vokallerini hazırlıyordu ama bildiği kadarıyla Harriet'ın eklediği şarkı sözleriyle, June'un piyano soloları da onun yaptıkları kadar takdire değerdi. Kendini eserlerinin ortak çalışmaları sonucu ortaya çıktığına inandırmakta çok başarılıydı. Bazı bakımlardan buna herkesten çok kendisi inanıyordu.

"Asıl müzik dâhisi Aubrey'yken adımızın Junicorn oluşunu sadece ben mi saçma buluyorum?" diye sordu Harriet bir gün büyük bir stüdyoda kayıt yaparlarken. "Grubumuzun adı Griffin olmalı. Sonra da pelüş Griffinler satabiliriz."

"Aubrey'nin aklına kötü şeyler sokma," dedi June piyanoda kendine ait parçalardan birini, "Seni Hayal Ediyorum"u tıngırdatırken. Ya buydu ya da Coldplay'in "Princess of China"sını. June'un bütün şarkıları diğerlerine benzerdi. Bunlardan biri "Shadowboxer" adlı

parçaya o kadar benzemişti ki bir gün sahnedeyken kendi sözlerini unutup şarkıyı Fiona Apple'ın sözleriyle söylemişti. Dinleyicilerden kimse fark etmedi; Harriet ve Aubrey de fark etmemiş gibi davrandılar.

Konserlerine June'un eskimiş Volvo'suyla gidiyorlardı ama içlerinde Junicornlar olan koliler Ronnie Morris'in kullandığı bir Econoline minibüsle taşınırdı. Morris kardeşler malzeme sorumlusu olarak bütün konserlere gider, bunların taşınmasına yardım ederlerdi. Grupla birlikte oldukları zaman sık sık bedava bira ikram edildiğini ve daima güzel kızlarla tanışabildiklerini öğrenmişlerdi. Ronnie ile Brad malzemeler, Junicorn ve tişört dolu kolilerle birlikte daima Pen Pal'ı da yanlarına alırlardı.

Aubrey Pen Pal'ı Harriet'ın sevgilisi olarak düşünürdü. Harriet dokuz yaşındayken babası onu bir iş için gittiği San Diego'ya götürmüştü. İşi uzayınca hafta sonunda beysbol maçına ve hayvanat bahçesine gitmişlerdi. Oradaki son sabahlarında Harriet'ın babası ona bir şişe Coca Cola almış ve kumsalda yürüyüş yapmaya götürmüştü. Harriet Coca Cola'sı bitince şişenin içine Cleveland'daki adresi olan bir notla bir dolar tıkmış ve şişeyi kim bulursa onun mektup arkadaşı olacağını, ona daha çok para vereceğini vaat etmişti. Babası ağzı kapalı şişeyi denize, otuz metre uzağa fırlatmıştı.

İki ay sonra Harriet, Chris Tybalt adında birinden bir zarf aldı. Chris onun bir dolarını iade etmiş, kendisinin bir fotoğrafıyla tanıtıcı bir not göndermişti. Chris on bir yaşındaydı, hobisi model roketler yapıp bunları fırlatmaktı. Yeni CATO roketini fırlatmak için San Diego'nun hemen güneyindeki Imperial Kumsalı'na gitmiş, orada kumların arasındaki Coca Cola şişesini görmüştü. Harriet'a en sevdiği devlet başkanının John Kennedy, uğurlu sayısının altmış üç olduğunu, sağ ayağında sadece dört parmağı bulunduğunu (bir kestane fişeği kazası) bildirmişti. Tipik bir okul fotoğrafı olan resimde kızılımsı sarı saçları, gamzeleri ve diş telleri olan bir oğlan görünüyordu.

Üç yıl boyunca mektuplaşmış ve nihayet Pen Pal anneannesiyle bir geziye çıktığı zaman yüz yüze gelebilmişlerdi. Tybalt, Harriet'ın evinde bir hafta sonu geçirdi; misafir odasında anneannesiyle beraber yattılar. Harriet ve Pen Pal birlikte bir roket fırlattılar; bir Estes AstroCam kamerası onları iki yüz metre yükseklikten görüntüledi: Yemyeşil bir tarlada iki soluk noktaydılar. Harriet lise ikinci sınıfa geldiğinde artık sevgili olmuşlar, mektup yerine e-postaya geçmişler ve birbirlerini sevmeyi kabul etmişlerdi. Chris ona yakın olmak için Kent State Üniversitesi'nin havacılık bilimi programına başvurmuştu.

Aubrey bu oğlanı gençler için yazılan polisiye romanlarındaki genç, çilli detektiflere benzetiyor ve onun yirmili yaşlarının başında oluşunu dert etmiyordu. Pen Pal çok iyi golf oynuyor, sanki hayatında hiç sivilcesi çıkmamış gibi görünüyordu ve yaralı kuşları bulup onları iyileştirene kadar beslemek gibi bir huyu vardı. June'un abileri onu severlerdi çünkü çok kolay sarhoş oluyor ve sarhoşken de onları öpmeye çalışıyordu – buna kardeşçe öpücük adını vermişti. Aubrey onun gizli bir eşcinsel olması için dua ediyordu ama ne yazık ki Chris sadece Kaliforniyalıydı. Harriet ve Pen Pal ileride çocuklarına ne ad vereceklerini konuşurlarken –erkekse Jet, kızsa Kennedy– Aubrey kendi hayatını ümitsiz görmekteydi.

Ronnie Morris'in minibüsünde yer olmasına rağmen Harriet konserlere giderken daima June ve Aubrey'yle birlikte Volvo'ya binerdi. Pen Pal bunun için ısrar etmişti.

Harriet, "Chris buna mecbur olduğumu söylüyor," demişti Aubrey'ye yolculuklardan birinde. "Aramıza kara kedi gibi girmek istemediğini söylüyor."

"Aa," demişti Aubrey. "Demek ki biz sevgilileri birbirlerinden ayırıyoruz. Benimle arka koltukta yolculuk yapman bir çeşit ceza gibi."

"Hımm," demişti Harriet, gözlerini kapatıp Aubrey'nin kucağındaki başını çevirmişti. "Haftalık dayak yemek gibi bir şey."

Ön taraftaki June genzini temizleyip tuhaf bir ses çıkarınca, Harriet homurdanıp doğrulmuştu. Kendisinin de bir Junicorn'u vardı; bunu yastık yapıp uzanmış ve Aubrey'yle arasında iki karışlık bir mesafe bırakmıştı.

On

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde rüzgâr şiddetini artırdı ve bulut adasının yüzeyini bir dizi kaba dalga haline çevirdi. Aubrey'nin adası rüzgâra karşı bodoslama giriyor, sağa sola savruluyordu. Burnuna yağmur kokusu geldi.

Bulut taşıtı onu aşağıya, sağanak yağmur vaat eden karanlık ve çirkin bulutlara doğu yöneltiyordu. İlk yağmur damlaları Aubrey'nin yan tarafına geldi ve buluttan oluşan paltosunu delip geçti. İrkilip tıpkı bir annenin çocuğunu yağmurdan koruması gibi, pelüş Unicorn'una sarıldı. Sığınacak bir yer ararken, askılığın yanında, bir bulut kovası içinde beyaz sisten oluşan bir şemsiye belirdi. Aubrey bunu alıp açınca tepesinde sert buluttan oluşan geniş bir tente oluştu.

Arada bir şemsiyeyi yana çekip gözlerini kapatarak ağzını açtı. Buz gibi damlalar dudaklarına batıyordu, soğuktu ve tadı güzeldi; bir bıçağın keskin ucunu yalamak gibiydi.

Yoğun buluttan oluşan bu küvetin içine adamakıllı yağmur yağdı. Duman içinde asılı kalmış derin bir gölet vardı artık.

Üç saat boyunca bu yağmura maruz kaldıktan sonra bulut gemisi doğuya yönelip fırtınadan uzaklaştı. Aubrey günün son ışıklarında sırtüstü yattı; başını bulutun kenarından uzatarak bu gökyüzü adasının alttaki yeşil dünyaya düşürdüğü gölgeyi seyretti.

Çok fazla su içtiği için artık karnı ağrımaya başlamıştı. Bulutun kenarından aşağıya otuz saniye boyunca işedi. Aubrey Griffin artık yükseklik korkusunu geride bırakmıştı. O an için aklından çıkıp gitmişti.

On Bir

Harriet'ın Aubrey'nin kollarına atıldığı o tek sefer, Maine'deki Sugarloaf Dağı'nda çaldıkları zamandı. O defasında Pen Pal yanlarında değildi. Harriet onun okulda kalıp çalışması gerektiğini söylemişti ama Aubrey'nin daha sonra June'dan öğrendiğine göre aralarında kavga çıkmıştı; çirkin bir kavgaydı, gözyaşları, karşılıklı hakaretler ve çarpılan kapılar vardı. Harriet daha önce Pen Pal'ın hiç sözünü etmediği, Batı Sahili'nde yaşayan bir sevgilisinin e-postalarını görmüştü. Pen Pal hâlâ birlikte olmadıklarına yemin etmişse de o fotoğrafları silmek için bir neden görmemişti. Harriet'ın midesini altüst eden resimse Pen Pal ile Batı Sahili sevgilisini Imperial Kumsalı'nda gösteren, iki yüz metre yükseklikten AstroCam'le çekilmiş olanıydı. Batı Sahili sevgilisi e-postalarında ona "Roket" diyordu.

Aubrey bu haberle sarsıldı, heyecandan delirmişti. Üç hafta sonra Heathrow Havaalanı'na uçacaktı. Noel tatilinden hemen sonra Royal Academy of Music'te bir yarıyıl okuyacaktı. Kiralayacağı daireye şimdiden yarım yıllık tasarrufunu yatırmıştı; bu parayı geri alması mümkün değildi ama orada kalıp Harriet'la birlikte olma fırsatını değerlendirmek gibi delice bir fikri vardı.

Nils Lofgren'in ön grubu olarak sahne alacakları yere kadar olan on iki saatlik yolculuk boyunca Harriet gergindi ve hiç konuşmadı. Aubrey'nin yaptığı hesaba göre alacakları ücret benzin parasını bile karşılamıyordu ama otel ücreti olmayacak, yemek ve teleferik biletleri ev sahibi tarafından karşılanacaktı. İyi günlerinde Harriet ile Pen Pal bütün bir günü kayak yaparak geçirmeyi planlamışlardı.

Oysa şimdiki durumlarının bir sonucu olarak Harriet bacağında bir sorun çıktığını öne sürerek kayaklarını getirmemişti bile.

"Aslında bacağında sorun olan Roket'ti, değil mi?" diye sormuştu June eşyalarını otomobile yerleştirirlerken. Harriet'ın buna cevabı bagaj kapısını sertçe kapamak olmuştu.

Harriet yolculuğun büyük bir kısmını tırnaklarını kemirerek ve öfkeli gözlerle dışarıdaki karlı tepelere bakarak geçirdi. Çam dalları ağır yük altında eğilmişti. Önceki hafta yoğun bir kar yağışı olmuştu ve sanki bulutların arasındaki bir tünelden geçer gibiydiler; yolun iki tarafında beyaz tepeler yükseliyordu.

O gece tıklım tıklım dolu bir salona, onlardan daha yaşlı ve daha zengin insanlara çaldılar. Bu insanlar kayak yaparak ve kredi kartlarını kullanarak geçirdikleri yorucu bir cumartesi gününün gecesini gürültülü bir müzik dinleyerek geçirmek istiyorlardı. Salon sıcaktı, ot kokusuna ıslak yün, ıslak saç ve odun dumanı kokusu karışmıştı. Harriet bir blucin giymişti, gitarının üstüne eğildiği zaman Aubrey onun yeşil tangasının üstünü görebiliyordu. O gece Harriet çok iyiydi, kaygısız ve komikti; her zamanki berrak sesi sanki bir nezle geçirmiş gibi hoş bir şekilde çatallıydı. Hem çaldılar hem etiketinde pembe bir fil resmi olan Belçika birası içtiler. Aubrey dördüncü şişesini içerken biranın alkol derecesinin yüzde 8.5 olduğunu öğrendi.

Küçük asansörde Aubrey'nin çellosuyla birlikte hepsine yer yoktu, bu nedenle Aubrey ve Harriet birlikte binerek June ve abilerini arkada bıraktılar. Üçüncü kata geldiklerinde Harriet bir o yana bir bu yana baktı, gözlerini kısıp oda numaralarını görmeye çalıştı. Başı döndüğü için Aubrey'nin koluna girdi.

"Odam nerede?" diye sordu Harriet.

Aubrey ondan anahtar kartını istedi ama bu kart üstünde hiçbir şey yazmayan, siyah bir dikdörtgenden ibaretti..

"Benim odamdan aşağıyı ararız," dedi Aubrey ama hiç aramadılar.

On İki

Soğuk karanlık içinde parlak kıvılcımlar halinde yıldızlar ortaya çıktı. Burada, topraktan on bin fit yükseklikte kış havası vardı. Aubrey çikolatasından kalan son parçayı da yedikten sonra battaniyesinin altına girip Junicorn'u yüzüne bastırdı. Harriet'ın buna sinmiş kokusunu duymak istiyordu, o gece Maine'deki saç kokusunu hatırladı; çam ve ardıç ağacı kokusu...

Maine'i düşünerek, birbirlerinin giysilerini sökercesine çıkarışlarını ve deli gibi öpüşmelerini hatırlarken Aubrey, Harriet'a olan ihtiyacının suya olan ihtiyacı kadar büyük olduğunu hissediyordu. Ve gecenin ilerleyen bir saatinde Harriet battaniyeyi itip yatağa, onun yanına yattı; yastık beyazı memeleri, ipek gibi saçları, kuru sisten dudakları ve soğuk buhar diliyle buluttan oluşan bir Harriet...

Aubrey minnetle iç geçirerek onu kendine doğru çekti ve onun içinde paraşütsüz, uzun bir dalış yaptı.

On Üç

Aubrey ilk uyanan olsaydı bütün hayatının farklı olabileceğine inanıyordu. Güneşin altında, beyaz yastıkların ve çarşafların arasındayken, yanında Harriet çıplak haldeyken uyanmanın nasıl bir şey olacağını bilmiyordu. Harriet'ın çıplak sırtına vuran güneş ışığını görmeyi öyle çok isterdi ki...

Ama uyandığında Harriet gitmişti. Otel odası kapısı tıklatılınca karşılık vermedi. Kahvaltı büfesinde de yoktu. Kısa bir an dışında, Sugarloaf'taki kalan zamanlarında Aubrey onu hiç görmedi. Gördüğü zaman Harriet otelin önündeki bahçede, ince bir kot ceket içinde titriyor ve gözleri sulanmış bir halde telefonda konuşuyordu. Aubrey sevgilisiyle konuştuğuna emindi ve ümitlendi. *Ayrılıyorlar*, diye düşündü. *Harriet ondan ayrılıyor ve artık bana kalacak.*

Onu otel lobisinin ön penceresinden seyrediyordu; aslında onun yanına gidebilirdi – ihtiyaç duyarsa onun yanında olmak, sessizce dursa bile varlığıyla ona destek olmak isterdi. Ama lobiye June'la birlikte inmişti ve June'un şiddetli bir sancısı vardı. Çok kötü kramplar giriyor, demişti ya da yediği bir şeydendi. Aubrey'nin koluna asılmıştı ve ikisi de bir an bahçedeki sahneye baktıktan sonra June onu resepsiyon masasına doğru sürükledi.

"Onu kendi haline bırak," dedi June. "Şu anda sana ondan daha çok ihtiyacım var. Kanamam öyle kötü ki âdet kanamasından çok doğum sonrasına benziyor. İçimden öyle çok şey çıkıp duruyor ki neredeyse ona bir isim verip alt bezi alacağım."

June kötü durumda olduğu için otomobili Aubrey'nin kullan-

masını istedi. Aubrey çellosunu aşağı indirdiğinde Harriet gitmişti. Morris kardeşlerle birlikteydi. June onun başının ağrıdığını ve minibüsün arkasındaki yatakta uyumak istediğini söyledi ama Aubrey huzursuz oldu. Harriet sanki diğer araca gitmemiş, düpedüz kaçmış gibiydi.

"Galiba dün gece içtiğimiz o pembe filli bira benim reglime kötü geldi," dedi June. "Kötü geldiği kesin. Hepimiz çok fazla içtik. Keşke dün geceyi geri alabilseydim. Eminim Harriet da öyle düşünüyordur. Tıpkı Reagan'ın dediği gibi: Hatalar yapıldı."

Aubrey bunu demekle neyi kastettiğini sormak, June'un ne bildiğini öğrenmek istedi ama cesaret edemedi; zaten çok geçmeden June uyuyakalmış ve sevimsiz bir sesle horlamaya başlamıştı.

Aubrey dairesine gelince Harriet'a neredeyse bir düzine mesaj attı: *Vay! Demek öyle!* diye başlayıp *Bu işi gerçekten bir deneyelim,* diye devam ettikten sonra *Orada mısın? İyi misin?* diye bitirdi. Harriet'tan cevap gelmeyince Aubrey çok korktu. Uyumak bir yana, yatağına bile gidemedi. Midesi bozuk bir halde odasında volta attı, düşünmek zorunda kalmamak için telefonunda oyunlar oynadı. Neden sonra ikinci el satın aldığı, ekşimiş pizza kokan kanepede sızdı.

Nihayet sabahın dördünde telefonu bir mesaj sinyaliyle çınladı.

Ben korkunç bir insanım özür dilerim. Bunu yapmamalıydım sana haksızlık ettim. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var. Dokuz yaşımdan beri hayatımda bir oğlan vardı ve artık onsuzken kim olduğumu kestirmem gerek. Lütfen benden nefret etme. Lütfen hiçbir zaman benden nefret etme arkadaşım Aubrey.

Altında da kırık kalp şeklinde bir emoji vardı.

Üç hafta sonra Aubrey, Londra, East End'deki bir dairede valizlerini boşaltıyordu. Mart ayına kadar Harriet'tan bir haber alamadı, aldığında da bu bir telefon mesajıydı.

June gerçekten çok hasta. Arayabilir misin?

On Dört

Uyandığında Harriet'ın gitmiş olacağını sandı ama Harriet göğsüne dayanmış halde yanında yatıyordu. Klasik heykellere benzeyen bir hayalet gibiydi. Beyaz ipekten saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Aubrey'nin siki onu düzmekten kıpkırmızı kesilmişti. Soğuk lapa dolu bir kovayı düzmek gibiydi.

Ama bunu Harriet'a söylemedi. Kendini bir centilmen olarak düşünmek isterdi. Bunun yerine, "Çok güzel öpüşüyorsun," dedi.

Harriet ona hayranlıkla baktı.

"Beni anlıyor musun?"

Harriet elleri belinde, yatağın üstünde diz çöktü; kendinden geçmiş bir halde Aubrey'yi inceliyordu.

Aubrey onun dumandan ellerini alıp sıktı ve az da olsa şeklini değiştirdi.

"Yere inmem gerek, yoksa burada açlıktan öleceğim."

Harriet'ın elleri su gibi akarak onun ellerinden sıyrıldı. Bir an ezilmiş ve hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. Omuzlarının çöküşü Aubrey'nin gaf yaptığının belirtisiydi.

"Beni kolluyor olmalısın," dedi Aubrey, "yoksa düşmeme engel olmazdın. Ama anlamak zorundasın. Burada kalırsam açlıktan veya soğuktan ölürüm."

Bulut Harriet ona çaresizlik ve kaygı dolu bir bakış attıktan sonra dönüp zarif bacaklarını yataktan sarkıttı. Sonra omzu üzerinden bir yere bakıp başıyla bulutun karşı tarafında onları bekleyen şeyi işaret etti.

Bin bir Gece Masalları'ndan fırlamışa benzer, buluttan bir saray belirmişti: minareler, kemerler, bahçeler, duvarlar, rampalar... Göğe yükselen bu muhteşem yapı sabah güneşinde inci gibi *(inci!)* parlıyordu. Bir gecede adanın ortasındaki kubbenin yanında bitivermişti.

Aubrey onun peşinden gitmek için kalktı, sendeleyince neredeyse dizinin üstüne çökecekti. Çok güçsüzdü, kendini o bulut kadar hafif hissediyordu. Açlıktan ölmesine daha çok vardı –haftalar– ama açlık onu sersemletmişti ve hızlı hareket ederse başı dönüyordu.

Harriet onun elini tuttu, az sonra bir hendeğin önüne geldiler. Aubrey'nin nabzı fırladı. Şatonun etrafını saran bir halka vardı. Kilometrelerce aşağıdaki yeşil zemini, koyakları ve çam kaplı tepe yamaçlarını görebiliyordu. Harriet onu kolundan çekerek geniş bir asma köprüden geçirip saray kapısından içeri soktu.

Öbür tarafa geçtikleri zaman Aubrey elini ondan çekip gördüklerini sindirmek için dört bir yana baktı. Muazzam bir hole girmişlerdi; kardan oluşan yüksek kemerli tavanları vardı. Bir devin gelinliği altında durmaya benziyordu.

İkide bir dönmekten başı o kadar dönmüştü ki neredeyse yine düşecekti. Harriet onu dirseğinden tutup destek oldu ve onu muazzam, beyaz bir tahta yönlendirdi. Aubrey tahta oturdu; artık titrek bacakları üstünde durmadığı için memnundu. Harriet ince beli ve yuvarlak kalçalarıyla onun kucağına yerleşti. Aubrey gözlerini kapatıp başını onun serin, yatıştıran omzuna dayadı.

Ama gözlerini açtığında kucağında buluttan bir çello tuttuğunu gördü. Harriet'ın düzgün, kusursuz kıçı, ince beli ve ak gerdanı bir enstrümanın gövdesi olmuştu.

Kendi Harriet'ı şimdi ondan bir metre uzakta oturmuş, hamburger yiyen bir adama bakan köpeğin hayranlığıyla onu seyrediyordu.

Aubrey fena halde acıkmıştı ve çaldığı ilk şey açlığın müziği oldu: Mahler'in 5. Senfoni'si, üçüncü kısmı: Ne olmadığı ve ne olamayacağı üzerine bir meditasyon. Buluttan oluşan çellonun sesi ahşap

çellonunkine benzemiyordu. Çatı saçakları altında esen rüzgârın sesi gibiydi ama buna rağmen parça kusursuzdu.

Bulut Harriet oturduğu tabureden kalkıp sallanarak döndü. Aubrey'nin aklına gelgitin sürüklediği yosunlar geldi, yutkunduğunda boğazı yandı.

Harriet bir müzik kutusundaki balerin gibi dönüyordu... pürüzsüz cildi olan dal gibi bir kız. Sanki onu Aubrey döndürüyordu, sanki müzikle güç bulan bir çark gibiydi. Ayaklarının altındaki buluttan yükseldi ve hayali kanatlarıyla havalanıp Aubrey'nin üstünde daireler çizerek uçmaya başladı.

Aubrey o kadar büyülenmişti ki çalmayı unuttu. Fark etmedi. Çello onsuz çalmaya devam etti, dizlerinin önünde duruyor, yayı Aubrey'nin göremediği ama hissedebildiği teller üzerinde geziniyordu.

Aubrey onun bu halini görünce ayağa kalktı. Ona dokunmak için uzandı. Onun tarafından tutulmak – uçmak istiyordu.

Harriet eğilip onun elini yakaladı ve onu saray çatısının altındaki büyük yüksekliklere doğru çekti. Aubrey midesini geride bıraktı. Hava fısıldıyor, çello hüzünlü notalar çalıyor ve Aubrey onu kendi vücuduna yapıştırıyordu. Aşağıya düştüler, tekrar yükseldiler, kanı ağırlaşmış ve başı dönen Aubrey'nin siki şimdiden sertleşmişti.

Buluttan Harriet onu baş döndürücü bir merdiven aralığına taşıdı. Birlikte yere çöktüler. Kanatlar bir anda balayı çarşaflarına dönüştü; aşağıda çello neşeli bir kabare müziği çalarken Aubrey ona bir kere daha sahip oldu.

On Beş

June kâh iyiydi kâh kötüydü. İyi olduğu bir ay alüminyum koltuk değnekleriyle dolaşıyor, başında eşarp, yeni gerçeğine uyum sağlamaktan söz ediyordu. Derken uyum sağlama konusunu bırakıp kanser koğuşuna yerleşti. Aubrey ona bir ukalele getirdi ama enstrüman pencere denizliğindeki yerinden hiç kaldırılmadı.

Bir gün Aubrey ile June yalnızlarken –Harriet ile June'un abileri hediyelik dükkânına şekerleme almaya gitmişlerdi– June, "Buradaki işimiz bittikten sonra senin en kısa zamanda hayatına devam etmeni istiyorum," dedi.

"Bırak da duygularımla nasıl başa çıkacağıma ben karar vereyim," dedi Aubrey. "Bu seni şaşırtabilir ama seni... hiç aklıma getirmeden silip atamam. Otelde unuttuğum bir şemsiyeymişsin gibi..."

"*Benden* bahsetmiyorum, salak," dedi June. "En az on yıl benim yasımı tutacağınızı umuyorum. Fena halde sarsılmanızı ve uluorta ağlamanızı istiyorum."

"Ee, o halde..."

"*O*. Harriet. Bir şey olduğu yok, be adam. Bunu değiştirmeyi umarak neredeyse iki yıl boyunca bizim boktan grubumuzda çaldın."

"O şey oldu bile."

June başını çevirip pencereden otoparka batı. Yağmur damlaları camı dövüyordu.

"Ha, onu diyorsun," dedi June iç geçirerek. "Ben bunu fazla büyütmezdim, Aubrey. Harriet çok kötü bir hafta geçiriyordu, senin rahatın yerindeydi."

"Neden?"

June, cevabı sanki çok belliymiş gibi ona boş bir ifadeyle baktı. Belki de o cevap gerçekten belliydi. "Sen altı aylığına gidiyordun. Kimse valizleri hazırlanmış, bir ayağı kapıda biriyle ilişki başlatmaz. Sen emin bir yerdeydin ve o da ne yapsa senin ondan nefret etmeyeceğini biliyordu."

June'a lenf kanseri teşhisi konduğundan beri bilgece tavsiyelerde bulunuyor, kendini yürek burkan bir filmdeki Judi Dench veya Whoopi Goldberg yerine koyup hayatta neyin önemli olduğunu vaaz ediyordu. Aubrey bundan usanmıştı.

"Biraz uyusan iyi olur," dedi Aubrey.

"Harriet'a çok kızmıştım, biliyor muydun?" dedi June sanki onu duymamış gibi.

"Sarhoş olup oynaştığımız için mi?"

"Hayır! Bunun için değil. Ondan önceki her şey için. Uzun yolculuklarımızda başını senin kucağına koyduğu için. Seni herkese, aşk kuklam, diye tanıttığı için. İnsanlara böyle şeyler yapılmaz. O kişi sana âşık olabilir."

"Pekâlâ," dedi Aubrey hiç de öyle düşünmediği belli olan bir ses tonuyla.

"Hayır, değil," dedi June. "Sana karşı çok büyük bir haksızlıktı."

"Hayatımın en güzel ve en önemli konuşmalarını Harriet'la yaptım."

"*Kendi* hayatının. Onun değil. Birbirinizin en sevdiği kazakları giymenizle ilgili bir şarkı yazdın ve o da bu şarkıyı söyledi ama Aubrey – *Aubrey*. Bu şarkı sözleri sana aitti. Ona değil. O sadece senin onun için yazdığın sözleri okuyordu. Ayrılman lazım."

"Zaten birlikte değiliz ki."

"Kafanda hâlâ onunla birliktesin. Hayalindeki Harriet'tan ayrılıp aşkına karşılık verecek birini sevmen lazım. Yani gerçek Harriet seni sevmiyor değil ama *o şekilde* sevmiyor."

"Gerçek Harriet nerede kaldı?" diye söylendi Aubrey. "Galiba

şekerlemeyi almak için Hershey, Pennsylvania'ya kadar yürüdüler." Harriet, June'un abileriyle birlikte onun kanserli bir gününü daha az kasvetli geçirmesini sağlayacak tuhaf ve sıradışı bir çikolata, gazoz veya tişört bulmak için arayıştaydı.

June hırıltılı bir sesle iç geçirip pencereden dışarıya baktı. "Neden ilkbaharla ilgili onca romantik şarkı var? Ben ilkbahardan nefret ederim, her şey çözülen köpek boku gibi kokar. Sakın ilkbaharla ilgili romantik bir şarkı yazmaya kalkma, Aubrey. Beni öldürürsün. Bir kere ölmek yeterince kötü zaten."

On Altı

Sonrasında Aubrey uzun bir süre soluk soluğa, mutlu bir bitkinlik ve soğuk terler içinde uzandığı yerde yattı. Açlık ve eforun bileşimiyle başı dönüyordu fakat o kadar da kötü sayılmazdı; mutluluk hormonu endorfinle beslenmişti.

Aubrey'nin orgazma ulaşmasıyla Harriet ellerinin arasından eriyip gitmiş, bir sis örtüsü üstünde uçmuştu. Umarım o da zevk almıştır, diye düşündü Aubrey. Onu görmek için bakındığı zaman Harriet'ın soluk renkli bir masada beklemekte olduğunu gördü.

Aceleyle tulumunu üstüne geçirip o büyük yemek salonuna yürüdü. Sofrada büyük kadehler, pamuğa benzer bir hindi ve bir kâse dolusu bulut meyvesi vardı.

Aubrey fena halde acıkmış, açlıktan titreyecek hale gelmişti ama bu duman yiyecekler hiç de iştah açıcı görünmüyordu. Kokusu yoktu. Bunlar heykeldi, yemek değil.

Harriet ona bir dilim hiçbir şey kesip gökyüzünden yapılma bir tabakla meyve kâsesinin yanına koydu. Onu memnun etmek isteyen bir çocuk gibi bakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Aubrey. "Çok lezzetli görünüyor."

Saydam bir bıçakla bulut meyveden iri bir dilim kesti. Çatalıyla tabağın üstüne yaydı, bir an düşündükten sonra her şeyi göze alıp ağzına bir lokma attı.

Çıtırdaması ve dağılmasıyla akide şekerine benziyordu. Yağmur, bakır ve soğuk tadı vardı. Aubrey yanılmıştı. Yakından incelediğinde bir kokusu vardı. Gök gürültülü sağanak yağmur gibi kokuyordu.

Aubrey atıştırmaya başladı.

On Yedi

Hayalet hindi göğsünden ikinci dilimi yediği anda karnında şiddetli bir sancı başladı. Homurdanarak dişlerini kenetledi ve dumanlı koltuğunda iki büklüm oldu.

Ağzında ipeksi bir tortu kalmıştı, sanki bir avuç bozuk para emmiş gibi kötü bir tat vardı. Bağırsaklarına bir iğne daha batınca acıyla inledi.

Yanıbaşında oturan bulut Harriet telaşla Aubrey'nin koluna uzanıp elini tuttu. Boştaki eliyle ona içi beyaz duman dolu bir kadeh uzattı. Aubrey bu köpüklü şeyden iki yudum alınca bunun yine zehirli bir içecek olduğunu anladı. Kadehi fırlattı.

İç organlarını eşek arıları basmıştı ve rastele sokuyorlardı.

Ayağa kalkarken kazayla Harriet'ın elini yırtıp kopardı. Harriet aldırmamış gibiydi. İçinde bir sancı fırtınası daha başlarken kemerin altından hızla geçti. Bağırsaklarına kramp girmişti.

Merdivenden düşer gibi inmeye başladı ama nereye gittiğini bilmiyordu. Her geçen an bağırsakları çelik bir telle daha da sıkıştırılır gibiydi. Hayatında hiçbir zaman altına kaçırmaya bu kadar yakın olduğunu hissetmemişti.

Kendini kapılardan dışarıya atıp hendeğin üstündeki köprüye doğru koştu. Cadillac büyüklüğündeki yatağının yanında bir tuvalet vardı. Son beş adımı tulumu dizlerine kadar sıyrılmış bir halde koştuktan sonra oturdu.

Bir patlama oldu. Aubrey inledi. Sanki cam kırıklarından oluşan bir kütle dışkılıyor gibiydi. Bağırsakları bir kez daha sıkışınca sancı şokunu dizlerine kadar hissetti. Ayakları birbirine dolandı ve

kan dolaşımı engellendi. Bağırsakları üçüncü kez kasılınca, göğüs kemiğinin ardında bir sancı hissetti. Göğsüne yoğun bir şok dalgası yayılıyordu.

Bulut Harriet birkaç metre öteden onu seyrediyordu; Yunan tanrıçalarını andıran yüz hatlarında yas tutarcasına bir ifade vardı.

"Lütfen, git!" diye bağırdı yeni bir sancı saldırısı başlarken. Aslında, *Siktir git başımdan!* gibi bir şey haykırmak istemişti. Ya da, *Beni öldürdün, pis kaltak!* olabilirdi. Ama zalimlik onun tabiatında yoktu. "Yalnız kalmam gerek. Hastayım."

Harriet eridi ve ipekten bir şelale gibi bulutun içine akıp kayboldu.

On Sekiz

Söylenecek laf mıydı bu? *Yalnız kalmam gerek.* Yalnız diye bir şey yoktu ki. Ona bakarsan Harriet da yoktu. Sadece bulut vardı. Aubrey onun yüzüne baktığı ilk an Harriet'ın ona bakmadığını biliyordu. Yani en azından gözleriyle.

Belki de bir bakıma bulutun tamamı ona bakıyordu. Eğer "bakmak" gerçekten doğru bir ifadeyse. "Denetlemek" belki daha yerinde olurdu. Ne yaptığını ama aynı zamanda ne düşündüğünü de denetlemek. Yoksa onun kafasındaki masanın nasıl olduğunu nereden bilecekti? Ya da sevgilisini? İdealindeki sevgiliyi?

Peki, içinden konuştuğu zamanlarda bunu anlıyor muydu?

Bu düşünce onu çok endişelendirdi. Ama bulutun bunu anladığını, aklından geçenleri bu kadar doğru bir şekilde okuyabildiğini sanmıyordu. Sanki bulut, okuma bilmeyen bir çocuğun bol resimli bir derginin sayfalarını karıştırması gibi onun düşünceleri arasında geziniyordu. Acaba herhangi bir fikri kendine saklayabilir miydi? O bulut aklının psişik gözünü kafasının içinden kovabilir miydi? Pek çok şey bu sorunun cevabına bağlı olabilirdi.

İç organları hâlâ parçalanmış gibi hissetse de sancısı biraz diner gibi olmuştu. Yemiş olduğu şeyin onu hemen öldüreceğini sanmıyordu. Eğer çok kuvvetli bir zehir olsaydı saraydan asla çıkamazdı. Yediklerinden değildi ama zehrin verdiği hasarı kaldıramıyordu. Zaten dermansız kalmış, on adım yürüyünce bitkinleşirken içinin parçalanmasını kaldıramazdı. Fizik gücü gerektiren herhangi bir şey, boşa harcamaması gereken kalorilere mal oluyordu.

Böylece düşünceleri Bulut Harriet'ın gece ziyaretine ve daha çok efor sarf ettiren ikinci birleşmelerine döndü. Yoksa o... Ama *o* diye bir şey yok, diye bir kez daha hatırlattı kendine. O bulut onu tüketmeye mi çalışıyordu? Onu tepe tepe kullanarak kalan bütün enerjisini boşaltmaya mı çalışıyordu? Ama onu yok etmek isteseydi sert olmayan bir buluta dönüşüp aşağı düşürmesi çok daha kolay olurdu.

Hayır. Ona kasten kötülük yapmak istediğini sanmıyordu. Bulut onun mutlu olacağı şeyleri edinmesini istiyordu. Özlemini çektiği her şeyi vermek için elinden geleni yapıyor ama tek bir istediğini yerine getirmiyordu: Gitmesine izin vermiyordu.

Belki de elinde olmadan onun bilinçdışı arzularını yerine getiriyordu. Bu teorisinin kanıtı hemen önündeydi. Dikkati başka bir yerdeyken bir rulo pamuk beyazı tuvalet kâğıdı bulutun içinden çıkan bir değnek üzerinde belirivermişti. Aubrey bundan bir tutam alıp silindi, sonra da baktı. Kan. O büyük tuvalet kâğıdı tutamı kana bulanmıştı.

Elinden geldiğince temizlendi. Bacaklarının iç kısımları da kanlıydı, demek ki kanama tuvalete gelmeden önce başlamıştı. İyi bir şey vardı – ne kadar harcasa da o tuvalet kâğıdı rulosu hiç küçülmüyordu. İşi bittikten sonra bir avuç bulut pamuğu aldı ve bunu külotunun altına sıkıştırıp tulumunun fermuarını çekti.

Aubrey yatağına gidip içine girdi. Battaniyesini çekerken eline Junicorn geldi. Bunu yüzüne bastırıp burnuna dayayıp deterjan, toz ve polyester kokusunu içine çekti. Junicorn adamakıllı eskiyip yıpranmıştı ama bu onu daha değerli kılıyordu. Buluttan oluşan şeylerin pütürsüz, soğuk kusursuzluğu olmayan herhangi bir şey ona çok güzel geliyordu. Gerçek olan bir şey. Bir şeyin gerçek olup olmadığı onun kalitesinden değil, kusurlarından anlaşılıyordu.

Uykulu gözlerle sarayın ortasından yükselen o büyük beyaz yumurtaya bakarak bulut adasının hiç değişmeyen bu yüzey şeklini düşündü. Yani, onun fark edebildiği tek değişmeyen yüzey şekli...

Belirsizlik içini kemiriyordu. Sanki genel şeklin dışında en az bir şey daha varmış gibiydi ama bunun ne olduğunu bir türlü çıkaramamıştı.

O halde şimdilik üstünde durmayacaktı. Daha sonra düşünürdü.

Şimdi o kubbeyi ve sarayın kalbindeki inciyi düşündü. Kubbeye tırmanmaya çalışırken siyah, cam gibi bir balyoz kafasındaki bütün düşünceleri yere seren sertlikte üstüne inmişti. Aubrey o zaman pes edip kendini aşağı bırakmıştı ama sonra ne olmuştu? Bir kızın var olmasını hayal etmişti. Hayatında başka hiç kimseyi istemediği kadar arzuladığı bir kızı...

Bulutun ona söylediği şey, *Birbirimizle mücadele etmemeliyiz*, olmuştu. *Benim sırlarıma bulaşma, sana Harriet'ı vereyim. Gömülü olan şeyler, gömülü kalsın ve...*

Aubrey'nin düşünceleri bu son fikir üstünde tökezledi. Tüyleri diken diken oldu. Bir kez daha acaba bu adada sıradışı bir şey gördüm mü, diye düşünürken aklına bir fikir geldi; çok kötü bir fikir...

Bulutun ortasındaki o büyük beyaz tepeye tırmanmak zorunda olduğunu biliyordu. Bunu yapmalıydı. Tırmanmaya başlayınca daha önce olduğu gibi bulut onu geri itecek, elinde ne varsa bununla ona vuracaktı.

Peki, bir daha tırmanmayı tasarladığını biliyor muydu? Aklından bunu geçirdiğini anlıyor muydu? Düşüncelerini aklına gelen ilk görüntüye yöneltti: eğrilmiş boynuzu, küçük kanatları olan mor pelüş at, Junicorn. Düşüncelerini kendinden bile gizlemek zorunda kalışı ona çok koyuyordu.

Gözlerini kapatıp başını yastıklarının altına soktu. Şu anda o tepeye bir daha tırmanmak için hazır değildi. Çok zayıf düşmüştü ve çok bitkindi; biraz güç toplaması gerekiyordu. Eğer yanağını sıyıran bir şey olmasaydı uyuyacaktı. Gözlerini açınca karşısında buluttan, kocaman bir atın yüzünü gördü.

Aubrey bir çığlık atınca at da ürkerek bir adım geri çekildi. Bu bir at değildi. Başının ortasından çıkan bir mızrak, ön ayaklarının

hemen gerisinde pır pır dalgalanan küçük kanatları vardı. Mahcup ve bön bir ifadeyle bakıyordu. Bir Junicorn'du.

Aubrey doğrulduğu anda midesindeki iğneler harekete geçti. Junicorn yatağın yanında duruyor, kuşkulu gözlerle ona bakıyordu. Aubrey onun sağrısını okşadı. Alçıdan yapılmış bir at gibi soğuk ve pürüzsüzdü. Zihninde bir Junicorn'a odaklanmıştı, şimdi de tahmin edilebileceği üzere bir Junicorn onun talimatlarını bekliyordu.

Yeter ki onu aşağıdaki dünyaya veya büyük beyaz kubbenin tepesine uçurmasını istemesin. Öyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Ama yine de onu kullanabilirdi belki. Yürüyüş yapamayacak kadar güçsüzdü ama ata binebilirdi ve Junicorn'un eyeri bile vardı.

Ayağını üzengiye sokup kendini yukarı çekti. İç organları çığlılar atıyordu. Acıyla büzülüp Junicorn'un boynuna kapandı. Kızarmış yanakları ter içindeydi. El yordamıyla dizginleri bulup çekti. At binmeyeli birkaç yıl olmuştu ama anne tarafındakiler çiftçi oldukları için Aubrey bu işin yabancısı sayılmazdı.

Junicorn dönüp bulutun kenarı boyunca yürüdü; Aubrey eyerin üstünde hoplayıp zıplıyor, her hoplayışında midesi perişan oluyordu. Ama çok geçmeden, üzengiler üstünde ayakta dururs o kadar zorlanmayacağını anladı. Böylece karnındaki müthiş sancı bir hayli azaldı ve daha rahat nefes almaya başladı.

Adanın kıyıları boyunca gezdi, alçak tepeciklerin üstünden geçti. Manzara aynı anda hem çok tanıdık hem de yabancı geliyordu. Bulutun yüzeyi rüzgârla devamlı yeniden oluşuyor ama diğer yandan da daima aynı kalıp uçsuz bucaksız bir patates püresini andırıyordu.

Son defa bu küçük dünyasının etrafını dolaştığı zaman doğu tarafında uçurumlar ve oluklar görmüştü ama şimdi bunların hiçbiri yoktu ve her yer dümdüzdü. Buldoğa benzettiği tepecikler gördüğünü hatırladı ama şimdi onlar da yoktu.

Adanın dörtte üçünü dolaştığında daha önceki gezisinden hatırladığı hiçbir şeye rastlamadı. Junicorn'un sallantısı doğal bir uyku ilacı gibi gelmişti ve eyerin üstünde yarı uyur haldeydi. Ani bir sar-

sıntıyla kendine geldiğinde iç organlarındaki sancı alevlendi. Etrafına bakınınca tıpkı bir hız kasisine benzeyen karlı bir çıkıntının üstünden inmiş olduklarını gördü. Önlerinde buna benzer iki tane daha vardı. Paralel sıralanmış, masa biçimli çıkıntılar. Aubrey yüzünü ekşitip dizginleri çekerek atını durdurdu.

Yavaşça eyerden aşağı kayıp yere indi. Baş dönmesinin geçmesini beklerken gövdesini ata dayadı. Baş dönmesi geçince bir nefes alıp bulunduğu yeri gözden geçirdi.

Bu yoldan son geçtiğinde işareti gözden kaçırmıştı: Merkezdeki çıkıntının başında kare şeklinde büyük bir blok vardı. Üstünde herhangi bir yazı yoktu ama Aubrey bunun bir mezar taşı olabileceğini düşündü. Şimdi ayakta etrafına bakınırken, ilk gördüğünde neden burasının bir defin yeri olduğunu anlamadığına şaşırdı. Ama zaten oldum olası burnunun dibindeki şeyleri görmemeye çalışan bir insandı.

Dizlerinin üstüne çöküp parmaklarını ilk mezarın soğuk ve katı hamuruna sapladı. Çok yorgundu ve bu mezarı elleriyle kazmak istemiyordu. Bir kürekle çok daha kolay olurdu. Gözlerini kapatıp başını eğdi ve bir metrelik bir küreği gözlerinin önüne getirdi. Ama gözlerini açtığı zaman kürek falan yoktu ve Junicorn ona aşağılar gibi bakıyordu. Bulut ilk kez onun bir isteğini geri çevirmişti. Aubrey buna memnun oldu. Yapmaya değer bir iş çıktığının belirtisi olarak kabul etti.

Tulum fermuarını açtı. Akıllı telefonu şortunun cebindeydi. Kürek kadar yararlı sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi. Kazmaya başladı. Bulut parçaları söküldükçe yerlerine yeniler doluşuyordu. Yağmurlu bir günde çamurun bir hendeğe doluşu gibiydi. Ama buna rağmen bulut onun hızına yetişemedi. Aubrey çalıştıkça yorgunluğunu üstünden atıyordu. Karnındaki sancı işe daha çok odaklanmasına yaramıştı.

Yumuşak, beyaz bir kaya yığınını kaldırınca, solmuş siyah pamuk üzerinde parlak sarı renkte, ipek bir kumaş parçası ortaya çıktı – ve o anda bulut ona teslim olmuş gibi göründü.

Gömüt öbeği çöküp dört bir yana saçılınca sis içinde bir ceset ortaya çıktı. Boş göz çukurlarından buhar çıkıyordu.

İskeletin üstünde çok şık, antika bir üç parça takım elbise vardı. Göğüs cebinden özenle katlanmış kanarya renkli bir mendil sarkıyordu. Bunun parlak sarı rengi Aubrey'yi hem şaşırttı hem de kafasına buz gibi soğuk su boca edilmiş gibi canlanmasını sağladı. Bulut dünyasında her şey bembeyazdı. Bu katlanmış sarı mendil kasvetli bir mozolede bir çocuğun meşeli kahkahalarına benziyordu.

Adamın nasıl ölmüş olduğunu anlamak zor değildi. Kafatasının bir yanı çekiç gibi bir şeyle aldığı darbe sonucu göçmüştü. Ölü adam bundan şikâyetçi değil gibiydi. Mısır tanelerine benzeyen küçük, gri dişleriyle Aubrey'ye sırıtarak bakıyordu. İskelet ellerinden birinde sımsıkı tuttuğu bir silindir şapka vardı.

Aubrey öbür mezarı kazmak için döndü ama duman erimiş, bulut ölülerini teslim etmeye başlamıştı. Bir kadın. Elinde şemsiyesiyle gömülmüştü. Elbisesinin altından küçük, deri çizmeleri çıkıyordu. Gözleri arasındaki kemik köprüsü çökmüştü. Aubrey bunun çürümenin doğal sonucu mu, yoksa bir yara belirtisi mi olduğunu kestiremedi.

Kadının diğer yanında ikinci bir erkek vardı. Yaşarken epey şişman bir adam olmalıydı. Kemikleri çok geniş bir siyah takım elbise içindeydi. Bir elinde Kral James İncili, diğerinde büyük demir namluları olan bir tabanca vardı. Ateş etmeden önce namluyu ağzına sokmuş olmalıydı. Kafatasının tepesindeki büyük delik başka türlü açıklanamazdı.

Aubrey'nin soluması yavaşladı, başı ağrıyor, iç organları acıyordu; içinden bu iskeletlerin yanında uzanıp dinlenmek geldi. Ama bunun yerine şişman adamın üzerine eğilip elindeki İncil'i çekti. İncil yere düşerken kapağın hemen altındaki sayfa açıldı; şarap renkli bir ayraçla ayrılmıştı.

Sol sayfasında şunlar yazılıydı: "*Düğün günlerinde Marshall ile*

Nell'e. 4 Şubat, 1859. Aşk her zaman kazanır. Gail Hala'dan sevgilerle."

Sağ sayfadaki yazı koyu kahverengi bir mürekkeple, titrek bir elle yazılmıştı.

"Beni terk edeceklerdi –baloncu ve Nell– bu yüzden onları öldürdüm. Artık cennete olabileceğim en yakın yerdeyim! Hâlâ Tanrı'ya inandığımdan değil. Bu ahmak kitabın tek kelimesi bile doğru değil. Tanrı yoktur ve gökler de Şeytan'a aittir."

İncil Aubrey'nin elinde ağırlaştı; artık bir kitap değil, bir tuğlaydı. Tekrar şişman adamın göğsüne bıraktı.

Cinayet ve intihar. Marshall önce silindir şapkalı adamı –baloncuydu herhalde–, sonra karısını, en sonunda da kendisini vurmuştu. İncil'deki tarihe bakılırsa kemikleri yaklaşık yüz altmış yıldır bu bulutun üstündeydi. Nell'in elbisesi beyaz değildi; demek ki balona düğün günü binmemişlerdi ama belki balayının bir aşamasında romantik bir yolculuk yapmak istemiş olabilirlerdi. Aubrey, Marshall'ın tabanca tutan elini çevirdi ve nikâh yüzüğüne baktı; zamanla donuklaşmış bir altın halkaydı.

Tabancayı kemikli elden aldı. Bir değil, iki değil, tam dört namlusu vardı. Kabzası siyah cevizdendi. İki namlu arasındaki oluğun içine CHARLES LANCASTER NEW BOND CADDESİ LONDRA yazısı damgalanmıştı. New Bond Caddesi. Aubrey Kraliyet Müzik Akademisi'nden çıktığı zamanlarda hemen her gün öğlen yemeği yemek için buradan geçerdi. Burada, cennetin büyüleyici dünyasında, tanıdığı dünyadan bir şey bulmak onu hayretler içinde bıraktı.

Tabancayı söktü. Kartuşlar normal tabanca kurşunundan çok pompalı tüfek mermilerine benziyordu. Aubrey mermileri çıkardı. Üç kurşun kullanılmıştı ama kuş yumurtası büyüklüğünde bir dördüncüsü vardı.

Şişman adamın, *Bir tanesini sana bıraktım, evlat,* dediğini hayal etti. Marshall'ın kafatası küçük, sivri dişleriyle sırıtıyordu. *İşine yarayabilir. Ne olur ne olmaz. Birkaç gün sonra, artık ayakta dura-*

mayacak hale geldiğinde doktor bunu tavsiye edecek. Acını dindirmek içini bir tanesini yut ve beni sakın arama.

Aubrey ayağa kalktığında kanı başından aşağı çekildi ve dünyası kararır gibi oldu. Sallanıyordu; neredeyse oturacaktı. *Yatak*, diye geçirdi aklından. Dinlenmek. Kendini daha iyi hissettiği zaman baloncunun trajik kaderini düşünebilirdi. Huzursuz bir şekilde ayaklarını sürten Junicorn'a doğru bir adım attığında, dört namlulu tabancanın hâlâ elinde olduğunu fark etti. Bu da bir kere daha ürpermesine neden oldu. Sanki bilinçli bir şekilde düşünmeden bir karar vermiş gibiydi. Bunu kullanmayı düşünmeyecekse yanında götürmesinin ne anlamı vardı?

Bir an yerine bırakmayı düşündü. Cesetler açıkta duruyordu; kızın başı büyük mezar taşının dibindeydi.

O zaman Aubrey'nin aklına hızla bir dizi çağrışım gelmeye başladı; ince bir iplik üzerine yarım düzine boncuk dizmek gibiydi.

Onlar buraya gelip mahsur kalmışlar ve burada ölmüşlerdi ama önemli olan buraya paraşütle veya balonla gelmemiş olmalarıydı. Bir şekilde kendilerini bulutun üstünde bulmuşlardı ve hiç değilse ikisi buradan ayrılmayı düşünüyordu. Ama bunu nasıl yapacaklardı? Bulutun cesetleri mezardan çıkarması ama mezar taşlarının kalması çok tuhaftı. O kare şeklindeki bloklar. Aubrey bunları mezar taşı sanmıştı. O an ilk kez bunların geleneksel mezar taşları biçiminde olmadığını fark etti. Bulut bir şey yarattığı zaman –bir yatak, bir sehpa, bir sevgili– bunu daima konuklarının zihinlerindeki modeli görerek yapıyordu ama bunlar herhangi bir modelden değildi. Altı üstü bir kamuflajdı ve o kadar da iyi bir kamuflaj sayılmazlardı.

Aubrey aslında mezar taşı olmayan mezar taşının önünde durdu. Buna birkaç kez tekme attı. Fildişi parçaları gibi bulutsu maddeler uçuştu. Bunu yeterli görmeyince dizleri üstüne çöküp elleriyle sökmeye başladı. Uzun sürmedi.

Küp biçimindeki anıtın tam merkezinde, içine beş kişilik bir ailenin sığacağı büyüklükte bir ahşap sepet vardı. Sepetin içi Amerikan

bayrağı rengindeki ipekle tepeleme doluydu. Sepet tahtası o kadar eski ve kurumuştu ki rengi kaybolmuştu. İpeğin durumu da buna benziyordu; renginin büyük bir kısmı solmuştu; maviler gökyüzünden, beyazlar buluttan daha soluktu.

Ucundan tutup çekti. İpek yığını –Aubrey baloncuların buna kılıf dediklerini hatırladı– artık sepete veya pas tutmuş brülöre bağlı değildi ve kasıtlı olarak katlanıp kaldırılmıştı. Balon ipeğinin etrafından bir düzine ince ip dolanıyordu ama bunlar düzgün bir tomar şeklinde dolanmıştı.

İpek kaldırılınca Aubrey sepetin fena halde hasar görmüş olduğunu anladı. Alt kısmı olduğu gibi sökülmüştü. Sepet kare şeklindeydi ama bir köşesindeki hezaren parçalanmıştı. Çok sert bir darbeyle karşılaştığı belliydi. Aubrey'nin gözleri önüne balonun son sürat sert buluta çarpışı, birkaç yüz metre sürüklendikten sonra sepetinin parçalanışı geldi.

"*Beni terk edeceklerdi*," diye yazmıştı Marshall ama o sıcak hava balonundan kimse ayrılacak değildi. Birisi brülörü yakmaya kalkışsaydı, balon onu sepetten söküp atardı.

Aubrey kaygan ipeği parmakları arasına alıp ovaladı. Düzgün bir şekilde açıp önüne yaydı. Büyük bir çaba göstererek aklını boş tutmaya çalışıyordu. Zihni mavi gökyüzü kadar temiz ve boştu. Küçük, tek katlı bir evi örtecek büyüklükteki ipeğin tamamını yayması yirmi dakika sürdü. Bazı yerlerinde erimiş, ipliklere dönüşmüştü. Sonunda kucağında balondan kasıtlı olarak çözülen bir kordon tomarıyla oturdu. Bunu ortaya serdiği zaman tuhaf bir şekilde paraşüte benziyordu.

Beni terk edeceklerdi.

Aubrey tekrar Junicorn'un üstüne çıkamayacak kadar yorulmuştu ama artık bunun önemi yoktu. Etrafında bakındığı zaman atın kaybolduğunu gördü.

Kendini baloncuyla ölü kadının arasına yerleştirdi. Altına buluttan oluşan bir battaniye çekebilirdi ama artık sisten ve dumandan

gına gelmişti. Bunun yerine üstüne balonun ipeğini örtüp kordon tomarını göğsünde tuttu. Tabanca bacağına batıyordu ama tulumun fermuarını açıp bunu çıkarmasını gerektirecek kadar kötü değildi.

Bir kurşun ne kadar muhafaza edilebilir, diye düşündü.

On Dokuz

"Ölmek bayağı zahmetli bir işmiş," dedi Harriet anma töreninin ardından verilen partide; üstünde şık bir beyaz bluz ve gri ceket vardı. "İnsan sağlıklıyken, ne olursa olsun mücadele etmek isterim, diye düşünüyor. Hayatını son damlasına kadar sıkmayı. Ama o kanser denen şey... İnsanı duman ediyor. Kendini buna teslim etmek çok rahatlatıcı olmalı. O güne kadar hiç tatmadığın kadar güzel bir uykuya..."

Morrislerin evindeydiler, June'un abileriyle birlikte bira içiyorlardı.

Daha büyük olanı, Brad kapılardan birine dayanmıştı, öğle sonrası güneşi omuzlarına düşüyordu. Ronnie bahçe koltuklarından birine çökmüş, Harriet da bu koltuğun koluna tünemişti.

"Hiçbir mantıklı açıklaması yok," dedi başka bir koltukta oturmakta olan Aubrey. "Kimin hayatı dolu dolu yaşayacağı, kimin yaşayamayacağı..."

Ronnie yarı sarhoş haldeydi. Aubrey onun bir metre ötesinden terine sinmiş bira kokusunu duyabiliyordu.

"June hasta yatağından hiç kalkmadan, bir günde, onun üç katı uzun bir hayat süren başka insanlardan daha çok şey yaptı," dedi Ronnie. "Bunları zamanın daha esnek olduğu burada yaptı. Düşündüğün şey dünya hakkında bildiklerinle sınırlıdır. Ama bir şeyi hayal edebilirsen, sanki bunu yaşamış gibi olursun. Bir keresinde bana on beş yaşından beri Sting'le bir ilişkisi olduğunu söylemişti. Burada." Alnını ovuşturdu. "Otel odalarını hatırlıyordu. Sting'le birlikte Ni-

ce'teki bir açık hava kafesinde oturduklarını ve birden yağmur başladığını hatırlıyordu. Bu onun yeteneğiydi. June iki şeye yatkındı: hayal gücünü kullanmaya ve kansere."

Aubrey bunun sinir bozucu bir çağrışım olduğunu düşündü; sadece sarhoşların ağzından çıkabilecek bir hikmetti. Hayal gücü aslında kalbin bir kanseriydi. Hiçbir zaman yaşayamayacağın hayatları hayal edip dururdun, sonunda bunlar içini öyle doldururlardı ki nefes alamayacak hale gelirdin. Aubrey hayatının geri kalanını Harriet'sız yaşamayı düşününce nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

"June'un listesi ne olacak?" diye sordu Harriet. "Onu için yapmamı istediği şeyler? Bir uçaktan atlamak, Afrika sahillerinde sörf yapmak?" Harriet yine ağlamaya başlayacaktı. Farkında bile değildi. Çok kolayca ve güzel ağlardı. "Bana bıraktığı o pişmanlıklar listesi ne oldu?"

Ronnie ve Brad başlarını iki yana salladılar. Harriet onlara ümitli gözlerle baktı. Sanki June'un bu en sevdiği arkadaşına bıraktığı vasiyeti duyurmalarını bekler gibiydi.

"Keşke yapsaydım dediği şeyler değil," dedi Ronnie. "Senin yapmanı istediği şeyler çünkü bunları hayalinde yaşarken çok eğlenmiş."

"Önce ne yapıyoruz?" diye sordu Aubrey.

Harriet ona boş bir ifadeyle baktı. Aubrey bir an Harriet'ın onu unutmuş olduğu hissine kapıldı.

"Onun isteği üzerine atlayış yapıyoruz," dedi Brad. "Rezervasyonu yaptım bile."

"*Onunla* atlayacağız," diye düzeltti Harriet. Gün boyu yanında taşıdığı Junicorn'u okşadı.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Aubrey.

"Aubrey, sen gelmek zorunda değilsin," dedi Harriet. "Sen yüksekliklerden korkarsın."

"Endişe giderici ilaçlarımı almaya başladığımdan beri yükseklik-

leri hiç düşünmedim," dedi Aubrey. "Çok şükür. Hayatımdaki en önemli insanlarla en önemli şeyleri paylaşamayacak kadar korkmayı istemiyorum."

"June için zaten o kadar çok şey yaptın ki," dedi Harriet. "Grubumuzu dinlemeye değer bir düzeye getirdin. Seni çok severdi, biliyor muydun? Son birkaç ay boyunca bana hep bunu söyledi."

"Seni de çok seviyordu. En sevdiği konuşma konusu sen olurdun."

Harriet ona imalı bir gülücük gönderip, "June'la başka neler hakkında konuştunuz?" diye sordu.

Aubrey onun konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalıştığını sezdi. "Benim hayata devam etmemi istedi. Benim de istediğim şey bu. Onun listesindeki ilk şeyle devam etmek."

"Harikasın," dedi Ronnie. "Altı hafta sonra atlayış yapacağız."

Midesi heyecanla gerilse de Aubrey onaylama anlamında başını salladı. Altı hafta çok yakındı be. Galiba endişesi yüzüne yansımıştı. Harriet onu sessizce, nemli gözlü bir endişeyle seyrediyordu. Hassiktir! Neden Ronnie'nin dizinde oturuyordu sanki?

Harriet'ın neredeyse Ronnie'nin kucağında oturması Aubrey'yi çok kızdırdı. "Tabii, bu paraşütle atlayışı hayalimizde de yapabiliriz," dedi. "Para da vermemiş oluruz."

Ronnie'nin kaşları çatıldı. "Ve ödlek tavuklar gibi oluruz."

"Az önce, bir şeyi hayal edersen onu yaşamış gibi olursun, dememiş miydin?"

"Of be adam!" dedi Ronnie ağlamaya başlayarak. "Daha yeni kız kardeşimi kaybetmişim, tutmuş benimle sik gibi tartışmalara giriyorsun."

Yirmi

Aubrey yaklaşık on bir saat sonra uyandığında, aylar önce anlamış olması gereken bir şey aklına dank etti. June'un ona Harriet'ı unutup önüne bakmasını söyleme nedeni Aubrey'yi sevmesinden değildi. Bunun nedeni Harriet'ı sevmesiydi; Harriet çok tatlı bir kızdı ve Aubrey'ye, hayatımdan siktir git, diyecek bir insan değildi. Anma töreni sonrası partide Harriet'ın kast ettiği şey buydu. *June'la başka ne hakkında konuştunuz?*

Aubrey, Slithy Toves'ta devreye girip onlara hayat vermesinden çok kısa bir zaman önce Harriet ile June grubu dağıtmak üzereydiler. Aubrey onların müzik kalitesini kendilerinin bile istemediği ciddi bir düzeye çıkarmıştı. Kızlar ona da hayatlarında bir yer açmışlardı ama bu iş ancak Aubrey biraz zorla girip onların bu zararsız eğlencelerine kendi arzularını dayatmak zorunda kaldıktan sonra olmuştu.

Aslında yeryüzünde annesinden başka onun bu muamma kayboluşuyla sarsılacak kimse yoktu. Aşağıda onu bekleyen bir hayat yoktu çünkü öyle bir hayat kurma zahmetine girmemişti. Aşağıdaki dünyada bıraktığı iz, bir tarlanın üstünden geçen bulutun gölgesi kadardı. Bu düşünce Aubrey'yi çok öfkelendirdi ve aşağı inme arzusunu daha çok artırdı.

Balon ipeğini dikiş yerlerini izleyerek, tıpkı bulduğu şekilde katladı. Bu işi yaparken bunun normal bir balondan daha geniş açılabilecek gibi şekillendirilmiş olması dikkatini çekti. Ama ipleri hâlâ bir adamın beli kadar genişlikte, dar bir noktada toplanabiliyordu.

Aubrey bir kolunun altında katlanmış ipek kütlesi, diğerinde ip

kangalıyla bulutun üstünde yürüdü. Nefesinden duman çıkıyordu. Titremesinin soğuktan mı, öfkesinden mi olduğunu kestiremedi. Harriet'ın onu istemediği o kadar belliyken onu delicesine arzu ettiği için utanıyordu. Uçaktan atlamamak için debelenmiş olmasından utanıyordu. Yirmi dört yaşında olduğu halde hâlâ yaşamaya başlamadığı için utanıyordu. Sanki başka bir silahmış, hatta tabancadan daha değerli bir silahmış gibi dört elle bu utanca sarıldı.

Yatağı, banyosu ve askılığı bıraktığı yerdeydi. İpek yığınını askılığa astı. Bunu saklamasının bir gereği var mıydı? Varsa bile üstünde çok düşünmek istemiyordu. Henüz değil. Tabancası varken değil. Tabanca son olarak bir intihar için kullanılmıştı ama Aubrey bundan farklı, daha tatmin edici bir kaçış yolu düşünüyordu. Bu ipek ve ipler daha sonra işine yarayacaktı; eğer başka her şey boka sarıp kendini öldürmeye kesin karar verirse...

Kaskını başına geçirip tokasını bağladı (bir savaşa zırhını kuşanmadan gitmeyeceksin kuramı gereği) ve saraya doğru yürümeye başladı. Kuleleri ve mazgallı siperleri göğe doğru yükseliyordu ama merkez kubbe hepsine tepeden bakmaktaydı. Artık onu geri püskürten şeyin ne olduğunu öğrenmenin zamanı gelmişti. Bulut orada bir şeyi koruyordu ve eğer koruması gereken bir şey varsa... onu tehdit edecek bir şey olmalıydı.

Şatonun kapılarına doğru yöneldi. O krema gibi beyaz kürenin tepesine kadar çıkabilirse acaba ne bulacağım, diye düşündü. Aklına son derece uçuk bir fikir geldi: Orada bir kontrol paneli ve gizlenmiş bir kokpite açılan bir kapak vardı. Gözlerinin önüne yanıp sönen ışıklar, "YUKARI" ve "AŞAĞI" yazılı parlak kırmızı bir levyenin, siyah deri bir koltuğun bulunduğu küçük bir kapsül... Bu düşüncesi o kadar uçuktu ki gülmeden edemedi.

Hendeğe gelip de köprünün kaldırılmış olduğunu görene kadar kendine gülmeye devam etti. Saray bahçesine açılan kapılarla arasında dört metrelik bir boşluk vardı.

Gülüşü yüzünde dondu kaldı.

Yirmi Bir

Aşağıdaki yemyeşil arazi günün ilk ışıklarıyla altın gibi parlıyordu. Tepeler derelerin üstüne büyük göllere benzeyen gölgeler düşürmüştü. Kızıl renkte bir ağılla bir silo gözüne çarptı.

Bulut Harriet hendeğin karşı tarafından onu izlerken gergin görünüyordu. Yunan heykeli yüzünde ümitsiz ve korkmuş bir ifade vardı.

Aubrey'nin nabzı savaş tamtamları gibi atıyordu.

"Bir adım öne atarsam ne yapacaksın? Düşmeme izin verecek misin? Eğer beni düşürecek olsaydın şimdiye kadar bunu yapmaz mıydın?" diye sordu Harriet'a. "Ama kurallara aykırı, değil mi? Bence öyle."

Aslında böyle düşündüğüne emin değildi. Ama bulut, baloncular öldükten sonra bile onları yıllarca muhafaza etmişti, oysa onu pat diye aşağıdaki Erie Gölü'ne atabilirdi. Bulut eline geçen şeyi elinden bırakmıyordu. Aubrey bu varsayımı test etmeye karar verince midesi allak bullak oldu.

"Bana göstermiş olduğun hiçbir şey gerçek değildi, buna önümdeki hendek de dahil," dedi.

Gözlerini yumup bir ayağını kaldırdı. Ciğerleri göğsünden fırlayacak gibiydi. Taşakları canını yakacak kadar gerilmişti.

Aubrey öne doğru bir adım attı.

Ve düştü. Kafa üstü düşerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Aubrey düşerken bulut köpüklenerek önünde yayıldı. Bir an için gökyüzüne doğru devrilir gibi oldu. Ama elleri ve dizleri üstüne çökerken altındaki o canlı sis fokurdayarak onu yakaladı.

Dalgalanan buhar hendeğin karşısına kadar yayılarak ince bir

köprü oluşturdu. Aubrey, bulut Harriet'ı görmek için bakındı ama Harriet eriyip gitmişti.

Aubrey titreyen bacakları üstünde ayağa kalktı. Kemerli geçidin içine kale kapısı gibi bir sis çökmüştü. Başını eğip bunun içine doğru yürüdü.

Şerit şerit bulut, kaskının yuvarlak yüzeyine basıyordu. Aubrey buna rağmen adım adım ilerlemeye devam etti. Kale kapısı şeklindeki bulutun önce şekli değişti, sonra aniden yırtıldı ve Aubrey'yi yüzüstü bahçeye attı.

Aubrey ayağa kalkıp büyük salona yürüdü.

Burada onu bir harem bekliyordu: Tenleri bembeyaz mermerler kadar pürüzsüz, kimi çıplak kimiyse saydam ipeklerle örtünmüş iki düzine kıvrak kız vardı. Boş alana kanepeler ve yataklar yerleştirilmişti ve kızlar bunların üstünde kıvranıyorlar, birbirlerinin kolları ve bacakları arasında debeleniyorlardı.

Başka kızlar görmeyen gözler ve arzu taşan yüzlerle ona doğru kayarak geldiler. Aubrey'nin görmediği bir kadın onu arkasından yakaladı, yastık gibi memelerini sırtına dayayıp dudaklarını boyuna yapıştırdı. Bulut Harriet önünde diz çökmüş, tulumunun fermuarını açmaya çalışıyordu.

Aubrey elinin tersiyle onun kafasına vurup kovdu. Arkasından sarılan kadından öyle sert bir hareketle silkindi ki kadının elleri buharlaşıp kayboldu. Çıplak vücutların arasından yürüdü. Çello hocasından Jennifer Lawrence'a kadar otuz bir konusu yaptığı her kadın şimdi başına üşüşüyordu. Aubrey onları yararak geçerken her birini buhar haline getirdi.

Basamakları tırmandı. Yemek salonunda onu savaşçılar bekliyordu: ellerinde pamuk gibi balyozlar ve sopalarla boyları üç dört metreyi bulan şişmiş mantar adamlar. Salondaki kızlardan daha az şekillenmişlerdi. Oyun hamurundan oyuncaklarındaki gibi elleri ve kollarıyla gerçek insan vücudundan çok çizgi romanlardaki tiplere benziyorlardı.

Son yumruk kavgasını dokuz yaşında yapmış olan Aubrey Griffin onlarla kapışmaya hazırdı.

Savaşçılardan biri balyozunu savurdu; balyozun başı bir Şükran Günü hindisi büyüklüğündeydi ve Aubrey'nin göğsüne isabet etti. Aubrey bunun o kadar acıttığını hissedince şaşırdı. Ama balyozu başından yakalayıp bükerek kendine doğru çekti.

Bu şeylerin, sert buluttan oluşan bu şekillerin eklemleri zayıftı. Öyle olmalıydı, yoksa eğilip hareket edemezlerdi. Balyozu saldırganının elinden sökerken onun kolunu da kopardı. Balyozu havada 360 derece çevirerek savaşçıların arasına daldı. Bunlardan birini ikiye ayırdı, gövdesinin üst kısmı yere düştü. Sonra arkasından yaklaşan savaşçının kafasını kopardı.

Bulut gladyatörler yumrukları ve sopalarıyla onu kuşattılar.

En yakınındakinin kolunu koparıp bunu tırpan gibi kullandı ve önündeki savaşçıyı biçti. Boğuşarak aralarından geçişi, bel hizasında bir muhallebi yığınında yürümek gibiydi.

Bulut savaşçılar onun bu öfkeli halinden ürkerek çekilmeye başladılar. Ne devam edecek cesaretleri ne de inançları vardı. Oysa Aubrey kararlıydı. Salonun yarısını kat ettiğinde soluk soluğa kalmıştı, ter içindeydi ve yalnızdı.

Şatonun içinde yürümeye devam etti ama burada görmeye değer bir şey yoktu. Giriş yolunu ve yemek salonunu tasarladıktan sonra sanki bulutun aklına başka bir şey gelmemiş gibiydi. Bir sonraki kemerin altından geçince kendini bir kez daha kubbenin zemininde buldu.

Kubbenin doruğu çok yüksekti, elli altmış metre olmalıydı. Başını kaldırıp bakarken başı döner gibi oldu ama bundan da kötüsü vardı. Parlak siyah bir inci hayaleti düşüncelerinin ucunda dolanıyordu.

Aubrey derin bir nefes verdikten sonra işe koyuldu.

Yirmi İki

Onu durduran komut öyle kuvvetli bir etki yaptı ki neredeyse fiziksel bir darbe gibi başını geri savurdu. Ama Aubrey'nin düşünceleri geri geldiğinde yedi metre kadar tırmanmıştı. Yaşaran gözlerini kırpıştırarak yukarı uzandı ve elini bulutun dik yüzüne soktu.

Darbe bir kez daha indi; bir adamın yaralı bir arı sürünmesin diye üstüne basması gibiydi.

Ama Aubrey sürünmeye devam etti ve eliyle darbeyi geri itti.

HAYIR, diye bağırdı ağzından ses çıkmadan. Sadece refleks olan bir düşünceydi.

Gözleri adamakıllı yaşarmıştı. Beyaz kubbenin doruğu bulanıklaşıyor, ikiye ayrılıyor, sonra yine birleşiyordu. Aubrey tırmanmaya devam etti, yirmi beş metre tırmanmıştı.

Ona bu psişik darbeleri vuran şey her ne ise, duraksar gibi oldu. Belki de kimsenin ona bağırmasına alışkın değildi. Aubrey on beş metre daha tırmandıktan sonra yamacın biraz daha düzleştiği ve ayağa kalkmasının güvenli olacağı bir yere vardı. Tam güçsüz bacakları üstünde dikilmişken siyah inci ona kalleşçe bir darbe daha indirdi. Aubrey sendeledi, bir topuğu kayarak dengesi bozuldu. Eğer geriye doğru çekilseydi kırk metre aşağıya, kubbenin zeminine kadar düşerdi. Bunun yerine kendini hızla karınüstü yere attı; ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Kollarını ve bacaklarını X şeklinde açarak gövdesini bulutun kıvrımlı zeminine yapıştırdı.

"Seni kaltak," dedi önce dizleri üstünde doğrulup sonra ayağa kalkarken.

Devam etti. Her soluk alışında buz gibi hava ciğerlerini deler gibi oluyordu. Sonra bir kez daha galvanik bir mırıltının fakına vardı; tam ayaklarının dibinden geliyordu. Bir tren yaklaşırken rayın üstünde durmak gibiydi. Tırmandıkça yükselen bu uğultu, bir ara Beatles'ın "I Feel Fine" parçasının girişini anımsatan tek notalık mekanik bir vızıltı haline geldi.

Aubrey kubbenin en üst noktasına elli adım kala durdu ve topukları üstünde sallandı. Başı ve kulakları zonkluyordu.

İlk kez bulut olmayan bir şeyin üstünde durmakta olduğunu fark etti. Bulut rengindeydi fakat o âna kadar hissettiği şeylerden daha sertti ve tam *oradaydı*, kalınlığı üç santim bile olmayan buhardan bir halının altında gizliydi.

Dizleri üstüne çöküp o buharı eliyle süpürdü. Bu noktada yoğunlaşamıyor gibiydi. Altında herhalde dünyanın en büyük incisinin, on katlı bir bina büyüklüğündeki bir incinin kıvrımı vardı. Siyah değildi ama daha yakından bakınca cilalanmış bir buz küresine benziyordu. Ne var ki buz soğuk olurdu, oysa bu şey sıcaktı ve bir güç trafosu gibi uğulduyordu.

Başka bir şey daha vardı. Aubrey bunun içinde bir şey görebiliyordu. Belirsiz bir şekil. Aslında buz olmayan o şeyin içinde donup kalmış bir yılan balığına benziyordu.

Sürünerek yaklaştı, önündeki bulutları eliyle savuşturdu. Buhar bu aşamada ona direnmiyordu. Aubrey saç teli kadar ince bir altın tel buldu; bu tel bulutlanmış camın dışı boyunca uzanıyordu. Birkaç metre sonra başka bir altın iplik buldu. Az sonra üçüncüsünü ve dördüncüsünü... Bütün bu altın teller kürenin tepesine doğru yükselip onu cılız bir fileyle sarmaktaydı.

Eli bu tellerden birinin üstünden geçerken avucunda soğuk bir soluk hissetti. Aubrey durup yakından bakınca, bu tellerde binlerce küçük deliğin bulunduğunu ve bunların içinden beyaz dumanlar çıktığını gördü.

Bu akıllara zarar bulutun maddesi burada başlamış, diye düşün-

dü. O incinin üstündeki altın iplikler bulutu havadan daha hafif fakat insan derisi kadar katı bir duman şeklinde oluşturuyordu. Bu iş sihirbazlık değildi, bir düzenekti.

Bu fikrini başka bir fikir izledi. Artık kafasına basılmıyordu. İlk altın ipliği bulduğundan beri o siyah cam gibi maddenin psişik darbesini hissetmemişti.

Savunma duvarının içindeyim, diye düşündü; nedenini bilmediği halde bundan emindi. *Burada benimle mücadele edemez. Ve benden saklanamaz.*

Altın filenin ötesine ve o buz olmayan şeyin içinde bakınca, bir insanın baldırı kalınlığında ikinci bir donmuş yılan balığı gördü. Bunun nereye doğru yükseldiğini görmek için baktı.

Nihayet en üst noktaya varmıştı. Dudaklarını büzüp ağzının önündeki dumanı üfürdükten sonra on beş dakikadır işittiği şeyin ne olduğunu görebildi. Kürenin başında altın folyodan oluşan ters-yüz edilmiş bir çanak vardı. İçinden yüzlerce parlak tel yayılıyordu. Aubrey çanağın çıkardığı elektrik vızıltısını kollarındaki tüylerde, cildinde ve diş dolgularında hissedebiliyordu.

Ayağa kalkıp koluyla alnını sildi. Gözleri altın çanağın altındaki o cam olmayan büyük topa çevrildi. Baktığı şeyin ne olduğunu anlaması hemen olmadı ama anladığı anda sarsıcı bir baş dönmesi başladı.

Bu bir yüzdü. O gri, düzgün küre bir balina kafasından daha büyük bir baştı. Aubrey ona dönük, kapalı bir göz gördü. Çapı yaklaşık bir jakuzininki kadardı. Daha altında her biri bir yangın hortumundan daha kalın dokunaçlardan oluşan bir sakal –görmüş olduğu yılan balıkları– vardı. Bu yaratığın rengini kestirmek kolay değildi. O küre içindeki her şey yeşilimsi gri kıvamındaydı, sümüğe benziyordu.

Aubrey dizleri üstüne oturdu. İncinin başındaki altın çanak ara vermeden uğulduyordu. O buz olmayan şeyin içindeki yaratığın ya ölmüş ya da ölmeye yakın bir koma halinde olduğunu düşündü ama onu gizleyen mekanizma canlıydı ve faaldi.

Gözünün ucuyla bir kıpırtı görünce o yana baktı. Bulut Harriet birkaç metre ötede durmuş, gergin bir şekilde ellerini ovuşturmaktaydı. Bir düğün için ideal sayılacak elbisesinin etekleri altındaki çelik renkli, cam olmayan şeyi süpürüyordu.

Aubrey eliyle küredeki yüzü işaret etti.

"Bu nedir?" diye sordu. "Bunun içindeki sen misin? Gerçek sen bu musun?"

Harriet'ın onu anladığından emin değildi ve aklına yine okuma bilmeyen birinin resimli bir derginin sayfalarını çevirişi geldi. Ama Harriet ümitsiz bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Hayır. Hayır, Aubrey de öyle olduğunu sanmıyordu. Bir kez daha aşağıdaki o şeyin ölmüş olduğunu düşündü (umdu demek daha doğru olurdu.) Bulut Harriet neydi peki? Bir besleme mi? Güvenlik elemanı mı?

Aubrey biraz öne uzanıp elini o altın folyodan oluşan çanağın üstüne koydu.

Prize parmak sokmak gibiydi, elektrik yükü o kadar şiddetliydi ki bütün vücudu kaskatı kesildi, dişleri kenetlendi ve bir an için yüzünün önünde bir düzine flaş patlatılmış gibi hiçbir şey göremez oldu. Ne ki onu çarpan şey elektrik değil, beş yüz bin voltluk bir *yalnızlık* şokuydu; insanı öldürebilecek yoğunlukta bir ihtiyaç hissiydi.

Hızla elini çekti. Gözlerini kırpıştırıp tekrar görebilecek hale geldiğinde Bulut Harriet ona korkuya benzeyen bir ifadeyle bakmaktaydı.

Aubrey sol elini göğsüne götürdü. Sanki iğneler batırılıyormuş gibi acıyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Senin için üzülüyorum. Ama beni burada tutamazsın. Beni öldürüyorsun. Yalnız olduğun için çok üzgünüm ama beni bırakmalısın. Artık seninle olmak istemiyorum."

Harriet ona hiçbir şey anlamadan, boş gözlerle baktı.

Aubrey şaşkınlıktan ziyade tükenmiş bir hayal kırıklığı içindeydi. Kimbilir ne kadar zaman önce bu dünyada dumandan oluşan, duy-

gulu ve kuvvetli bir canlı oluşumu meydana gelmişti ve tek bir amacı vardı: Bir topun içindeki kafayı gizleyip korumak. Muhtemelen o yolculuğu kaldıramamış olan, canavar gibi sessiz bir şey.

O bulut bilinci tek bir yasayla yaşıyordu: taşıdığı yükün keşfedilmemesini sağlamak. Aşağıya gidiş yoktu. Ve o küre içindeki şeyi tehlikeye atabilecek birini serbest bırakmayacaktı. O yaşayan duman yalnız kalmamak için baloncuları burada tutmuştu ve onları memnun etmeye çalıştığına şüphe yoktu. Aubrey'yi de aynı nedenle burada tutuyordu. Çektiği acıyı ve sonsuz yalnızlığını geçici olarak yatıştırmasının Aubrey'nin hayatına mal olacağını anlamıyordu.

Belki de ölümün ne olduğunu anlamıyordu. Belki de o baloncuların hâlâ orada, onunla birlikte olduğunu ama tıpkı o kürenin içindeki yaratık gibi sadece hareketsiz ve sessiz olduklarını sanıyordu. Eh, o canlı bulut ne bilirdi ki? Ne kadar şeyi bilebilirdi? O küre içindeki kafada mutlaka iki otomobillik garaj büyüklüğünde beyin vardı. Ama düşünmek, dumanı hissetmek... bu sadece küçük bir altın çanakta hapsedilmiş bir devreydi.

"Aşağıya inmek zorundayım," dedi Aubrey. "Beni aşağıda bir yere bırakmanı istiyorum. Beni bir dağın tepesinde bırak, bundan kimseye bahsetmeyeceğime söz veririm. Bana güvenebilirsin. Düşüncelerimin içine girip söylediklerimde ciddi olduğumu anlayabilirsin."

Harriet kederli ve çok ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Anlamıyorsun. Senden bunu rica etmiyorum. Bu bir *teklif*," dedi. "Lütfen. Beni aşağıya indir, bunu kullanmak zorunda kalmayayım."

Ve cebinden tabancayı çıkardı.

Yirmi Üç

Bulut Harriet tıpkı uzaktan ilginç bir ses duymuş bir köpek gibi başını dikleştirdi. Eğer tabancayla ne yapılacağını biliyorduysa bile – ve son kullanıldığında orada olduğuna göre mutlaka biliyordu– hiç belli etmedi. Aubrey buna rağmen açıklama gereği duydu.

"Bu bir tabancadır. Çok ciddi hasar verebilir. Senin canını yakmak istemiyorum," dedi. "Ya da buradaki arkadaşının. Ama beni güvenli bir şekilde aşağıda bir yere bırakmazsan, bunu yaparım."

Harriet başını iki yana salladı.

"Aşağı. İnmek. Zorundayım." Bu son üç kelimeyi vurgulamak için tabancayla çanağın üstüne vurdu; her defasında daha kuvvetli bir şekilde. *Bong, bong, bong.*

Üçüncü vuruşunda Harriet'ın sisten oluşan gövdesi tıpkı rüzgârdaki bir tuvalet kâğıdı gibi dalgalanmaya başladı. Bir adım geri çekildi. Aubrey zaten onun daha yakına gelebileceğini bile sanmıyordu. Sis burada çok incelmişti. Kubbeyi zor bela örtebilecek kadar vardı.

Harriet onu ateş etmek zorunda bırakacaktı. Aubrey işin buraya varacağını hiç düşünmemişti. Buraya çıkıp Harriet'ın gizlediği her ne ise, tabancayı o yönde sallamanın yeterli olacağını sanmıştı. Zaten yüz yaşındaki bir kurşunun ateş alacağına bile emin değildi. Ateş alsa bile üstünde oturduğu şeyi delip geçeceğine de ihtimal vermiyordu. Altındaki o devasa incinin çok uzaklardan bir yerden olduğuna ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir tabancanın kurşunundan zerre kadar etkilenmeyeceğine hiç kuşkusu yoktu.

Harriet bu tabancanın sadece bir kez ateş edebileceğini biliyor muydu? Hayır, dedi içinden Aubrey; emin değildi ama öyle umuyordu. Hayır, rolünü sonuna kadar yapmalı ve sonuna kadar zorlamalıydı. Tabancanın kullanılır halde olduğunu kanıtlamak için havaya mı, yoksa o topa veya altın çanağa mı ateş etse daha iyi olurdu? Bildiği tek şey, eğer bu taktik işe yarayacaksa devam etmeli ve tetiği çekmeye karar vermeliydi.

"Bunu yapmak zorunda bırakma beni," diye yalvardı. "Seni vurmak zorunda kalırsam, vururum. *Lütfen.*"

Harriet ona beyinsiz bir beklentiyle baktı.

Tabancanın her bir namlusunda dört tane ince, zarif horozu vardı. Aubrey zihninde bunları başparmağıyla tek bir hareketle geriye çekti. Ama çektiği zaman horozların hazır pozisyona geçmeyişleri onu şaşırttı. Tabancayı biraz aşağıda tutup horozlara baktı. Birbirlerine paslı bir dantelle bağlanmışlardı; birer birer kaldırılmaları gerekiyordu. Dişlerini sıkıp birincisiyle boğuşmaya başladı. Çok uzun geçen bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Tabancanın tehdit etkisi kaybolmaya yüz tutuyordu.

Derken bir anda pas kırıntıları uçuştu ve horoz sevindirici bir klik sesiyle yerine geçti. Bu zorlama sonucu eli morarmıştı ve zonkluyordu. Sıradaki horozu iki başparmağıyla tuttu ve var gücüyle bunu kaldırmaya çalıştı. Bir turşu kavanozunun fena halde sıkışmış kapağını açmaya çalışmak da bunun gibi bir şeydi. Derken, tıpkı birincisi gibi bu da aniden geri çekildi ve ateşe hazır pozisyona geçti. Özgüveni biraz yerine gelir gibi olmuştu; derin bir nefes verdikten sonra iki başparmağıyla üçüncü horozla boğuşmaya başladı.

Ama üçüncü horoz hemen boşa çıktı ve öyle beklenmedik bir şekilde geri uçtu ki Aubrey'nin elinden kaçtı. Tabanca hırıltılı bir öksürüğe benzeyen bir sesle, sıcak bir alev çıkararak patladı.

Yüzüne doğru gelen kükürt burun deliklerini yaktı. Namlular artık altın çanağa değil, daha çok doğru açıyla o gri, pürüzsüz kürenin kavisli yüzeyine yönelmişti. Kurşun küreyi çatlatıp o saç teli inceli-

ğindeki tellerden birini kesti. Kesilen altın tel milyonlarca parlak kar tanesi püskürtmeye başladı. Kürenin altında, kurşunun isabet ettiği yerde ince bir çatlak belirdi.

Hiç kesilmeyen o uğultu sesinin niteliği değişerek gerilmeye benzedi.

Sesin değişmesi, o cam olmayan küredeki çatlaktan püsküren minik parçacıklar Aubrey'nin korkuyla büzülmesine yol açtı. Tabancaya bir kez baktıktan sonra dehşet içinde bir yana fırlattı. Bunun bir katilin ilk doğal dürtüsü olduğunu biliyordu; cinayet silahından kurtulmak. Tabanca yerden sekip eğimden aşağı kayarak gözden kayboldu.

Bulut Harriet'ı görmek için etrafına bakındı. Bulut Harriet sendeleyerek oradan uzaklaşıyor, bir yandan da eriyordu. Fokurdayan bir dumanın içine batınca kalçaları çözüldü. Kolları daha önceden yok olmuştu; bu haliyle her zamankinden çok Yunan heykellerini andırıyordu.

Aubrey kendi etrafında bir daire çizdi. Bulunduğu yerden bulut adasının tamamını görebiliyordu. Minare ve kulelere baktı. Çökmeye başlamışlardı. Kulelerden biri sarsılarak çöktü ve yere düşerken geride devasa bir çırpılmış krema yığını bıraktı. Başka biri tam ortasından katlandı; pantolon fermuarına bakan bir adam gibi görünüyordu. Sarayın ötesinde, bulutun kalan kısmı rüzgârlı bir fırtınaya kapılmıştı. Yüzeyi tamamen çırpıntılıydı, rüzgârla büyüyen dalgalar buhar püskürtüyordu.

Aubrey bir süre telaş içinde bekledi. Tekrar harekete geçmesini sağlayan şey eriyen saray, kaynayan bulut veya kesilen telden tıslayan ve muhtemelen zehirli olan parçacıklar değildi. Ayaklarının arasına bakana kadar kıpırdayası gelmemişti.

Tam altında o acayip surattaki tek göz açıldı. Gözbebeği kırmızıydı, kan ve ölü sineklerle dolmuş bir top gibi siyah noktaları vardı. Bir süre yavaşça sağa sola döndükten sonra Aubrey'nin üstünde sabitlendi.

Aubrey koştu. Bu bir seçim değildi, düşünerek varılmış bir karar değildi. Bacakları kendiliğinden koşmaya başlamıştı, onu incinin tepesinden, o korkunç surattan ve altın çanağın giderek arı vızıltısına benzeyen sesinden uzaklaştırıyorlardı.

Aubrey çalkalanan dumanın içine doğru koştu ve ayaklarının altındaki zemin aniden dik bir rampa olup topuklarını yerden kesene kadar koşmaya devam etti. Kıçının üstüne düşüp yuvarlandıktan sonra durabilene kadar otuz metre kadar kaydı. Kâh bir buluta tutunarak kâh elini sokacak bir yer bularak kontrollü bir şekilde otuz metre daha kaydı.

Aubrey kenardan atlayıp son beş metreyi de indi. Ayakları zemine değince sert bir çarpma olacağını bekliyordu ama korku dolu bir an için normal bir bulutun içine dalıyormuş gibi oldu.

Durduğu zaman bunun nedeni bulutun orada yoğunlaşması ve sanki onu sıkıştırıyormuş gibi olmasıydı. Beline kadar ıslak kuma gömülmüş gibi hissetti. Yarı gömülü haldeyken ziyafet salonuna ne olduğunu anlayacak zaman buldu. Tepesine bir bomba atılmış gibi, kendi üstüne çökmüştü. Her iki yanında parçalanmış duvarlar vardı. Zemin yastık gibi kaya şekillerinden oluşan bir kütleydi.

Aubrey zorlanarak o çukurdan çıktı ve moloz yığınına tırmanmaya başladı. Daha o anda bile altındaki yarı katı duman yumrularının ve öbeklerinin hızlı bir akıntıyla sallandığını hissedebiliyordu. Her an altındaki o sabit olmayan bloklar yuvarlanıp onu aşağıdaki dünyaya atacak gibiydi. Bulut tutarlılığını, katılaşma özelliğini kaybediyordu.

Basamakları üçer üçer atlayarak büyük merdivenden aşağı inmeye başladı. Son sekiz basamak o daha varmadan fokurdayıp yok oldu ve Aubrey bulutun içinde kaymaya başladı.

Sonra tekrar ayağa kalkıp ilerledi; giriş salonu zeminine saçılmış parçaların üzerinden atlamak zorunda kalıyordu. Hayalet hurilerin cüruflaşmış vücutları ona sokulmaya çalışıyordu. Süt gibi zeminden yüzlerinde panik olan kafalar çıkıyordu. Aubrey kapıya doğru koşarken bu yüzlerden birine bastı.

Aklına hendeğin üstündeki köprünün artık orada olmayacağı ihtimali geldi. Erimekte olan kale kapısının ipliklerini eliyle süpürdü. Bir örümcek ağının içinden geçmeye benziyordu. Tam buradan geçip tam gaz koşarken köprünün tam ortasından çökmüş olduğunu gördü. Dahası da vardı – her iki ucundan buruşarak hızla hendeğin yanlarına çekiliyordu. Aubrey'nin kalbi bir sıcak hava balonunun altındaki dünyadan yükselişi gibi göğsünün içinde havalandı. Düşünmek için yavaşlamadı. Hızla koştu. Köprünün son çürümüş, ince koçanına doğru atıldı.

Boşluğu bir metre fazlasıyla aşabilmişti; kısa bir an tökezledikten sonra ayağa kalkıp arkasına baktı. Saray kendi üstüne çöküyordu. Aklına bir anısı geldi: yedi yaşında yatağında yatarken babası bir çarşafı havada silkeleyip paraşüt gibi yavaşça onun üstüne düşmesini sağlardı.

Paraşüt –o bir zamanlar sıcak hava balonu olan katlanmış ipek– hâlâ askılıktaydı ama askılığın kendisi bunun ağırlığı altında bel vermeye başlamıştı. Onun arkasındaki karyola tamamen şekil değiştirmişti ve artık dünyanın en büyük erimiş lokumuna benziyordu.

Aubrey atlayış donanımını alıp içine girdi ve tulumunun üstüne çekti. O feryadı duyduğunda kayışları omzundan geçiriyordu. Havalı kornayla tünelde gümbürdeyen metronun sesine benziyordu. Bulutun tamamı titrer gibi oldu. Aubrey'nin aklına o korkunç surat geldi ve dehşet içinde kaldı: *Uyandı! Dev Uyandı! Fasulye sırığından inme vakti!*

Askılık iyice eriyip düşerken ipek yığınını kaptı ve bulutun kenarına doğru koşmaya başladı. Koşarken batmakta olduğunu fark etti. Çok geçmeden dizlerine kadar batmıştı.

İp tomarını buldu ve bulut kıyısının ötesindeki mavi göğe doğru ilerlerken koşum takımının üstündeki paslanmış paraşüt halkalarını açmaya başladı. Yapmak üzere olduğu şey intihardan farksızdı, başarısızlığa mahkûm, çılgınca bir eylemdi. Peki, o halde neden içinden histerik kahkahalar atmak geliyordu ki?

Antika paraşütün bağlama halkaları on iki taneydi. Koşum takımının önündeki dört tanesini, sonra arkasındaki dördünü bağlayıp kalanları sarkıttı. İpeği hâlâ göğsüne bastırıyordu. Başını kaldırıp bakınca Bulut Harriet'ı kendisiyle bulutun kenarı arasında dururken gördü. Sanki ikisinin çocuğuymuşçasına sımsıkı sarıldığı kir içindeki Junicorn'la, sadakatsiz sevgilisinin onu terk etmesini engellemek istermiş gibi duruyordu.

Aubrey başını eğdi ve onun tam içinden geçti. İki adım sonra bulutun kenarından aşağı atladı.

Ve taş gibi düştü.

Yirmi Dört

Ayakları önde, düz bir çizgi halinde düşüyordu. Kollarının arasındaki ipeği bırakmayı akıl edene kadar üç yüz metre kadar düştü. Bunun nasıl salıverileceğini bilmediği için, sadece vücudundan ayırmakla yetindi.

Düştü, düştü, düştü... Arkasında ipekten oluşan uzun bir ip sürükleyerek bir tirbuşon gibi döne döne inmeye devam etti.

Altındaki dünya dönüp duruyordu: dikdörtgen şeklinde yemyeşil ekili tarlalar, ormanla örtülü tepeler, kiliseler. Uzakta bir yerde geniş, mat mavi bir tabaka gördü. Neden sonra bunun Büyük Göller'den biri veya Atlantik Okyanusu olabileceğini anladı.

Rüzgâr verdiği solukları süpürüyor, yüzünün derisi kafatasında buruşuyordu. Düşüşü giderek hızlanmıştı. Gerilen kordonlar patlama sesi çıkarıyordu. Rüzgâr arkasındaki ipek örtüyü şiddetle sarsmaktaydı. Bu ipeğin düşüşünü yavaşlatacağını, yüz elli yıl öncesine ait bir baloncunun ona gökteki yalnızlık adasından çıkış yolunu bırakacağını hayal etmek bile ne kadar çılgıncaydı...

Ama o kıçı kırık, antika ipek örtü ne kadar değersiz de olsa Aubrey şimdi kendini bir paraşüt gibi açılmış hissediyor, gittikçe artan bir sevinç duyuyordu. Vücudunu öne eğip kollarını ve bacaklarını iki yana açtı. Atlayış hocası buna hava freni diyordu.

Cal. Adamın adı Cal'dı. Aubrey'nin aklına aniden gelivermişti.

Dönmesi durdu ve aşağıdaki yeşil alana doğru düşmeye devam etti. Eğer yere çarpmanın etkisiyle ölmezse zevkten ölebilirdi. Gözlerinden yaşlar akan Aubrey Griffin gülmeye başladı.

Yirmi Beş

Yere altı bin fit kala ipek paraşütü havayla dolarak bir patlama sesiyle açıldı. Aubrey bunun etkisiyle neredeyse yirmi metre yukarıya çekilirken midesini geride bıraktı. İnişi devam etti ama daha yavaştı. Havada süzülürken yine ısınmıştı; yüzüne gelen güneş atlama tulumu içindeki vücudunu nazikçe pişiriyordu.

Başını geriye doğru eğince, kocaman beyaz yıldızları parlayan mavi ve kırmızı bir kubbe gördü. İncelen kumaşın lime lime olduğu yerlerden güneş giriyordu.

Yer ona doğru yükseldi. Tam altında rengi sararmaya yüz tutmuş bir otlak gördü, arkasında çam ağaçları vardı. Doğu yönündeki tarla çift yönlü bir otoyolda bitiyordu. Aubrey bu yolda giden kırmızı bir pikabı ve arkasındaki siyah beyaz çoban köpeğini izledi. Köpek onu görünce havlamaya başladı. Kuzey yönünde tozlu bir bahçesi, harap bir samanlığı olan bir çiftlik evi vardı. Aubrey gözlerini kapatıp otların, toprağın ve sıcak asfaltın kokusunu içine çekti.

Gözlerini açtığında o otlak hızla ona doğru geliyordu. Galiba yere değişi havadaki inişi kadar sakin olmayacaktı. Derken topukları önde yere çarptı. Çarpmanın şiddetiyle ayaklarından kuyruksokumuna kadar yükselen bir acı duydu.

Sonra sararmış otların üstünde koşmaya başladı. Önündeki kelebekler panik içinde kaçıştılar. Tepesindeki hırpalanmış paraşütün henüz onunla işi bitmemişti. Onu kâh yukarı çekiyor, kâh indiriyor, onunla yo-yo gibi oynuyordu. Yerden esen rüzgârla ipek örtü havayla doluyordu. Aubrey koşmak zorundaydı – durduğu takdirde

paraşüt onu sürükleyecekti. Güçlükle bağlantı halkalarını sökmeye başladı.

Önündeki yolu ve paslanmış dikenli telle örülmüş çiti gördü. O anda paraşüt tekrar şişip onu havaya kaldırdı. Aubrey dizlerini göğsüne kadar çekince dikenli tellerin üstünden aşabildi.

Öbür taraftaki bir hendeğe ayaklarını dayadı, tökezledi ama yine de amansız bir şekilde otoyola doğru sürükleniyordu. Koşum takımının arkasındaki halkalara erişebilmek için ellerini arkasına uzattı, bunlardan birini, ardından ikincisini çözdü. Yolun üstünde sürünen dizleri yanıyordu. Üçüncü karabinayı da bulup çözdükten sonra el yordamıyla dördüncüsünü aradı. Aniden paraşüt vücudundan ayrıldı ve Aubrey asfalttaki sarı şeridin üstüne yüzüstü kapaklandı.

Başını kaldırıp bakınca paraşütünün devasa bir meşe ağacının tepesine yapıştığını ve çökerek ağacın dallarını örtüşünü gördü.

Aubrey sırtüstü döndü. Ensesi, dizleri ağrıyordu. Boğazı zımpara kâğıdı gibiydi. Göğe bakıp bulutunu aradı. Ve işte, oradaydı – diğer pofuduk bulut parçalarından zor bela ayırt edilebilen büyük, beyaz jant kapağı. Harriet'ın dediği gibi hâlâ ana gemiye benziyordu. Harriet bunun bir UFO olduğunu söylemişti ve haklıydı.

Aubrey bu bulut için açıklaması zor olan bir sevgi hissetti... Bulut Harriet'ın onun yuvası yapmaya çalıştığı yerdi. Bir bakıma kendini hâlâ havada süzülerek dünyaya inermiş gibi hissediyordu. Muhtemelen daha birçok gün böyle süzülecekti.

Hâlâ sırtüstü yatarken otoyolun kuzey yönünden gelmekte olan siyah bir Cadillac önce yavaşladı, ardından da geniş bir manevrayla ona yanaşarak hemen yanında durdu.

Otomobilin sürücüsü –öfkeli mavi gözleri ve fırtına bulutu renginde kaşları olan yaşlı adam– camını indirdi. "Yolun ortasında ne halt ediyorsun? Birisi üstünden geçip gidebilir, sersem herif."

Bu laflardan alınmayan Aubrey dirsekleri üstünde doğruldu. "Hey, bayım. Burası neresi? Pennsylvania'da mıyım?"

Sanki Aubrey ona sersem herif demiş gibi, sürücü öfkeyle baktı.

"Neyle kafayı buldun, ha? Aslında polisleri çağırmalıyım!"

"Yani, Pennsylvania değil mi?"

"New Hampshire!"

"Hadi ya. Ciddi misin?" Aubrey henüz yerden kalkacak gücü kendinde bulamıyordu. Üstelik asfaltın üstü çok hoştu, sıcaklığı sırtına iyi geliyor, yüzüne vuran güneşin tadını çıkarıyordu. Sırada onu bekleyen şey her neyse, bunun için acelesi yoktu.

"Yüce Tanrım!" dedi yaşlı adam dudaklarından tükürükler saçarak. "Kafanı bulutlardan çıkar artık."

"Biraz önce öyle yaptım," dedi Aubrey.

Adam camını kapatıp oradan ayrıldı. Aubrey arkasından baktı.

Otoyol kendisine kaldıktan sonra ayağa kalktı, arkasındaki tozları silkeledi ve yürümeye başladı. Yere inerken çok uzakta olmayan bir çiftlik evi görmüştü. Evde birileri varsa telefonlarını kullanabilirdi. Annesi onun hayatta olduğunu öğrenince çok sevinecekti.

YAĞMUR

Yağmur yağdığında çoğu insan dışarıda yakalandı.

O ilk sağanakta neden o kadar çok insan öldü diye merak edebilirsiniz. Orada olmayan insanlar, *Boulder sakinleri yağmur yağınca içeri girmeleri gerektiğini bilmezler mi?* diyor. Eh, size anlatayım. Hatırlarsanız o gün ağustosun son cumasıydı ve hava SI-CAK-TI, çok sıcak. Sabahın on birinde mi? Görünürde tek bir bulut bile yoktu. Gökyüzü o kadar maviydi ki uzun süre bakınca insanın gözleri acıyordu. Ve içeride olmak dayanılır şey değildi. Cennetteki ilk gün gibi muhteşemdi.

Galiba herkes açık havada yapacak bir şey bulmuş gibiydi. İlk ölen kişi olan Bay Waldman, çatısına çıkmış, yeni pedavralarını döşemekteydi. Gömleğini çıkarmıştı ve yaşlı sırtı haşlanmış bir pavurya gibi kıpkırmızıydı ama buna aldırdığı yoktu. Benim dairemin altında oturan Rus striptizci Martina minicik bir bikiniyle pejmürde bahçemizde güneşleniyordu. Kuyruklu yıldız tarikatı üyelerinin, Elder Bent ve kaçık müritlerden oluşan "ailesi"nin yaşadığı bitişikteki büyük evde bütün pencereler açıktı. Ailenin üç kadını gümüş rengi cüppeleri ve başlarındaki törensel şapkalarıyla bahçedeydiler. Bunlardan kederli, greyfurta benzeyen suratlı, şişman olanı mangalda sosis kızartıyordu ve sokağın öbür ucuna kadar yayılan kokusu insanların iştahını kabartıyordu. Diğer ikisi ahşap bahçe masası başında meyve salatası yapıyor, biri ananas doğrarken diğeri nar çekirdeklerini ayıklıyordu.

Bense Küçük Drakula'yla oyalanıp hayatta en sevdiğim insanın gelmesini bekliyordum. Yolanda annesiyle birlikte Denver'dan gelecekti. Yolanda yanıma taşınıyordu.

"Küçük Drakula" sokağın karşısında, Bay Waldman'ın bitişiğindeki evde yaşayan Templeton Blake adlı oğlandı. Yolanda'yla birlikte bazen annesi Ursula'ya yardım için bu çocuğa bakardık. Önceki yıl kocası öldükten sonra Ursula tek başına kalmıştı. Bazen bize para vermeye kalkardı ama ödemesini başka bir şekilde yapabileceğine onu ikna edebilmiştik: birkaç dilim pizza veya bahçesinden taze sebzeler. Onlar için çok üzülürdüm. Ursula ufak tefek, ince ve zarif yapılı bir kadındı ve hafefobi, yani dokunulma korkusu sorunu vardı. Birinin ona dokunmasına tahammül edemiyordu. İnsan bunu düşününce nasıl çocuk sahibi olduğuna aklı kesmiyor. Dokuz yaşındaki oğlunda kırk yaşındaki bir sosyoloğun kelime dağarcığı vardı ve neredeyse evden hiç çıkmazdı; daima şu veya bu nedenden hastaydı, antibiyotiklerin ve antihistaminiklerin ardı arkası kesilmiyordu. İlk yağmurun yağdığı gün yine kronik boğaz ağrısı vardı ve aldığı ilaçlar onu güneş ışığına aşırı duyarlı hale getirmekteydi. O gün Boulder'da pek çok sağlıklı, hayat dolu çocuk ölürken –ebeveynler bu parlak yaz gününden yararlansınlar diye çocuklarını evden dışarı kışkışlamışlardı– Templeton hayatta kaldı çünkü eğlenemeyecek kadar hastaydı. Buna ne buyurulur?

Ona, güneş dokunduğu an haşlanırsın, dendiği için oğlan vampir moduna girmişti ve siyah ipekten bir cüppe giyiyor, ağzına plastik vampir dişleri takıyordu. Annesi o gün evdeydi ama ben kendi sinirlerimi yatıştırmak için onu garajlarının karanlık gölgelerinde oyalıyordum. Yolanda yoldaydı. Denver'dan buraya olan bir saatlik yola çıkmadan önce beni aramıştı.

Onunla on sekiz aydan beri beraberdik ve Yolanda benim Jackdaw Caddesi'ndeki dairemde pek çok öğlen sonrası geçirmişti ama ebeveynlerine sadece bir yıl önce açılmış, resmen benim evime taşındığı fikrine alışmaları için onlara zaman tanımak istemişti. Hak-

lıydı, uyum sağlamaları için zamana ihtiyaçları vardı: beş, bilemedin on dakika kadar... Ebeveynlerinin her şeye rağmen onu sevecekleri̇nden niye şüphe etmişti ki? Asıl şaşırtıcı şey, beni sevmeye o kadar çabuk karar verişleri oldu.

Dr. Rusted ile eşi Bayan Rusted, Britanya Virgin Adaları'ndandılar. Dr. Rusted bir rahipti ve psikoloji doktorası vardı. Karısı Denver'da bir sanat galerisi sahibiydi. Her şeyin yolunda gideceğini bilmek için Prius model otomobillerinin tampon çıkartmasına bir kez bakmak yetiyordu: OY KULLANMAK OTOMOBİL KULLANMAK GİBİDİR: R GERİ , D İLERİ GÖTÜRÜR.* Kızları onlara açıldığı günün ertesinde Dr. Rusted verandasındaki direğe asılı Britanya Virgin Adaları bayrağını indirmiş, bunun yerine gökkuşağı renginde bir flama asmıştı. Bayan Rusted da hibrit otomobillerine yeni bir çıkartma yapıştırmıştı; pembe üçgen çıkartmanın üstünde SEVGİ SEVGİDİR yazılıydı. Bence her ne kadar komşularının geri kafalılıklarına kızmış gibi görünseler de birileri evlerine çürük yumurta attığı zaman bundan gizlice gurur duyuyorlardı.

"Nasıl bu kadar hoşgörüsüz olabildiklerini anlayamıyorum," dedi Dr. Rusted gür sesiyle. "Yolanda bu sokakta yaşayanların yarısının çocuklarına bakıcılık yaptı! Bezlerini değiştirdi, ninniler söyleyerek uyuttu. Sonra utanmadan cam sileceğimizin altına kızımızın sapık olduğunu, bakıcılık yaptığı çocukların ebeveynlerine geri ödeme yapmak zorunda olduğunu bildiren bir not bırakıyorlar." Bundan tiksinti duymuş gibi başını iki yana salladı ama gözlerindeki ışıltıdan eğlenmekte olduğu belliydi. Bütün iyi rahiplerin içinde biraz şeytan vardır.

Yolanda ile ebeveynleri ailenin diğer üyelerini ziyaret etmek için o yazı Britanya Virgin Adaları'nda geçirmişler ve beni yalnızlığımla baş başa bırakmışlardı. Hanımeli lakaplı, yirmi üç yaşında, Colorado Boulder Hukuk Fakültesi öğrencisi, para konusunda tutucu,

* R: reverse (geri) aynı zamanda Cumhuriyetçiler'i (Republican Party), D: drive (ileri sürüş) aynı zamanda Demokratlar'ı (Democratic Party) simgeliyor. *-çn.*

atları seven ve tütün çiğnemeyi bırakmış (sevgilim bıraktırdı), Joe Strummer kılıklı bir lezbiyendim; sokağımda lezbiyen görünümlü olan tek kişiydim. Yolanda'yı kollarımın arasına almayalı altı hafta olmuştu ve bu sabah annesiyle onun gelmelerini beklerken o kadar çok kafein almıştım ki sinirlerim düğüm olmuştu.

Neyse ki beni oyalayacak o küçük vampir vardı. Garajın arka kısmında bisikletleri asmak için çelik bir raf duruyordu; Templeton bir yarasa gibi dizlerinden sarkmak için onu o rafa kaldırmamı isterdi. Her gece yarasa gibi uçarak yeni kurbanlar aradığını söylüyordu. O raftan kendisi inebiliyor –hazır olduğunda inmesi için altına bir şilte yerleştirmiştim–, şaşırtıcı bir çeviklikle ayakları üstüne düşebiliyordu. Ama tekrar ayağa kalkması için birinin onu kaldırması şarttı. İlk gök gürültüsünü işittiğimde onu rafa kaldırıp asmaktan kollarım pelte gibi olmuştu.

İlk gök gümbürtüsü beni hazırlıksız yakaladı. Yolda iki otomobilin kafa kafaya çarpıştıklarını sandım ve hemen garaj kapısını açmak için koştum; o gerginliğim içinde gözlerimin önüne çarpışan otomobillerden birinde Yolanda'yla annesinin bulunduğu geldi. Âşık olmanın ne çok endişeyi de beraberinde getirdiğini bildiği halde insanın bunu o kadar çok istemesi tuhaf. Piyangoda kazandığın paradaki vergi gibi bir şey.

Ama yolda herhangi bir kaza olmamıştı ve bulunduğum yerden bakıldığında gökyüzü de her zamanki gibi masmaviydi. Ne ki rüzgâr şiddetliydi ve bu esinti sokağın karşısındaki tarikatçıların bahçesinde karton tabakları uçurdu. O rüzgârda yağmur kokusunu da alabiliyordum ya da yağmura benzer bir şeyin. Başımı uzatıp bakınca tepelerin üstünde onu gördüm; hızla yaklaşan, bir uçak gemisi büyüklüğünde, simsiyah bir bulut kümesi. Bu kadar siyah oluşu beni şaşırttı; içinde gün batımında görülen renge benzer pembe noktalar vardı.

Buna bakışım uzun sürmedi çünkü tam o anda Yolanda ve annesi tepesine kayışla bağlı kadife bir koltuk bulunan parlak sarı Pri-

us içinde Jackdaw Caddesi'ne dönmüşlerdi. Evimin tam karşısında durdukları zaman ben de onları karşılamak için oraya yürüdüm. Yolanda yolcu koltuğundan fırlarken bir çığlık attı; leylek gibi bacakları, yusyuvarlak kalçaları olan uzun boylu bir siyah kız. Yolanda'nın bir şeye sevindiği zaman çığlık atma huyu vardı, ayrıca sevdiği birini görünce ayaklarını yere vurarak o kişinin etrafında dönerek dans ederdi. Etrafımda birkaç kez döndükten sonra onu bileğinden tutup kendime çektim... ve tuhaf bir sarılma eşliğinde sırtını okşadım. Daha sonra böyle yaptığıma öyle pişman olacaktım ki... Onu belinden kavramayıp vücuduma bastırarak dudaklarından öpmeyişime... Ama ben kırsal bölgede yetişmiştim. Bana bir kez bakan biri öyle olduğumu anlardı. Kaslarımı sergileyen tişörtümü ve kamyoncu stili saç tıraşımı bir kez gören benim kaslı bir lezbiyen olduğumu hemen anlardı. Ama herkesin gözü önündeyken o kimseyi iplememe özelliğim kaybolur, kimsenin bakışlarını üstüme çekmemek ve rahatsız etmemek için dokunmaya veya öpmeye utanırdım. Yolanda'yı görmek kalbimi öyle kabartmıştı ki göğsüm acıdı ama annesine, sevgilime sarıldığımdan daha sıkı sarıldım. Yolanda'yla son bir sarılma olmadı. Son bir öpüşme olmadı. Hayatımın geri kalanını bunun utancıyla yaşayacağım.

Bir dakika kadar dönüş yolculukları hakkında konuştuktan sonra, evime taşınırken bu kadar çok şey getirdiği için ona takıldım. "Bir şey unutmadığına emin isin? Umarım tramplenini unutmamışsındır. Ya kanoyu? Onu bir yere sıkıştırdın mı?"

Ama konuşmamız uzun sürmedi. Gök yine muazzam bir gürültüyle gümbürdeyince Yolanda sıçrayıp bir çığlık daha attı. Bu kız gök gürültülü fırtınalara bayılıyordu.

"Yo-lan-da!" diye bağırdı bahçe koltuğundaki Martina. Martina, alt katta Andropov'la birlikte yaşayan Rus striptizciydi. Yolanda'yla cilveli, işveli bir ilişkisi vardı ve ben bundan hiç hoşlanmıyordum. Hoşlanmama nedenim kıskandığımdan değildi; Martina'nın sırf sevgilisini illet etmek için üst kattaki lezbiyenlerle sıkı fıkı olma nu-

marası çektiğini sanıyordum. Andropov aşırı kilolu, asık suratlı bir adamdı; eskiden bir kimyagerdi ama artık sadece Uber şoförlüğü yapmaktaydı. "Yo-lan-da, o sevdiğin şey ıslanacak."

"Ne dedin, Martina?" diye sordu Yolanda tıpkı öğretmenine kulak veren iyi niyetli bir çocuk gibi.

"Evet, o dediğini bir daha söyle," dedim.

Martina bana bilmiş bir bakış attıktan sonra, "Koltuğuna yağmur yağacak," dedi. "Büyük bulut onu çok ıslatacak. Acele edin. Sonra kıçlarınızı koymak için yer bulamazsınız." Bana bir göz kırpıp çimlerin arasındaki cep telefonunu aldı. Biraz sonra da birisiyle Rusça, kıkırdamalı bir sohbete başladı.

Ağzı bozuk konuşması ve İngilizce ana dili olmadığı için ne dediğini bilmiyor numarası yapması beni kızdırdı ama öfkelenecek zamanım yoktu. O anda birisi gömlek kolumu çekiyordu, dönüp baktığımda bunun yanımıza gelmiş olan Küçük Drakula olduğunu gördüm. Templeton yüzünü güneşten korumak için cüppesinin kapüşonunu başına geçirmişti. Yolanda'yı o da severdi ve yük boşaltma eğlencemize o da katılmak istiyordu.

"Hey, Temp," dedim. "Annen senin dışarıda olduğunu görürse tabut içinde uyuma numarası yapmana gerek kalmayacak."

Sanki sinyal almış gibi annesi bağırdı. *"TEMPLETON BLAKE!"* Aniden evlerinin önünde bitivermişti. *"HEMEN İÇERİ! HANIMELİ!"* Sanki oğlunun dışarı çıkması benim suçummuş gibi son lafı banaydı. Kadın titriyordu –oğlunun sağlığını hafife almazdı– ve çocuğun sağlığına olan titizliği sonuçta benim de hayatımı kurtardı.

"Onu içeri götürürüm," dedim.

"Koltuğu içeri götüreceğiz," dedi Yolanda'nın annesi bana.

"Kalsın. Hemen dönerim," dedim onlara – ikisine de söylediğim son şey bu oldu.

Templeton'ı sokağın karşısına götürdüm. Dışarıdakiler kapalı bir yere girip girmemek konusunda kararsızdılar. Fırtına bulutu uçsuz bucaksız gökyüzünde karanlık bir Everest gibiydi. Altı dakikalık

sıkı bir sağanaktan sonra havanın yine açacağını ve ısınacağını kim olsa anlayabilirdi. Ama bir sonraki gök gürültüsü patladığında ve bulutun içinden mavi bir flaş gibi şimşek çaktığında insanlar biraz harekete geçer gibi oldular. Çatısına pedavra döşemekte olan Bay Waldman çekicini kemerine takıp çatının kenarındaki merdivenine doğru yürümeye başladı. Telefonunu kapamış, katlanan koltuğunu katlamış olan Martina gökyüzüne merak ve heyecan içinde bakıyordu. O sırada Andropov siyah Chrysler otomobili içinde aşırı bir hızla gelip frenlerini inleterek durmuştu. Arabadan çıkıp kapısını sertçe kapadı ve bahçeye girdi. Martina ona zoraki bir gülümsemeyle baktı. Adamın yüzü, sanki birisi ona annesinin soytarının tekiyle seviştiği bir fotoğraf göstermiş gibi kıpkırmızıydı.

Ben Ursula'ya dostça bir baş selamı verdim, o da beni ayıplarcasına başını iki yana salladıktan sonra –Templeton bir sakatmış gibi davranmayı unuttuğu zaman hep gerilirdi– içeri girip gözden kayboldu. Templeton'ı garaja götürüp babasının iş tezgâhı önündeki tabureye oturttum. Babası sarhoşken otomobiliyle yoldan çıkıp Sunshine Canyon'a uçarak ölmüş ama geride *h* ve *e* harfleri eksik bir daktilo bırakmıştı. Templeton bu daktiloda bir vampir hikâyesi yazıyordu. O güne kadar altı sayfa yazmıştı ama şimdiden Transilvanya'daki çoğu genç kızın kanını kurutmuştu. Oğlana benim için şöyle kanlı canlı bir şey yazmasını söyleyip saçlarını okşadıktan sonra Yolanda ile annesine gitmek üzere döndüm. Ama onlara hiç erişemedim.

Yolanda Prius'un arka tamponuna çıkmış, bagaj lastiğiyle boğuşuyor, annesi elleri kalçalarında, ona manevi destek veriyordu. Kuyrukluyıldız tarikatı üyelerinden biri sokağa çıkmış, uçuşan kâğıt tabakları toplamaktaydı. Mangal başındaki şişman kız başını kaldırıp ekşimiş bir ifadeyle gökteki fırtına bulutuna baktı. Bay Waldman merdivenin en üst basamağına tünemişti. Andropov, Martina'nın bileğini bükmüş, onu evin içine sürüklüyordu. Fırtına patladığında insanlar işte bu durumdaydılar.

Garaj yoluna adım attığım anda koluma bir şey battı. Hemşire iğneyi kolunuza soktuğunda duyduğunuz ilk acı ve sonradan başlayan uyuşma gibiydi. Önce bir at sineğinin beni ısırdığını sandım. Sonra çıplak omzuma bakınca parlak kırmızı bir damla kan ve deriden çıkan bir şey gördüm: altın renkli bir diken. Yaklaşık beş santim uzunluğundaydı, kehribar camından yapılmış sivri bir dikiş iğnesine benziyordu. Kanımın kırmızısıyla karışınca çok güzel bir mücevhere benzemişti. Nereden geldiğini kestiremedim. Sertti, kuvars kadar sertti. Sağa sola çevirirken o tuhaf, pembe fırtına ışığı üstüne geldi ve parladı.

Bay Waldman'ın feryadını duyunca ona baktım ve sanki beni ısıran aynı at sineği onu da ısırmış gibi ensesini tokatladığını gördüm.

O sırada yağmurun gelişini duyabiliyordum; şiddeti giderek artan müthiş bir takırdama. Çok yüksek sesli bir gürültüydü. Tepede bir yerde bir otomobilin alarmı ötmeye başladı. Ayaklarımın altındaki yerin sarsıldığını hisseder gibi oldum.

Korkmak normal bir şeydir ama o anda hissettiğim şey bundan çok daha fazlasıydı. Büyük bir felaketin geleceğini seziyordum. Yolanda'nın adını seslendim ama yağmurun o takırtısında beni işittiğine emin değilim. Hâlâ otomobilin arka tamponu üstündeydi. Çenesini kaldırıp göğe baktı.

Templeton bana seslendi; sesindeki endişe onu kendi yaşındaki bir çocuğa çevirmişti. Dönüp baktığımda, gelen yağmurun gürültüsü üzerine garaj girişine kadar yaklaşmış olduğunu gördüm. Elimi onun göğsüne dayayıp tekrar garajın içine soktum; böylece hem o hem ben hayatta kalmış olduk.

Yağmur sokağa yağmaya başladığı an dönüp baktım. Asfalta düştüğü yerde çatırdıyor, otomobillerin üstünden sekiyordu. Bir yanımla bunun dolu olduğunu düşündüm, bir yanımla da öyle olmadığını...

Sokaktaki kâğıt tabakları toplamakta olan tarikat üyesi kadın aniden sırtını geriye eğdi ve sanki birisi poposunu çimdiklemiş gibi

gözleri fincan oldu. İğnelerin yere düşüp sağa sola püskürdüğünü görebiliyordum. Gümüş ve altın renkli iğneler.

Merdivenin tepesinde olan Bay Waldman kaskatı kesildi. Bir eli zaten ensesindeyken diğer eli sırtına gitti. Üst üste aldığı iğne darbeleriyle dans eder gibi görünüyordu. Sağ ayağı bir sonraki basamağı ıskalayınca merdivenle birlikte yere düştü.

Yağmurun şiddeti artmıştı. Mangal başındaki şişman kadının yüzü hâlâ göğe dönüktü – kaçmamış olan sadece o kalmıştı. Sağanak halinde yağan çelik çiviler onu parçalarken görebiliyordum. Üstündeki gümüş renkli cübbe sanki köpekler didikliyormuş gibi lime lime olmuştu. Yaklaşan bir orduya teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırınca avuçlarına ve ön kollarına saplanmış yüzlerce iğne gördüm. Bu haliyle pembe bir kaktüse benzemişti.

Bayan Rusted başını eğerek otomobilden iki adım uzaklaştıktan sonra vazgeçip geri döndü. El yordamıyla kapının mandalını buldu. Kolları iğnelerle delik deşik olmuştu. Omuzları. Boynu. Sürücü tarafındaki kapıyı zor bela açıp içine girmeye çalıştı. Ama daha direksiyonun olduğu yere varamadan ön cam patladı. Kadın oraya çöküp hareketsiz kaldı. Bacakları hâlâ dışarıda kalmıştı. Butları, üstündeki iğnelerden görünmüyordu.

Yolanda arka tampondan atlayıp bana doğru döndü. Garaja doğru koşmaya başladı. Adımı haykırışını duydum. Ona doğru iki adım attım ama Templeton bileğime yapışmıştı, beni bırakmıyordu. Kolumu ondan kurtaramadım, onunla birlikte dışarı da çıkamazdım. Dönüp baktığımda sevdiğim kızın dizleri üzerine çöktüğünü ve Yolanda... Yolanda...

Yolanda.

Yağmur uzun süre yağmadı; sekiz, dokuz dakika kadar yağdıktan sonra dinmeye başladı. O ana kadar her şeyin üstü cam kıymıklarından oluşan bir örtü altında kalmıştı ve yine beliren güneş ışığıyla parlıyordu. Sokak boyunca bütün evlerin camları parçalanmıştı. Ba-

yan Rusted'ın otomobili sanki binlerce küçük çekiçle vurulmuş gibi görünüyordu. Yolanda dizlerinin üstündeydi, alnı yola değiyordu ve kollarını başının üstüne götürmüştü. O pembemsi sis içinde diz çökmüş bir kadın. Sevgilim kanlı bir çamaşır yığını gibi görünüyordu.

Çınlama ve takırdama sesleriyle son bir çiseleme oldu. Bu sesler kaybolunca yerini başka gürültüler aldı. Birisi çığlık atıyordu. Bir polis otosunun sireni duyuldu. Otomobil alarmları ötüyordu.

Bir ara Templeton bileğimi bırakmıştı; etrafıma bakınınca annesinin de bizimle birlikte garajda olduğunu gördüm. Koluyla oğluna sarılmıştı. Kadının ince, zeki yüzü yaşadığı şokla gerilmiş ve gözlük camlarının ardındaki gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onların yanından ayrılıp garaj yoluna çıktım. Yaptığım ilk iş yerdeki iğnelere basıp acıyla haykırmak oldu. Ayağımı kaldırınca spor ayakkabımın tabanına saplanmış iğneleri gördüm. Bunları çıkardıktan sonra birini incelemeye başladım. Çelik değil, bir çeşit kristaldi ve yakından bakınca tıpkı bir elmas gibi minik gözleri olduğunu fark ettim ama bunlar nokta haline geldiği yerlerde saç teli kadar inceliyordu. Birini ikiye ayırmak istedim ama başaramadım.

Başkaları tabanıma saplanmasın diye yerdeki iğnelere ayağımı sürterek yola doğru yürüdüm. Yolanda garaj yolunun başındaydı. Dizlerimin üstüne eğildim; o parlak çivilerin üstüne ağırlığım çökünce canım yandı ama aldırmadım. Evet, gök yarılmış, yukarıdan çivi yağmıştı. Nihayet adını koymuştum.

Yolanda kristal sağanaktan korunmak için kollarıyla başını örtmüş ama işe yaramamıştı. Bir yere sığınamayan herkes gibi o da lime lime parçalanmıştı. Saçları tıpkı bir kirpi postu gibi diken dikendi.

Ona sarılmak istiyordum ama artık pırıl pırıl parlayan sivri çivilerle kaplanmış bir kütle olduğu için bunu yapmam mümkün değildi. Elimden sadece yüzümü ona yaklaştırmak geliyordu; böylece neredeyse yanak yanağaymış gibi olduk.

Sanki az önce çıktığı bir odadaymışım gibiydi. Kendi buluşu olan şampuan kokteylinin kokusunu alabiliyor, güneş saçan enerjisini hissedebiliyordum ama sevgilimin kendisi artık başka bir yerdeydi. Elini tuttum. Ağlamadım ama zaten ağlayabilen bir insan değildim. Bazen bu konuda arızalı olduğumu düşünürüm.

Yavaş yavaş etrafımdaki dünya beni sarmaya başladı. Otomobil alarmlarının gürültüsü. Çığlıklar ve feryatlar. Çatırdayan camlar. Yolanda'ya olan şey, sokağın bir ucundan diğerine kadar her yere olmuştu. Boulder'ın tamamına.

Yolanda'da öpebileceğim bir nokta buldum – sol şakağının üstünde hiçbir şey yoktu. Dudaklarımı tenine dayadım. Sonra annesine bakmak için onun yanından ayrıldım. Bayan Rusted ön cam parçalarından oluşan bir çığ altında yüzüstü yatıyordu, gövdesinin görünen kısmı parlak çivilerle kaplıydı. Yüzü bir yana dönüktü ve yanaklarında, altdudağında çiviler vardı. Açık olan gözleri şok içinde pırtlamış, boşluğa bakıyordu.

Anahtar kontakta sallanıyordu; ani bir dürtüyle anahtarı çevirip motoru çalıştırdım. Radyo canlandı. Bir haber spikeri soluk soluğa sesle konuşuyordu. Denver hiç görülmemiş tuhaf bir hava olayı yaşamaktaydı, gökten iğneler düşüyordu ve dışarıya çıkılmamalıydı. Sunucu bu olayın bir sanayi kazası mı, anormal bir dolu yağışı mı, yoksa bir volkanik hadise mi olduğunu bilmediğini ama yağışa dışarıda yakalananların ölüm tehlikesi altında olduklarını söyledi. Sonra da, "Elaine, lütfen beni cep telefonumdan ara, kızlarla birlikte içeride, emniyette olduğunuzu bildir," dedi ve ağlamaya başladı. Bir dakika kadar onun ağlamasını dinledikten sonra otomobilin radyosunu kapattım.

Prius'un arkasına gidip bagaj kapağını açtım ve Yolanda'nın anneannesinin onun için ördüğü battaniyeyi buldum. Bunu Yolanda'ya götürüp onu sardım. Niyetim onu evime çıkarmaktı ama sarma işini bitirdiğim anda rulonun öbür ucunda Ursula Blake'i gördüm.

"Onu benim evime götürelim," dedi. "Sana yardım edeyim."

Ursula'nın sakin ve kararlı hali, Yolanda'ya ve bana bu iyiliği yapma arzusu beni neredeyse ağlatacak gibi oldu. Çok duygulandığım için göğsüm sıkıştı ve bir an nefes almam zorlaştı.

Ursula baş tarafından, ben ayaklarından tutarak onu Ursula'nın evine taşıdık. O bakımlı bahçesindeki çiçekler paramparça olmuştu.

Yolanda'yı ön holde yere bıraktık. Templeton birkaç adım öteden bizi seyrediyordu; plastik vampir dişlerini çıkarmıştı ve muhtemelen yıllardan beri yapmamış olduğu bir şeyi yapıyor, başparmağını emiyordu. Ursula evin içinde bir yere gidip bir örtüyle geri geldi; Bayan Rusted'ı da eve getirmek için dışarıya çıktık.

Onları antrede yan yana yatırdıktan sonra Ursula hafifçe dirseğimden tutup beni oturma odasına yönlendirdi ve bir kanepeye oturttu. Ben çalışmayan televizyona bakarken o da kahve yapmaya gitti. Boulder'ın tamamında elektrik kesikti. Ursula bir elinde bir kupa İrlanda kahvesi, diğerinde pille çalışan dizüstü bilgisayarıyla döndü. Modemi çalışmıyordu ama cep telefonu sinyaliyle internete girebiliyordu. Dizüstünü önümdeki sehpaya koydu. Hava kararana kadar yerimden kalkmadım.

Eh, Colorado'da olsanız da olmasanız da günün geri kalanı nasıldı bilirsiniz. Eminim benim Ursula'nın bilgisayarında gördüğüm her şeyi sizler de televizyonlarınızda seyretmişsinizdir. Muhabirler iğnelerin üzerinden sıçrayarak geçip hasarı kaydetmişlerdi. Fırtına Boulder ve Denver'ı da içine alan altı kilometre genişliğinde bir alanı kapsamıştı. Batı cephesindeki bütün pencereleri parçalanmış bir gökdelen vardı; insanlar kırk kat yükseklikten dışarı bakıyorlardı. Hepsi hurdaya çıkmış yığınla otomobil yolları tıkamıştı. Şok içindeki Coloradolular kaldırımlara saçılmış cesetlerin üstünü örtmek için ellerinde perdeler ve masa örtüleriyle yollara düşmüşlerdi. Kamerasına hiç durmadan bir şeyler anlatan bir muhabirin arkasında üstü iğnelerle dolu bir adamı gördüm. Adam bir ceset taşıyordu. Yüzü kan içindeydi. Vücuduna saplanmış en az yüz iğne vardı.

Başka akla yatkın hiçbir açıklama olmadığı için, servis edilen

teori terörizmdi. Başkan güvenli bir yere götürülmüş ve ortadan kaybolmuştu ama Twitter hesabından veryansın ediyordu. "DÜŞMANLARIMIZ KİME BULAŞTIKLARINI BİLMİYORLAR! BUNU YANLARINA BIRAKMAYACAĞIZ!!! #Denver #Colorado #Amerika!" Başkan yardımcısıysa ölenler ve kalanlar için var gücüyle dua edeceğine söz veriyordu. Ulusal liderlerimizin çaresiz insanlara yardım etmek için bütün kaynaklarını –sosyal medya ve İsa– kullandıklarını bilmek doğrusu insanı çok rahatlatıyordu.

O öğlen sonrası bir muhabir kaldırımda bağdaş kurmuş bir adam gördü; önüne sermiş olduğu siyah kadife örtünün üstüne çeşitli renklerdeki ince çivileri yaymıştı. İlk bakışta sokakta kol saati satanlardan birine benziyordu. Bir kuyumcu büyüteciyle bu iğne koleksiyonunu incelemekteydi. Muhabir kadın ona ne yaptığını sordu, adam da ona jeolog olduğunu ve çivileri analiz ettiğini söyledi. Bunların bir fulgurit çeşidi olduğuna emindi. Muhabir fulguritin ne olduğunu sorunca adam, bir çeşit kristal olduğunu söyledi. Akşam olduğunda bütün kablolu kanallardaki uzmanlar aşağı yukarı aynı şeyi söylüyorlar, spektrografik analiz ve kristal büyümesi hakkında konuşuyorlardı.

Fulgurit bulutlarda daha önce de oluşmuştu. Yanardağlar püskürdüğünde olurdu. Şimşekler kül parçalarını kızartıp sivri kristal dişlere çevirirdi. Ne ki Rocky Dağları'nda dört bin yıldan beri herhangi bir püskürme olmamıştı. Kimyagerler ve jeologlar olanları açıklayabilecek bir doğal süreç bulamıyorlardı – ki bu da olayın doğal olmayan bir sürecin sonucu olduğu anlamına geliyordu. Birisi gökyüzünü zehirleyecek bir yol bulmuş olmalıydı.

Yani, bize vuran şeyin ne olduğunu biliyor ama bunun nasıl olabildiğini açıklayamıyorlardı. Ünlü sunucu Wolf Blitzer bir kimyagere, bu bir sanayi kazası olabilir mi, diye sordu; adam, tabii, dedi ama yüzündeki gergin, korkulu ifadeden hiçbir fikri olmadığı belliydi.

Ve uçak kazaları vardı. Doğruca bulutun içinden geçen tek bir uçakta iki yüz yetmiş kişi ölmüştü. Hâlâ uçak koltuklarına bağlı

insanların kızarmış cesetleri Barr Gölü'ne saçılmıştı. Uçağın kara dumanlar içindeki kuyruk kısmı birkaç yüz metre ötede, I-76 otoyolundaydı. Denver'ın dört bir yanında, havaalanının yüz kilometre civarında düşen uçak enkazları vardı.

Bir ara tıpkı 11 Eylül'de hepimizde olduğu gibi felaket manzaralarının yarattığı derin uyuşukluktan sıyrıldım ve ebeveynlerimin, hayatta mıyım, diye beni merak ediyor olacakları aklıma geldi. Sonra başka bir şey daha aklıma geldi; birisinin Dr. Rusted'a karısına ve kızına olanları bildirmesi gerekiyordu ve o kişi de bendim. Cumartesi sabahı olduğu için o akşam kilisede sunacağı vaazı hazırlamak için onlarla birlikte Boulder'a gelmemişti. Beni hâlâ aramamış olmasına anlam veremiyordum. Epey düşündükten sonra aramama nedeninin muhtemel açıklamasının hoşuma gitmediğine karar verdim.

Önce annemi aradım. Aramızın iyi olmayışı önemli değildi. Kim olursanız olun, diziniz yarıldığı, köpeğiniz araba altında kaldığı veya gökten çivi yağdığı zaman insan içgüdüsel olarak önce annenizi ararsınız. Ama ona erişemedim; tiz bir parazit sesinden başka bir şey yoktu. Tabii, telefonunu açsaydı yine aynı şekilde sinir bozucu bir parazit sesi duyacaktım!

Üçüncü karısıyla birlikte Utah'da olan babamı aradım ve ona da erişemedim – sadece uzun bir parazit tıslaması vardı. Şebekenin aşırı yüklü oluşuna şaşırmadım. Herkes birini arıyordu ve baz istasyonlarının ağır hasar görmüş olduğuna da şüphe yoktu. Ursula'nın bizi internete sokabilmesi şaşılacak şeydi.

Dr. Rusted'ı aramayı denerken bağlantı kurabileceğimi pek sanmıyordum. Diğerleriyle kuramamıştım. Ama sekiz saniye süren bir sessizlikten sonra telefon çalmaya başladı; o anda keşke telefonu açmasa diye umdum. Hâlâ bunun için kendimi kötü hissederim. Ne ki ona karısını ve kızını kaybettiğini söyleyecek oluşum beni dehşet içinde bırakıyordu.

Telefon uzun süre çaldıktan sonra Dr. Rusted'ın sevecen ve mutlu sesi, lütfen mesaj bırakmamı, en kısa zamanda beni arayacağını

söyledi. "Selam, Dr. Rusted. Beni en kısa zamanda ararsanız iyi olur. Ben Hanımeli. Size söylemem gereken bir şey... Lütfen beni arayın." Açıklama yapmadım çünkü bu haberi telesekretere bırakmak istemiyordum.

Telefonu sehpanın üstüne bırakıp beni aramasını bekledim ama hiç aramadı.

Ursula'yla birlikte geç saatlere kadar internetteki videoları seyrettik. Arada bir görüntü kesilse de –bir keresinde yirmi dakika sürdü– yine geliyordu. Bana kalsa dizüstünün pili bitene kadar seyrederdim ama sonra CNN, içi yedi sekiz yaşlarındaki çocuklarla dolu olan yan yatmış bir otobüsü gösterince Ursula kalkıp bilgisayarını kapattı. Günün büyük bir kısmını kanepede oturarak, çay içerek geçirdik; bacaklarımızın üstüne bir battaniye seriliydi.

Bir ara farkında olmadan Ursula'nın elini tuttum ve bir süre buna izin verdi ki eminim onun için hiç kolay olmamıştı. Belki kocası ölmeden önce farklıydı ama onu tanıdığım zaman içinde oğlu dışında hiç kimseyle bedensel temas kuramıyordu. Bitkileri daha çok severdi, tarım bilimleri üzerine lisans eğitimi görmüştü ve muhtemelen ay yüzeyinde bile domates yetiştirebilirdi. En iyi gübre çeşitleri veya tarlalarınızı ne zaman ilaçlamak gerektiği konuları olmadığı takdirde sohbet etmekten de hoşlanmazdı ama bu haliyle bile rahatlatıcı, hatta tatlı bir insandı.

Bacaklarımızı örten battaniyeyi alıp sanki o geceyi kanepesinde geçireceğime karar vermişiz gibi üstümü örttü. Yıllardan beri kimse üstümü örtmemişti. Babam bir boka yaramaz ayyaşın tekiydi, benim gazete dağıtarak kazandığım paraları çalıp satın alınabilir kadınlara harcardı. Benim yatma saatimde evde olmazdı bile. Annem benim erkek çocuklar gibi giyinmemden nefret eder, eğer bir kız değil de küçük bir erkek olmak istiyorsam geceleri kendim yatıp üstümü örtmeyi de becermem gerektiğini söylüyordu. Ama Ursula sanki kendi çocuğuymuşum gibi beni o battaniyeye sararken öyle müşfikti ki bana iyi geceler öpücüğü verecek sandım; ama öyle yapmadı.

"Yolanda için çok üzgünüm, Hanımeli," dedi. "Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Biz de onu çok severdik." Hepsi bu kadardı. Başka tek kelime yoktu. O gece öyleydi.

Ursula'nın beni kanepede yatırması iyi bir şeydi ama o gidince battaniyemi alıp antreye götürdüm. Orada, iki cansız kadının yanında diz çöküp dua ettim. Yukarıdaki Adam'a içimi dökecektim. Neydi dünyanın bu hali be? Yolanda ve Bayan Rusted gibi pek çok iyi insan vardı ve eğer O onları bir çivi yağmuruyla öldürmenin adil bir amacı olduğunu düşünüyorsa benim de O'na iki çift sözüm olacaktı. Tabii, dünyada fazlasıyla günah işleniyordu ama yaz kampına gitmekte olan çocukları delik deşik etmekle bu günahlar temizlenmezdi. O'na son yirmi dört saatteki performansıyla beni hayal kırıklığına uğrattığını söyledim ve eğer bunu telafi etmek istiyorsa elini çabuk tutup bu çivi fırtınasını tepemize indiren her kimse onu haklamalıydı. Dr. Rusted yetişkin hayatının büyük bir kısmını insanlara iyi olmalarını, bağışlamayı bilmelerini ve İsa'nın onlardan istediği şekilde yaşamalarını vaaz ederek geçirmişti ve şu anda Tanrı'nın hiç değilse onun hayatta olmasını sağlaması ve bu kederli anında onu teselli etmesi gerekirdi. O'na doktorun sevdiklerini almakla hiç iyi etmediğini söyledim. Adamın Tanrı yolundaki hizmetlerinin karşılığı bu olmamalıydı. Lezbiyen olmanın iyi bir tarafı varsa o da zaten cehenneme gideceğimi biliyor olmaktı; yani istediğim zaman Tanrı'ya içinden gelenleri söyleyebiliyordun.

Tanrı'ya sövüp saydıktan sonra iyicene bitkin düştüm ve Yolanda'yla Bayan Rusted'ın arasına uzanıp battaniyeyi üstüme çektim, kolumu Yolanda'nın beline dayadım. Bütün gün bilgisayara bakmaktan başka bir şey yapmadığım halde bu kadar yorgun olmam tuhaftı. Üzüntü zor işti be. Sanki bütün gün hendek kazmış gibi insanı tüketiyordu. Ya da mezar kazmış gibi.

Her neyse, yerde Yolanda'nın yanına kıvrılmış halde onunla konuştum. Ailesini benimle paylaştığı için ona ömür boyu borçlu his-

sedeceğimi söyledim. Artık birlikte hınzır zamanlar geçiremeyeceğimiz için çok üzgün olduğumu söyledim. Onun fütursuzca patlattığı kahkahaları çok özleyeceğimi ve bir gün benim de öyle kahkaha atmayı öğreneceğimi umduğumu söyledim. Sonra çenemi kapadım ve onu mümkün olduğu kadarıyla tuttum. Battaniyeye sarılı olmasına rağmen o yüzlerce diken daha fazla sokulmamı engelliyordu. Ama kolumu üzerine örtüp kalçamı onun bacaklarının arkasına dayayabiliyordum; bu şekilde nihayet uykuya dalabildim.

Birkaç saat sonra gözlerimi açtım. Değişen bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordum. Mahmur gözlerle etrafıma bakınınca Templeton'ın başımda dikildiğini gördüm. Üstünde Drakula cüppesi, başparmağı ağzındaydı. Vampirlerin efendisi ölüler kolonisini ziyaret ediyordu. İlk başta beni uyandıranın Templeton olduğunu sanmıştım ama başka bir şeydi ve az sonra oğlan bana ne olduğunu söyledi.

"Şarkı söylüyorlar," dedi Templeton.

"Kim?" diye sordum ama sonra susup kulak verince onları ben de işittim.

O sıcak ağustos gecesinde bir düzine güzel ses Phil Collins'in "Take Me Home" şarkısını söylüyordu. Ve bu bir süredir devam ediyordu. Beni uyandıran Templeton değil, onların sesleriydi.

Kapının ortasındaki kare biçimli pencereden dışarıya baktım. Sanki bütün bir kilise o gece orada toplanmış gibi görünüyordu; tarikat üyeleri gümüş renkli kukuletaları ve cüppeleri içinde, içlerinde mumlar olan kâğıt fenerler taşıyorlardı. Ölülerini –bahçede yemek hazırlayan üç kadını– metalik kefenler içine sarmışlardı. Cemaat eş merkezli iki halka halinde toplanmış, cesetler ortalarındaydı. İç halka saat yönünde dönerken, dış halka ters yönde dönüyordu. İnsan bunların ne kadar üşütük olduğunu bilmese bu manzarayı çok hoş bulabilirdi.

Templeton'ı alıp yatak odasına götürdüm ve yatırıp üstünü örttüm. Penceresi aralık olduğu için tarikatın şarkısı içeri doluyordu. O kaçıklar grubu bayağı iyi şarkı söylüyordu doğrusu.

Belki onu biraz yatıştırırım diye bir süre yanına uzandım. Yolanda'nın ruhu bulutlara çıkmış mıdır, diye sordu. Ruhu artık bedeninde olmadığı için mutlaka bir yerlere gitmiştir, dedim. Templeton annesinin ona, babasının bulutlarda olduğunu ve ona oradan baktığını söylediğini anlattı. Yarasa haline dönüşünce mutlaka göklerde babasını arayacaktı. Ona sık sık uçuyor musun, diye sordum; her gece uçtuğunu ama henüz babasına rastlamadığını söyledi. Onu kaşının üstünden öptüm, o da hafifçe ürpererek karşılık verdi. Bu gece artık uçmak yok, uyuma zaman geldi, dedim, o da başını sallayıp bir daha hiç uçmayacağını söyledi. Artık gökler çivilerle dolu olduğundan namuslu bir yarasa için güvenli değildi. Bana bir daha böyle bir yağış olacağını düşünüp düşünmediğimi sordu, ben de hiç sanmadığımı çünkü böyle bir şeyin olabileceğini kimsenin hayal edemeyeceğini söyledim.

Templeton'a, artık daha fazla düşünmek yok, dedikten sonra kalkıp penceresini kapadım ve ona iyi geceler diledim. Yüzümdeki gülümsemeyi ancak koridora çıkana kadar tutabildim. Sevdiğim insanların cesetleri etrafından dolanıp kendimi nemli, parfümlü yaz gecesine bıraktım.

Niyetim tarikatçılara bir saatliğine şarkıyı kesmelerini, insanların uyumaya çalıştıklarını söylemekti ama onlara yaklaşırken beni şarkılarından daha çok sinirlendiren bir şey gördüm. Bahçenin kenarında üç genç adam Bay Waldman'ı sokağın karşısına sürüklemişti. Onu o parlak gümüş renkli örtüye sarmakla meşguldüler. Elder Bent birkaç adım öteden onları seyrediyordu. Kel kafasının üstünde siyah mürekkeple çizilmiş güneş sistemi dövmesi vardı. Merkür, Venüs, Dünya ve Mars, Satürn, Neptün kafatasında mavi-gri bir ışıltıyla parlıyordu; fosforlu noktalardan oluşan çizgiler gezegenlerin güneş etrafında izledikleri yolu gösteriyordu. Bu adamın önceki hayatında bir trapezci olduğunu duymuştum; sırım gibi kaslı vücudu ve halat gibi kolları bu söylentiyi doğrulamaktaydı. Diğerleri gibi o da gümüş renkli bir cüppe giymişti. Boynunda altın zincir

ucunda sallanan bir usturlap vardı. Bu süs sadece erkeklere tanınan bir haktı.

Onlara kuyruklu yıldız tarikatı diyordum ama aslında bu ifade onların inançlarını yansıtmıyordu. Çoğu orta yaşlıydı ve bariz bir şekilde üşütüktü. Bir ev yangınında üç çocuğunu birden kaybetmiş olan bir kadın size gülerek çocuklarının hiç de ölmediklerini söylerdi – sadece yedi boyutlu bir varoluş biçimine geçmişlerdi. Adamlardan biri arada bir ağzına dokuz voltluk bir pil sokar ve bununla Neptün'den yayın yapan çeşitli dini liderlerle temas kurduğuna inanırdı. Seslerini duymuyordu. Pilin enerjisinde onların öğütlerini *tadarak* algılıyordu. Tarikat üyelerinden bir kadında göz tembelliği vardı ve sanki ağzına böcek kaçmış gibi tükürme krizleri tutuyordu. Başka birinin kolları kendisinin yaptığı gülen yüz şeklindeki kesiklerle doluydu.

Onlarla konuşmaya çalışmak bile insanı üzüyordu; inandıkları saçmalıkları ve yaptıkları utanç verici şeyleri dinlemek... Hepsi dünyanın kenarında bekliyorlardı ve Elder Bent onlara ölümün ötesinde onları bekleyen yedi boyutlu varoluşa ruhlarını nasıl hazırlayacaklarını gösteriyordu. Vakitlerini yıldız haritalarını incelemekle ve bozuk radyoları tamir ettirerek (cumartesi günleri bunları sokak pazarında satarlardı) geçirtiyordu. Hepsinin inandığı bir şeye göre Tanrı'nın son kutsal kitabı kelimelerle yazılı olmayacak, bir çeşit devre için bir resim halinde gelecekti. Bütün bunları anladığımı söyleyemem. Yolanda, Elder Bent'in üşütükler takımına karşı benden daha sabırlıydı, yolda karşılaştığı zaman onlarla hoşbeş ederdi. Bu bakımdan benden çok daha iyiydi. Beni çok sinirlendiren bu insanlara o sadece üzülürdü.

O anda çok sinirlenmiş haldeydim ve sakinleşmem için yanımda Yolanda yoktu. Bahçelerinin kenarına geçtim; o üç genç Bay Waldman'ı gümüş renkli kumaşa sarmak üzereydiler. Üstünü örtmelerinden önce ayağımı kumaşın kenarına bastım.

Gençler bana şaşkın yüzlerle baktılar. Elder Bent tayfasının en

genç üyeleriydiler. Birincisi uzun boylu ve zayıftı, altın renkli sakalı ve omuzlarına kadar uzanan saçlarıyla *Jesus Christ Superstar* müzikalinde İsa rolünü oynayabilirdi. İkincisi tombul, masum yüzlü bir oğlandı; onu görür görmez ellerinin nemli ve sıcak olacağını kestirebilirdiniz. Üçüncüsü bir siyahtı ve akderi hastalığı vardı; siyah yüzü parlak pembe lekelerle doluydu. Üçü de konuşmaya hazır gibi ağızlarını açmıştı ama hiçbir şey söylemediler. Elder Bent susmaları için tek elini havaya kaldırdı.

"Hanımeli! Bu güzel gecede hangi rüzgar attı seni buraya"

"Burasıyla Denver arasında altı yedi bin kişinin parçalandığı gecenin neresi güzel bilemiyorum."

"O altı yedi bin kişi ruhlarının hapsolduğu bezgin gövdelerinden çıktılar –eliyle kendi ölülerini işaret etti– ve bir sonraki aşamaya geçtiler. Özgürleştiler! Artık yedi boyut içinde istedikleri her yerdeler... enerjileri gerçeğin, evreni bir arada tutan karanlık maddenin zemini oldu. Bundan sonraki büyük intikalin yolunu hazırlıyorlar."

"Bay Waldman'ın neden ön bahçene intikal ettiğini bilmek istiyorum. Yemek artığı gibi folyolara sarılmak istediğini nereden çıkardın?"

"O öncülerden birisidir! Diğer pek çoğu gibi yolu belirleyecek. Bu fedakârlığını onurlandırmanın ne zararı olur ki?"

"Senin gibiler için kendini feda etmedi. Bay Waldman senin tarikatından değildi. Bir sinagoga giderdi, tımarhaneye değil. Eğer onurlandırılacaksa kendi inancının gerekleriyle olur, sizinkiyle değil. Onu rahat bırakın. Git zehirli bir şey iç, bir kuyruklu yıldıza bin, leş kargası! Bir bok bildiğin yok."

Siyah kafası parlayan manyak bana gülümseyerek baktı. Ona istediğin kadar söv, sanki iltifat ediyormuşsun gibi gülerek karşılık verirdi.

"Ama biliyorum!" dedi. "Ne olacağını biliyorum. Bu gezegen lanetlidir ve bunu biliyorum. Bu yıl kasımın yirmi üçünde, sabah beşte dünyanın sonu gelecek demiştim; görüyorsun işte... başlıyor."

"İki yıl önce de ekim ayında dünyanın sonu gelecek demiştin, değil mi?"

"Yirmi üç ekimde kıyamet kopacağını söylemiştim, nitekim öyle de oldu. Ama gelişme yavaş oluyor. Çok az kişi bunun sinyallerini alabildi."

"2008'de de dünyanın sonu gelecek demiştin, değil mi?"

Nihayet bana hayal kırıklığıyla baktı. "Bize çarpacağı kesin görünen o göktaşının yönü binlerce duanın gücüyle değiştirildi ve böylece bizlere üç boyutlu dünyadan ayrılmamız için zihinlerimizi mükemmelleştirecek zaman verildi. Bu defa öyle olmayacak. Onu hançerelerimizden yükselen mutlu bir şarkıyla karşılayacağız. Bu hayata perdeyi kapatırken şarkı söyleyeceğiz. Bir süredir bu final şarkısını söylemekteydik."

"O şarkıya sabah devam etseniz iyi olur. Bazılarımız uyumaya çalışıyor. Ayrıca Phil Collins'ten başka bir şarkınız yok mu? Bugünlük yeterince acı çekmedik mi?"

"Şarkının sözleri önemli değil! Şarkının yarattığı neşe yeter! Bunu bir pilin şarj edilmesi gibi depoluyoruz. Şimdi tam şarj olduk ve gitmeye hazırız! Değil mi?" diye seslendi müritlerine.

"Gitmeye hazırız!" diye bağırdı grup.

"Gitmeye hazırız," dedi Elder Bent parmaklarını karnında birleştirerek. Kafasındaki dövmeler karanlıkta parlıyordu ama ellerinin üstündeki yıldızlar hapishanedeyken siyah mürekkeple çizilmişti ve fosforlu değildi. Karısına ve üvey çocuklarına yapmış olduğu şeyler için iki yıl hapis yatmıştı. Yaz boyunca onları bir tavan arasında kilitlemiş, sabahları bir çorba kaşığı su, akşamlarıysa paylaşmaları için bir adet Nilla gofret vermiş, bütün gün boyu gezegen haritaları çıkarmalarını istemişti. Eğer içlerinden biri sızlanacak veya işten kaytaracak olursa diğerleri onu hizaya sokmakla görevliydi. Bir akşam ailesine yıldız gözlemi için dışarı çıkma izni verdiğinde karısı kaçmıştı. Polisler onu kodese attılar ama orada uzun süre kalmadı. Anayasanın birinci maddesi olan kendi dinini uygulama hakkını

öne sürerek tahliye edilmişti; belli ki bu hak istediklerini tam olarak yapmayan müritlerini aç bırakmayı ve onları taciz etmeyi de kapsıyordu. Daha kötüsüyse adam tahliye edilir edilmez üvey kızlarının ona katılmalarıydı. Artık tarikatın sadık rahibeleriydiler. Kafalarında o tuhaf başlıkla Elder'ın tam arkasında durmuşlar, bana düşmanca bakıyorlardı.

Bent tıraş atarken dikkatim Bay Waldman'ın başına çökmüş olan üç gence çevrildi. Fırsattan istifade onu tekrar sarmalamaya başlamışlardı. Gümüş folyonun hışırtısını duyunca adamı koza içine alamadan bir kez daha ayağımı kumaşın üstüne bastım.

"Bunu yapmaya devam ederseniz, kıyamet sandığınızdan çok daha çabuk tepenize çökecek," dedim.

Gergin bir ifadeyle Elder'a baktılar; bir an sonra Elder uzun parmaklı eliyle onlara işaret verdi. Üç genç cesedin yanından ayrıldı.

"Sence onun ardından yedi günlük yas tutacak biri var mıdır, Hanımeli? Bay Waldman'ın karısı öldü. Deniz piyadesi olan oğlu dünyanın bir ucunda görev yapıyor ve içinde bulunduğumuz kriz düşünülürse kimbilir babasının öldüğünü ne zaman öğrenir. Öğrendiği zaman da –eğer öğrenirse– Boulder'a hiç gelemeyebilir. Yağmurlar daha yeni başladı. Yine yağacak. Emin ol!"

"Yine yağacak," dedi İsa'ya benzeyen oğlan. Parmağını usturlap kolyesine götürdü. "Ve buna sadece bizler hazırız. Neler olacağını sadece bizler biliyor..."

Ama Elder elini sallayarak oğlanı susturdu. Sonra kendisi devam etti. "Birisi bu adamı onurlandırsa iyi olmaz mı? Herhangi bir tören, hiç olmamasından daha iyi değil mi? Bir zararı var mı? Eğer oğlu Boulder'a gelecek olursa babasının cesedi burada olacak, o da uygun gördüğü şekilde yasını tutabilir." Bir an sustu. "Ya da onu sen alabilirsin, Hanımeli. Onun için yedi gün yas tutar mısın? Bunun nasıl yapıldığını biliyor musun ki?"

Buna verecek cevabım yoktu. Hiç hoşlanmadım ama benim ilgilenmem gereken kendi ölülerim vardı.

"Eh, hiç değilse sesinizi alçaltın," dedim. "Sokağın karşısındaki evde uyumaya çalışan bir çocuk var."

"Sen de bizimle şarkı söylemelisin! Bu gece yalnız olmamalısın, Hanımeli. Gel, otur. Tek başına kalma. Korkma. Korku acıdan daha kötü bir şeydir. Kendi korkundan sıyrıl. Yağmur korkundan. Bize duyduğun korkudan. Yok olma korkundan. Birbirimizi sevip mutlu olmak için çok geç değil – her ne kadar insanoğlunun son satırları yazılmış olsa da..."

"Sağ ol, almayayım. Eğer hepimiz yolcuysak ben hayatımın aklım başımdayken sonlanmasını isterim, metalik etekler giyip Phil Collins şarkıları söyleyerek değil. Saygın bir şekilde ölmek diye bir şey vardır."

Bana kederli ve merhamet dolu bir gülümsemeyle bakıp parmak uçlarını birleştirdi; bu hareketi bana Uzay Yolundaki Spock'ı hatırlattı. Spock'ı düşünmek beni bir kez daha üzdü. Yolanda da, ben de o rolü oynayan Zachary Quinto'ya lezbiyen duygularla âşıktık.

Elder Bent bana eğilerek selam verdi ve gümüş cübbesini hışırdatarak döndü. O kıyafette birini ciddiye almak çok zor oluyor. Tombul oğlan ve akderisi olan zenci çocuk yine Bay Waldman'ın cesedi üstüne eğildiler ama İsa'ya benzeyen genç bana doğru bir adım attı.

"*Bizim* bildiklerimizi bilseydin," diye fısıldadı, "bize katılmak için yalvarırdın. Bu gün olanlar için sadece bizler hazırlıklıydık. Akıllı bir kız bunu bir daha düşünür. Akıllı bir kız, acaba benim bilmediğim başka neleri biliyorlar, diye kendine sorar."

Bayağı ürkütücü şeyler söylemişti ama dönüp bir çivinin üstüne bastığında tiz bir çığlık attı ve yarattığı etkiyi sıfırladı. Onun arkasından bakarken gözümün ucuyla bir ışık titrediğini gördüm ve o yana baktım.

Birinci kattaki dairesinde bulunan Andropov'du. Elinde bir gaz lambasıyla pencerenin ardına durmuş öfkeli gözlerle bize bakıyordu. Bana bakıyordu. Bakışı beni huzursuz etti.

Bir sunta plakası alıp pencereye doğru kaldırınca görünmez oldu. Pencerelerini suntayla kapatıp Martina'yı ve kendisini dünyanın geri kalanından soyutluyordu.

Ursula'nın kanepesinde uyandığımda ön oda kuvvetli bir güneş ışığına boğulmuştu ve kahveyle akçaağaç şurubu kokusunu duyabiliyordum. Templeton başımda dikilmiş, küçük bir kupadan espresso yudumluyordu, Drakula pelerini bir omzundan sarkmıştı.

"Bunu yapan teröristlerdi," dedi Templeton. "Ve dediklerine göre Wichita'ya çivi yağma ihtimali de yüzde altmışmış. Gözlemenin üstüne ceviz ister misin?"

Pijamaları içindeki Ursula gözleme pişirmekle meşguldü. Dizüstü bilgisayarından haberler akmaya devam ediyordu. O sabahın haberlerinde neler olduğunu sizler de bilirsiniz, eminim sizler de seyretmişsinizdir. *Denver Times*'a, *New York Times*'a ve *Drudge Report*'a mektuplar gelmişti. Bütün sabah bu mektuplar gösterildi ve üstünde tartışmalar yapıldı:

> Baylar,
>
> Bugün yok olacağınız gündür. Alla'ın öfkesi kadar büyük bir fırtına var. Yollarınız kana bulanacak. Gömülüşü glmiş naaşlar parklarınızı dolduracak, kurtçuklara ziyaft olacaklar. Müslüman topraklarındaki ptrolü çalmak için yaptığınız savaşlar ve Müslümanları ırkçı vatanınıza sokmamak için çıkardığınız yasalar yüzündn başınıza bir milyon çivi yağacak. 9/11 olayını iyi bir gün olarak hatırlamanız yakındır.

Ekranın altında, tıpkı büyük kar fırtınalarında kapandığını duyurdukları gibi okulların ve kiliselerin adları şerit halinde geçiliyordu. İlk başta öyle sanmıştım: kapanan yerlerin listesi. Ama ilk gözlememi yemeğe başladığımda bunun ölülerinizi götüreceğiniz yerler listesi olduğunu anladım.

Dediklerine göre sadece Denver şehri içinde yedi bin beş yüz kişi ölmüştü ama emniyet kuvvetleri bu sayının gün sonuna kadar çok daha artacağını tahmin ediyorlardı. Bir düğünde üstü iğnelerle kaplı, kırmızı bir gelinlik içindeki gelini gösterdiler. Kadın ağlayarak kocasından geriye ne kalmışsa ona sarılıyordu. Adam gövdesini ona siper ederken lime lime olmuştu. Nikâhları bir saat önce kıyılmıştı ve yağmur başladığında dans ediyorlardı. Gelin bu yağmurda kocasını, iki kız kardeşini, büyük ebeveynlerini ve yeğenlerini kaybetmişti.

CNN'de, *The Situation Room* [Durum Odası] programına bir kimyager çıkarmışlardı. Adam zaten bildiklerimizi tekrar ederek başladı – bu yağmurun bazen taşlaşmış yıldırım da denen, kristal fulguritten oluştuğunu söyledi. Fulguritin doğal bir şekilde oluşabileceğini ama Boulder ve Denver'a düşen kristallerin yeni bir şey olduğunu ekledi. Bunlar fulguritin yapay bir biçimiydi ve mutlaka bir laboratuvarda tasarlanmış olmalıydı. Colorado'ya yağan çivilerin neredeyse endüstriyel bir kusursuzlukta oluşu başka türlü açıklanamazdı. Adam sunucu Wolf Blitzer'e bunun mümkün olduğunu, hatta akla yatkın olduğunu söyledi; birisi belki sıradan bir ilaçlama uçağıyla bunu bir buluta ekmiş olabilirdi ki bu da terörizm teorisini destekliyordu.

Adam bu sert yağmurun daha önce hiçbir fulguritin yapmadığı şeyleri yapmakta olduğunu ekledi. Yağmurla karışıp çiselemek yerine suyu özümlüyor, gelişmesini sağlamak için her bir damla nemi kullanıyordu. Kristale dönüşmek için yıldırıma ihtiyacı yoktu, herhangi bir statik elektrik ona yetmekteydi.

Wolf Blitzer ona Wichita dışında çivi yağdığını söyledi ve konuk kimyagere bunun Boulder'a çivi yağdıran aynı bulut mu olduğunu sordu. Kimyager başını iki yana salladı. Üst stratosferde bu maddenin milyonlarca taneciği olabileceğini ve sıradan toz gibi bulutlarda toplanabileceğini açıkladı. Bir kısmı iğne ve çivi şeklinde yağardı. Diğerleri büyürler, sonra bölünüp gelecekte bulut sistemlerine bu-

laşacak yeni tanecikler yaratırlardı. Kimyager gözlüğünü burnunun yukarısına kaldırdı ve bu hadisenin küresel hava döngüsünün kalıcı bir parçası olabileceğini söyledi. Bu yeni, sentetik kristal fulgurit kendi kendini sürdürüyordu ve artık atmosferdeydi. Model çıkarmaları gerektiğini söyledi ama sonunda dünyanın üstündeki bütün yağmur bulutlarının kristal çiftlikleri haline gelmesi ihtimali vardı. Adam buna "Vonnegut senaryosu" diyordu. Buna göre belli bir süre sonra normal yağmur diye bir şey kalmayacaktı.

İşte o anda Wolf Blitzer kameraların ona çevrili olduğunu unutmuş gibi oldu. Midesi bulanmış bir halde ayağa kalktı. Kısa bir an sonra yine Wichita'da yaşananlara döneceklerini söyleyip çocuklarına seyrettirmemeleri için ebeveynleri uyardı.

O ana kadar Ursula lavabonun başında bardakları ve tavaları yıkıyor, kurumaları için raflara yerleştiriyordu. Ama haberdeki o son uyarıyı duyunca bana alçak sesle pili bitmesin diye dizüstünü kapatmamızın iyi olacağını söyledi. Aslında Templeton'ın daha fazla kanlı görüntü seyretmesini istemediğini anlıyordum.

Lavaboya, onun yanına gidip kurulama işine yardım ettim. Sesimi alçaltarak, ona Elder Bent'in söylediklerini aktardım. "Elder Bent bu sonbaharda dünyanın sonunun geleceğini söyledi. Sanırım, az önce CNN'e çıkan bilim insanı da onunla aynı fikirde. Midem bulanıyor. Her şey çok kötü ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Ursula gözleme tavasını süngerle silerken bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Charlie'nin ölümünü izleyen günlerde kendimi hiç o kadar yalnız, korkmuş veya çaresiz hissetmemiştim," dedi. "Çaresizlik kadar insanı kötü hissettiren bir şey yok. Çok öfkeliydim ve hiçbir şey yapamıyordum. Kocamı geri getiremezdim. Bu eksikliği doldurmazdım. Filmi geri sarıp olanları değiştiremezdim. Neler hissettiğini anlıyorum, Hanımeli. Ben dünyanın sonundaki kayıp ve yalnızlık yerinde bulundum ve bildiğim tek şey, hayata devam etmenin tek yolunun sevmiş olduğun insanların senin yapmanı istedikleri şeyleri yapmak olduğu. Yolanda senin kalan zamanını nasıl geçirmeni

isterdi, bunu düşün. Onu yakınında hissetmenin bir yolu da budur. Eğer korkuyorsan, hastaysan ve tek başına nasıl yaşayacağını bilemiyorsan, Yolanda için nasıl yaşayabileceğini düşünmeye çalış. O zaman kendini çaresiz hissetmezsin. Ne yapacağını bilirsin."

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca kafamın tepesine hafif bir şaplak indirdi. Çok cılız bir sevgi jestiydi ama bunu yaparken ne kadar zorlandığını bildiğim için memnun oldum. Hem ayrıca kendi acılarına bir göz attıracak kadar beni yakınlaştırmıştı ki bu, birisine sarılmaktan daha çok cesaret isteyen bir şeydi.

Bahçedeki çivileri süpürürken Templeton'a göz kulak olmamı rica etti. Garajda oturup oğlanın, babasından kalan tek şey olan o kocaman antika daktiloda tuşları hırpalayışını seyrettim. Babasının Cornell Üniversitesi'nden aldığı çerçevelenmiş doktora belgesinin altında oturuyordum. Templeton insanlardan ziyade cam lamlarda mikropları incelerken kendilerini daha rahat hisseden, sinirli, gergin dâhilerin soyundan geliyordu. Charlie Blake'in birkaç kadeh içtikten sonra otomobilini bariyerden geçirip bir kanyona uçmasının kaza mı, yoksa kasıtlı mı olduğuna karar veremiyordum. Ben Templeton'a bakarken, Yolanda ve Ursula cesedi teşhis etmeye gitmişlerdi. Daha sonra Yolanda bana, Charlie'nin kısa süre önce işten kovulduğunu anlattı. Şirketi güneyde bir yere taşınıyordu ve Charlie'nin bütün araştırmalarını ve en parlak fikirlerini de götürüyorlar ama onu almıyorlardı. On yıllık emeğinin karşılığı olarak sadece elini sıkmışlar ve bir iPad tablet hediye etmişlerdi. Kazada Charlie'nin kafatası parçalanmıştı fakat iPad hiç hasar görmemişti. Ursula bunu görmeye bile tahammül edemediği için tableti Yolanda'ya hediye etmişti.

Ursula bahçesinin ortasında durup tırmığa yaslandı ve bana baktı. Ayaklarının dibinde kristal parçalarından oluşan bir yığın vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ursula.

"Sence yağmur yağacak mı?"

"Belki daha sonra serpiştirir," dedi.

"Gidip Dr. Rusted'ı görmeyi düşünüyordum. Yolanda'nın babası. Kızına ne olduğunu birinin ona söylemesi gerek. Benim ona gitmem onun buraya gelmesinden daha kolay. Adam altmış dört yaşında ve pek dayanıklı sayılmaz."

"Nerede yaşıyor?"

"Denver'da."

"Oraya nasıl gitmeyi düşünüyorsun?"

"Herhalde yürümem gerekecek. Kimse otomobille bir yere gitmez. Yollar çivilerle kaplı."

"Elli kilometre olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Bu yüzden eğer gideceksem bir an önce yola çıkayım, diyordum. Bir saat sonra çıkarsam, yarın gece dönebilirim."

"Eğer yine bir yağış olursa yarın geceye kadar ölmüş de olabilirsin."

Boynumu kaşıdım. "Eh. Gözüm gökte olur ve eğer hava kararmaya başlarsa sığınacak bir yer bulurum."

Ursula kaşları çatık halde bir an düşündü.

"Ben senin annen değilim," dedi sonunda. "Yani, seni gitmekten alıkoyamam. Ama bana düzenli olarak mesaj atmanı ve ne durumda olduğunu bildirmeni istiyorum. Ve döndükten sonra da doğruca buraya geleceksin ve Templeton senin iyi olduğunu görüp endişelenmeyecek."

"Baş üstüne, han'fendi."

"Keşke sana verebileceğim bir tabancam olsaydı."

"Neden?" diye sordum şaşırarak.

"Çünkü emniyet kuvvetleri yetersiz kalıyor ve korku içindeki insanlarla dolu bir şehir var. İnsanlar bu sabah gözlerini zehirlenmiş bir dünyada açtılar ve bazıları hep hayalini kurdukları korkunç şeyleri yapmamak için bir neden görmeyebilirler." Bir an daha düşündükten sonra kaşlarını kaldırdı. "Çalıları budamak için kullandığım büyük, paslı bir palam var."

"Hayır, han'fendi," dedim. "Eğer bir kavgaya girecek olursam o

palayla kendi dizimi doğrarım. Sende kalması daha iyi olur. Ben ana yollardan giderim. Gündüz vakti endişe edecek bir şey olacağını sanmıyorum."

Dönüp yine garaja girdim. Templeton daktilodaki işini bitirmişti ve yarasa olmak için hazırdı. Onu belinden kavrayıp kaldırıp bisiklet rafına baş aşağı astım. Eğer düşerse diye altında bulundurduğum kir pas içindeki şiltenin üstünde sallandı.

"Hey, ufaklık," diye başladım."

"Hepsini duydum," dedi. "Konuştuklarınızı duydum."

"Benim için endişe etmeni istemiyorum. Eğer yağış olursa sığınacak bir yer bulurum. Ben yokken evden veya garajdan çıkma."

"Zaten annem dışarı çıkmama izin vermiyor."

"İyi ediyor. Artık yarasa olarak uçma günlerin bitti. Düşündüm de Denver'daykan Ulusal Havacılık Kurumuna uğrayıp senin ne yaptığını ihbar edebilirim. Lisansın olmadan havada dolaştığını söylerim. Onlar da kanatlarını kesip atarlar."

"Sakın söyleme," dedi Templeton.

"Hadi, bana engel ol da görelim."

Yılan gibi tıslayıp plastik vampir dişlerini gösterdi. Saçlarını okşayıp yakında görüşeceğimizi söyledim.

"Yolanda ve annesi için endişe etme," dedi bana ciddi bir ifadeyle. "Eğer dönmezsen annem onlara ne yapacağını bilir. Muhtemelen onları bahçeye eker."

"Güzel. Umarım onlardan iyi bir şey yetiştirir. Yolanda'nın domates olarak hayata dönmekten hoşlanacağını sanıyorum."

"Annem insanlara sarılmaktan hoşlanmaz," dedi Templeton hâlâ başüstü sallanırken; pelerini neredeyse yere değecekti. "Sen bana sarılır mısın?"

"Hiç sarılmaz mıyım?" dedim ve ona sarıldım.

Denver'a kadar yürümenin ne kadar zor bir iş olacağını anlamam için sokakta bir süre dolaşmam yetti. Yol iki santim uzunluğunda

çelik gibi iğnelerden oluşan bir halıyla kaplıydı. Bunlardan biri spor ayakkabımın yumuşak lastik tabanından girip sağ ayağıma saplandı. Bunu çıkarmak için kaldırıma oturduğum anda acıyla sıçradım; üç tane çivi kıçıma saplanmıştı.

İkinci kattaki daireme dış merdivenden çıktım. Altımdaki dairede, Andropov'un evinde şamata vardı. Müzik setinde avaz avaz Rus müziği çalıyordu. Evin arka tarafında bir televizyonun sesi sonuna kadar açılmıştı. Aktör Hugh Grant'ın söylediklerini kolayca işitebiliyordum. Boulder'ın tamamında elektrik kesik olduğuna göre bu cihazların hepsi pille çalışıyor olmalıydı.

Yolanda gelecek diye evi baştan aşağı silip süpürmüş, bir şişe sandal ağacı-adaçayı yağını etrafa boca etmiştim; her yer mis gibi kokuyordu.

Sadece dört odamız vardı. Oturma odasından küçük bir mutfağa geçiliyordu. Arka tarafta bir yatak odasıyla küçük bir çalışma odası vardı. Zemin eskimiş çam ağacındandı ve yıllardır cila yüzü görmediği için sararmış bir kehribar tonu almıştı. Yatak ve Eric Church posteri altındaki Japon şiltesi dışında mobilyamız yoktu. Yetersiz görünebilir ama o şilte üstünde birbirimize sarılarak televizyon seyrederdik, bazen de öpüşürdük. Yolanda en sevdiği yastığını benim evimde bırakırdı; şimdi yatak odasına bakarken yatağın üstünde düzgün bir şekilde bırakılmış bu yastığı görünce çok kötü oldum. İçimdeki o maceraya atılma enerjisi buhar oldu ve yüreğim sızlamaya başladı.

Bir süre uzanıp Yolanda'nın yastığını yüzüme dayadım ve kokusunu içime çektim. Gözlerimi kapatınca neredeyse kendimi yanımda onun yattığına inandıracaktım; sanki sabahları o uyku mahmuru sohbetlerimize kısa bir ara vermişiz gibi... Hangi konuda olursa olsun tatlı tatlı tartışabilirdik; kovboy şapkası hangimize daha çok yakışır, ninjalığı öğrenmemiz için çok mu geç, atların ruhu var mıdır...

Ama yalnızlığımın tadını uzun süre çıkaramadım. Alt kattan çok fazla gürültü geliyordu. Bunu nasıl yapabildiklerini anlayamadım; bir odada Rusça aryalar, diğerinde Hugh Grant ve hepsinin de sesi

sonuna kadar açık... Mutlaka kavga ediyor olmalıydılar, birbirlerini delirtmeye çalışıyorlardı. Alt katta öfkeli bağırışlar, kırılan tabaklar, çarpılan kapılar duyulmamış şeyler değildi.

Yataktan çıkıp seslerini kısmaları için ayağımla yere vurdum; ikisinden biri hemen duvara tekme atarak karşılık verdi. Duvarı öyle sert ve uzun süre tekmeledi ki bütün ev sarsıldı. Ondan korkmadığımı göstermek için ben de ayağımı daha kuvvetli vurdum; Andropov da aynı sertlikle karşılık verince birden kendimi onların bu çocukça oyunlarına kaptırdığımı fark edip oyundan çıktım.

Sırt çantama su şişeleri, biraz peynir ekmek, belki kullanabileceğim bir yer bulurum ümidiyle telefon şarjımı ve gerekli olacağını düşündüğüm birkaç şey daha tıktım. Spor ayakkabılarımı çıkarıp çelik topukları olan kovboy çizmelerimi giydim. Dışarıya çıkarken kapımı kilitlemedim. Yararı yoktu. Pencereler zaten yağmurda paramparça olmuştu. Polislerin sağda solda olabilecek ufak çaplı soygunlarla uğraşacak zamanları yoktu. Eğer biri evime girip herhangi bir şey almak isterse buyursun alsındı.

Andropov'un evinden gelen gürültü diş dolgularımı zonklatıyor, kafamın içinde uğulduyordu; aklı başında hiç kimse buna tahammül edemezdi. Son anda gelen bir dürtüyle verandada durup nedir bu saçmalık demek için kapılarına vurdum. Yumruğum acıyana kadar vurduğum halde kimse kapıyı açmadı. Evet, içerideki ses yüksekti ama beni işitemeyecekleri kadar da değildi.

İkisinin de beni iplemeyişleri asabımı bozdu. Pencerelerden birine gittim, sonra diğerine ama ikisi de içeriden suntayla örtülmüştü. Ön verandanın içinde olduğu için cam bile kırılmamıştı.

Öndeki merdivenden inip evin doğu cephesine gittim. Çiviler batı tarafına gelmiş olduğu için bu taraftaki pencereler de sağlamdı. Andropov burada da camların iç tarafına sunta çakmıştı. Birincisi tamamen örtülüydü ama ikincisine geldiğimde yaklaşık üç santimlik bir aralık gördüm. Ayak parmaklarımın ucunda yükselince o aralıktan içeriye bakabildim.

Karanlık bir koridor ve kapısı açık bir banyo gördüm. Küvetin içinden lavaboya kadar kıvrılan plastik bir hortum vardı. Tuvaletin üstünde bir deney şişesi, bunun yanında da içinde bir çeşit sıvı olan bir galonluk bir sürahi duruyordu. Bu sıvı su da olabilirdi, amonyak veya başka bir kimyasal da.

Banyo zemininde ne olduğunu görmek için parmaklarımın ucunda biraz daha yükselince alnımı cama çarptım. Bir saniye sonra o çatlaktan Andropov'un gözleri belirdi; öfke ve korku içinde kan çanağına dönmüşlerdi. Burnundaki gözenekleri görebiliyordum. Rusça küfürler savurduktan sonra siyah bir perdeyle camı örttü.

Boulder'daki Colorado Üniversitesi kampüsünde yürürken ağaçta, yerden on metre yükseklikte bir adam gördüm. Üstünde koyu renk bir rüzgârlıkla kırmızı bir kravat vardı ve karnını delip geçen bir dalda baş aşağı duruyordu. Tam altından geçtim. Gözleri fal taşı gibi açıktı ve sanki birisi beni aşağı indirsin der gibi, kollarını uzatmıştı. Oraya nasıl çıkmış olduğunu tahmin bile edemedim.

Norlin Quad'da iri yapraklı meşe ağaçlarının altında serin ve gölgeli bir sabahtı ama bunun herhangi bir pazar sabahı olmadığı belliydi. Tişörtü kan içinde bir kız hüngürdeyerek yanımdan koşup geçti. Kimbilir nereden geliyor, nereye gidiyordu. Üzüntüsünün sebebi ne olabilirdi? Nasıl bir teselli arıyordu ve acaba bunu hiç bulabilmiş miydi?

Patikalarda ince kristalden parlak çiviler vardı, yurtlardaki camların çoğu kırılmıştı, çimlerin üstü ölü güvercinlerle kaplıydı. Normal olarak havada yaz sonuna özgü parfüm gibi kokular olması gerekirken jet yakıtı kokuyordu.

İki bina arasındaki dar yola gelene kadar helikopteri görmedim. Taş zemine düşmüş bir televizyon haber helikopteriydi. Kokpiti birbirine geçmiş çelik ve cam kırıklarının yanı sıra kan içindeydi. Araç kurşun yağmuruna tutulmuş gibi delik deşik olmuştu. Muhtemelen ağaçtaki adam buradan gelmişti. Aracın düştüğünü görünce

atlamaya çalışmış, meşe ağacı düşüşünü yumuşatır diye hesap etmişti.

Boulder'ın bu tarafına dümdüz inen dört şeritli bulvara çıktım. Caddeye varınca ilk kez her şeyin ke kadar kötü durumda olduğunu gördüm. Göz alabildiğine, terk edilmiş otomobillerle doluydu; ön camları patlamış, kaportaları delik deşik olmuştu. Araçlar yoldan çıkıp kaldırımların üstüne yığılmışlardı. Paramparça olmuş bir tenteli arabayla bir emlakçının ofisine dalmış bir pikap gördüm. Bir Lincoln Continental üstü kapalı bir otobüs durağına bindirmiş, yağmurdan sığınmak için orada toplanan insanları parçalamıştı. Durağın iç kısmı kan içindeydi ama neyse ki cesetler kaldırılmıştı.

İki sokak ötede delik deşik olmuş bir Greyhound otobüs vardı. Kapıları açıktı ve alt basamağında bir adam oturuyordu. Latin kökenli adam yakası ilikli ama göğsünü açık bırakan bir kot gömlek giyiyordu. Sanki bir öksürüğü bastırmak ister gibi yumruğunu ağzına dayamıştı. Kendi kendine miyavlıyor sandım ama o ses bir kediden çıkıyordu.

Sokakta çirkin, tüysüz bir kedi vardı; iri kulakları yarasa gibiydi. Zavallı hayvan ön ayaklarıyla kendini sürükleyerek yavaşça bir daire çiziyor, daha rahat edebileceği bir yol arıyordu. Sağrısında ve boğazında çiviler saplıydı.

Yağlı, uzun saçları yüzüne inen Latin kökenli iri yarı adam sessizce ağlamaktaydı. Burnu birkaç kez kırılmış, gözlerinin kenarları yara izleriyle kırışmıştı. Sanki yüz kere bar kavgasına tutuşmuş, bunların doksanını kaybetmiş gibiydi.

Yavaşlayıp kedinin yanında diz çöktüm. Bana yeşil gözleriyle acıklı bir bakış attı. Tüysüz kedi türünden hiç haz etmem ama bu zavallı şeye acımamak mümkün değildi.

"Zavallı kedicik" dedim.

"Benim kedim," dedi adam.

"Çok üzüldüm. Adı nedir?"

"Roswel," dedi ağlamaklı bir sesle. "Bütün sabahtır onu arıyo-

dum. Adını sesleniyodum. Otobüsün altındaydı. Keşke onu hiç bulmayaydım."

"Ciddi olamazsın," dedim. "Hiç değilse ona veda etmen nasip olmuş. Çoğu insan sevdikleriyle vedalaşamadı. Canı ne kadar yanıyor olsa da seni gördüğüne çok memnun."

Bana öfkeyle baktı. "Çok sikik bi' nasip anlayışın varmış."

"Bu çeşit konuşmalardan hiç hoşlanmam," dedim. "Ama çok üzgün olduğun için üstünde durmayacağım. Adın ne senin?"

"Marc DeSpot."

"Bu gerçek bir isim olamaz."

"Dövüş ismim," dedi ve siyah mürekkeple çizilmiş Gotik X harfini göstermek için gömleğini açtı. "Profesyonel MMA dövüşçüsüyüm. Son dört maçımı galip bitirdim. Sen kimsin?"

"Hanımeli Speck."

"Bu ne biçim isim?"

"Bu da benim dövüş ismim."

Yumruğu hâlâ ağzında bir süre bana bakakaldı. Sonra yine keder bastırdı ve salya sümük ağlamaya başladı. Film yıldızları bir aşk hikâyesinin son perdesinde hüzünlendikleri zaman hep bu kederi gerçekte olduğundan daha güzel gösterirler.

Roswell, Marc'a ve bana baktıktan sonra cılız, titrek bir sesle miyavladı. Titriyordu. Sırtını okşadım. Yardım isteğini bu kadar net belli eden bir yaratık görmüş olamazsınız.

"Ona ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Marc.

"Onun için yapabileceğin tek bir şey var."

"Yapamam!" dedi ve yine hüngürdemeye başladı. "Hayatta olmaz. Onunla on yıllık bir dostluğumuz var."

"On yıl bir kedi için iyi süre."

"Tucumcari'den Spokane'e benimle geldi. Sırtımdaki gömlekten başka hiçbir şeyim yokken yanımda o vardı. Bunu yapamam."

"Tabii. Elbette yapamazsın," dedim. "Hadi, onu okşa biraz. Teselli arıyor."

Marc iri elini uzatıp yeni doğmuş bir bebeğin yüzünü okşar gibi Roswell'in başını okşadı. Roswell gözlerini kapatıp başını Marc'ın avucuna dayadı ve alçak sesle mırlamaya başladı. Yapışkan bir kan birikintisi üstündeydi, parlak güneş sağrısına vuruyordu ve yoldaşının eli kaşlarının üzerindeydi.

"Ah, Roswell," dedi Marc. "Senden daha iyi bir dost olamaz."

Elini geri çekip ağzına götürdü, gözlerini kapatıp yine ağlamaya başladı. Uygun zamanı geldi diye düşünerek bir elimle Roswell'in başını, diğeriyle boynunu tutup tıpkı babamın çiftliğindeki tavuklara yaptığım gibi boynunu kırdım.

Marc'ın gözleri kocaman oldu. Şok içinde kasılıp kaldı.

"Ne yaptın?" dedi sanki bilmiyormuş gibi.

"Artık bitti," dedim. "Acı çekiyordu."

"Hayır!" diye bağırdı ama bence bana veya yaptığım şeye bağırmamıştı. Kedisini aldığı için Tanrı'ya bağırıyordu. Kendi mutsuz kalbine bağırıyordu. "Oh, Roswell! Ah, Roswell!"

Otobüsün alt basamağından kayıp dizleri üstüne çöktü. Roswell o kan birikintisi içinde kıvrılmış yatıyordu. Marc DeSpot onun cansız bedenini alıp kaldırdı ve ona sarıldı.

DeSpot'un koluna dokundum ama dirseğiyle elimi itti.

"Siktir git yanımdan!" diye bağırdı. "Sana bunu yapmanı söylemedim! Buna hakkın yoktu!"

"Üzgünüm ama en iyisi buydu. Kedi acı çekiyordu."

"Ee, kim senden bunu yapmanı istedi? Ben istedim mi?"

"Roswell'i kurtarmanın hiçbir yolu yoktu."

"Benden kurtulamayacaksın, pis lezbiyen," dedi. "Seni kimse kurtaramayacak."

Üstünde durmadım. Adamın canı yanıyordu. Bütün dünya acılar içindeydi.

Çantamdan bir şişe su çıkarıp Marc DeSpot'a uzattım. Bana bakmadığı gibi şişeye de bakmadı. Ben de şişeyi yola, kalçasının yanına bıraktım. Yakından bakınca ilk başta sandığımdan daha genç

olduğunu fark ettim. Ama muhtemelen benden daha yaşlıydı. Ağzının bozukluğuna ve çocuksu hallerine rağmen ona acıdım. Ben de onun gibi bu dünyada yapayalnızdım.

Kalkıp yürümeye devam ettim ama üç blok kadar yürüdükten sonra arkama bakınca Marc DeSpot'un beni takip ettiğini gördüm. Yaklaşık otuz metre kadar gerideydi ve sarhoş gibi sendeleyerek yürüyordu. Ona gördüğüm zaman hemen başını çevirip elden düşme elektronik malzeme satan bir dükkânın parçalanmış vitrinine bakar gibi yaptı. Bir yerden hasır bir kovboy şapkası bulmuştu; başında bu şapka ve boynundaki kırmızı mendille her zamankinden daha çok genç bir sığırtmaca benziyordu.

Onu peşimden gelirken görmek beni huzursuz etti. O kısacık beraberliğimiz sırasında bana kendi duygularının kurbanı olan, dürtüleriyle hareket eden toy bir insan izlenimi bırakmıştı. Ama şimdi düşününce benim kalp kırıcı bir sadist ve kedi katili olduğuma karar verdiğini ve yumruklarıyla beni cezalandırmak isteyebileceğini anladım. Ya da belki altı galibiyetlik maç sicilini bir lezbiyeni tepeleyerek yükseltmeyi düşünüyordu.

Ama yürümeye devam ettim ve bir sokak sonra derin bir nefes alabildim. Eğer üstüme çullanmayı umduysa o fırsatı kaçırmıştı. Bulvardan Aşağı Chautauqua'ya indiğimde artık etraf giderek daha kalabalık oluyordu. Bir gümbürtü duydum; lastikleri zincirli devasa bir damperli kamyon bulunduğum sokağa giriyordu. Tekerleklerinin altında kristal çiviler patlamaktaydı. Üstünde kirli bir sarı tulum olan, dirseğine kadar uzanan lastik eldivenler takmış iri bir adam kamyonun arka tarafındaydı. Kamyonun kasası cesetlerle doluydu.

Araç terk edilmiş otomobillerin etrafında dolanıyor, eğer geçebileceği kadar boşluk yoksa bunlara çarparak kendine yol açıyordu. Az sonra yavaşça ilerleyen bir damperli kamyon kervanına katıldı. Lisenin arkasındaki futbol sahasına girmek üzere sıraya geçmişlerdi.

Sanki Boulder'ın yarısı orada gibiydi: sersemlemiş bir halde dolaşanlar, suratları çamurlu çocuklar, sabahlık giymiş yaşlı kadınlar...

Biraz yaklaşınca futbol sahasında cesetlerin bir kaleden diğerine kadar düzgün bir sıra halinde yerleştirilmiş olduğunu gördüm. Kamyonlar ölüleri toplarken aile üyeleri de sevdikleri insanların düzgün bir şekilde muamele gördüklerini denetlemek için buraya gelmişlerdi.

Onların burada ağlayıp sızlanacaklarını sanırsınız ama bu insanlar çok olgundu. Bizim bölgemizin kültürü böyledir, yaygara koparmayız. Terbiyesizlik olarak kabul edilir. Sanırım pek çok insan devam edemeyecek kadar uykusuz ve şok içindeydi. Etrafta bu kadar kederli insan varken üstünü başını paralayıp saçını başını yolmak onlara karşı saygısızlık olurdu.

Sahanın bir ucunda başlarında iki ekip olan katlanır masalar vardı: Staples firmasından gelen bir ekiple, McDonalds'ta çalışan gençler. McDonald's ekibi bir mangal kurmuştu. Kamyonların dizel kokusu altında burgerlerin ve McMuffin'lerin güzel aromasını seçebiliyordum.

Masaların önünde yaklaşık yirmi kişilik bir kuyruk vardı. Neden o kuyruğa girdiğimi bilmiyorum. Belki o iştah açıcı kokuydu, belki de Yolanda ve annesi için bir yer bulabilme düşüncesiydi. Ya da belki Marc DeSpot kalabalığı görünce peşimi bırakır diye ummuştum. Hâlâ oradaydı ve bana bakmıyormuş numarası yapıyordu.

Sıramı bekledim ve masaya geldiğimde uzun boylu, üstünde bir Staples tişörtü ve kocaman gözlüğü olan sıska bir kız, "Birini mi arıyorsunuz, yoksa buraya birini mi getireceksiniz?" diye sordu. Önünde döner dosyalar ve etiketler vardı.

"Şimdilik ikisi de değil. Bu iş nasıl yürüyor?"

"Staples sevdiğiniz kişiyi etiketleyecek ve daha sonrası için sahadaki yerini dosyaya kaydedecek. Eğer bir Staples Ödül hesabınız varsa size definle ilgili bilgileri e-postayla da gönderebiliriz. Yerel gönüllülerle Staples'ın muhteşem ürün ve hizmetlerinin Boulder'ı yeniden inşa etmek için bir araya geldiği bütün bu işlemler bedavadır." Kız ezberlediği şeyleri papağan gibi tekrarlıyordu.

"Bir arkadaşımı ve annesini getirmek isteyebilirim. Henüz karar vermedim. Uzak bir mesafe söz konusu."

"Pikap servisleri de sağlıyoruz ama bu iş üç dört gün sürebilir."

"O zamana kadar sahada yer kalır mı?" diye sordum.

"Evet, kesinlikle. İlk dalgayı öğleden sonra birde gömeceğiz. Altı dinden dualar okunacak ve Sizzler restoranı da yiyecek tedarik edecek." Kale direklerinin altında başka kamyonları işaret etti; kasaları toprak ve taşlarla doluydu. "Mezarları örttükten sonra korkarım başka bir grubu onların üstüne gömmemiz gerekecek. Bir mezara üç kişiyi sığdırmayı umuyoruz."

"Bunu bir düşüneyim," dedim. Onun yanındaki kız bana büyük porsiyon patates kızartması mı, yumurtalı McMuffin mi istediğimi sordu. McDonald's şirketi kaybım için üzüntülerini ifade etmek istiyordu. Belki dünyanın sonu gelmişti ama o sonsuzluğa giden yolda hâlâ abur cubur yiyebiliyordun.

Tabii, bu yaptıkları çok takdir edilecek bir şeydi; insanlara sevdiklerini ebedi istirahatlerine uğurlamalarında yardım ediyor ve kimsenin aç kalmaması için çaba gösteriyorlardı. Gökten çivi yağmaya başlayınca hangi kültürün en dayanıklı olduğunu insan hemen öğrenebiliyordu. Amerikalıların yaptığı en iyi şey, bir seri üretim hattı kurabilmeleriydi. Birkaç bin insan gökten yağan iğnelerle parçalanalı daha yirmi dört saat geçmeden ölülerimizi düzgün bir şekilde gömebiliyorduk.

Patates kızartmamı yiyerek oradan ayrıldım. Belki cesetlerden oluşan yüz metre uzunluğundaki bir halının yanından geçerken insanın iştahı nasıl kaybolmaz diye düşünebilirsiniz ama ön plandaki şeyler çok çabuk geri planda kalabiliyor. Üst üste tekrar edilen herhangi bir model, sonunda bir duvar kâğıdı haline gelebiliyor; ister çiçek desenli olsun, ister cesetlerden oluşsun...

Kızartmalarım bittikten sonra parmaklarımı yaladım ve ağzımdaki tuz tadı gitsin diye yarım şişe su içtim. Bu sırada gözlerimim ucunda kıvılcımlar ve ışık flaşları görür olmuştum; nedeni yerdeki

çivilerden yansıyan güneş olabilirdi veya sadece sersemlemiştim. Bayılacak hale gelecek kadar uzun süredir yürümüş değildim ama önceki geceyi uykusuz ve huzursuz geçirmiştim.

Bir süre yürüdükten sonra bir kez daha Marc DeSpot'u gördüm. Hemen gözlerini benden kaçırıp futbol sahasına bakar gibi yaptı ama hâlâ peşimde olduğunu biliyordum. Kızartmamın üstüne latte içmek istiyormuşum gibi bir Starbucks'a doğru yöneldim. Tabii ki kapısı kilitliydi – zaten hangi ahmak açık olacağını düşünürdü ki? Ama sanki öyle olacağını ummuş gibi kapıyı zorladım. İçeride birini görecekmişim gibi boyalı camdan baktım. Işıkları kapalıydı ve kapıya bir duyuru asılmıştı: İNSAN TÜRÜNÜN SONU İÇİN KAPALIYIZ. Ama sanki birisi bana yan kapıyı kullanmamı söylemiş gibi başparmaklarımı kaldırıp başımla onayladım.

Binanın köşesine gittikten sonra o kalın çizmelerimle sıkı bir depar attım. Starbucks'ın diğer tarafında binlerce kristal çivinin ışıldadığı büyük bir otopark vardı.

Otoparkın yarısını kat ettikten sonra üzüm renkli bir Kia'nın arkasına saklanıp Starbucks'a baktım. Az sonra Marc DeSpot köşeden çıktı; gözleri fıldır fıldır beni arıyordu. Sonra sanki birisi onu takip ediyormuş gibi omzu üzerinden arkasına baktı. Kısa bir kararsızlık anından sonra dönüp geldiği yoldan geri yürüdü.

Oturduğum yerde yavaş yavaş yüze kadar saydım. Sonra kalkıp otoparkın karşısına, Baseline Yolu'na ve oradan da paralı otoyola çıkan rampaya doğru yürüdüm.

Yolun tıkalı olabileceğini sanmıştım ama bir şekilde yanıp kül olmuş küçük bir otomobil dışında rampa açıktı. Paralı yola varınca sarı noktalı hat boyunca giderek Denver'a kadar yürüyebilmem için hiçbir engel olmadığını gördüm. Yağmur yağmaya başladığı zaman ağustos ayının o güzel pazartesi sabahı saat ona geliyordu. Fırtına patladığında otoyoldaki araçlar yüz kilometre hız yapmaktaydı. Herhalde uçaksavar ateşine karşı direksiyon sallamak gibi bir şey olmalıydı. Bütün tavanı bükülerek soyulmuş, içindeki kırmızı deri dö-

şemesi hamburger gibi olmuş siyah bir Corvette gördüm. Bir daha bakınca bunun kırmızı deri olmadığını fark ettim. Döşeme beyazdı, onu kırmızıya çeviren, içindeki insanların kanlarıydı.

Otoyol boyunca dolaşan başka insanlar da vardı, araç enkazlarından işe yarar şeyler arıyorlardı. Orta yaşlı bir kadın alışveriş arabasını itekliyordu. Bir Mercedes'in yanında durup torpido gözünü karıştırdı. Kırk yaşlarındaydı, grileşen saçlarını pembe çiçekli bir eşarpla örtmüştü; bu görünüşüyle tipik bir Okul Aile Birliği üyesine benziyordu. Parmaklarını kanlı bir kadın çantasına daldırıp içinden bir miktar banknot, bir altın bilezik ve *Özgürlüğün Elli Tonu* adlı kitabı aldı.

İki kilometre sonra yolun diğer tarafında çalışma yapan turuncu tulumlar giymiş bir ekip gözüme çarptı. Bana uzak oldukları için ne iş yaptıklarını anlayamadım.

Otomobilleri içinde parçalanmış insanlara aldırmadığınız sürece yürümek için güzel bir sabahtı. Telefon şarjım yüzde 25'e düşmüştü ama bir insan sesi duymak istiyordum, bu nedenle belki biraz haber dinlerim diye kulaklıklarımı taktım.

İşte bu yüzden bana doğru geldiklerini işitemedim: kuyruklu yıldız gençleri. Bu yüzden beni gafil avladılar.

Haberlerde duyduğuma göre ilk deliller çivi yağdıran teröristlerin bu operasyonu Karadeniz civarında bir yerden yürüttüklerini gösteriyordu. Merkezi bu bölgede olan bir şirket, laboratuvar koşulları altında hızla sentetik fulgurit üretebilen bir reaktif tanıtmıştı. ABD Başkanı hemen Twitter'dan karşılık vermeyi ihmal etmedi: "İNCİL'e ÖZGÜ TEPKİ!" "KUTSAL SAVAŞ!" İslamcılar yakında yağmurun ne demek olduğunu göreceklerdi. Yakında tepelerine kendi yağmurumuzu yağdıracaktık ve bu yağmur süslü kristal çivilerden oluşmayacaktı.

Başka bir haber de Pueblo'daki şiddetli sağanakla ilgiliydi. Çiviler doğalgaz haznelerini delerek muazzam bir infilaka yol açmış, patlamanın şiddeti Colorado Springs'te bir deprem olarak kaydedilmişti.

Habere göre yangın şehrin yarısını kaplamıştı ve itfaiye araçları çivili yollardan geçemedikleri için yangına yeterince yaklaşamıyorlardı. Bir meteorolog Pueblo'daki çivilerin Denver'dakilerden daha büyük olduğunu söyledi; bazıları başparmağı büyüklüğündeydi. Bir kimya mühendisi bunun ne anlama geldiğini açıklamak üzereydi ama ne dediğini duyamadım çünkü o anda kafama bir darbe yemiştim.

Öyle sert düştüm ki yere çarptığımı bile hatırlamıyorum. Bayılmamıştım. Evdeki lambalar bir an titreşir ya aynen onun gibi zihnimde bir ışık titreşimi oldu ve kendime geldiğimde dizlerimin ve ellerimin üstünde duruyor, yıldızları görüyordum. Bu bir benzetme değildir – resmen yıldızları görüyordum. Bir kâse büyüklüğündeki bakır bir diske bakıyordum, üstünde yıldız takımlarının resmi ve bir kenarında da benim kanım vardı.

Kuyruklu yıldız gençleri, üstlerinde folyo cüppeleriyle otoyolun kenarındaki yüksek otların arasından hızla bana doğru geliyorlardı. Bay Waldman'ı paketleyen üç gençti. İsa'ya benzeyen oğlan usturlabını kafama atmıştı. Diğer ikisi usturlaplarını boyunlarından çıkarmışlar, havada çevirip duruyorlar, havada dönen bu altın madalyonlar sinir bozucu bir vızıltı çıkarıyordu.

Düşme sonucu ellerim ve dizlerim yırtılmıştı. Yol parlak çivilerle kaplıydı. Elimi başımın üstüne götürünce gözlerimin önünde mavi ışıklar parladı. Kafatasıma mıh çakılmış gibi bir acı duyuyordum. Tekrar görebilir hale geldiğimde sağ elimde beş yerine on parmağım vardı. Hâlâ bir kulaklığım kulağımda olduğu için haberlerde birinin acayip bir sesle söylediklerini işittim:

"Gööğğün geerçekten tepenize düşeceğinne inaanmıyorsuuz ama bakın ne oluyooor! Şu anda tepenize iniyooor!"

Bana neden sataştıklarını kestiremedim ama orada kalıp da soracak değildim. Kalktım ve koşmaya çalıştım ama kafama yediğim darbeyle sersemlemiştim ve başım dönüyordu. Sağa sola sendelerken o kuyruklu yıldız soytarılarından biri usturlabını attı ve beni ensemden vurdu. Bıçaklanmış gibi hissettim. Dizlerim büküldü ve

yine yere düştüm. Yüzüm yere değince çenemin altı fulgurit dikenlere yapıştı. Neyse ki o sırada yolun kenarına kadar gelmiş ve asfalt yerine kalın otların üstüne düşmüştüm.

Herhalde kozası içine kapanmış olan bir tırtıl da böyle hissederdi. İşitebiliyordum, her ne kadar her şey bir sis perdesi altındaymış gibi olsa da, odaklanamıyorsam da hâlâ görebiliyordum ama tamamen uyuşmuş olan kollarımı ve bacaklarımı hissedemiyordum. Acı duyacak kadar bile duyumsamam kalmamıştı.

Bana yaklaşıyorlardı. Onların arkasında olanları da görebiliyordum. Hareket alışveriş arabası süren Okul Aile Birliği üyesi kadının dikkatini çekmişti. Kadın olan biteni görmek için başını uzattı. Yüzünde gergin ve heyecanlı bir ifade vardı.

Onun baktığını gören şişman oğlan, "Eyvah, çok kötü oldu, bu işi insanların görebildiği bir yerde yapmamalıydık, Sean," dedi.

"Kes sesini, Pat," dedi İsa'ya benzeyeni. Demek ki şişman oğlanın adı Pat'ti. Adına yakışır bir tipi vardı.

Sean –folyo cüppe içindeki İsa– o kadına döndü.

"Kendi iyiliği için," dedi kadına. "Kaçıktır. Ona bakabilmek için eve götüreceğiz. Değil mi, Randy?"

Akderi hastalığı olan siyah oğlan hevesle başını salladı. "İlaçlarını almadığı zaman böyle oluyor. Herkes ona saldıracakmış sanıyor."

"Acaba neden öyle sanıyor," dedi kadın.

"iPhone'unu ister misiniz?" dedi Randy. Asabi bir sesi vardı. Yerden telefonumu alıp tozunu sildi ve kadına uzattı. "O yeni modellerden."

"7 mi?"

"7 plus. Alın. Sorun çıkmasını istemiyoruz."

"Doğru," dedi Sean. "Onun için en iyi olanını yapıyoruz – kendimiz için de. Tıpkı sizin de kendiniz için en iyisini yaptığınız gibi... her ne kadar polisler bunu öyle kabul etmeseler de... Polis sizin yağmacılık yaptığınızı düşünebilir, oysa siz sadece hayatta kalmaya çalışıyorsunuz, değil mi?"

Kadının suratı asılır gibi oldu. "Bunları aldığım insanlar şikâyet edecek değil."

"Doğru. Bu kız da zihnen hastadır, histeriktir ve ona ailesinin bakması gerekiyor. Ama bizi gören biri onu zorla götürdüğümüzü sanabilir. En iyisi herkes kendi işine baksın, öyle değil mi?"

Kadın hâlâ Randy'nin elindeki telefona bakarken cevap vermedi. "Hep daha büyük olanları denemek istemişimdir. Ama bahse girerim kilidini açamazsınız."

"Bahse girerim açabiliriz. Parmak iziyle açılır," dedi Sean.

Başıyla Randy'ye sinyal verdi. Randy eğilip elimi tuttu ve başparmağımı telefonun sensörüne bastırdı. Telefonun kilidi bir klik sesiyle açılıverdi.

Randy telefonu kadına verdikten sonra, "Güvenlik ayarını hemen yapın, yoksa kendi kendine kilitlenir," dedi.

"Güle güle kullanın," dedi Sean. "Farklı düşünün – biz öyle yaparız."

Kadın güldü. "Anlıyorum. O zavallı kızı koruyun." Sonra dönüp telefonumla oynaya oynaya gitti.

Telefonumu kaybetmenin acısını iliklerime kadar hissettim. İçinde Yolanda'nın bütün mesajları vardı. Bana gökyüzünün, bulutların resimlerini gönderip, "Ortadaki bulut benim sevimli atım," diye yazardı. Ya da, "Dağların üstündeki şu bulut çarşafın altına gizlenmiş sensin." Bir keresinde bana bir dağ gölünün resmini göndermişti; bulut gölden yansıyordu. "Seni o suyun göğü tuttuğu gibi tutmak istiyorum," diye yazmıştı.

O kadının telefonumla oradan gidişini görmek kafama aldığım darbeden daha çok acı verdi. Yolanda'yı bir kez daha kefenine sarmak gibiydi.

Randy, Pat ve Sean kadının arkasından baktılar. Bunlardan daha sapık bir grup görmüş olamazsınız. Kıpırdamaya, kollarımın ve dizlerimin üstünde doğrulmaya çalıştım ama bunu düşünürken bile ağzımdan bir inleme sesi çıktı. Bu sesi duyar duymaz yine başıma üşüştüler.

"Baylar, en iyisi n'apalım, biliyor musunuz?" dedi Pat. Söylediği şeylere kimsenin aldırmadığı o şişman oğlan tipi vardı. "Baylar? Bence en iyisi bu kaltağı öldürelim. Şakağına bir çivi çakarız, herkes onun yağmurda öldüğünü sanır."

"Bulucular öyle sanmaz," dedi Sean. "Bulucular senin aklındaki cinayet düşüncesini görürler ve kuantum enerjini, hazırlıksız olanlar gibi çözünmeye bırakırlar."

Ya da buna benzer bir şeydi. Bunların o kuş beyinli teolojilerini hiçbir zaman anlayamamıştım. Bulucular dediği, üst düzey bir zekâ mıydı? Ve insanın ruhu da herhalde kuantum enerjisiydi? Elder Bent'in dördüncü sınıf bir Flash Gordon hikâyesine benzer öğretisini herhangi bir insanın yutabilmesi inanılır gibi değildi. Ama insanlar doğal olarak sürü hayvanlarıydı ve çoğu o aşirette saygın bir yer alabilmek için önlerine konan her şeyi kabul etmek zorundaydı. Bir insana gerçek ve yalnızlık ile fantaziyle topluluk arasında bir seçim yapmasını söyleyin, her defasında arkadaşları olmasını seçecektir.

"Sorun sadece Bulucular değil," dedi Randy. "Bu kız Yolanda ve annesini sokağın karşısındaki eve taşıdı. Hani o vampir çocuğun yaşadığı eve."

"Evet, Blake'ler," dedi Sean. "Ee, kim takar onları?"

"Peki, o kadın Hanımeli'nden haber almayınca işkillenmez mi? Eminim, onun durumunu bildirmesini bekliyordur."

"Eğer Ursula Blake ve manyak oğlu sorun çıkarırlarsa onları da Hanımeli'ne yapacağımız şekilde hallederiz," dedi Sean. "Hapse falan gireceğimiz yok. Bu yıl sona ermeden insanoğlu hepten yok olacak. Bu dünyada bizi içeride tutacak hapishane yok, çocuklar. Bizi ta yedinci boyuta kadar götürecek bir kaçış tünelimiz var!"

Ne tuhaf: Dünya her zaman sizi ağına düşürmeyi başarıyor; onun kancalarından uzak olduğunuza en çok güvendiğiniz ve kendinizi özgür hissettiğiniz zamanlarda bile... Yolanda'yı sarmalayıp ona veda ettikten sonra çoğumuzu yöneten duygusal şarjımın prizi

çıkarılmış gibi hissetmiştim. İnsan toplumu denen o kocaman, hayat dolu makineden sökülmüş bir devre kartı gibiydim. Kimseye faydam yoktu, hiçbir şeyi çözmüyordum. Sunabileceğim hiçbir işlevim yoktu. Yolanda olmadan, çöpe atılacak bir donanım parçasıydım.

Derken Sean, Ursula ve Templeton'a yapacakları şeyden bahsetmeye başladı. Bu insanlar ben şok halindeyken beni evlerine almışlar, beslemişler ve destek olmuşlardı; Sean'ı duyunca telaşlandım ve nihayet kollarıma, bacaklarıma biraz derman geldi. Ama işe yarayacak kadar değildi. Ellerimin ve dizlerimin üstünde doğrulmaya çalıştığım anda Sean postalını kıçıma dayayıp beni suratımın üstüne yere yapıştırdı. Orada burun deliklerim toz içinde, iğneler göğsüme batarken, eğer benim yüzümden Ursula ve oğluna kötü bir şey olursa buna dayanamayacağımı düşündüm.

"Evet, haklısın, Sean! Büyük Patlama geliyor!" dedi Randy. "On hafta sonra Ursula Blake, oğlu, Hanımeli – diğer aklı karışıklar gibi et parçası olurlarken, bizler Bulucular'la birlikte olacağız."

"Ve kendi evrenlerimizi yaratmayı öğreneceğiz," dedi Pat huşu içinde.

"O halde... neye karar verdik?" diye sordu Randy, zımpara kâğıdı gibi diliyle dudaklarını yalayarak. "Onu mıhlayacak mıyız?"

"Hayır," dedi Sean. "Daha iyisini yapacağız. Onu *kurtaracağız*. Onu Elder Bent'e götürüp zorla uyandıracağız. Hadi. Onu saralım."

Sırt çantasından katlanmış, folyo benzeri bir kumaş çıkardı ve yanıma, yere serdi. Diğer ikisi de tıpkı bir halıyı rulo yapar gibi beni kumaşa sardılar. Kurtulmak için ayaklarımla itmeye çalıştım ama etkili bir direnç gösteremeyecek kadar bitkindim. Bir dakika içinde kollarım vücudumun yanlarına dayanmış bir halde, ayak bileklerimden boğazıma kadar o parlak kumaş içine sarılmıştım. Sean bir dizi üstüne eğilmiş, gümüş pelerinimi siyah bir izole bantla bağlıyordu. O sırada gözlerinden birine okkalı bir tükürük attım.

Sean irkildi. Pat, "İğrenç," dedi.

Sean gözünü silip bana öfkeyle baktı. "Yerinde olsaydım, tükü-

rüğümü saklardım. Elder Bent bedensel ıstırabın ruhsal enerjilerini vücudu geride bırakmaya hazırladığına inanır. Gelecek birkaç ay boyunca pek bir şey içemeyeceksin."

"Eğer bedensel ıstırap ruhsal enerji artırmaya yarıyorsa," diye seslendi yoldan birisi, "birazdan bataryalarınızı şarj edeceğim. Yüksek voltajlı bir sopa yemeye hazır olun, adi puştlar."

Hepimiz dönüp baktık: Marc DeSpot'tu; onu Starbucks'ta ektiğimi sanıyordum. Geniş kenarlı kovboy şapkası altından bizlere bakıyordu. Önü açık gömleği bronz göğsündeki siyah X harfini ortaya çıkarmıştı. Yumruk halindeki sağ elinin parmakları arasından çiviler çıkıyordu.

Etrafımdaki o üç dallama afallamış halde bakarlarken Marc DeSpot üstlerine çullandı. Sadece Randy'nin silah olarak kullanabileceği bir usturlabı vardı. Bunu boynundan çıkarmaya çalışırken DeSpot bütün gücünü sağ yumruğunda toplayıp ona vurdu. O kadar sert bir yumruktu ki ikisi birden yere düştüler. Randy'nin yüzünün yanı sanki bahçe tırmığıyla vurulmuş gibi kazınmıştı. DeSpot'un çivili yumruğu yanağında derin çukurlar açmış, ağzının içine kadar delmişti.

Pat adındaki oğlan bir çığlık atıp arkasını döndü ve koşmaya çalıştı. İki ayağıyla bana takılınca yere kapaklandı. Oysa bu onun tek kurtulma fırsatıydı. O anda DeSpot sıcaktan kudurmuş bir köpek gibi hırlayarak ona yetişti ve kıçına bir tekme atarak yere yapıştırdı. Onu yakasından tutup başını geri çekti. Pat'in burnunu kavrayıp sertçe büktü. Çıkan ses bir porselen tabağın kırılırken çıkan sese benziyordu. Ben bugüne kadar böylesine korkunç bir ses duymadım. Şişman oğlan felç olmuş gibi yerde kaldı.

Bu süre içinde ekibin İsa'ya benzeyen üyesi Sean kılını kıpırdatmamış, gözleri fal taşı, donup kalmıştı. Ama Pat'in burnunun kırılışını duyunca içinde bulunduğu şoktan sıyrıldı ve koşmaya başladı. Galiba arkadaşlarını o halde bırakıp kaçan bir ödlek olmak kuantum enerjisine zarar vermiyordu.

DeSpot üç adımda ona yetişip folyo cüppesinin arkasından yakaladı ve yere devirdi. Sean sırtüstü düşerken DeSpot onun kafatasına bir diz attı. Eğer bu adam ringde böyle dövüşüyorsa onu yenen adamlardan biriyle karşılaşmak istemezdim.

Gözleri panik içindeki bir at gibi fıldır fıldır dönen Sean tepesinde dikilen adama baktı. Marc ayağıyla onun suratını ezmek üzereyken, "Dur!" diye bağırdım.

Marc kaşları çatık bir halde bana baktı; ona acıdığımı sanmıştı. Sağa sola kıvrıldıktan sonra biraz kaymayı başarıp Sean'ın yanına ulaştım.

Ben gümüş kefenime sarılmış halde, yan yana yatıyorduk; Marc'ın postalı onun göğsüne dayanmıştı.

DeSpot'un yüzüne bakıp, "Beni takip mi ediyorlardı?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Bütün sabah boyunca. Onları ilk gördüğümde orada Roswell'le oturuyordum. İki blok geriden seni izliyorlardı. Bana ters geldi. Bu yüzden senden ne istediklerini anlamak için ben de peşlerine düştüm. Hiç değilse bu kadarını yapabilirdim. Aklımı başıma topladığım zaman sana borçlu olduğumu anladım."

Kısa bir an göz göze geldikten sonra yüzü kızarıp başını çevirdi.

Sean'ın korku içindeki yüzünü görmek için ona döndüm. "Ne halt etmeye sen ve o sepet kafalı arkadaşların sırf hırpalamak için beni yedi kilometre takip ettiniz? Kıyafetlerinizle ve o saçma sapan fikirlerinizle alay etmekten başka size ne yaptım?"

Sean tiz bir sesle konuşmaya başladı. "Anlatacaktın! Denver'da FBI'la buluşup bizim ne yaptığımızı anlatacaktın! Onlara Elder Bent'in yağmurların yağacağını önceden bildiğini söyleyecektin. Elder Bent bunu biliyordu. Önceden haber almıştı!"

"Önceden haber almıştı da ne demek?"

"Ne olacağını biliyordu. Cahillerin telef olacağı, sadece hazırlıklı olanların geride kalacağı günü ve saati biliyordu. Sadece bizlerin sağ kalacağı o zamanı!"

Bu dediklerini bir an düşündükten sonra, "Peki, Elder Bent benim FBI'a gideceğimi nereden çıkardı? O haberi yedinci boyuttaki muhbirlerinden mi edindi?"

Sean sanki gereğinden fazla konuşmuş gibi altdudağını ısırdı. Marc DeSpot bütün ağırlığıyla ayağını Sean'ın göğsüne bastırınca oğlanın ciğerlerindeki hava boşaldı.

"O Rus!" diye bağırdı Sean. "Bize bir mesaj bıraktı. Bizim ne yaptığımızı bildiğini ve eğer seni durdurmazsak FBI'ın Elder Bent'i götüreceğini söyledi. Yağmur hakkında bildikleri yüzünden."

"Andropov size mesaj mı bıraktı?"

Sean güler gibi soluk verdi. "Evet." Rus aksanını taklit ederek, "'anımli! O kız FBI'a konuşacak,' dedi. Sanırım, o da bizim gibi semtimizde polislerin bulunmasından hoşlanmıyor."

"Onunla kim konuştu?" diye sordum. "Bu mesajı kim aldı? Andropov başka bir şey söyledi mi?"

O sırada Randy yüksek otların arasından sessizce sürünerek uzaklaşıyordu. Yolun kenarına gelince ayağa kalkıp hızla yürümeye başladı. Marc DeSpot onun kaçtığını fark edince beni deviren o büyük usturlaplardan birini aldı ve bir frizbi gibi fırlatarak Randy'yi ensesinden vurdu. Randy hemen yere devrildi.

Bu olurken Sean dizleri üstünde doğruldu. Elinde bir bıçak parıltısı vardı. Bunu hemen tanıdım –sırt çantama tıktığım bıçağımdı. Sean bunu Marc DeSpot'un böbreklerine saplayamadan bacaklarımı hızla uzatıp onun ayaklarını yerden kestim. Sean setten aşağı yuvarlandı. Başı sert bir kayaya çarpınca ürpertici bir ses çıktı.

Öldü mü diye endişe ederek ona bakması için Marc'a seslendim. Marc onun yanına eğilip nabzına ve gözlerine baktı. Sonra da hayal kırıklığı içinde bana döndü.

"Şansın yokmuş," dedi. "Sadece bayılmış, bir şeyi yok."

Yanıma gelip beni saran izole bandı sökmeye başladı.

"Beni Starbucks'ta az kalsın ekiyordun," dedi.

"Galiba, onları ekememişim. Peşimde olduklarını anlamadığım

için kendimi budala gibi hissediyorum. Oysa o kıyafetleriyle flaşör gibi dikkatimi çekmeleri gerekirdi."

"Birini üç kişiyle takip etmek, tek kişiden daha kolay olur. Üstelik" –birbirine bağlanmış pirinç silindirleri gösterdi– "çok geride kalıp yine de seni takip edebilirlerdi. Senin bu oğlanın bir teleskobu varmış."

O sırada gümüş kefenimi çıkarıyordu. Bu kumaş folyoya benziyordu ama branda bezi kadar sağlamdı. Güneşi yansıtınca gözlerim kamaştı. O anda belki de beni takip ettiklerini anlamam mümkün olabilirdi diye düşündüm. Bazen gözlerimde kıvılcımlar ve parıltılar oluyordu ve ben bayılıyor muyum diye endişelenmiştim. Oysa o parıltılar onlardı, kapı eşiklerine gizlenerek beni uzaktan takip ediyorlardı.

Marc bir yandan gümüş kumaşı yere sererken somurtuyor, gözlerini benden kaçırıyordu. Nedenini anlamıştım.

"Kafan bozukken bana dediklerini dert etme," dedim. "Artık ödeştik. Ödeşmekten de öteyiz. Roswell'in akıbeti için çok üzgünüm."

Başını salladı.

"Gerçek adın nedir? Marc DeSpot beş yaşındaki bir çocuğu güldürecek bir şaka gibi."

Bana kızarak baktı. "DeSoto. Böyle bir isimle para kazanılmaz." Yerde yatan kuyruklu yıldız soytarılarına baktı. "Sana söylediklerinden herhangi bir şey anlayabildin mi?"

Doğrulup gerindim. Sean'ın söylediklerinin bir kısmı, Elder Bent'in müritlerinin her zaman üfürdüğü o kozmik saçmalıklardan ibaretti. Ama o saçmalıklar arasına karışmış ciddiye alınacak şeyler de vardı. Bunu kafamda çözebilmem ve bir anlam çıkarabilmem için zaman lazımdı.

Benden bir cevap gelmeyince Marc bir şeyler mırıldanmaya başladı. "Dediğine göre bu Elder Bent... ne olacağını biliyormuş. Hepsi bunun için hazırlanıyorlarmış. Sence böyle bir ihtimal..." Gerisini getirmedi.

Bilmiyordum ve sorusuna cevap vermedim. Bunun yerine, "Sarsak bir karı sırf iPhone Plus'ımı alabilmek için beni bu serserilere bıraktı. Arkasına bile bakmadan çekip gitti."

"O alışveriş arabasını süren kadın mı? Onu gördüm." Yerden şapkasını alıp başına geçirdi.

"Herhalde telefonumu kaybetmem olabilecek en kötü şey değildi. Kıyamet tarikatı müritleriyle dolu bir evin mahzen hücresine tıkılmış, sapıkça isteklerini tatmin etmeye zorlanıyor da olabilirdim." İçimden ayağa kalkıp etrafta dolanmak, kuyruklu yıldız sıpalarının kafalarına tekme atmak geliyordu. Ama hava çok sıcaktı ve önümde adamakıllı uzun bir yol vardı. "Bu heriflerin kalkıp benim peşimden gelmelerine engel olacak bir yol geliyor mu aklına? Ya da senin peşine düşmelerine?"

Marc, Sean'ın teleskobunu açıp otoyola baktı. "O otoyolda mahkûmlar çalışıyor; eyalet polisi nezaretinde çivileri süpürüyorlar. İstersen onların yanına gidip pranga takılması gereken üç kişi daha olduğunu söyle. Ben onları tıpkı seni sardıkları o parlak kumaşa sarıp bağlarım."

Bana elini uzatıp kalkmama yardım etti. Bir süre yorgun ve yoldaşça bir sessizlik içinde durduk. Marc gözlerini kısıp göğe baktı.

"Sence o oğlanlar haklı mı? Sence son günlerimizi mi yaşıyoruz? Bunun insanlığın son yüzyılı olduğunu söyleyen bir teyzem vardı. İncil'i okuyan herkes kıyamet gününün gelmekte olduğunu görebilir, derdi."

"Bu geri zekâlıların herhangi bir konuda haklı olabilecekleri fikri hiç hoşuma gitmiyor," dedim. "Ama bak ne diyeceğim. Eğer kıyamet birkaç gün daha dayanırsa Jackdaw Caddesi'ndeki beyaz eve gel; merdiveni binanın dışında olan ev. Ya da beni o sokağın karşısındaki küçük, tereyağı renkli evde ara. Arkadaşım Ursula oğluyla birlikte orada yaşıyor. Seninle birkaç şişe bira devirir, kafa kafaya verip sana Marc DeSpot'tan daha iyi bir dövüşçü ismi buluruz."

Marc gülüp kot gömleğini açtı. "Çok geç. Göğsümde bu kocaman X varken başka kim olabilirim?"

"X-Terminatör?"

"Düşünmeye değer."

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim, dostum," dedim. "Yağmurda kalma sakın."

"Sen de," dedi.

Elimi sıktıktan sonra Sean'ın yanına gitti; onu sararken bir süre seyrettim. Bir daha Marc DeSpot'u görebileceğimi sanmıyordum ve keşke söyleyecek birkaç şey daha olsaydı, diye düşündüm ama önemli olan her şeyi söylemiştik galiba. Bazı insanlara yeterince teşekkür etmek mümkün değildir, bu nedenle bir kez söyleyip orada bırakmak gerekir çünkü çok fazla minnet gösterisi o kişiyi mahcup eder.

Çizmelerimin altındaki kristal iğneleri çatırdatarak topuklarımın üstünde döndüm ve yola koyuldum. Arkamda Marc'ın izole bandı koparma sesini duyabiliyordum.

O sıcakta prangalı mahkûmların çalıştığı otoyola yürümem yarım saat sürdü. Ben oraya yaklaşırken, terk edilmiş kırmızı bir Audi'nin motor kapağına dayanmış olan bir eyalet polisi doğrulup aynalı güneş gözlüğünün ardından bana baktı.

Arkasında, sırtlarında SUPERMAX yazılı turuncu tulumları içinde yaklaşık otuz mahkûm vardı. Bunlardan altısı süpürgelerle yoldaki çivileri süpürüyor, altı kişilik başka bir ekip otomobillerdeki cesetleri alıp bir John Deere traktöre bağlanmış düz kasalı treylere atıyordu. Traktörün lastiklerinde kalın zincirler vardı ama buna neden gerek gördüklerini anlayamadım. O lastikler kapı gibi büyük ve çok kalındı; kristal çivilerin bunları delmesi mümkün değildi.

Başka birkaç eyalet polisi çalıştırabildikleri otomobilleri çalıştırıp doğu-batı yönlü yolun ortasındaki adaya sürüyorlardı. Denver'a kadar olan bütün otoyolu temizlemişlerdi; yol artık bomboş ve sessizdi. Altımızda uzaktaki şehrin gökdelenleri görünüyordu.

"Senin ne işin var burada?" diye sordu sırtını Audi'ye dayamış olan polis. Omzundaki tüfeği indirdi.

Süpürme işindeki mahkûmlar durup bize baktılar. Bütün sabah bu işi yapmışlardı ve kokuyorlardı. Ter kokularına, terk edilmiş otomobillerdeki kanlı cesetlerin kokusu karışmıştı. Bir gece içinde yüz bin sinek doğmuştu ve vızıltılarıyla hava sanki titreşiyor gibiydi.

"Biraz ileride konuşmak isteyebileceğiniz üç genç adam var. Boulder'dan Denver'a yürürken beni pusuya düşürdüler ve kıyamet tarikatları için kaçırmaya çalıştılar. Onların canına okuyan yardımsever bir adam yetişmeseydi bunu yapacaklardı da. O adam bu gençleri üstlerindeki gümüş cüppelerin içinde bağladı. Bir de alışveriş arabası süren bir kadın vardı; bu kadın benim iPhone Plus'ım karşılığında o adamların beni kaçırmalarına göz yumdu. Ama o kadını dert etmeyin. Ulusal bir krizin içindeyken cep telefonum o kadar önemli değil."

"Saçında kan var," dedi pilot gözlüklü polis.

"Evet, efendim. O gençlerden biri zincirle kafama vurdu." Bana astronomik aletlerle saldırdıklarını söylemek istemedim; anlattığım şeyde şüphe yaratabilirdi.

"Dur bir bakayım şuna," dedi polis.

Başımı eğip darbeyi nereme yediğimi gösterdim. Polis nasırlı parmaklarını saçlarımın arasından geçirdikten sonra elini geri çekip parmak uçlarındaki kanı gömleğine sildi.

"Buna dikiş atmak gerekir." Sesinde aldırmazmış gibi bir ifade vardı ama buna rağmen yaramı duyarlı bir şekilde muayene etmiş, eline bulaşan kanı dert etmemişti. Batı'da onun gibi insanları görebilirdiniz; sesleri kaba ve sert ama elleri müşfik insanlar. Atlar ve köpekler içgüdüsel bir şekilde böylelerine sadakat duyarlarken, kaypak ve ödlek tipler içgüdüsel olarak onlardan korkarlar. Böyle adamlar vasat koca, iyi polis olurlar ve onlardan sıkı banka soyguncuları çıkar. Polis yarım dönüp seslendi: "Dillett! Bu hanımın yarasına dikiş atar mısın?"

Eyalet polisi üniforması içinde sıska mı sıska bir adam traktörün arkasındaki kasada cesetleri yerleştiriyordu. Yaptığı işi bırakıp şapkasını sallayarak olumlu cevap verdi.

Başgardiyan yüzüme baktı ve, "Zaten bu yolda yürümemen gerek," dedi. "Acil durum yaşıyoruz. Ölüm halinde birisi yoksa açık havada bulunmaman gerek."

"Ölüm halinde değil, ölmüş olan birileri var. Sevgilim ve annesi fırtınada öldüler, ben de sevgilimin babasına haber vermek için Denver'a gidiyordum."

Başını iki yana salladı. Taziye anlamında bir şey söylemedi ama, "Boulder'dan Denver'a kadar yürüyecek miydin yani?" dedi. "Ya yine yağmur yağarsa?"

"Herhalde bir otomobilin altına falan saklanırım," dedim.

"Bazen iyi niyetle budalalık arasındaki farkı anlamak zor olabiliyor. Senin durumunda hangisi olduğuna karar veremiyorum. Ama birkaç adamımı söylediğin yere göndereceğim, eğer seni kaçırmaya çalışan o çeteyi bulursak telsizle haber veririm. Memur Dillett seni babasının traktörüyle Denver'a kadar götürür. Zaten oraya götürmesi gereken yığınla ceset var. Oraya gidince yetkililere ifade verirsin."

"Evet, efendim," dedim. "Yağmur yağarsa sizler ne yapacaksınız?"

"Bir yere sığınıp sonra yine süpürme işine devam edeceğiz. Eğer temizlenmezse yollar ne işe yarar? Eğer yolları açık halde tutamazsa devlet ne işe yarar?" Göğe doğru endişeli bir bakış atıp devam etti. "Dünya için ne hazin bir mezar taşı yazısı olurdu. 'Yağmur yüzünden demokrasi iptal edildi. İnsan mevsimi ikinci bir talimata kadar askıya alındı." Şiir gibi konuşması ifadesiz yüzüne hiç yansımıyordu.

"Evet, efendim. Güneşli günler dileyeceğiz."

"Ve bulutlardan su yerine kaya parçaları dökülürse nasıl tahıl ekeceğiz diye dert etmeyeceğiz."

"Anlaşıldı, efendim."

Elmas gibi parlayan binlerce iğnenin üstünden yürüyüp treyler kasasındaki sıska Dillett'ın yanına gittim. Kafa derime bakmak için tampona çıkmamı söyledi.

Size tuhaf gelecek ama o kâbus gibi uzun hafta sonunun en iyi

kısmı bu oldu. Bir korkuluk gibi sıska olan Dillett, *Oz Büyücüsü*'ndeki korkuluk kadar cana yakın bir insandı. Lateks eldivenlerini giyip kafa derimdeki yarayı dikti; eli o kadar hafifti ki hiçbir acı duymadığım gibi, işini bitirdiğinde şaşırmadan edemedim. Daha sonra bana portakallı gazoz ve tavuk salatalı sandviç ister miyim diye sordu. İkisini de istedim; treyler tamponunda yediğim sandviç çok lezzetliydi ve gazoz buz gibiydi. Bir an kendimi yine insanmışım gibi hissettim.

Korkunç derecede şişman bir mahkûm treylerde ölülerin arasında oturuyordu. Bir botunu çıkarmıştı, ayağı kalın sargı bezine sarılıydı. Adını öğrendim –Teasdale– ama o anda hakkında daha fazla bilgi edinemedim. Onunla daha sonra konuşacaktık.

Gazozumun son yudumunu içerken Dillett'ın kalçasındaki telsizden parazitli bir ses patladı. Bu, Yul Brynner'a benzeyen polisti.

"Dillet, orada mısın? Tamam?"

"Evet."

"Burada parlak gümüş cüppelere sarılı üç erkek var; o kadın ve sapık sevgilisi Bay X tarafından tuzağa düşürüldüklerini söylüyorlar. Onları tutukluyorum. Adam kaçırma suçlamasını oturtamazsak onları modaya karşı suç işlemekten dava ederiz. Şimdi toparlan ve treyleri Denver'a götür. Uptown Avenue'daki Buz Merkezi'ne gidip yükünü orada bırak. Kasada taşıdıklarının fotoğrafları bu gece CNN'de yayınlanacak olursa seni okul trafik memuru yaparım. Bu talimat validen geldi. Tamam?"

"Anlaşıldı," dedi Dillett. Telsizde ikisinin de ceset lafını kullanmayışları dikkatimi çekti.

Dillett ve Teasdale ceset yığınının üstüne turuncu renkli bir branda bezi örtüp bunu kordonlarla bağladılar. Sonra da hepimiz Dillett'ın traktörünün kabinine girdik. Teasdale aramızda oturuyordu; Dillett onun bir bileğini torpido gözünün altındaki çelik bir çubuğa kelepçeledi.

"Ne yaptın?" diye sordum Teasdale'e.

"Ev sahibimin kellesini demir testeresiyle kestim," dedi neşeli

bir sesle. "Kendimi savunmuştum ama her yerde jüriler aşırı kilolu olanlara karşı önyargılı oluyor."

"Hayır, onu kastetmedim," dedim. "Ayağına ne oldu?"

"Ha. Yirmi santimlik bir çiviye bastım. Botumun tabanını delip topuğuma saplandı. Kabahat aşırı kilomda. Hayatımda ne zaman bir mutsuzluk olsa nedeni aşırı şişmanlığım olmuştur."

"Vay canına! Yirmi santim mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," dedi Dillett onun yerine. "Çiviyi ben çıkardım. Denizaygırı dişi kadardı."

"Çivilerin bu kadar büyük olabileceklerini bilmiyordum."

"Bu kızın Enid'den haberi yok," dedi Teasdale.

Dillett asık bir suratla başını salladı.

"Enid'e ne olmuş?" diye sordum. "Oklahoma'daki Enid mi?"

"Yok oldu," dedi Dillett. "Oraya yağan çiviler havuç büyüklüğündeydi. İnsanlar evlerinin içinde öldüler. Fırtına sadece yirmi dakika sürdü ama söylenenlere göre şehir nüfusunun yarısı ölmüş. Fırtınalar doğuya doğru kayıyor ve giderek daha şiddetli oluyor. O ışıldayan tozlar –kristallerin içinde oluşan o madde– batı rüzgârlarıyla birlikte bütün ülkeye yayılıyor."

"Ama uyarılmadık diyemeyiz," dedi Teasdale.

"Çivi yağabilir diye ne zaman uyarıldık?" diye sordu Dillett. "Meteoroloji kanalındaydı da ben mi kaçırdım?"

"Küresel iklim değişikliği," dedi Teasdale. "Yıllardır bunu konuşuyorlar. Al Gore. Bill Nye. Biz onlara hiç kulak asmadık."

Teasdale'in ağzından bir güvercin çıksaydı Dillett bu kadar şaşırmazdı. "Ne iklim değişikliği be! Bu hiç de iklim değişikliği değil."

"Eh, başka ne isim verirsin bilemem. Eskiden su yağardı. Şimdi bıçak gibi altın ve gümüş yağıyor. İşte *bu da* iklim değişikliğidir." Teasdale başparmağıyla çenesini ovuşturdu. "Sırada hayaletler var."

"Sence gökten hayalet mi yağacak?"

"Bence sis yerine hayaletler olacak. O siste kaybettiğimiz insanların yüzleri görünecek."

"O halde dua et de hava hep açık olsun," dedi Dillett. "Eğer o sisle birlikte ölenler gelmeye başlarsa ev sahibin karşına dikilip kirasını isteyebilir."

"Ben kuru dağ havasında yaşamak isterim," dedi Teasdale. "Rüzgâr ne getirirse razıyım. Hava yerine katıksız keder estirir, biz de bu kedere maruz kalmamak için bir yerlere sığınırız. Belki de zaman doruk noktasına çıktıktan sonra düşmeye başlar. Isı yerine. Kış yerine on dokuzuncu yüzyıl gelir. Belki de çoktan gelecek zamana geçtik de farkında değiliz."

"Hayal kurmaya devam et, Teasdale," dedi Dillet. "Hayaletler falan olmayacak, duygu sağanakları da olmayacak. Şu anda kimyasal savaşla karşı karşıyayız; bu kadar açık ve basit bir gerçek. Bu işin ardında 11 Eylül'den sorumlu Araplar var. Başkanımız onların ülkeye girmelerine izin vermemizin hata olduğunu biliyordu çünkü sonucu bu işte. NSA katı yağmur teknolojisini icat eden şirketin Arap parasıyla finanse edildiğini daha yeni öğrendi. Bunun bilimini Amerikalı araştırmacılarla geliştirdiler, sonra da o teknolojiyi İran'daki merkezlerine götürdüler. Kongrede bu gece savaş ilan edilmesi tartışılacak. Onlar üstümüze fırtına saldılar ama yanlarına kalmayacağını bilmiyorlar. Başkan nükleere yeşil ışık yaktı. Daha da tuhaf havalar olacak! İran'da fazla kar yağar mı bilmiyorum ama radyoaktif serpintiyi çok sevecekler!"

Bu sırada Denver dışındaki yonca kavşağa gelmiştik. Dillett traktörü US-287 yoluna sürdü. Otobanda durum çok kötüydü. Otomobiller yolun iki kenarına çekilmişti ama asfaltın üstü cam kırıklarıyla ve kristal parçalarıyla kaplıydı. Yanmakta olan bir otomobil vardı ama söndürmek için kimse uğraşmıyordu.

Promenade'deki Buz Merkezi'ne varmamız on beş dakika sürdü; burası etrafı asfaltla çevrili, üstü kapalı bir buz pateni sahasıydı. Yükleme rampalarının etrafındaki alanda bir düzine kadar resmi görünümlü siyah otomobil, birkaç ambulans, polis devriye otoları, iki tane zırhlı mahkûm nakliye aracı ve cenaze arabaları vardı.

Dillett garaj tipi bir kapının önüne geldi, traktörü döndürüp treyler kasası tam kapının karşısına gelecek şekilde özenle geriye sürdü.

"Ölüleri buraya mı yığacaksın?" diye sordum içim biraz tuhaf olarak. Yıllar önce ebeveynlerim hâlâ birlikte yaşarlarken beni buraya, *Disney on Ice* gösterisini izlemeye getirmişlerdi.

"Cesetleri soğuk tutacak tek yer burası," dedi Dillett. Korna çaldı; içeriden birisi yükleme rampasının tepesindeki normal büyüklükteki kapıyı açtı.

Bu kişi *Riverdale* dizisindeki Archie'ye benzeyen kızıl saçlı ve çilli genç bir eyalet polis memuruydu. Dillett penceresini indirip buz pateni sahasının kapısını açması için adama seslendi. Archie'ye benzeyen genç başını iki yana sallayıp bağırarak bir şey söyledi ama traktör motorunun gürültüsünden ne dediği anlaşılmadı. Dillett ve o polis bir süre birbirlerinin ne dediğini anlamadan karşılıklı bağrıştılar, sonra Dillett sürücü tarafındaki kapıyı açıp ayağını yan basamağa dayadı.

O anda Teasdale sol ayağını –sargılı olanı– uzatıp Dillett'ın kıçına bir tekme attı. Dillett şaşkın bir ifadeyle asfaltın üstüne düştü.

Teasdale sürücü tarafındaki kapıyı kapatıp direksiyona geçti. Traktörü vitese geçirdi. Kelepçeli olan sağ eli direksiyona yetişemiyordu ama vites kolunu kolayca kullanabiliyordu. Traktör harekete geçti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum ona.

"Özgürlüğe kaçıyorum," dedi. "Burada onca şey yaşanırken peşime düşecek değiller; Kanada'da bir ailem var."

"Kasasında seksen ceset olan bu John Deere'yle Kanada'ya gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Eh," dedi gülümseyerek, "her şey sırasıyla."

Archie'ye benzeyen polis memuru traktörün marşpiyesine çıktı. Biz yola koyulmadan yetişmek için koşarak gelmişti. Teasdale sürücü tarafındaki kapıyı kuvvetle açıp onu devirdi.

Hızımızı artırarak ilerledik. Elli kilometre hıza ulaşmıştık ki Te-

asdale direksiyon kırınca tekerlek kaldırıma çarptı. Kordonlar çözülüp branda açıldı ve kasadaki cesetlerin bir kısmı yola saçıldı

"Beni bırakacak mısın, yoksa niyetin Yukon'a kadar götürmek mi?"

"İstediğin zaman inebilirsin ama korkarım şu anda yavaşlamam iyi olmaz."

"Beklerim."

"Bir nalburun önünden geçersek bir koşu gidip bana bir demir testeresi alır mısın? Bu kelepçeleri kesip kurtulmam için? Her ne kadar yolumun üstü değilse de seni o aradığın adama götürürüm."

"Demir testeresini nasıl kullandığını biliyorum, alışverişini yapacak başka birini bul."

Teasdale halden anlar bir ifadeyle başını salladı. "Haklısın. Ev aletleriyle ilgili iyi bir sicilim yok. Ev sahibimin karısına çekiçle vurduğumu söylemeyi unuttum galiba. Ama onu öldürmedim. Duyduğum kadarıyla artık bacaklarını kullanabiliyormuş."

Bense daha bir on beş dakika boyunca bacaklarımı kullanamadım. Teasdale hiç durmadan ilerlerken virajlara hızla giriyor, her defasına kasadaki cesetleri düşürüyordu. Peşinde en gerzek birinin bile takip edebileceği bir iz bıraktığını söylemeye gerek duymadım. On tonluk bir John Deere çalan biri böyle bir şeyi dert etmezdi.

Nihayet ikiye katlanmış bir traktör treylerinin yolu tıkadığı bir kavşağa geldik; onun etrafından dolanmak için tek çare kaldırımın üstüne çıkıp küçük bir parktan geçmekti. Bunun için de çok yavaşlamak gerekiyordu. Teasdale bana dostça bir bakış attı.

"Burası nasıl?" diye sordu.

"Kanada'dan daha iyi," deyip kapıyı açtım. "Eh, kendine iyi bak ve kimseyi öldürme."

"Gayret ederim," dedi. Dikiz aynasından arkamızdaki tepelere doğru baktı. "Gözün göklerde olsun. Galiba hava bulutlanıyor."

Haklıydı. Dağların üstünde buz gibi görünen bulut kümeleri vardı. Fırtına bulutlarına benzemiyordu ama uzun bir yağmurun habercisiydi.

Ben ayağımı yan basamağa bastığım anda Teasdale traktörü vitese geçirdi. Yere atlayıp arkasından onun gidişini seyrettim.

Traktör gözden kaybolunca Teasdale'in ne yapacağını polise ihbar etmek için cep telefonumu aradım. Artık bir telefonumun olmadığını hatırlayana kadar kot pantolonumun bütün ceplerini aramıştım. En yakın polisi nerede bulabileceğimi bilmiyordum ama Dr. Rusted'ın evini biliyordum. Bir kez daha yola koyuldum.

Şehir merkezine yürüdüğüm sırada arkamdan gelen rüzgâr sertleşmeye başladı. Havada yağmur kokusu vardı.

Denver merkezine girdiğim zaman beni en çok şaşırtan şey sessizlik oldu. Trafik yoktu. Açık dükkân yoktu. Glenarm Place'de üçüncü kattaki açık penceresinde ağlamakta olan bir kadının sesini duydum. Ağlama sesi çok uzaklardan bile işitilebiliyordu. Sokakları kaplayan çiviler öğle sonrası güneşinde gümüş gibi parlıyordu.

Fırtına Paramount'un önündeki dikey tabelayı süpürmüş, sadece R OU T harfleri kalmıştı. Diğer harfler sökülerek yere saçılmıştı.

Üstüne bol gelen bir tuvalet giymiş, başında kristal çivilerden ve yaldızlı kablodan bir taç takan kızın teki amaçsızca dolaşıyordu. Dirsek uzunluğunda ipek eldivenleri vardı ve ağır bir torba taşıyordu. Yakından bakınca o tuvaletin lime lime olduğunu gördüm; makyajı yanaklarına akmıştı. Bir süre benimle yürüdü. Bana Kıyamet Kraliçesi olduğunu ve onu öpüp bağlılık yemini edersem bana on bin dolar vereceğini söyledi. Parası olduğunu göstermek için torbanın ağzını açtı. İçi tomarla para doluydu.

Onu öpemeyeceğimi, bir sevgilim olduğunu ve sağda solda oynaşmadığımı söyledim. Parasının bir kısmıyla bir otele yerleşip sokakta kalmamasını tavsiye ettim. Yağmur yağmak üzereydi. Bana kötü havalardan korkmadığını söyledi. Yağmur damlaları arasından geçebiliyormuş. Ben bunu yapamadığımı söyledim ve bir sonraki köşede ayrılıp kendi yollarımıza devam ettik.

Bütün şehir terk edilmiş bir harabe halinde değildi; size bu iz-

lenimi vermek istemem. Ulusal Muhafızlar Doğu Colfax'ın iki kilometrelik kısmını temizleyip mağaza önlerinde ilk yardım merkezleri kurmuşlar, Fillmore'da bir karargâh ve bilgilendirme masası açmışlardı. Çadırlarının önündeki tabelada ŞİŞE SUYU İLK YARDIM VE SIĞINAK BİLGİLERİ SAĞLANIR yazıyordu. Jeneratörler faaldi ve birkaç yerde ışıklar yanmaktaydı. Dış taraftaki dökme demir çitin üstü insan yüzlerinin fotokopileriyle örtülüydü; resimlerin altında FIRTINADAN BERİ KAYIP LÜTFEN TEMAS KURUN yazıyordu.

Ama gördüğüm kadarıyla askerler korku içindeydi ve kendilerine sığınacak bir yer bulmaları için insanlara bağırıyorlardı. Tepesinde hoparlör olan bir Humvee cadde boyunca gidip geliyor, Ulusal Meteoroloji Dairesi'nden gelen haberleri duyuruyordu. Bir kadın Boulder-Denver Metro alanında alçak basınç geliştiğini ve bir saate kadar yağmur yağacağını söyledi. Ne çeşit yağmur olduğunu söylemedi, zaten gerek yoktu.

Uzun yürüyüşümüm son aşaması olan Doğu Yirmi Üçüncü Cadde'ye ve Şehir Parkı'na doğru ilerledim. O ana kadar gördüğüm en sessiz, en kederli yerdi. Hayvanat bahçesine yaklaşırken yavaşladım.

Yola park etmiş on sekiz tekerlekli bir kamyon gördüm; kasasına yatmış bir zürafa vardı. Bacakları kenarlardan çıkmıştı, uzun boynu göğsüne değecek şekilde kıvrılmıştı. Başında kask olan bir adam küçük bir vinci oraya getirip kamyonun yanına yanaştırdı. Vinç operatörü içinde bebek zürafa olan bir ağı kasaya indirip yavruyu özenle annesinin bacakları arasına yerleştirdi. Anası da yavru da kan içindeydiler. Onların bu manzarası beni o gün gördüklerimden çok daha fazla üzdü.

Soluduğum hava pis kokuyordu; sol yanımdaki geniş yeşillik alanda ikili sıra halinde dizilmiş ölü aslanlar, ölü denizaygırları ve ölü geyikler vardı. Nuh'un gemisine girmek için beklemiş ama başaramayıp yok olmuş bir grup... Üç metrelik bir yığın halinde penguenler vardı ve bayat balık kokuyorlardı.

Giderek alçalan bulutlar altında ve tuhaf, inci gibi bir alacakaranlıkta yolumun son kısmını yürüdüm. Dikiş atılan kafa derim acıyordu ve zonklaması midemi bulandırmıştı. Dr. Rusted'ın evine yaklaştıkça oraya varma isteğim azalıyordu. Görmüş olduğum onca şeyden sonra orada iyi bir şey bulacağımı hiç sanmıyordum. Bunu hayal etmek bile çocukça bir iyimserlik olurdu.

Dr. Rusted ve ailesi parkın doğu tarafında, pencerelerinin etrafı duvar sarmaşıklarıyla çevrili güzel bir evde yaşamışlardı. Tam C. S. Lewis ve J. R. R. Tolkien'in viski içip en sevdikleri Alman şiirlerini tartışabilecekleri türden bir evdi. Bir ucunda yükselen gösterişsiz bir kulesi bile vardı. Yolanda üst kattaki yuvarlak odada yatardı ve her geldiğimde ona, "Hey, Rapunzel, n'apıyorsun?" diye seslenirdim.

Ön bahçeye girince yavaşladım. Evin iki yanındaki kavakların yaprakları hışırdıyordu. Evin karanlık ve sessiz oluşu neden beni huzursuz etti bilemedim. Sokaktaki çoğu ev karanlık ve sessizdi.

Yolun karşısında ufak tefek bir adam garaj yolundaki çivileri süpürüyordu. Beni görünce durup bana baktı. Onu daha önce de görmüştüm; elli yaşlarında, kare çerçeveli gözlüğü, muhafazakâr saç tıraşı olan bir adamdı ve daima onaylamayan, buz gibi bir ifadeyle bakardı. Üstünde parlak yeşil bir eşofman takımı vardı.

Kapıyı iki kez tıklatıp karşılık alamayınca mandalı çevirip başımı içeri soktum.

"Dr. Rusted? Nasılsınız, Doktor? Benim, Hanımeli Speck!" Tam bir kez daha seslenecekken merdiven başında hiç hoşuma gitmeyen bir gölge gördüm ve içeri girdim.

Dr. Rusted mutfağın yakınında bir yerde yüzüstü yatıyordu. Üstünde gri bir yelek, beyaz gömlek ve ütülü, kömür rengi bir pantolon vardı. Siyah çoraplı ayaklarında ayakkabıları yoktu. Bir yanağı parkeye dayalı halde yatmaktaydı. Yüzünde afallamış bir ifade kalmıştı. Elleri sargılıydı, beyaz gömleği yırtılmıştı ve kan lekeleri vardı ama ölüm nedeni bu yaralar değildi. Gördüğüm kadarıyla merdivenden aşağı tepetaklak düşmüş ve boynu kırılmıştı.

Hiç istemediğim bir haberi vermek için onca yolu gelmiştim ama şimdi bu haberi vereceğim hiç kimse yoktu. Yorgundum, başım ağrıyordu ve kalbim kırıktı. Ebeveynlerime açıldığım zaman babam bana bir mektup yazmış, kızının lezbiyen olmasındansa bin defa tecavüz edilmesini tercih ettiğini belirtmişti. Annem benim gey olduğumu kabullenmemiş, sevgililerimden hiçbirine bakmadığı gibi onlarla hiç konuşmamıştı. Yolanda'yla aynı odada bulunduğu zaman onu görmüyormuş gibi yapardı.

Oysa Dr. Rusted benim orada olmamdan hoşlanırdı, hoşlanmıyorsa bile öyleymiş gibi davranırdı. Birlikte bira içip beyzbol seyrederdik. Yemek sırasında aynı sağcı politikacılara saydırır, galiz küfürler kullanmadan kim daha iyi hakaret edecek diye çekişirdik; ta ki Yolanda ile annesi bize konuyu değiştirmemiz için yalvarana kadar... Adamın kokusundan hoşlandığımı söylemem tuhaf kaçar mı? Tıraş kolonyasının ve aslında içmemesi gereken piposunun kokusu beni rahatlatırdı. Adam medeniyet ve huzur kokardı.

Telefonun kesik oluşuna şaşırmadım. Odadan odaya dolaşarak artık var olmayan Rusted ailesinin müzesini gezdim. Burada bir daha kimse yaşamayacaktı. Bir daha hiç kimse o rahat kanepeye kurulup Bayan Rusted'ın sevdiği pembe dizileri seyretmeyecekti. Kimse mutfak rafındaki çaylardan hangisini yapayım, diye düşünmeyecekti. Yolanda'nın odasına çıktım ve son bir kez bakmak için daha kapıyı bile açmadan üzüntümden boğazıma bir şey tıkandı.

Pembe ve sarı renklerin hâkim olduğu yuvarlak odası içi boşaltılmış bir doğum günü pastasına benziyordu. Her zaman olduğu gibi dağınıktı; kirli çamaşırları bir köşede, çalışma masasının üstünde tek bir spor ayakkabısı, şifonyerinin çekmeceleri açık, takıları üstüne saçılmış, külotlu çorabı kuruması için yatağın ucuna konmuş... Bunu alıp burnuma dayadım ve kokladım. Odadan çıkarken battaniyeyi omzuma örttüm. Dışarısı ağustostu ama Yolanda'nın odası sonbahar sonları gibiydi.

Merdivenden inip ebeveyn yatak odasına bir göz attım. Dr.

Rusted'ın altın çerçeveli gözlüğü komodinin üstündeydi ve yatak örtüsünde iri gövdesinin bıraktığı iz vardı. Yatağın altından ayakkabılarının uçları çıkmıştı. Yatağın tam ortasındaki çerçeveli fotoğrafta Dr. Rusted, Bayan Rusted, Yolanda ve ben görünüyorduk; resim Estes Park'a yaptığımız gezide çekilmişti. Muhtemelen karısı ve kızı için endişe ederek uykusuz bir gece geçirmiş, hepimizin göründüğü o resmi göğsüne bastırarak uyuyakalmıştı.

Yolanda ile Bayan Rusted'ın bulunduğu belki yüzlerce fotoğrafı vardı ama benim de içinde olduğum bir tanesini seçmesi beni neredeyse hüngür hüngür ağlatacaktı. Yolanda'nın ebeveynleri tarafından sevilmek istediğim kadar başka hiç kimse tarafından sevilmek istememişimdir. Şunu anlayın: Ben sadece Yolanda'ya âşık değildim. Ailesine de âşıktım. Önceleri onların o kadar sık birbirlerine sarılmaları, öpüşmeleri, kahkahalarla gülmeleri ve hiçbir şeyde kusur bulmamaları bana itici gelmişti. Daha önce çapraz bulmacalar hiç ilgimi çekmezdi ama Dr. Rusted'ın bundan hoşlandığını öğrenince her gün iPad'imde çapraz bulmaca çözer oldum. Sırf yanında olabilmek ve onun o adalı aksanıyla bir şeyler mırıldanmasını işitmek için zencefilli kurabiye yaparken Bayan Rusted'a yardım ederdim.

Battaniyeyi ve fotoğrafı evde bırakıp dışarı çıktım. Bir süre kapı önündeki merdivende durdum. Hırt bakışlı komşu garajının girişindeydi ve kızı yanına gelmişti. Kız herhalde on dört yaşında olmalıydı ve çok sıskaydı; yanakları çöküktü, gözlerinin altında mor halkalar vardı. O da bir eşofman takımı giymişti; siyah eşofmanın poposunda GÜZELİM yazılıydı. Nasıl bir baba on dört yaşındaki kızının böyle bir şey giymesine izin verir, diye düşündüm.

"Şurada ölmüş bir adam var, biliyor musunuz?" diye sordum.

"Her yerde ölmüş adamlar var," dedi Hırt adam.

"Bu adam öldürülmüş," dedim.

On dörtlük kız irkildi, sinirli bir şekilde bileğindeki bileziği çekiştirdi.

"Ne demek öldürülmüş? Tabii ki öldürüldü. Herhalde dün en

az on bin kişi öldürüldü. Yağmura dışarıda yakalanan herkes öldürüldü, buna bu sokakta oturan insanların yarısı dahil." Kayıtsız ve duygusuz bir ifadeyle konuşuyordu.

"Bu adam yağmurdan ölmedi. Birisi onu şaşırtıp merdivenden aşağı itmiş, boynu kırılmış. Herhangi bir şey duydunuz mu?"

"Tabii ki duydum. İnsanlar bütün gün çığlık çığlığa ağlayıp ceset taşıyorlardı. Bu sabah Jill ve John Porter'ı sokakta gördüm; her birinin kucağında on yaşındaki ikiz çocuklarının parçalanmış gövdeleri vardı. Karı koca bütün gece kızlarını aramışlardı. Bulsunlar diye dua etmiştim ama çocukların o halini görünce keşke bulamasınlar diye dua etseymişim. İki küçük kız ters dönmüş bir el arabasının altına sığınmışlar ama çok paslı olduğu için çiviler bunu delip geçmiş. Anneleri Jill, yavrularım öldü, diye kıyameti koparıyordu ama kocası elinin tersiyle vurup onu susturdu. Buna şahit olduktan sonra yeterince feryat duyduğuma karar verip daha sonraki çığlıklara ve inlemelere kulak tıkadım." Bir an bileğinin arkasına baktıktan sonra devam etti. "Tabii, bu nihai yargı günüydü. Kızımın hayatta oluşuna şükrediyorum. Bu sokaktaki herkes çocuklarına senin sevgilinin bakmasına izin vermişti."

Boynumdan belime kadar soğuk bir ürperti hissettim. "Bunu biraz açıklar mısınız?"

"Dün olanlar daha önce de olmuştu – Sodom ve Gomora'da. Sanki bunun bir bedeli olacağını bilmiyormuşuz gibi *senin* türünün *bizim* türümüzle karışmasına izin verdik. Sanki daha önce uyarılmamışız gibi. Oradaki kişi Tanrı'nın adamı olduğunu iddia ederdi," dedi başıyla evi işaret ederek. "Bilmesi gerekirdi."

"Baba," dedi kızı korkmuş bir sesle. Yüzümdeki ifadeyi görmüştü.

"Konuşmaya devam et, ahbap," dedim. "Böylece ilahi ceza gününden korkmana gerek kalmayacak. İlahi cezayı bu dünyada görürsün."

Dönüp kızını dirseğinden tuttu ve eve doğru yönlendirdi. Kapıya doğru yürürlerken arkasından seslendim.

"Hey, bayım, saatiniz var mı?"

Adam bir kez daha çıplak bileğine baktıktan sonra kendini tuttu ve elini cebine soktu. Kızını kıçından iterek evin içine yöneltti. Sonra duraksadı, bana dönüp öfkeyle baktı; beni sarsacak son bir hakaret şekli düşündü. Aklına bir şey gelmeyince eve girip kapıyı çarparak kapadı.

Tekrar Rusted'ların evine döndüm. Buradaki dinginlik neredeyse hava basıncındaki bir değişiklik gibi hissediliyordu. Sanki bu ev farklı bir irtifadaydı ve kendine özgü bir iklimi vardı. Galiba Teasdale haklıydı; bundan böyle duygular iklim gibi, atmosferdeki değişiklikler gibi algılanacaktı. Havada gri renk hâkimdi, ruh halim de öyleydi. Hararet, tek başınalığın biraz altında seyrediyordu.

Ebeveyn yatak odasındaki büyük yatağa kıvrıldım, Yolanda'nın battaniyesini üstüme örtüp Estes Park'taki fotoğrafımızı göğsüme bastırdım. Eğer bu mümkün olsaydı ağlardım ama daha önce de dediğim gibi hiçbir zaman ağlayabilen bir kadın olmadım. Annem ağladığı zaman duygu sömürüsü yapardı. Babam ağladığı zaman ya sarhoştu ya da kendine acıdığı içindi. Gözyaşları içinde birisini gördüğüm zaman sadece tiksinti duyardım; ta ki Yolanda'yı ağlarken ilk gördüğüm ana kadar. O manzara yüreğimi burkmuştu. Belki birlikte biraz daha zaman geçirebilseydik bana ağlamayı öğretebilirdi. Belki biraz daha birlikte olabilseydik sağlıklı gözyaşları akıtarak içimdeki iltihaplı kısımları temizleyebilirdim.

İşte bu şekilde kıvrılıp kısa bir süre uyuyabildim. Uyandığımda yine yağmur yağıyordu.

Çatıda hafif bir tıklama sesi vardı, yağmur damlaları gibi değil, daha gevrek, daha sert bir tıkırtıydı. Yatak odasından çıkıp açık olan ön kapıya gittim ve dışarıya baktım. Yağmur parlak iğneler halinde çiseliyordu; iğneler bir terzinin teyel atarken kullandığı iğne büyüklüğündeydi. Bayrak direklerinde çarpıp sekiyor, hoş bir ses çıkarıyorlardı. O ses o kadar hoşuma gitmişti ki bu yaz yağmurundan

bir numune almak ister gibi elimi havaya kaldırıp avucumu açtım. Aahh! Bir anda avucum etten bir kaktüse dönüştü. İtiraf edeyim, o andan sonra yağmurun sesi hiç hoş gelmedi.

İğneleri teker teker çıkardıktan sonra kendime yumurta, peynir ve börülceden oluşan bir yemek hazırladım. Rusted'ların doğal gazı olduğu için ocağı yakabilmiştim. İnsanın midesi sıcak yemekle dolunca pek bir rahatlıyor. Yemeğimi ebeveyn yatak odasında, doğruca tencereden yedim.

Yemeğim bittikten sonra garajdan ambalaj örtüleri aldım, Dr. Rusted'ı yatak odasına taşıyıp onu yatırdım ve üstünü örttüm. Hepimizin olduğu o fotoğrafı kollarının arasına yerleştirdim. Kızını ve evini benimle paylaştığı için ona teşekkür edip alnından öptüm ve uyumaya gittim.

Yağmur sabah iki sularında kesildi; sokağın karşısında oturan Hırt adam yatak odasına girdiğinde uyanık ve hazırdım; onu dinliyordum. Yerdeki üstü örtülü gövdenin yanından geçip yatağın yanına giderken hiç kımıldamadım. Uzanıp bir yastık aldı ve dizini şiltenin kenarına dayadı. Çok gergindi, bacakları titriyordu; battaniyeyi çekip yastığı uyumakta olan bedenin yüzüne bastırdı.

Üstümdeki örtüyü yana itip ayağa kalktığım sırada sırtı bana dönüktü. Ben döküm tavaya uzandığımda Hırt adam yastığın altındaki bedenin hiç direnmediğini fark etti. Yastığı geri çekip şoke olmuş bir ifadeyle Dr. Rusted'ın hareketsiz yüzüne baktı. Ben tavayı savurmadan önce Hırt adamın tiz bir çığlık atacak kadar zamanı oldu.

Ben de çok gergin ve öfkeli olduğum için ona gereğinden fazla sert vurdum. Tava suratına çarpınca tok bir ses çıktı. Kafası bir yana savrularak ceset gibi devrildi. Sanki bir ağaç gövdesine vurmuş gibiydim. Gözlüğünü, burnunu ve birkaç dişini kırmıştım.

Bir ayağından tutup onu koridora sürükledim. Koridorun sonundaki kapıdan geçirip iki otomobillik garaja soktum. Buraya üç

basamaklı bir merdivenden iniliyordu ve her basamakta kafasını çarpmıştım. Gözümü bile kırpmadım. Dr. Rusted'ın büyük, siyah Crown Vic'ine gelince bagajı açıp Hırt adamı içine tıktım. Bagajı kapadım.

Mum ışığında Dr. Rusted'ın akülü el matkabını bulmam on dakikamı aldı. Tetiği sıkıp bagaj kapısında bir düzine kadar delik açtım. Eğer yarın hava çok sıcak olmazsa Hırt adam hiç değilse öğlene kadar yaşardı.

Eve tecavüz eden bir saldırganı bir tavayla hakladıktan sonra insan tekrar uyuyamıyor; güneş doğduğunda oradan gitmeye hazırdım. Sırt çantama şişe suları ve hafif bir piknik yemeği koyup omzuma astım. Hırt adamın bagajda tepinip inlediğini işitmek beni çok tatmin ederdi ama garajdan çıktığım sırada bagajdan hiç ses gelmiyordu. Ölmüş olabilirdi. Ölmemişti diye yemin edemem.

Akşam yağmuru gökyüzünü masmavi yapmıştı, güneşli bir gün vardı. Yola yağan yeni çiviler de ışıl ışıl parlıyordu.

Hırt adamın kızı garaj yolunda durmuş, korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Üstünde aynı siyah eşofman takımı, bileğinde önceki gün gördüğüm gümüş bilezik vardı. Onunla konuşacak değildim –hem onun hem kendi güvenliğim için– ama bana doğru bir adım atıp seslendi.

"Babamı gördün mü?" diye sordu.

Durdum. "Gördüm," dedim. "Ama o beni görmedi. Şansı yokmuş."

Bir adım geri çekildi, bir elinin parmakları göğsünde kıvrıldı. Birkaç metre ilerledikten sonra kendimi tutamayıp geri döndüm. Kız korkuyla gerildi. Kaçmak istediği belliydi ama kıpırdayamıyordu. İnce boynunda bir damar atmaya başlamıştı.

Bileğindeki bileziği çekip çıkardım. Üstünde yarım aylar bulunan gümüş bir bilezikti. Bunu kendi bileğime taktım.

"Bu senin değil," dedim. "Nasıl takabildiğini anlamıyorum."

"Babam... babam bana..." Kızın soluğu hızlanmıştı. "Babam yıllar

içinde Yolanda'ya binlerce dolar para ödediğini ve ebeveynlerinin o parayı iade etmeleri gerektiğini söyledi. Yolanda gibi birinin –senin gibi birinin– çocuk bakmasına izin vermemeleri gerekirmiş!" Son kısmı söylerken yüzü çirkin bir şekilde buruşmuştu. "Babam onların bize borçlu olduklarını söyledi."

"Babana olan bir borç vardı. Ve ben bu borcu ona ödedim," dedikten sonra oradan ayrıldım.

Bu defa parkın içine girmedim. Ölü penguenleri görmek ve kokularını duymak istemiyordum.

On Yedinci Cadde, Şehir Parkı'nın güney ucundan geçer; Ulusal Muhafızlar'dan bir grup buradaki temizlik işini üstlenmişti. Birkaçı bir Humvee ile otomobil enkazlarını yoldan çekiyor, bir kısmıysa asfalta son yağan çivileri süpürüyordu. Ama hepsinin yüzünde ümitsiz, karamsar bir ifade vardı; yaptıkları çalışmanın hiçbir işe yaramayacağını biliyorlardı. Batmakta olan Titanik'in sularını çay fincanlarıyla tahliye etmeye benziyordu. Denver batmıştı ve hepsi de bunun farkındaydı.

Yolda çalışanlar daha şanslıydı. Askerlerden bir kısmına cesetleri torbalama ve kaldırım boyunca dizme görevi verilmişti. Parklar Dairesi işçilerinin çöpleri torbalayıp çöp kamyonuna bırakmasına benziyordu.

On Yedinci Cadde'nin Fillmore ile kesiştiği yerde parkın şık bir giriş kapısı vardı. Yarım ay şeklinde, parlak, pembe bir duvar, bilardo masasının çuhası gibi pürüzsüz yüzeyli bir yeşilliğe açılıyordu. Park girişinin iki yanına çelik telden banklar yerleştirilmişti. Yaşlıca bir çift dün gecenin yağmuruna karşı sığınmak için bunlardan birinin altına girmişler fakat onlara bir yararı olmamıştı. Çiviler tellerin arasından geçmişti. Bankın altına giren bir karga yaşlı kadının yüzünü didikliyordu. Oraya gelen bir asker eğilip el çırparak kargayı ürkütü. Korkan karga ağzında bir lokmayla bankın altından çıktı. O şey birkaç metre öteden az pişmiş bir yumurtaya benziyordu ama yakı-

nına gelince bunun bir gözbebeği olduğunu gördüm. Karga ağzında ganimeti, ardında kanlı ayak izleri bırakarak kaldırımda yürüdü. O asker kaldırıma çıktı ve tam benim önümde kusmaya başladı; yumurta ve safra kokuyordu.

Az kalsın kusmuğu üstüme sıçrayacaktı. Siyah bir genç olan asker tekrar öğürdü, öksürdü ve yere tükürdü. Ona bir şişe su uzattım. Bir yudum alıp yine tükürdü. Sonra iri yudumlarla içmeye devam etti.

"Sağ ol," dedi asker. "O kuşun nereye gittiğini gördün mü?"

"Neden?"

"Çünkü onu bir karga değil, domuz olduğu için vuracağım. Gözleri midesinden daha büyük."

"Kadının gözleri kuşun midesinden daha büyük, demek istiyorsun sanırım."

"Ha," dedi. "Bir şey vurmak istiyorum. İşe yarayacak bir şeye bir kurşun sıkmayı ne kadar çok istiyorum tahmin edemezsin. Keşke gerçek asker olsaydım. Yarın güneş doğarken Georgia*'ya saldırma ihtimalimiz yüzde elli."

"Georgia mı?" dedim. "Charlie Daniels'ın bu işte parmağı olduğunu mu düşünüyorlar?"

Bana kederli bir gülümsemeyle bakıp "İlk duyduğumda ben de buna benzer bir şey düşünmüştüm," dedi. "Ama o Georgia değil. Bu dediğim yer Irak'la Rusya arasında bir yerde."

"Rusya'nın bitişiğinde mi dedin?"

"Evet. Bence Georgia da bu işin içinde. Bu boku tasarlayan –gökten çivi yağmasına sebep olan– kimyagerler oradaki bir şirkette çalışıyorlar. İnanmayacaksın ama bu eski bir Amerikan şirketiymiş. Genelkurmay bir düzine müfrezeyle saldırmak istiyor. Normandiya'dan beri yapılan en büyük kara harekâtı olacak."

"Ama yüzde elli ihtimal var, demiştin."

* Georgia, Gürcistan'ın İngilizcesiyken aynı zamanda bir ABD eyaletinin de adıdır. -*çn*

"Başkan telefonda Rusya'yla görüştü ve Kafkaslar'a bir taktik savaş başlığı bırakmamızın sakıncası var mı, diye sordu. O tombul parmakları düğmeye basmak için kaşınıyor."

Son kırk sekiz saatte gördüklerimden sonra düşmanlarımıza birkaç yüz megaton bomba bırakma fikrinin beni tatmin etmesi gerekirdi – ama sadece huzursuz oldum. İçimde, bir yerde bulunmam, bir şey yapmam gerektiği hissi vardı; bu tıpkı bir kadının evden çıktıktan sonra acaba ocağın altını açık mı bıraktım diye endişe etmesine benziyordu. Ama ne yapmam gerektiğini bir türlü kestiremiyordum.

"Kötü bir adamı haklamak istiyorsan dünyanın öbür ucuna gitmen şart değil. Sana burada, Denver'da bulunan birini gösterebilirim."

Asker bana baktı ve, "Yağmacılar konusunda sana yardımcı olamam. Belki Denver emniyeti şikâyetini ele alabilir."

"Ya bir katil?" diye sordum. "Katillerden biriyle uğraşacak zamanın var mı?"

Yüzündeki bitkinlik ifadesi biraz değişti ve daha dik durmaya başladı. "Hangi katil?"

"Sevgilimin babası Dr. Rusted'ı görmek için Boulder'dan buraya yürüdüm. Onu evinin koridorunda buldum, ölmüştü. Merdivenden düşüp boynunu kırmış."

Askerin omuzları düştü. "Bunun cinayet olduğunu nereden biliyorsun?"

"Dr. Rusted diğer pek çok insan gibi yağmura yakalandı ama sadece hafif birkaç yara alıp evine girmeyi başardı. Yaralarını sardıktan sonra dinlenmek için yatak odasına gitti. Tahminime göre, kızının üst kattaki yatak odasında bir ses duyarak uyandı. Çok şaşırmıştı, gözlüğünü takmaya gerek görmeden kim var diye üst kata çıktı. Belki de kızının eve döndüğünü sanmıştı. Ama odaya girdiğinde orada bir yağmacının olduğunu gördü. Kapıştılar. Sadece Tanrı ve Dr. Rusted'ın saldırganı daha sonra ne olduğunu bilebilir ama

bana sorarsan o boğuşma sırasında Dr. Rusted merdivenden düşüp boynunu kırdı."

Asker ensesini kaşıdı. "Ulusal Muhafızlar'ın bir suç mahalline girmesi doğru olmaz. Bu işi dedektiflik bilenlerin yapması lazım."

"Dedektiflik bir şey yok. Onu öldüren adam Dr. Rusted'ın Crown Victoria otomobilinin bagajında. Dün gece beni de öldürmek için eve girdi ama ben onu bekliyordum. Tavayı suratına çarptım. Bagajda boğulmayacak – kapağında delikler açtım ama çok sıcakta hayatı tehlikeye girer. Oraya gitmeni tavsiye ederim."

Ben bunu söylediğimde askerin gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oldu. "Neden seni öldürmeye kalkıştı?"

"Onun Dr. Rusted'ın katili olduğunu anladığımı biliyordu. O bagajdaki adamın bütün Rusted ailesine garezi vardır. Doktorun kızı ve benim sevgilim olan Yolanda Rusted bu adamın küçük kızına bakıcılık yapmıştı. Adam Yolanda'nın gey olduğunu öğrenince deliye döndü ve yıllarca ödemiş olduğu bakıcılık paralarını Doktor'dan geri istedi. Doktor haklı olarak bunu kabul etmedi. Yağmur olayından sonra adam onların garajında bir otomobilin eksik olduğunu gördü, evin boş olduğuna hükmetti ve bir şeyler çalıp ödemiş olduğu paraların karşılığını alabileceğini düşündü. Eminim, Yolanda'nın mücevher kutusunu boşaltmayı kendinde hak görmüştü ama Doktor onunla aynı fikirde değildi. İkisi boğuşurken bu adam kol saatini kaybetti. Daha sonra ben ona Doktor'un evinde sıradışı bir gürültü işitti mi, diye sorduğum zaman gözleri sanki saatine bakmak ister gibi çıplak bileğine gidip geliyordu."

"Sırf adam bileğine baktı diye mi, sevgilinin babasını öldürdüğüne hükmettin?"

"Tabii, bir de Yolanda'nın bir bileziğini kızının bileğinde görmem var. Bunu görünce hemen tanıdım." Kolumu kaldırıp ona bileziği gösterdim. "Bu sabah ondan geri aldım. Ayrıca, beni bir yastıkla boğmak için sabahın ikisinde eve girince bu konuda hiç tereddüdüm kalmadı."

Asker bir süre beni süzdükten sonra başını çevirip yolda süpürge sallayan birkaç arkadaşına seslendi. "Arkadaşlar, temizlik işine biraz ara vermek ister misiniz?"

"Ne yapmak için?"

"Katil bir yobazı yakalayıp hapse atmak için."

İki asker bakıştılar. Süpürgesine dayanarak duran, "Neden olmasın?" dedi. "Dünyanın sonunu beklerken oyalanacak bir şeyimiz olur."

Benim asker, "Hadi, gel," dedi. "Humvee'ye atla, gidelim."

"Ben gelemem. Korkarım, Dr. Rusted'ın evine bensiz gitmek zorundasınız."

"Ne demek, *gelemem*? Biz bu herifi Denver emniyetine götürünce senin ifade vermeni isteyecekler."

"İfade vereceğim ama benimle Jackdaw Sokağı'ndaki evimde irtibat kurmaları gerekecek. Dr. Rusted'ın kızını Boulder'da bıraktım. Ona dönmem lazım."

"Anlıyorum," dedi asker. "Herhalde babasının durumunu bilmek isteyecektir."

Dönmek istediğim kızın da babası kadar ölü olduğunu ona söylemedim. Benim gitmeme engel olmadığı sürece bu askerin istediği gibi düşünmesi işime geliyordu. Çok gergin ve huzursuzdum; tekrar Dr. Rusted'ın evine dönmeyi ve muhtemelen Denver'da bir gün daha kaybetmeyi düşünmek bile istemiyordum.

Ona polislerin doktoru ve onun katilini nerede bulabileceklerini anlattım ve benim ifademi almak istedikleri zaman beni Boulder'da nerede bulabileceklerini söyledim.

"*Eğer* senin ifadeni isterlerse... Eğer bu iş yargıya giderse..." Asker tedirgin bir ifadeyle gökyüzüne baktı. "Eğer böyle yağmaya devam ederse sanırım birkaç ay sonra jürili bir mahkeme kurulması tatlı bir anı olarak kalacak. Çok geçmez, adalet Amerika'nın ilk günlerindeki gibi ele alınır. Suçluları hemen oracıkta asarak. Hem zamandan hem de zahmetten tasarruf."

"Göze göz mü?" diye sordum.

"Biliyorsun işte," dedikten sonra o kargaya öfkeli gözlerle baktı. "Umarım, bunları dinliyorsundur, pis hayvan."

Yirmi metre ötedeki karga bize ciyakladıktan sonra ganimetini kaldırıp kanatlarını açtı ve başına bir iş gelmeden oradan uzaklaştı.

Dillett'ın John Deere traktörüne rastladığımda neredeyse otoyola varmıştım; traktör South Platte Nehri'nin üstündeki köprüye yakın bir yerde ince tahta direklerden oluşan çiti parçalayıp düştüğü tozlu bir arazide terk edilmişti. Akşam yağmuruyla ön camı parçalanmış, sürücü tarafındaki kapısı açık kalmıştı.

İçine bakmak için yan basamağa çıktım. İçerisi boştu ama kanlı yüz dolarlık banknotlar etrafa saçılmıştı. Kelepçeler torpido gözünün altındaki çelik çubukta sallanıyordu. Birisi, ilk bakışta çiğ sosise benzeyen bir şeyi sürücü koltuğunun üstüne bırakmıştı. Daha iyi görebilmek için yakınına eğildim; sonra bunun bir başparmak olduğunu anlayınca öyle şiddetli irkildim ki az kalsın düşecektim. Teasdale'i kelepçelerden kurtarmak için birisi onun başparmağını kesmiş, sonra da kanı dindirmek için banknotları kullanmıştı. Yerde yırtık, beyaz şeritler ve yolcu koltuğunun ayak kısmında parlayan bir şey vardı. Eğilip bunu aldım. Altın taklidi bir taçtı.

Teasdale'in Kıyamet Kraliçesine rastlayıp rastlamadığına emin değilim. Teasdale'i kelepçesinden kurtarmak için başparmağını kestiğine ve yarasını sarmak için gelinlik tuvaletinden şeritler kullanıp torbasındaki paralarla tampon yaptığına yemin edemem. Birlikte Kanada'ya gidip gitmediklerini de bilemiyorum. Belki de gitmişlerdir.

Belki Kıyamet Kraliçesi ona yağmur damlaları arasından yürümeyi öğretmiştir.

John Deere'yi geride bırakıp yoluma devam ettim. Traktör hırsızı değildim ve o dinozor büyüklüğündeki aracı kullanabileceğimi san-

mıyordum. Ama keşke bineceğim bir araç olsaydı. Denver-Boulder otoyolu boyunca kuru otlar arasında yedi saat taban tepmiştim. Ayaklarım ağrıyana kadar yürüyüp biraz dinlendikten sonra yine yürüyordum.

O gün sekiz şeritli otoyolda eyalet polisleri ve mahkûmlar yoktu. Belki de dün kaçan birisi olduğu için onları yolda çalıştırmanın tehlikeli olduğuna karar vermişlerdi. Ya da –bu ihtimal bana daha akla yatkın geliyordu– bu işin anlamsız olduğunu anlamışlardı. Dün geceki yağıştan sonra yol yine kristal çivilerle dolmuştu. Dün gün boyu süpürmeleri hiçbir işe yaramamıştı.

Yolda yalnız değildim. Terk edilmiş otomobilleri didikleyip bir şeyler yağmalamaya çalışan yığınla insan vardı. Ama bu defa kimse beni rahatsız etmedi. Sessizlik içinde yürüyordum; gelip geçen araçlar, gökte dolanan uçaklar, konuşacak kimse yoktu; tek ses sineklerin vızıltısıydı. Bugün o otoyolda yirmi beş kilometre boyunca duran araç enkazlarında ziyafet çeken sineklerin sayısı herhalde bütün Colorado'daki insan sayısından daha fazlaydı.

Boulder'daki çıkış yolundan inerken yüreğimi hoplatan bir infilak sesi duydum. İnsanlar bazen gök gürültüsünü top ateşiyle kıyaslar. Bu seferki top atışını duymaktan çok onun hedefi olmak gibiydi. Gökyüzü puslu bir maviydi. Önceleri görünürde tek bir bulut bile yoktu. Derken, mavi bir tepe gibi çok yüksek ve çok büyük bir hayalet bulut gördüm. Ama varla yok arası bir şeydi. Sanki tepelerin üstüne kalemle hafifçe çizilmiş gibiydi. Ama öğle sonrası sıcaklığı giderek artıyordu ve günün sonunda yine yağacağını düşündüm. Bir fırtınanın oluşmakta olduğunu düşünmeme neden olan şey sadece o tek gök gürültüsü değildi. O havasızlıktı... ne kadar derin nefes alırsam alayım ciğerlerime yeterince oksijen gitmiyordu.

Staples ile McDonald's ekipleri gitmişlerdi ve futbol sahasında kimseler yoktu. Sağda solda birkaç buldozer vardı ve sahanın üstü ölüleri gizleyen sarı renkli kuru çimlerle kaplıydı. Mezarları işaretlemek için üstünde sayılar olan beyaz direkler kullanılmıştı. Eminim,

Boulder'daki ölü sayısı o futbol sahasını üstü üste üç kez kaplardı. Bütün şehir sessizliğe bürünmüştü ve kaldırımlarda hemen hiç kimse yoktu.

Bu boğucu sessizlik uzun süre devam etti ama Jackdaw Sokağı'nda adamakıllı gürültü vardı. Andropov hem radyosunun hem de televizyonunun sesini sonuna kadar açmıştı. Sokağın sonundan bile işitilebiliyordu. Bu da bir hayli ilginçti çünkü şehirde elektrik yoktu ama bu adam bir yolunu bulmuştu işte. Ya bir cini vardı ya da çok sayıda pili.

Sokaktaki tek ses bu değildi. Elder Bent'in evinden de şarkılar duyuluyordu. İlk başta dini bir ilahiye benzettim ama sonra bunun Peter Cetera'nin "Glory of Love" şarkısı olduğunu anladım. Bütün gün sinek vızıltılarını işittikten sonra neşeli seslerle söylenen bir şarkı duymak ne tuhaftı...

Evime yaklaşırken Templeton'ın açık olan garaj kapısında durduğunu gördüm. Gölgeli alanın en ucundaydı, güneşe çıkarsa ne kadar hastalanacağını biliyordu. Pelerini üstündeydi ve beni görünce kollarını iki yana açıp bana vampir dişlerini gösterdi. Ben parmaklarımla istavroz çıkarınca tekrar gölgeli alana geri çekildi.

Sokakta durup Ursula'nın evine baktım; içeri girip kanepeye oturmak ve ayaklarımı dinlendirmek ne hoş olurdu... Belki bana çay ikram ederdi. Daha sonra, akşam serinliğinde Yolanda'nın yanına uzanır, o gümüş bileziği bileğimden çıkarıp onunkine takardım.

Sonra Andropov'un suntayla kapatılmış pencerelerini ve içerideki gürültüyle sarsılan evini düşündüm. Bu şişman Rus'un Elder Bent'e, onları FBI'a şikâyet edeceğimi söylemesini düşündüm. "'anımli FBI'a konuşacak." Sonra bu eski kimyagerin ilk fırtına başlamadan önce lastik yakarak eve gelişini, Martina'yı kolundan tutup itirazlarına aldırmadan ite kaka eve sokuşunu hatırladım. Sonra bir de evin yanından banyosuna baktığım zaman gördüğüm şeyler vardı; plastik hortumlar, cam deney şişeleri, içinde saydam bir kimyasal

karışım olan bir galonluk sürahi. Bu adam acaba Rusya'nın neresindendi? Yoksa Gürcistan'dan mı buraya göçmüştü?

Bir gök gürültüsü daha patladı; havayı titretecek kadar kuvvetliydi. Eğer biraz kafa yorsam onu ilk kattaki dairesinden dışarıya çıkaracak bir yol bulabilir, böylece o evde yokken girip banyosuna bir kez daha bakabilirdim. Ama bir gece daha beklersem ve o da benim buralarda olduğumu bilirse belki kendisi bana gelirdi.

Sonunda böyle ince taktiklere gerek olmadığına karar verdim; Amiral Nelson'un dediği gibi, en iyi yol doğrudan saldırmaktı. Dizimin üstüne çöküp sırt çantamdaki su şişelerini çıkardım ve kaldırımın üstüne dizdim. Sonra yerden avuç avuç kristal çiviler toplayıp sırt çantama doldurdum; çantanın üçte ikisi bunlarla dolmuş, epey ağırlaşmıştı. Fermuarını çekip kapadım ve Andropov'un veranda merdivenini çıktım.

Kapıya iki üç kez tekme attım; çerçevesinden sarsacak kadar sert tekmelerdi. Sonra da bağırdım: "Göçmen Bürosu, İvan, aç kapıyı! Donald Trump senin koca götünü Sibirya'ya göndermek istiyor! Ya kapıyı açarsın ya da kapını menteşelerinden söküp içeri gireriz!"

Kenara çekilip sırtımı duvara dayadım.

Kapı ardına kadar açıldı ve Andropov o yağlı, sarkık yüzünü dışarı uzattı. "Sikim o koca deliğine göççek, aşağlık lezbiyen..." diye başladı ama daha ileriye gidemedi.

Çantamı iki elimle kaldırıp tepesine indirdim. Dizi üstüne çöktü; tam istediğim gibiydi. Tam burnunun üstüne diz attım ve kırılan kemiğin sesini duydum. Andropov inleyerek yere kapandı. Bir elinde büyük, paslı bir somun anahtarı vardı; bunu kullanmasına imkân tanımayacaktım. Kovboy çizmemin topuğuyla elini ezerken el kemiklerinin parçalanışını işittim. Çığlığı basıp somun anahtarını bıraktı.

Anahtarı yerden alıp adamın üstünden geçtim ve hole girdim. Karanlıktı, küf ve ter kokusu vardı. Yeşil çiçekli duvar kâğıdı sıyrılmış, ardındaki su lekeli alçı ortaya çıkmıştı.

Sola dönüp pislik içindeki oturma odasına girdim. Kanepe ve sehpalar sokağa atılacak kadar eskiydi. İki litrelik Coca Cola şişesinden yapılmış bir nargile vardı.

Büyük bir Bluetooth hoparlörün yanındaki Mophie şarj aletine bağlanmış bir iPod gördüm. Çıldırtan bir müzik sesi vardı. Kabloyu çekip bunu susturdum. Ama dairenin içinde hâlâ sağır edici bir gürültü hâkimdi. Arka taraflarda bir yerde Hugh Grant bağırıyor, buna keman sesleri karışıyordu. Bütün bu gürültünün altındaysa boğuk inleme sesleri duyuluyordu.

Oturma odasıyla yatak odası arasındaki koridora girdim; ayağım at penisi şeklindeki bir vibratöre takıldı. Sağ tarafımdaki kapıyı açınca daha önce de görmüş olduğum banyo belirdi.

Andropov burada kendisine bir laboratuvar kurmuştu. Kimyadan pek anlamam ama lavabonun içi kristalimsi, sarı-yeşil cam parçalarıyla doluydu. Küvette üstlerinde fren yağı etiketi olan büyük, kahverengi kavanozlar vardı. Bu kehribar renkli sıvıyla dolu kavanozların arasından lastik hortumlar geçiyordu. Burnuma keskin bir tırnak cilası kokusu geldi.

Boğuk inleme sesleri artık daha yakından geliyordu. Banyodan çıkıp yatak odasına girdim.

Martina büyük pirinç yatakta yatmıştı; bileklerinden kelepçeli elleri arkasındaydı. Sağ ayak bileğinde deriden bir kelepçe vardı. Buna bir uzatma kablosunun ucu bağlanmıştı. Kablonun düğer ucu karyola direğine düğümlüydü.

Yatak çarşafı Martina'nın sıska vücudu altında buruşmuştu. Kadın altın sarısı saçlarının altından tıpkı parlak gözlü bir tilkinin ağaç altından bakışı gibi bakmaktaydı. Andropov onun ağzını koli bandıyla kapamıştı. Yakındaki bir şifonyer üstünde bir dizüstü bilgisayar vardı ve sesi sonuna kadar açılmış bir halde Hugh Grant'ın başrolde olduğu *Notting Hill* filmi oynuyordu.

Martina bana bakıp serbest ayağıyla duvara tekme attı. Önceki gün de aynı şeyi yaparak ümitsizce yardım istemişti. Dizleri üstüne

doğrulmaya çalışırken sağa sola dönüyor, kalça kemiklerini yukarı kaldırıyordu. Bu manzara tipik bir porno filmi gibiydi; yirmi iki yaşında bir striptizci daracık bir tişört ve incecik bir külotla yatakta kıvranıyordu. Ama beni durduran şey onu Andropov'un yatağında tutsak olarak görmek değildi. Sehpanın üstündeki, içinde sararmış kristal parçaları olan cam boruydu; bu kristal hiç de o ölümcül yağmura benzemiyordu; benzediği şey... anlamışsınızdır.

Ben bu manzarayı sindirmeye çalışırken kaçık Rus içeri daldı. Yanımdan tökezleyerek geçip –karanlıktı ve yer iğrenç kokan kirli çamaşırlarla kaplıydı– Martina'yla benim aramda durdu. Yüzünün alt yarısı kan içindeydi; kırık sol elini göğsüne bastırmıştı. Yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu.

"Ondan uzak dur, lezbiyen! Seninle gitmeyecek!"

Bana dünyanın en ağır hakaretiymiş gibi lezbiyen demesi tepemi attırdı. Suratına sert bir tokat attım. Söyleyecek bir laf bulamamıştım, sadece o şişko suratına vurmak istiyordum. Tokadı yediği anda sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Yanından geçip Martina'nın ağzındaki koli bandını çıkardım. Ettiği küfürleri burada yazacak olsam bu sayfa elinizde alev alırdı.

Küfürleri bitince, "Ondan ayrılmak istedim ama o kaçık puşt beni buraya kilitledi; iki günden beri..." dedi. "Kaçık orospu çocuğu!" Ve Andropov'un yanına sokulup kafasına tükürdü. "İki gün boyunca *Notting Hill'* i oynattı ve sadece işemem için beni çözdü. Devamlı o boklu uyuşturucusunu çekiyor."

Andropov yüzünü ona çevirdi, hüngür hüngür ağlıyordu. "Bu lezbiyenlerle kaçacağını söylemiştin! Beni tutuklatacağını ve bu kancıklarla gidip onlarla yaşayacağını söylemiştin!"

"Öyle söyledim ve niyetim de oydu! Sen milyon yıl hapiste yat!"

Andropov bana yalvaran gözlerle baktı. "Her gün, her zaman siz lezbiyenlere çıplak vücudunu gösteriyor. Hep bana, sizlerle yatmak istediğini söylüyor. Sadece kadınlarla tatmin olabiliyormuş, sonra da bana gülüp..."

"Evet, sana gülüyordum. Bir türlü sertleşmeyen penisine gülüyordum."

Sonra da birbirlerine Rusça bağırmaya başladılar; Martina ona bir daha tükürdü. O gürültüde kafam çatlayacak gibi oldu. Andropov elinin tersiyle ona vuracak gibi kolunu geri çekince somun anahtarıyla karnına vurdum – çok sert değildi ama soluğunu kesip onu iki büklüm yapmaya yetti. Dizleri üstüne çöküp deli gibi ağladı. Çok acıklı bir manzaraydı.

Onun yanından geçip *Notting Hill*'i susturdum. Dizüstünün yanında bir krom anahtar görünce bunun kelepçe anahtarı olduğunu tahmin ettim. Yatağın kenarına oturup kelepçeyi çözdüm. Martina morarmış bileklerini ovdu.

"İğrenç sapık, çükü kalkmayan herif," dedi ama artık bağırmıyordu.

İçinde kristaller olan cam boruyu aldım. "Bu nedir?"

"Beni susturmak için almaya zorladığı uyuşturucu," dedi Martina. "Ondan daha önce de ayrılmak istedim ama beni dövüp boğazımı sıkıyordu. Bu yapıp sattığı şey, kaçık bir katil gibidir. Beni artık *düzemediği* için yumrukluyor!"

"Ne çeşit uyuşturucu?"

"Kristal metamfetamin." Ayak bileğindeki deri kelepçeyi çözmeye çalışırken dudakları büzüldü.

"Pekâlâ," dedim. "Bana başka bir şey söyle. Bu adam Gürcistan civarından mı geldi?"

Martina'nın kaşları kırıştı. "Ne? Hayır. Moskova'dan geldi."

"O halde, gökten yağan o kristalleri yapmasını bilmez, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Hayır. Hayır." Martina havlar gibi bir kahkaha attı. "Bu herif posası çıkmış bir kimyagerdir, dâhi falan değildir."

"Seni seviyorum," dedi Andropov iki büklüm yattığı yerden. "Beni terk edersen kendimi vururum."

Martina artık ayak kelepçesini çıkarmıştı. Yataktan kalkıp adamı tekmelemeye başladı.

"İyi edersin! Umarım öyle yaparsın! O kurşunları sana ben alırım!"

Andropov yerden kalkmaya çabalamadı. Martina art arda onu tekmeledi.

Onlara daha fazla katlanamadım. Somun anahtarını yatağa bırakıp ikisini baş başa bıraktım.

Sırtımı duvara dayayıp dağların ve yazın tadıyla dolu havayı soluyarak bir süre verandada durdum. Kuyruklu yıldız tarikatının birkaç üyesi içerideki şamatayı duyup verandaya çıkmışlardı. Aralarında Elder Bent ve üvey kızları da vardı. Yirmili yaşlarının başında olan bu esmer, güzel kızlar başlarına jant kapakları geçirmişlerdi. '59 model Lancer otomobillerinin jant kapakları siyah-beyaz filmlerdeki UFO'lara benziyordu.

Martina evden dışarı çıktı; üstündeki kot o kadar dardı ki acaba makine yağı sürüp de mi giyebildi, diye düşündüm. Yanıma gelip durdu ve yüzüne düşen dağınık saçlarını eliyle itti.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

"Galiba, az önce yaptım," dedim.

"Bir süre için polise haber verme," dedi. Endişeliydi. "Benim kendi yasal sorunlarım var."

"Tamam, peki." Ona bir türlü bakamıyordum, midem kalkmıştı.

Onun için üzülüyordum ve emniyette olduğu için memnundum ama bu ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Üst kattaki sevicilerle yatacağını söyleyip Andropov'u kızdırarak eğlenmiş, onun erkekliğini aşağılamak için bizi kullanmıştı. İlk katı yağmur yağdığında bunu yapıyordu. Andropov bu nedenle eve hızla gelmişti – yağmurdan kaçmak için değil, sevgilisini dövmek için. Bir bakıma bu kadın da, eşcinsel olduğu için Yolanda'dan nefret eden Hırt adamdan daha iyi sayılmazdı. Martina'nın gözünde biz insan değildik. Sadece cahil sevgilisinin burnunu sürtmek için kullandığı gereçlerdik.

Galiba sesimdeki nefreti sezmişti. Yüzü yumuşadı ve bana bir adım daha yaklaştı. "Yo-lan-da'ya çok üzüldüm. Çok özel bir insandı. Onun öldüğnü camdan gördüm." Gözlerinde suçlu ve mahcup bir ifade belirdi. "Rudy'ye söylediğim şeyler için üzgünüm. İkinizin beni lezbiyen yapmanızla ilgili şeyler... Ben bokun tekiyim." Omuz silkip yaşlı gözlerini kırpıştırdı. "Sen de sıkı yosmaymışın ama. Bugün benim değersiz postumu kurtardın. Bayan Maple, boksör Rambo Balboa'dan çocuk yapsa sen gibi olurdu gerçekten."

Dönüp ellerini bir yerlerde bulduğu dar deri ceketinin ceplerine soktu ve topuklarının altındaki kristal çivileri çatırdatarak basamaklardan indi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Hava öyle ağırlaşmıştı ki nefes almak için ciddi bir çaba göstermek gerekiyordu. İçeride geçirdiğim on dakika süresince uzaklarda hayalet gibi görünen o fırtına bulutu muazzam bir kütle haline gelmişti.

Martina bana dönüp bir kez daha omuz silkti. "Belki üniversiteye giderim. Orada arkadaşlarım var." Buruk bir kahkaha attı. "Hayır. Yalan oldu. Orada uyuşturucu satabileceğim insanlar var."

"O halde seni çok seveceklerdir. Hadi bakalım. Ama oyalanmadan git. Hava birazdan çok çirkinleşecek."

Özenle alınmış kaşları altından havaya baktı, sonra başını sallayıp arkasına döndü. Üst basamağa oturup onun gidişini seyrettim; önce yürüdü, sonra hafif bir koşu tutturdu."

Martina köşeyi dönüp gözden kaybolduktan hemen sonra arkamdaki kapı sertçe açıldı ve Andropov sendeleyerek dışarıya çıktı. Üstdudağının üstündeki kan ve sümük kurumuş, gözleri son yirmi dört saati ahbap olarak sadece bir şişe votkayla geçirmiş gibi kan çanağı haline gelmişti.

"Martina!" diye haykırdı. "Martina, geri dön! Geri dön, özür dilerim!"

"Unut onu, ahbap," dedim. "O uçak çoktan kalktı."

Verandanın kenarına gelip yanıma oturdu ve başını elleri arasına alarak çaresizliğine ağladı.

"Artık kimsem yok! Her şey götüme girdi! Herkes ölüyor, benim ne bir arkadaş var ne de bir kadın." Ağzını o kadar büyük açtı ki en gerideki dişlerini görebiliyordum. Gümbürdeyen bir sesle ağlamaya devam etti. "Gidip de yalnız olmayacağım hiçbir yer yok!"

"Bizim yanımızda sana yer var," dedi Elder Bent. "Yapabileceğin işler, öğreneceğin sırlar ve yatıp rüyalar görebileceğin bir yatak var. Senin sesin bizim sesimiz olur, Rudolf Andropov. Şarkılarımızla dünyanın üstüne perdeyi indiririz."

Ben kendi düşüncelerim içinde, Andropov kederi içinde kaybolmuş bir haldeyken Elder Bent veranda basamaklarının önüne gelmişti. Ellerini belinde kavuşturmuş, donuk bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Öğle sonrasının topladığı o tuhaf fırtına aydınlığında kafatasındaki gezegenler ışıldıyordu.

Cüppeleri içinde kızları ve müritlerinden küçük bir grup arkasında durmuşlardı. Kızlar, tanıdığım ama adını çıkaramadığım bir melodiyi tatlı ve neredeyse kederli bir sesle mırıldanmaya başladılar.

Andropov onlara sersemlemiş bir ifadeyle bakıyordu.

Keşke o somun anahtarını yanıma alsaydım, diye geçti içimden. Ayağa kalkıp kaçıklardan birkaç adım geri çekildim.

"O birlikte söylediğiniz şarkılar hepinize pranga takıldığı zaman çok işinize yarar," dedim. "Eğer şu ana kadar eyalet polisi ensenize binmediyse şansınız varmış. Bana otoyolda saldıran o üç dallamayı yakaladılar, sırada siz varsınız."

"Polisler buraya geldiler ve gittiler," dedi Elder Bent özür diler gibi gülümseyerek. "Randy, Pat ve Sean benim bilgim olmayan bir eylem yapmışlar. Andropov'un kapı altından ilettiği notu ilk gören onlar olmuş, tasarladıkları şeyi bana danışmadan senin üstüne çullanmaya karar vermişler. Sanırım, beni korumaya çalışıyorlardı – sanki benim yasalardan korkmam için bir neden varmış gibi... Evet, fırtınaların geleceğini biliyordum ama kehanette bulunmak suç de-

ğildir. O notu kendim gördüğüm zaman ve kızlarım bana Sean ve arkadaşlarının ne yapacaklarını söylediğinde hemen yerel yetkilileri arayıp neler olacağını ihbar ettim. Polisler onların sana saldırmalarını önleyemedikleri için çok üzgünüm tabii, şu sıralar emniyet kuvvetleri çok sıkışmış durumda. Yaralanmadın, değil mi?"

Andropov'la neredeyse aynı anda, "Ne notu?" dedik.

"Dur bir dakika," dedim. "Andropov not mu bıraktı? Sean ondan bir mesaj aldığını söyledi, ben de telefonla bir ses mesajı falan bıraktığını sandım. Bu notun Andropov'dan geldiğini nereden bildin? İmzalamış mıydı?"

Elder Bent'in dudağı yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Andropov senin adını ilginç bir şekilde yazıyor. 'Anımeli!' Yani, imza yerine geçer herhalde."

"Ben not mu bırakmışım?" dedi Andropov samimi bir şaşkınlık içinde. "Çok sarhoştum herhalde. Bu notu hatırlamıyorum."

"Güzel," dedi Elder Bent. "Bunları unut artık. O notu. Martina'yı. Üzüntünü. Bugüne kadarki bütün hayatını. Eğer istersen bugün, şu anda yeni bir hayat başlar. Sen bir topluluk arayışı içindesin, yalnız kalmayacağın bir yer arıyorsun. Ve biz de seni arıyorduk, Rudy! Eğer manası olan bir iş yapmaya, seni seven ve senden sadece onları sevmeni isteyen insanlarla birlikte olmaya hazırsan, senin için buradayız. Sana 'hello' demeye hazırız."

Bu sinyal üzerine arkasındaki kızlar Lionel Richie'nin 'Hello' şarkısını söylemeye başladılar. Şarkının sözlerinde, aradığın kişi ben miyim sorusu vardı. Aklım bu kadar karışmış ve şaşkın olmasaydım herhalde öğürürdüm.

Ama gözyaşları yanaklarında kurumuş olan Andropov büyülenmiş gibi onlara bakıyordu. Elder Bent elini uzattı, Andropov bu eli tuttu. Kaçık keşiş onu ayağa kaldırıp basamaklardan indirdi. Müritlerinden biri yanlarına gelip Andropov'un boynuna bir usturlap taktı ve onu yanağından öptü. Andropov usturlaba hayranlıkla bakıp üstünde parmaklarını gezdirdi.

"Yıldızların bir haritasıdır," diye açıkladı Elder Bent. "Yanından ayırma. Yakında oraya gideceğiz. Kaybolmanı istemeyiz."

Andropov'la birlikte hoş seslerle şarkı söyleyerek bahçeyi geçtiler. Birer birer bitişikteki eve girerlerken müziklerinin sesi giderek kayboldu ve yerini başka bir ses aldı: Sanki birisi tabanca horozuyla oynuyormuş gibi bir takırtıydı. Ama bu bir tabanca değildi. Üst üste geldi. Bu eski tip bir daktiloydu.

Dönüp Ursula'nın açık haldeki garaj kapısına baktım. Durduğum yerden sadece içerisindeki karanlığı görebiliyordum.

Sokağın karşısına geçtim; sıcaktan, onca yol yürümekten ve kötülükle savaşmaktan yorulmuştum. Ama nedeni bunlar değildi. Beni yoran şey bu garajda onca saat geçirdiğim ve her şeyi gördüğüm halde hiçbir şeyi gözlememiş olmamdı.

Templeton babasının iş tezgâhı başındaydı; antika daktiloya erişebilmek için ayaklarının altına içinde kaya tuzu olan büyük, beyaz bir plastik varil koymuştu.

"Selam, Templeton," dedim.

"Selam, Hanımeli," dedi başını kaldırmadan.

"Annen nerede, evlat?"

"İçeride. Uzanıyor. Ya da belki bilgisayar başındadır. Hava durumunu takip etmek için bilgisayarın başından kalkmıyor."

Arkasına geçip saçlarını karıştırdım. "Baksana, Temp? Bulutların arasında babanı aramak için her gece uçtuğunu söylediğini hatırlıyor musun? Bu rüyalarında yaptığın bir şey mi?"

"Hayır," dedi. "Annemle giderim. İlaçlama uçağıyla. Ben yarasaymışım numarası yaparım."

"Anlıyorum," dedim. Gözlerim iş tezgâhının üstündeki çerçeveli doktora diplomasına kaydı. Templeton'ın babasının hangi alanda doktora yaptığını hiç düşünmemiştim ama bunun uygulamalı kimya mühendisliği olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Onu işten atan şirket acaba hâlâ Amerika'da mıydı, yoksa tamamen Gürcistan'a mı taşınmışlardı? Yolanda bana Bay Blake'in şirketinin güneyde bir

yere taşındığını söylemişti – doğal bir karışıklık. Birisi Georgia dediği zaman kimsenin aklına Gürcistan gelmezdi.

"Bir şey görebilir miyim, Templeton?" dedim. "Bir saniyeliğine aşağı insene."

Templeton uysalca varilden aşağı indi. Bunun kapağını kaldırıp içindeki ışıldayan gümüş renkli toza baktım. İlk bakışta insan bunu tuz sanabilirdi ama parmağımı içine batırınca sanki cam kırıkları varmış gibi parmağıma battı. Elimi kalçama silip ayağa kalktım.

Templeton daktilosundan birkaç adım geriye çekilmişti. Satır başı yapıp yeni bir şey yazmaya başladım. Çelik harfler bangır bangır sayfanın üstüne çarpıyordu; *h* ve *e* harfleri hariç. 'anımli' yazdıktan sonra bıraktım. Şu mektupta geçen *h*'siz "Alla" kelimesi geliverdi aklıma.

"Ne yazıyon, Hemingway?" diyen bir erkek sesi geldi arkamdan.

Nabzım roket gibi atarak arkama döndüm.

Başında beyaz hasır kovboy şapkasıyla Marc DeSpot garaj girişinde durmuş, bana bakıyordu. Göğsündeki X görünsün diye mavi kot gömleğinin sadece yaka düğmesi kapalıydı.

"Marc!" dedim sevinçle. "Neden buradasın?" Aslında nedeni umurumda bile değildi. Bir dost yüzü görmekten çok mutlu olmuştum.

Yarı karanlık garaja girdi. Dışarısı giderek alacakaranlık haline geliyordu. "Sence neden buradayım? Seni arıyordum."

"Burada mı? Beni burada bulacağını nereden biliyordun?"

"Sen söyledin ya, Sherlock. Unuttun mu? Eğer sokağın karşısındaki büyük beyaz evde yoksan, tereyağı renkli eve bakmamı demiştin. Yarım gündür sana bunu getirmek için yürüyordum ve bu sırada çok fena susadım." Cebinden dikdörtgen, siyah bir cam çıkardı.

"Telefonum! Nasıl eline geçti?"

Parmağıyla şapkasını geri itti. "Bunu senden alan kadına yetiştim ve nazikçe istedim. İşin kilit noktası o sihirli kelimeyi, 'lütfen' kelimesini kullanmak. Özellikle de o kişiyi ayaklarından tutup baş aşağı sarkıttığın zaman çok işe yarıyor."

"Versene."

"Yakala," dedi.

Bana doğru yavaşça attı, telefon göğsüme çarpıp elime düştü, bir an için elimdeydi ama parmaklarımın arasından kayıp beton zemine düştü. Bu yetmezmiş gibi ayağımla çarpıp iş tezgâhının altına kaymasına sebep oldum.

"Hay lanet," diye bağırdım. "Bana telefonunu ver."

"Altı saat önce öldü. Hayrola yangın nerede?"

Yere kapanıp iş tezgâhının fare, toz ve pas kokan karanlığı altında el yordamıyla telefonumu aradım.

"Birileriyle konuşmam lazım. FBI olabilir," dedim. "O daktiloyu görüyor musun? Orada *h* ve *e* harfleri yok!"

"Ve FBI'ın bunu soruşturmasını mı istiyorsun? Alfabeye karşı işlenen suçların onların görev alanına girdiğini sanmıyorum."

Yüzüm bir örümcek ağından geçince hemen burnumu sildim. Parmaklarım paslı bir tornavidaya değince tısladım. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Aramana yardım edebilirim," dedi Templeton yere kapanıp benimle birlikte iş tezgâhının altına bakarak.

"Bende bir el feneri var," dedi Ursula. "Belki işine yarar."

"Sağ ol, Ursula," dedim hemen ama o an FBI'ı kimi ihbar etmek için arayacağımı unutmuştum.

Sonra içim birden buz kesti ve hiç kıpırdayamadım. Ursula bizim konuşmamızı duyup ben masanın altında aranırken sessizce garaja girmişti. Dönüp ona ve Marc'a baktım.

"Sağ olun, han'fendi," dedi Marc DeSpot. El fenerini açıp iş tezgâhının altına tuttu. Haykırmak için ağzımı açtım ama hava alamadım. Ciğerlerim bir türlü havayla dolmuyordu. Marc onun diğer elinde ne tuttuğunu görmemişti. Eğilip tezgâhın altından bana baktı. "Ama dinle bak, eğer ille de birini araman gerekiyorsa bunu o telefonla da yapamazsın. Onun da şarjı bitmiştir. Tabiat kanunu gibi bir şey. Bir şeye ne kadar çok ihtiyacın varsa o şeyden hayır gelmez."

"Ne kadar doğru bir söz," dedi Ursula ve palayı onun sırtına indirdi.

Süpürgeyle halı dövülüyor gibi bir ses çıktı. Marc'ın bacakları bükülüp dizleri üstüne çöktü. Ursula palayı iki eliyle tutup var gücüyle onun sırtından çekti. El feneri Marc'ın elinden düşüp sağ yana doğru kaydı ve ışığı garaj kapısına çevrilerek Templeton'la beni gölgede bıraktı. Pala kürek kemikleri arasından çıkarken Marc cılız bir feryatla geriye devrildi.

Ben sürünerek iş tezgâhının en gerisine kaçtım.

"Templeton," dedi Ursula öne uzanarak; yüzünde az önce bir insanı neredeyse ikiye ayırmamış gibi sakin bir ifade vardı. "Çık oradan, Templeton. Annene gel." Sağ elinde pala, sol elini ona uzattı.

Templeton şok içinde felç olmuş gibiydi, hiç kıpırdamadı. Kolumu onun boynuna yerleştirip o paslı tornavidayı gözünün altına dayadım.

"Geri bas, Ursula."

O ana kadar sesi ve yüz ifadesi son derece sakin olan Ursula'nın suratı karardı ve domates gibi oldu; boynunda bir damar atıyordu.

"Sakın ona DOKUNMA!" diye bağırdı. "O DAHA ÇOCUK!"

"Sokaklar çocuklarla dolu," dedim. "Hepsi de çivilerle delik deşik olmuş. Bir çocuğun daha ölmesi kimseyi etkilemez. Sen hariç."

Templeton kollarımın arasında titriyordu. Kafa derim yanıyordu, iş tezgâhının altında çömelmekten bacaklarım uyuşmuştu. Ama sesimde öylesine tehdit tonu vardı ki neredeyse ben bile inanacaktım.

"Yapmazsın," dedi Ursula.

"Öyle mi? Onu dünyadaki her şeyden fazla sevdiğine eminim. Neler hissettiğini de anlıyorum. Ben de Yolanda için aynı şeyleri hissetmiştim."

Ursula bir adım geri çekildi. Solukları beton-alüminyum karışımı garajın içinde yankılanıyordu. Dışarıdaki gök gürültüsü altımızdaki zemini sarstı.

Templeton'ı da çekerek yengeç gibi ileriye doğru yürüdüm.

"Onun bu işte hiç suçu yok, Hanımeli," dedi yine sakin görünmeye çalışarak ama sesindeki titremeyi bastıramıyordu. "Lütfen. O benim hayattaki tek varlığım. Zaten babasını benden çaldılar. Sen onu da benden alamazsın."

"Ne kaybettiğini bana anlatma," dedim. "Colorado sevdiklerini kaybeden insanlarla dolu; sırf sen yasını makul bir şekilde tutamadığın için. Normal bir insan gibi onun anısına bir ağaç dikemez miydin sanki?"

"Bu eyalet, bu ülke kocamın hayatını ondan aldı. Benim iyi insanımı. Bir grup Gürcistanlı oligark Charlie'nin hayatını adadığı çalışmasını, bütün fikirlerini ve araştırmalarını çaldılar – ve bu eyalet de onun bir doları bile hak etmediğine karar verdi. Onun bütün geleceğini çaldılar; kocam buna dayanamadı. O halde şimdi de ben *onların* geleceğini çalıyorum. Başkan bir taktik nükleer vuruş için yetki verdi. Bütün Gürcistan toprakları üç saatten beri radyoaktif kül altında. Colorado'ya ve paraya tapan bu iğrenç ülkenin geri kalanına gelince... kocamın haklarını tanımadılar. Fikirlerinin ne kadar güçlü olduğunu takdir etmediler. Eh. Şimdi o fikirlerin gücünü takdir ediyorlar, değil mi?"

Tezgâhın altından çıkarken kafamı çarpınca bir an gözlerim şaşı oldu. O sırada Templeton kaçabilirdi ama sanırım o anda hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Tornavidanın ucunu sağ gözünün bir santim altında tutuyordum.

"Elder Bent'in adamlarını neden üstüme saldığını anlamıyorum," dedim.

"Templeton her gece uçtuğumuzu bildiğini söyledi. İlaçlama uçağıyla uçuşlar yaptığımızı Ulusal Havacılık Dairesi'ne ihbar edeceğini söyledi. Doğrusu ona pek inanmamıştım ama insanların yakalanma nedeni hep bu değil midir? Birisi bir banka soyar, sonra stop lambası arızalı diye polis tarafından durdurulur. Herhangi bir riski göze alamazdım. Umarım, sana şahsen herhangi bir düşmanlığım olmadığını biliyorsundur, Hanımeli."

Çocuğu Ursula'yla aramda tutarak döndüm ve sırtımı garaj yoluna verdim. Marc parmakları kıvrılmış elini yavaşça kaldırdı, inleyişini duyabiliyordum. Eğer çok geçmeden yardım edilirse belki yaşayabilir, diye düşündüm. Yola doğru geri adımlar attım.

"Hayır!" diye bağırdı Ursula. "Olmaz! Oğlum dışarı çıkamaz!"

"Külahıma anlat. Bu da başka bir yalanın. Onu güneş ışığına alerjik yapan bir ilaç aldığı yok. Senin onu kollamadığın bir sırada yağmura dışarıda yakalanmasın diye uydurduğun bir palavra. Hadi, yürü, Temp."

"HAYIR! *Yağmur başlamak üzere*!" diye haykırdı Ursula.

"Hadi," dedim. "Hadi, Templeton. Bir koşu gideriz."

Döndük, onu önüme alıp garaj yoluna girdik ama o anda dünya kararardı, önce bir şimşek çaktı, ardından muazzam bir gök gürültüsü patladı. Koştuk. Tek elimle omzunu, diğeriyle tornavidayı tutuyordum. Yolun karşısına geçerken koluma bir şey battı. Bakınca, elmas gibi parlayan bir çivinin bisepsime saplanmış olduğunu gördüm.

Bir sağanaktan çok çığ düşmesini andıran müthiş bir kükreme vardı ve yaklaştıkça gücü artıyordu. Yağan kristaller parlak bir perde oluşturmuştu ve sokağın ucunu göremiyordum.

Elder Bent'in evine kadar gidemeyecektik. Elime bir çivi çarptı ve bir kurşun gibi delip geçti. İnleyerek elimdeki tornavidayı bıraktım.

Kolum hâlâ Templeton'ın boynundaydı, onu dört adım daha iterek Bayan Rusted'ın otomobilinin arkasına getirdim. Elimi başına bastırıp dizleri üstüne çökerttim. On santimlik buzlu bir kristal sırtıma saplandı. Başka bir tanesi sol üst omzuma isabet etti. Templeton'ı pelerininden çekerek tamponun önünde eğildim ve birlikte otomobilin altına girdik. O muazzam gürültü içinde Ursula'nın, oğlunun adını haykırışını duydum.

Biz otomobilin altına girene kadar Templeton tornavidayı elimden bıraktığımı fark etmemişti. Karınüstü yatmış, yamyassı olmuş bir haldeydim ve neredeyse hiç kıpırdayamıyordum. Templeton debelenmeye başladı. Pelerinini avuçlayınca, üstünden sıyrılıverdi.

Onu yine tutabilmek için atıldığımda bir kez daha kafamı otomobilin şasisine çarptım. Son bir dakika içinde ikinci kez kafamı çarpıyordum ve bu defa tam dikiş yerlerine gelmişti. Gözlerim kararardı, siyah güneşler patlayıp söndü ve Elder Bent'in yıldız haritasıyla yedinci boyut göründü. Görüşüm normal hale geldiğinde Templeton otomobilin altından çıkmıştı.

"Anne!" diye haykırdı. O gürültü içinde onu zor bela duyabiliyordum. Yol, sanki üstüme doğru gelen bir yük treni varmış gibi sarsılıyordu.

Dönüp onun evine doğru koşuşunu seyrettim. Çiviler bacağının arkasına, bir topuğuna ve sırtına saplanınca garaj yolunun başında yüzüstü yere kapaklandı. Tam o anda annesi ona yetişti.

Templeton tek dizi üstünde doğrulmaya çalışırken Ursula oğlunu kollarının arasına alıp gövdesiyle onu örttü. Yağmur nihayet bütün şiddetiyle başladığında oğlunu altına almıştı.

Eh, anlatacaklarım işte aşağı yukarı bu kadar.

Templeton, Boulder Sağlık Merkezi'ne kaldırıldı. Annesi üstüne kapaklanıp onu daha beterinden koruyana kadar on beş santimlik bir çivi sağ akciğerini delmişti. İki hafta önce taburcu edildi ve eyalet koruyucu aile sistemine devredildi.

Duyduğuma göre Ursula'nın gövdesine 897 çivi saplanmıştı. Çivilerle kaplı, kırmızı bir halı gibi olmuştu. Umarım, oğlunun yaşayacağını ve onun hayatını kurtarmış olduğunu bilerek ölmüştür. Bize –bütün dünyaya– yapmış olduğu şey affedilir gibi değildi ama hiçbir annenin çocuğunu kurtardığını bilmeden ölmesine gönlüm razı gelmiyor. Adalet ve acımasızlık aynı şey değildir ve bunu bilmek de kendi aklınıza göre haklı olmakla Ursula gibi biri olmak arasındaki farktır.

Bildiğiniz gibi bütün bunlar beş hafta önceydi ve o zamandan beri parlak tozlar bütün troposferi kaplamıştı. Çivi değil, su olan son yağmur eylül ortalarında Şili sahiline yağmıştı. O günden beri

gerçekleşen tek farklı yağış radyoaktif kül yağışı oldu. Silahlı kuvvetlerimiz Gürcistan'a nükleer saldırı yapıp Charlie Blake'in kristal yağmur fikrini geliştiren şirketi haritadan sildi; bu arada felaket sürecini tersine çevirebilecek bilim insanlarını da yok etti. IŞİD kristal yağmurun İsrailli biliminsanlarının marifeti olduğunu söyleyen sahte habere kanarak İsrail'e füze saldırıları başlattı. Buna karşılık veren İsrail, yarım düzine savaş başlığıyla Suriye'yi dümdüz etti; bu arada hazır başlamışken Tahran'ı da yerle bir etti. Rusya bu uluslararası karmaşadan istifade edip Ukrayna'ya saldırdı. Jakarta'da pala büyüklüğündeki çiviler bir saat içinde üç milyon insanı öldürdü; ki bu da atom bombası kadar korkunçtu. Başkanın son marifeti, kendi web sayfasında 9.99 dolara Çin yapımı teneke şemsiye satışı oldu. İtiraf edelim, bu adam nereden para kazanabileceğini çok iyi biliyor.

Bazı günler buna epey yaklaşsa da tam bir kâbus gibiydi denemez. Charlie Blake'in Ali Rubiyat adındaki bir meslektaşı, Gürcistan 1 milyon santigrat ısıyla fırınlanırken Londra'daydı. Her ne kadar kristal üretimi onun çalışma alanı değildiyse de bilgisayarında hayati önemi olan dosyalar vardı; Cambridge'deki bilim insanları kristal gelişmesini önleyecek ve normal yağmur yağmasını sağlayacak, nötralize edici bir madde geliştirdiler. Laboratuvardaki deneylerin yarısında işe yaradı ama doğada nasıl bir sonuç vereceğini kimse kestiremiyor.

Yolanda bana bulut fotoğrafları gönderir ve bunlara bakınca ne gördüğünü anlatırdı. Bir tanesini bir adaya benzetmişti; Hawaii etekliklerini giymişiz, hayatımızın sonuna kadar burada yaşayıp birbirimize ananas yediriyoruz. Başka bir bulutu, dumanı tüten bir tabancaya benzetmişti; bununla mehtabı vuracaktık. Bir tanesi Tanrı'nın kamerasıydı; bizi öpüşürken çekiyordu. Bundan sonra bulutlara her bakışımda sadece kitle imha silahları görecektim.

İşte bugüne kadar böyle geldik, hepimiz Heathrow'dan kalkacak İHA'ların o nötralize edici tozu salışlarını seyretmek için interneti –ya da internetten geriye ne kalmışsa onu– seyrediyoruz. Tabii,

bu İHA'lar kalkış yapabilirlerse... Birleşik Krallık'ın o kısmında çivi yağmuru ihtimali yüzde altmış.

Ben de kanepemde bunu seyrediyor olacağım, yanımda Andropov'un eski dairesine yerleşen Marc DeSpot var; sık sık beni görmek için topallayarak üst kata çıkıyor. Yakında altı tane kedimiz olacak. Marc'la birlikte civarımızdaki kedileri kurtarmayı iş edindik. Ya da ben onları kurtarıyorum, Marc onlara saçma sapan isimler takıyor diyelim; Bill Due ve Tom Morrow gibi... Hareket kabiliyeti eskisi gibi değil ama bana çok yakında eski gücüne kavuşacağını söylüyor.

Dünyanın dörtte birinde elektrik veya internet erişimi var ama buna sahip olan herkes bu gece Ay'a inişten beri hayata geçirilecek olan en önemli bilimsel deneyi seyredecek. Bahse girerim, komşum Elder Bent, üvey kızları ve Andropov da seyredecek ve işe yaramaması için dua edecekler. Onlara göre birkaç hafta sonra dünyanın sonu gelecekti. Bir kez daha yanılmayı hiç istemezler.

Ben kalbim ümitle dolu bir halde bekliyorum. Meteorologlara göre büyük bir fırtına cephesi bu haftanın sonunda Rocky Dağları'ndan geçecekmiş. Eğer Ali Rubiyat formülü işe yararsa şiddetli bir sağanak olur. Eğer yaramazsa yine iğneler ve çiviler yağar.

Eğer gerçek yağmur yağarsa dışarıya çıkıp dans edeceğim. Hayatımın sonuna kadar çocuklar gibi su birikintileri üstünde zıplayacağım.

Her hayatın içine biraz yağmur yağmalı derler.

Tanrım, umarım öyle olur.

Sonsöz

Bu öyküler dört yılı bulan bir süre içinde el yazısıyla yazıldı. Birincisine, "Fotoğraf'a –daha sonra buna "Snapshot, 1988" adını verdim– Portland, Oregon'da, *Se7t4n* için tura çıktığım sırada başladım. İki defteri ve 1950 temalı lokantalardaki bir servis altlığının arkasını doldurdu. Öykü bittikten sonra defterleri ve servis altlığını lastik bantla bağlayıp bir rafa tıkıştırdım ve varlığını bile unuttum.

Dördüncü ve oldukça uzun bir kitap olan *İtfaiyeci* adlı romanımı 2014 sonbaharında tamamladım. Bu kitabımı da el yazısıyla yazmış, dört buçuk devasa Leuchtturm 1917 defterini doldurmuştum. Ama bu çok büyük defterin yarısı boş kalmıştı. Bu kadar sayfanın boşa gitmesini istemediğim için kalan sayfaları "Bulut"u yazmak için kullandım. O aşamaya geldiğimde bir öykü koleksiyonu oluşturmakta olduğumu fark ettim.

Bir okur olarak en sevdiğim öyküler bu uzunlukta olur. Kısa romanlarda dolambaçlı yollar yoktur, doğrudan damara girerler. Okurlara öykü kısalığını ve daha uzun çalışmalarda sağlanabilecek karakter derinliğini sunarlar. Kısa romanlar keyifli, uzun yolculuklar değildir. Kısa mesafeli otomobil yarışıdır. Pedala köküne kadar basarsınız ve hikâyenizi uçurumdan aşağı sürersiniz. Hızlı yaşa cesedin yakışıklı olsun, düsturu insanlar için boktan bir şeydir ama bir öykü planı olarak bayağı iyidir.

En sevdiğim roman, *True Grit* iki yüz sayfadan sadece biraz uzundur. Belki de bu yüzyılda basılan en iyi roman olan David Mitchell'ın *Bulut Atlası* adlı eseri birbirlerine tematik olarak işlen-

miş altı kısa romandan ibarettir. Neil Gaiman'ın en kusursuz romanı *Yolun Sonundaki Okyanus* olması gerekenden bir satır bile uzun değildir ve iki yüz sayfa bile tutmaz. Korku konulu ve fantastik öyküler yirmi beş binle yetmiş beş bin kelime arasında hayat bulur. *Zaman Makinesi, Dünyalar Savaşı, Dr. Jekyll ve Bay Hyde,* Richard Matheson'ın o sırım gibi romanları ve Susan Hill'in (akrabam değildir) o muhteşem eseri *Siyahlı Kadın* gibi romanları düşünün. Böyle öyküleri insan iki oturuşta okuyabilmek ister. Onları boğazınızı tutan bir el gibi hissetmek istersiniz.

Bana gelince... art arda birkaç tane yedi yüz sayfalık roman yazdıktan sonra, mümkünse biraz incelmeye karar verdim. Uzun romanlara karşı değilim. Keşfedeceğim büyük, fantastik bir dünya yaratmaya bayılırım. Ama bütün yazdıklarınız epik uzunlukta şeylerse yemek partisinde can sıkıcı olmayı göze almalısınız. DJ Chris Carter'ın dediği gibi, davet edildiğiniz bir yerde çok uzun kalmayın, yoksa bir daha davet edilmezsiniz.

Sanırım "Yağmur" kendimle ve dünyanın sonu temalı romanım *İtfaiyeci*'yle dalga geçme isteğiyle ortaya çıktı. Başka birisine meydan vermeden kendimle alay etmenin iyi bir şey olduğuna inanırım. Bu kısa romanıma 2016'nın başlarında, başkanlık yarışının kızıştığı bir dönemde başladım ve önceleri öykümdeki başkan bitkin, etrafı dalkavuklarla çevrili ama güçlü bir kadındı. Ve bu öykünün çok daha mutlu bir sonu vardı. Seçimden sonra... her şey değişti.

Her ne kadar yazmaya başlamam 2016 sonbaharını bulduysa da bu kitaptaki en eski öykü "Şarjör Dolu"dur. Newtown, Connecticut'ta yirmi çocuğun katledildiği günden beri kafamdaydı. "Şarjör Dolu" benim milletçe silahlanma serbestliği şehvetine karşı farkındalık yaratma çabamdır.

Bunu dedim ama siyasi fikirlerimden söz etmem. Yüzbaşı Myke Cole (A.B.D. Sahil Güvenlik subayı, emekli) bu öykümü okudu ve silahlarla, askerlik hizmetiyle ilgili hata yapmamamı sağladı. Benim çuvalladığım yerlerden o sorumlu değildir ve benim günde-

mimi ve bakış açımı paylaştığını da düşünmemelisiniz. Myke kendi adına pekâlâ konuşabilir ve romanlarında olsun, televizyon şovu *Hunted*'da ve Twitter'da olsun bunu çok iyi yapar. Bunu Russ Dorr için de söyleyebilirim; kendisi bilgi doğruluğunu kontrol etmek için "Şarjör Dolu"yu incelemiş, bana Florida'daki yasalar ve kargaşayla ilgili araştırma sonuçlarını sağlamıştır.

Bu derlemedeki her öykü farklı ressamların çizimleriyle zenginleştirilmiştir. "Fotoğraf"ta Gabriel Rodriguez; "Şarjör Dolu"da Zach Howard; "Bulut"ta Charles Paul Wilson III; "Yağmur"da Renae De Liz ve Ray Dillon'dan oluşan bir ekip öyküleri süslediler. Bu kitap onların ince zevkleri ve sanatlarıyla çok daha güzel bir hale geldi.

Harper Collins, *Tuhaf Hava*'yı harika bir sesli kitap olarak çıkardı; seslendiren sanatçılar; Dennis Boutsikaris, Wil Wheaton, Stephen Lang ve Kate Mulgrew'a benim sesim oldukları için çok teşekkür ederim.

"Fotoğraf" ilk olarak *Cemetery Dance* dergisinde yayınlanmıştı. Öyküme ilk yuvasını sağlayıp ona iyi davrandıkları için Brian Freeman'a ve Richard Chizmar'a çok teşekkür ederim.

Tuhaf Hava'nın güzel olması için pek çok insan yeteneklerini ve yoğun mesailerini işe koştular. Amerika'da, süper editörüm olan Jennifer Brehl, Owen Corrigan, Andera Molitor, Kelly Rudolph, Tavia Kowalchuk, Priyanka Krishnan ve Liate Stehlik bu insanlardandır. Maureen Sugden her bir kitabımın redaksiyonunu yaptı ve yazımın daha iyi anlaşılır hale gelmesini sağladı. Britanya'daysa editörler Marcus Gipps, Craig Leyenaar, Jennifer McMenemy, Jennifer Breslin, Lauren Woosey, Jo Carpenter, Mark Stay, Hannah Methuen, Paul Stark, Paul Hussey, Jon Wood ve Kate Espiner katkıda bulundular.

Annem ve babam bu öykülerin her biri yazılırken bakıp her zamanki gibi beni yüreklendirip bana tavsiyelerde bulundular. Romancı kardeşim Owen King bu kitabı okuduktan sonra çok önemli gözlemlerde bulundu. Jill Bosa son halini okuyup gözden kaçan

bazı şeyleri düzeltti. İlk aşamalarından sonunda teslim edilmesine kadar olan sürede bu kitabı kollayan temsilcim Laurel Choate'ye ve *Tuhaf Hava*'yı sinema ve televizyon cephelerinde temsil eden Sean Daily'ye çok teşekkür ederim. Desteği, fikirleri ve tavsiyeleri için Dr. Derek Stern'e de teşekkür borçluyum.

Nihayet: güneşli olduğu kadar fırtınalı günlerimi de paylaşan üç oğluma teşekkür ederim. Ve hava nasıl olursa olsun, daima en iyi arkadaşım olan Gillian'a sevgilerimle.

Joe Hill
2017 Mart
Exeter, New Hampshire